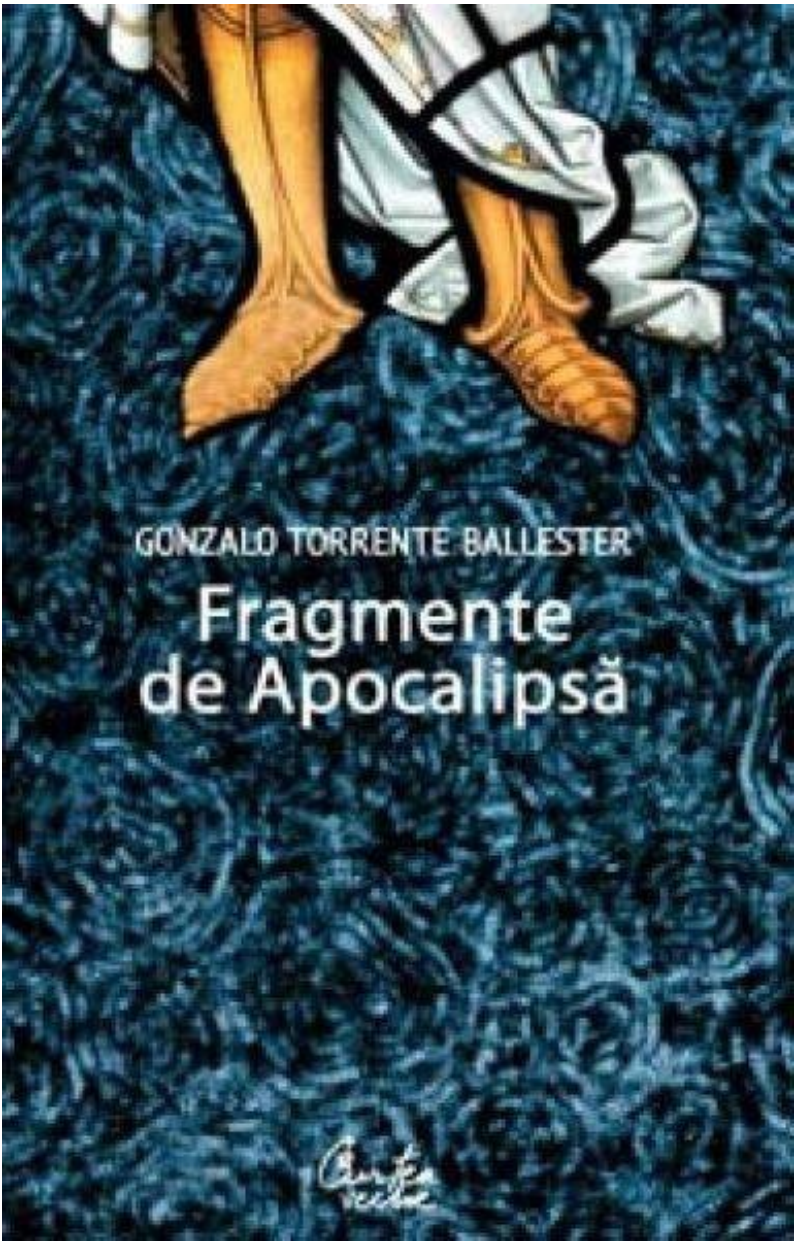

GONZALO TORRENTE BALLESTER

Fragmente de Apocalipsă

Traducere din limba spaniolă de
MIHAI IACOB

BUCUREŞTI, 2008

Prietenilor mei din Santiago de Compostela

Cel mai mare vrăjitor ar fi acela care ar putea să se vrăjească pe sine într-atât, încât să i se pară că propriile lui vrăji nu-i mai aparţin, ca şi cum ar fi nişte manifestări autonome. Oare n-o fi acesta şi cazul nostru?

Novalis, *Fragmente,* III, 382

O istorie este, în realitate, un produs al inteligenţei şi al voinţei, fără de care nu poate exista nicio istorie. Pe de altă parte însă, tocmai intervenţia acestor două elemente face ca orice fapt să se poată transforma într-o istorie, care să fie, de pildă,

întruchiparea unei norme.

Ibid., VII, 4
Prefaţă la ediţia a II-a

Fragmente de Apocalipsă nu a fost şi nu este o carte eu succes la public. Această ediţie apare la mult timp după prima, ale cărei exemplare s-au vândut cu o încetineală care, pe un alt editor decât Vergés, l-ar fi adus în pragul disperării. Sau poate că s-a întâmplat ce se întâmplă de obicei cu cărţile mele – cu câteva excepţii lesne de explicat – ale căror cititori le cumpără după o anumită perioadă de gândire şi după ce-şi iau câteva măsuri de prevedere. Şi editorul e, probabil, obişnuit cu lucrul acesta. În orice caz, îi mulţumesc. Totuşi cazul acestor *Fragmente... nu* seamănă cu cel al altor cărţi scrise de mine, nu poate fi comparat cu altceva. Sunt încredinţat, şi nu e nevoie să mă convingă cineva de acest lucru, că scrierile mele, în pofida bunelor mele intenţii, nu sunt potrivite pentru o călătorie cu trenul sau ca pregătire pentru somn. Ca urmare, nu trebuie să mai mire pe nimeni precauţia cu care cititorul se apropie de oricare dintre textele mele, deşi informaţiile care ajung la mine sunt

atât de contradictorii încât, atunci când încerc să judec raţional situaţia, acest exerciţiu mă lasă perplex. Sunt un autor citit? Nu sunt? Cu toate acestea există un fapt, ce ţine de coincidenţă, legat de funcţia paginii cu numărul cincizeci din cărţile mele. Anumiţi cititori, cu o personalitate foarte pronunţată, afirmă că n-au putut să treacă de această pagină. Alţii, mult mai puţin numeroşi, proclamă că tocmai de la această pagină încolo încep să găsească lucruri bune şi, în sfârşit, a treia categorie de cititori regretă că romanul în ansamblu nu se ridică la valoarea primelor cincizeci de pagini, pentru că, dacă s-ar fi întâmplat lucrul acesta – Doamne Dumnezeule! –, cartea ar fi ajuns până la tărâmurile mitice ale extraordinarului. Chestia cu „Doamne Dumnezeule!” am pomenit-o pentru a reda mai precis opinia unuia dintre cei care au judecat *Fragmentele...* o judecată acceptată de mine cu tristeţe şi cu respectul datorat unui semen al meu. Însă pe care nu reuşesc s-o înţeleg, cum n-am reuşit, poate, să înţeleg nici celelalte verdicte care consideră pagina cincizeci o frontieră, un ecuator, o linie ce separă binele de rău. Aşa cum n-am izbutit să observ. În niciunul dintre cazuri, diferenţa inevitabilă dintre primele cincizeci de pagini ale unor cărţi ale mele şi

restul. Din două, una: ori nu pricep deloc ceea ce scriu, ori, mai rău, pricep doar în felul meu. Şi, în caz că maniera mea personală de a înţelege lucrurile foloseşte la ceva şi le poate oferi cititorilor o cheie de lectură, m-am hotărât să scriu această prefaţă pentru ediţia populară a *Fragmentelor de Apocalipsă.* Mă gândesc că anumitor profesori de aici şi de aiurea ar putea să le treacă prin cap să recomande lectura acestei cărţi şi cred că pe studenţii obligaţi să o citească şi neobişnuiţi cu astfel de activităţi i-ar ajuta să afle mai întâi părerea autorului despre opera lui. O părere care, pe de altă parte, nu-i musai să fie nici îndreptăţită, nici definitivă.

Opera în cauză nu este, cel puţin în intenţia mea, un roman în adevăratul sens al cuvântului, luând în considerare maniera în care eu concep şi practic acest gen literar, o manieră care s-a manifestat de-a lungul unor ani de activitate printr-o jumătate de duzină de ficţiuni care poartă numele de roman. Toate aceste cărţi sunt, recunosc, diferite unele de celelalte, de parcă ar fi ieşit din ateliere diferite şi, dacă numele celui care le-a găzduit nu ar aparţine unui om de încredere, s-ar putea pune la îndoială şi ar merita investigată paternitatea proclamată pe copertă.

Fiindcă există atâtea cazuri de fraudă! Totuşi, în pofida diferenţelor, nu-i mai puţin adevărat că toate cărţile conţin unul dintre acele elemente pe care le-am considerat mereu indispensabile şi care mă includ în grupul susţinătorilor *romanului clasic*, chiar dacă, în anumite situaţii, m-am îndepărtat de ceea ce un *roman* de acest tip are sau pretinde că are în comun cu estetica realistă. Dar acum nu este vorba despre aşa ceva. Ceea ce ţin să amintesc aici, pentru a da un temei explicaţiei mele, este că, aşa cum s-a spus de multe ori şi adesea cu îndreptăţire, între autorul unei povestiri şi cititor se stabileşte un pact tacit care poate fi rezumat (sau exprimat) prin aceste cuvinte: *Atâta timp cât durează activitatea de lectură, poartă-te ca şi cum ceea ce citeşti ar fi adevărat.* Acestei afirmaţii trebuie să i se adauge o continuare, simţită de mulţi autori în adâncul sufletului, fără însă a fi conştientizată: *pentru că, dacă tu nu izbuteşti să crezi că e adevărat, eu am eşuat.* Unii scriitori încearcă să scape de această problemă oferindu-i cititorului relatarea unor isprăvi *reale*, înfăptuite de persoane *reale* sau care se prefac că sunt astfel, în vreme ce alţii, cu cea mai lamentabilă dezinvoltură, intră cu capul înainte în lumea *neverosimilului*, chiar dacă o

povestesc apoi cu o asemenea abilitate, încât cititorul, păcălit, crede totul. Spre deosebire de aceştia din urmă, prima categorie de scriitori, cei cu faptele şi cu persoanele reale, nu reuşesc să obţină de la cititor o adeziune satisfăcătoare, să atingă credibilitatea estetică. De ce oare? Fiindcă nu natura faptelor povestite, ci arta cu care se povesteşte face povestea credibilă. Dar nu despre asta voiam să vorbesc, îmi cer scuze pentru digresiune, ci de un anume pact. Da, despre pactul implicit dintre autor şi cititor. Bine… trebuie să mărturisesc – o fac pentru prima oară, dacă nu mă înşel, sau, cel puţin, e prima oară când o fac în scris – că de-a lungul întregii mele cariere de scriitor am încercat aproape întotdeauna să încalc acest pact sau, cel puţin, să-l dezbar de caracterul său obligatoriu, să-l tratez cu o vizibilă şi condamnabilă frivolitate. Astfel că n-am invitat niciodată pe nimeni să ia în serios ceea ce se povesteşte în *Don Juan,* fapt care mi-a adus destule belele, pentru că nu-i de glumit cu don Juan. Apoi, dacă-mi amintesc bine, textul romanului *Saga/fuga lui J.B.* Conţine anumite sugestii care îl îndeamnă pe cititor să nu creadă deloc în ceea ce se povesteşte acolo, dat fiind că autorul, sau cel care arborează acest titlu, este primul care nu crede.

Am ajuns să bănuiesc în repetate rânduri, mai ales în timp ce scriam cartea cu pricina, că toată chestia cu Castroforte de Baralla şi cu cei numiţi J.B. Nu era decât o invenţie a lui José Bastida, naratorul. Oare n-ar fi mai înţelept să adoptăm încă de la început o prudentă atitudine bănuitoare? Fiindcă povestea cu oraşul care-şi ia zborul… Nu, nu, cititorule, e cu siguranţă mai bine să nu crezi aşa ceva, nici măcar în chip provizoriu, cum propune pactul cu pricina. Ei bine, propunerea pe care i-am făcut-o cititorului la publicarea *Fragmentelor de Apocalipsă* a fost tocmai cea opusă, adică aceasta: *Tot ce-ţi povestesc în această carte este absolut adevărat, crede-mă.* Dar cum e posibil aşa ceva? O carte prin care umblă un dragon, se întrupează o tânără despre care nu ştim dacă există sau nu, se sugerează că un nebun face o călătorie cosmică şi că această călătorie e repetată apoi de un prost şi de iubita lui? O carte în care, la sfârşit, suntem obligaţi să asistăm la năruirea unui oraş din pricina unor bătăi de clopot? Permiteţi-mi, domnule. Să vă spun că dumneavoastră încercaţi să vă bateţi joc de mine.

Nu-i aşa, cititorule, nu am o asemenea intenţie. Eu nu-i propun nimănui, prin această carte, să creadă

în balaur, în Lenocika. În călătoriile prin cosmos şi în efectele distrugătoare ale clopotului. Acestea şi, poate, restul lucrurilor din roman *sunt simple ficţiuni şi sunt prezentate ca atare*, fără niciun pact preliminar sau altă prefăcătorie. Însă, dacă eşti atent... Oare e nevoie să insist asupra faptului că textele poetice (şi acesta este poetic, dintr-un anume punct de vedere) trebuie citite cu cea mai mare atenţie? Dacă eşti atent, repet, îţi vei da seama că textul care ţi se propune spre lectură e un jurn*al de lucru scr*is de un romancier care nu-şi ascunde numele, un jurn*al de lucru car*e consemnează *un proces de creaţie real,* dar ca *proces de creaţie, de* d*rum de la nimic la operă, nu c*a *operă.* Altfel spus, această carte nu e o creaţie poetică, ci mărturia unui proces de creaţie dificil şi în cele din urmă, eşuat, un proces ale cărui elemente componente or fi inventate (şi unele chiar sunt), dar procesul nu este inventat. *Fragmente de Apocalipsă* nu este o operă realistă, ci o *mărturie despre realitate.*

Poate că ar fi util. Dacă nu din punctul de vedere al criticii, măcar din punctul de vedere al istoriei, să mă refer aici la ceea ce se numea înainte *fals genetic.* Când, în copilărie, am învăţat puţină retorică pentru a

mă iniţia în ale literaturii, mi s-a explicat, dincolo de texte şi probabil, în afara orelor de clasă, exemplul clasic al scuturilor lui Clise şi Enea, precum şi modul diferit în care le-au descris. În poemele lor, Homer şi Virgiliu. Homer ne povesteşte cum în atelierul de fierărie al lui Hefaistos se fabrică scutul piesă cu piesă, lovitură după lovitură, în vreme ce Virgiliu ni-l descrie gata fabricat şi complet. Retorii din trecut, nişte învechiţi, poate, credeau că prima formă de descriere era superioară celei de-a doua, din punct de vedere poetic, dar asta nu contează foarte mult în acest caz, mai ales că se ştie că opiniile sunt schimbătoare. Ceea ce ne interesează acum este că amintirea scuturilor şi a diferitelor tehnici de descriere a lor mi-a inspirat ideea de a prezenta nu un roman terminat şi rotund, ci procesul creaţiei sale. Adică tocmai ceea ce în cazul unor anumiţi autori, seamănă cu o stare de posesie sublimă, amestecată cu o obsesie, care duce la ştergerea din minte, sau de unde s-or afla acestea, a tuturor ideilor, imaginilor sau intuiţiilor care nu ajută la atingerea ţelului propus sau nu au legătură cu tema tratată. Este vorba despre nişte aventuri al căror caracter excepţional le face să fie cam nepotrivite ca exemple de urmat, dar a căror

analiză trebuie să ţină seama de prezenţa activă a unei divinităţi şi poate, de ajutorul dat de aceasta. Nu degeaba erau invocaţi cu atâta stăruinţă, în alte vremuri, Apolo şi Muzele. Cine ne poate asigura că azi nu sunt invocaţi zeii moderni, aceia care vin din găurile negre ale spaţiului, pentru a ne ameninţa sau pentru a ne zâmbi? Cei care lucrează cu zeii sunt foarte norocoşi şi trec prin istorie, lăsând în urma lor o dâră luminoasă. Urma pe care o voi lăsa eu însă, dacă va exista, va fi numai pulbere, şi nu pulbere de stele. N-am reuşit niciodată să-mi disciplinez imaginaţia şi fantezia în aşa măsură încât să le transform în două iepe ascultătoare şi iuţi, care să ducă voinţa mea creatoare către ţinta cerească. Nici nu fac parte din categoria celor conduşi de „sexus”, printre orgasme inefabile şi noutăţi orgiastice, către publicarea importantei lor intimităţi, de a cărei cunoaştere, stimul şi invidie nu ne putem lipsi noi, ceilalţi, muritorii de rând. Atitudinea mea e mai degrabă pasivă. Ideile, imaginile şi intuiţiile vin şi se duc, intră şi ies, sunt şi nu sunt oportune şi utile. Destul de des, ce-mi imaginez nu-mi foloseşte la nimic şi, la fel de des poate, îmi imaginez lucruri care mi-ar fi utile pentru o operă diferită de aceea pe care îmi

propun s-o scriu. Pe de altă parte, mi se întâmplă – vai! – să aflu târziu care îmi este scopul, sau să nu reuşesc să aflu deloc, ci doar să capăt o intuiţie obscură şi periculoasă. Cred că toate aceste etape ale procesului sunt reflectate destul de bine în *Fragmente de Apocalipsă*: ezitările cu privire la temă (în primele pagini); ideile impertinente şi inutile (de exemplu, cea cu Agentul Urmelor ce se bifurcă); ba chiar şi invazia pe care o suferă mintea din partea unor imagini atât de neaşteptate şi de stranii, încât te fac să crezi că n-au deloc de-a face cu tine. Că sunt străine şi de împrumut, şi de care îţi este imposibil să te debarasezi altfel decât dându-le o formă, oricare ar fi aceasta. E vorba de toată povestea cu Atotputernicul, care habar n-am de unde-a apărut şi cum a pătruns în imaginaţia mea, dat fiind că este evident că n-am nicio experienţă cu Atotputernicii ăştia, iar fără experienţă, imaginaţia nu poate face nimic. Ar trebui oare să trag concluzia că am fost obiectul unui miracol?

Există scriitori norocoşi care în timpul procesului de creaţie renunţă la simţul critic, se lasă târâţi de vântul liber şi neînfrânat al deşertului, încărcat de seminţe rare, sau de dulcea amintire a ceasurilor fericite, care-şi găseşte în sine toate justificările, iar

nevoia de critică nu o resimt decât mai târziu când, aproape fără să-şi dea seama, ei îngăduie inteligenţei să-şi facă treaba şi, în caz de nevoie, să judece. Eu n-am ajuns niciodată la această situaţie ideală. Criticul dinăuntrul meu nu doar că nu se retrage şi nu amuţeşte, nu doar că nu se ascunde, copleşit de puterea imaginaţiei mele, ci e mereu prezent, şi atent, şi activ şi, de multe ori. Pune frână, dacă nu cumva aruncă peste entuziasmul meu (trecător) doze eficiente de apă rece. Pentru a consemna această realitate, am recurs la un procedeu figurativ, adică am obiectivat raţionamentul estetic şi l-am încredinţat, ca pe o funcţie justificatoare, personajului Lenocika. Ah, Lenocika! Este una dintre realităţile neîndoielnice ale cărţii, o femeie din carne şi oase. Încă mai este aşa, din fericire, pentru că trăieşte şi se mişcă şi pentru că uneori ne vedem, iar alteori vorbim la telefon. Însă atunci, demult, doar ne scriam scrisori, făceam schimb de cărţi sau de discuri şi, bineînţeles, de fotografii. Mi s-a năzărit s-o introduc în carte pe Lenocika, nu cu realitatea ei de fiinţă reală, ci, la fel ca restul lucrurilor din roman, cu realitatea pe care i-o dau cuvintele. A pătruns acolo ca o fantezie, pe jumătate capricioasă, pe jumătate lirică, pentru că aşa

mi s-a părut mie că e bine, de ce nu? Făcând abstracţie de faptul că o persoană vie răspunde la numele ei şi priveşte prin ochii ei, ce diferenţă este între ea şi orice altă plăsmuire, instituită tot prin cuvânt? În ceea ce priveşte calitatea estetică, s-ar putea să existe o deosebire, dar nu şi în privinţa condiţiei ontologice. Este la fel de legitimă Lenocika a mea ca Fedra sau Manon. Şi – ca să vezi! – o fată sensibilă, dintre puţinele persoane care au înţeles cartea aşa cum trebuie, fără a apela la lămuririle mele. Mi-a vorbit odată despre cât de mult a emoţionat-o o anumită scenă de dragoste dintre Narator şi Lenocika, în care se afirmă sau se sugerează că şi unul şi celălalt sunt doar cuvinte, simple cuvinte, şi că, în această calitate, pot să dispară! Nu-i mai puţin adevărat că altă tânără mi-a mărturisit că Balaurul cel Urât a făcut-o să plângă, dar asta nu mă mai miră, pentru că de fata cu pricina, născută în cartierul în care m-am născut şi eu, aproape perete în perete cu mine, dar patruzeci şi ceva de ani mai târziu, trebuie să se fi lipit ceva din ceea ce valea mea natală dăruieşte celor care se lasă învăluiţi inconştient de melancolica sa frumuseţe.

M-am folosit, aşadar, de circumstanţa că

Lenocika era profesoară de literatură la Universitatea din Leningrad şi că-mi trimisese nişte studii critice, pentru a o transforma în receptacul al conştiinţei mele ce stă mereu la pândă, într-un „greier al lui Pinocchio”, personal şi literar. Dar la asta m-am gândit mai târziu, pe măsură ce zilele şi imaginile se perindau, exact aşa cum am povestit. La fel ca restul lucrurilor. Cu toate acestea, simt nevoia să lămuresc o chestiune dintre cele mai puţin observate şi luate în seamă, nu ştiu dacă din pricină că e misterioasă sau doar ascunsă. La fel ca multe opere moderne şi câteva dintre cele vechi, *Fragmente de Apocalipsă* conţine o doză de satiră, nu la adresa moralei sau a societăţii, aşa cum a dorit cineva să vadă acolo, ci la adresa literaturii. Pe parcursul *Fragmentelor de Apocalipsă* este contestată, deşi cu bunăvoinţă, entitatea romanului în sine, a genului romanesc, sunt denunţate câteva dintre numeroasele convenţii care i-au permis să supravieţuiască şi totodată sunt strecurate câteva glume, cu adevărat nevinovate. Pe seama unor practici şi tehnici pe care nu le consider justificate. Nu voi spune acum care sunt acelea, pentru că textul este de faţă, pentru a depune mărturie, şi este scris într-o limbă spaniolă destul de clară pentru cel care va dori

să-l înţeleagă, însă voi preciza anumite detalii care au fost prost înţelese. Au existat anumite bănuieli că l-aş fi imitat pe Unamuno, tocmai în ceea ce priveşte una dintre realizările lui cele mai originale, una dintre ideile lui cele mai lăudate. Este vorba despre relaţiile dintre autor şi personaj, dintre însuşi Unamuno şi Augusto Pérez, din *Ceaţa,* dat fiind că eu. La fel ca autorul mai sus-pomenit, am o conversaţie cu personajul Almanzora, în care îi spun, mai mult sau mai puţin, că el este creaţia mea. Până aici, lucrurile stau aşa, nu încape nicio îndoială. E o repetiţie flagrantă a ceea ce a făcut Unamuno. Dar judecătorii mei s-au oprit aici, deşi textul continuă, şi nu au văzut sau nu au vrut să vadă sfârşitul secvenţei. Până să ajungă acolo, ar fi trebuit să le dea de gândit faptul că în conversaţia mea cu Almanzora. *Plagiată* (sau imitată, dacă avem bunăvoinţă) după Unamuno, este citat chiar Unamuno. „Mă aduceţi la disperare şi nu vă înţeleg!” (spune Almanzora); „Ei, dacă l-aţi fi citit pe Unamuno…!” (îi răspund eu) (p. 304). Puţin mai încolo însă, la p. 307, Naratorul îi citeşte această scenă Lenocikăi şi ea „mi-a spus că scena fusese fabricată cu ajutorul unor şmecherii. Prima dintre ele, referirea la Unamuno. A doua. Faptul că eu inventasem ambele

părţi ale dialogului. «Din moment ce personajul e inventat de tine, acesta răspunde ce vrei tu să răspundă şi ce-ţi convine ţie. Augusto Pérez e independent de autorul lui, însă părintele Almanzora, nu. Recunosc totuşi că povestea lui Augusto Pérez nu poate fi repetată, cel puţin, nu la un nivel decent. Ai făcut şi tu ce-ai putut.»” Prin urmare, Elena Panteleeva, adică Lenocika, în afara faptului că este o persoană reală, este şi un personaj inventat de mine, şi, în această calitate, spune şi ce vreau eu să spună, iar ce spune sau ce sugerează în acel moment, pentru cel în stare să priceapă, sunt următoarele: 1. Că în spatele inventării lui Augusto Pérez şi al relaţiilor acestuia cu propriul său inventator se află un truc, adică la fel cum se întâmplă în cazul relaţiilor pe care le am eu cu Almanzora. Augusto Pérez face şi spune ce vrea Unamuno, *nici mai mult, nici mai puţin, la* fel cum toat*e personajele fictive fac şi spun ce vor autorii lor,* iar cine ajunge să proclame independenţa personajului, aceea cu care a vrut să se joace Unamuno, cine ajunge să considere această independenţă mai mult decât un simplu joc sau aspiră să o încarce cu valori metafizice, mistifică în mod gratuit o chestiune absolut banală. Nu e vorba, aşadar,

de o imitaţie sau de un plagiat, cum au afirmat anumiţi cititori isteţi, ci de o *judecată literară exprimată prin intermediul figurilor şi aluziilor*. Eu cred că e destul de evidentă ironia din cuvintele Lenocikăi: „Augusto Pérez e independent de autorul lui, însă părintele Almanzora, nu”. Cum ar fi posibil ca ea să vorbească serios, din moment ce situaţia este aceeaşi ca în romanul lui Unamuno? Adevărul este că Lenocika stăpâneşte şi foloseşte formele indirecte de afirmaţie şi de negaţie, care sunt tocmai formele caracteristice literaturii.

Cervantes este cel care a comis pentru prima oară (după ştiinţa mea) o anumită înşelăciune, ce poate fi considerată o simplă îndrăzneală sau un delict practicat mai târziu de mulţi alţii, uneori pe faţă, spunând lucrurilor pe nume, alteori, la adăpostul unor modificări superficiale, cu speranţa că fapta ar putea trece neobservată. Mă refer la furtul unui personaj care nu-ţi aparţine şi la introducerea lui în propria ta ficţiune. Cervantes a făcut lucrul acesta cu Álvaro Tarfe. Alţii s-au folosit în acelaşi fel de creaturile lui Cervantes. Chiar şi eu, în aceste *Fragmente...* îl utilizez pe doctorul Moriarty, duşmanul lui Sherlock Holmes. Am făcut-o pentru că m-a amuzat acest lucru,

pentru că pur şi simplu mi-a trecut prin cap ideea asta şi pentru că Moriarty, la fel ca Sherlock Holmes, e deja un bun comun şi nimeni nu condamnă exploatarea lui. E adevărat că, atunci când împrumuţi un asemenea personaj, rişti ca el să facă o figură proastă, dar trebuie să-ţi iei inima-n dinţi. Prin urmare, ce-am făcut eu cu Moriarty în Frag*mente…* – *şi ce*-au făcut, fac şi vor face mulţi alţii de-acum înainte – constituie un procedeu comic, elaborat cu materiale ce aparţin acestei cărţi. Am folosit procedeul în cauză când mă apropiam de sfârşitul textului, când eu însumi mă vârâsem într-o teribilă încurcătură şi când imaginile şi situaţiile îmi scăpau de sub control sau, cel puţin, eu mă temeam de lucrul acesta, iar cartea îşi pierdea tot mai mult caracterul său de jurnal, pentru a se preschimba în ficţiune. Luna noiembrie a acelui an nu mi-a priit. În decembrie, o anghină pectorală a fost cât pe ce să mă trimită pe cealaltă lume, dar, de fapt, încă din ultimele zile ale toamnei, trupul meu nu mai funcţiona cum trebuie. Vai, acele după-amiezi aurite, acele frunze care foşnesc cu delicateţe ascund în ele moartea! Toate aceste lucruri sunt sugerate cum se cuvine în text, ba chiar, uneori, sunt pomenite pe faţă. M-am temut că n-

aveam să trăiesc destul pentru a-i da jurnalului meu o dezvoltare armonică, pentru a-l rotunji. După zile de lene, au urmat zile de febră. Pe 26 noiembrie povestesc câteva detalii despre o călătorie în Andalucía şi despre cum am dat uitării lucrul la carte. În ziua a treia din aceeaşi lună sunt consemnate îndoielile mele în privinţa valorii şi semnificaţiei celor scrise, şi folosesc formula „jurnalul unui eşec”, pe care o găsesc foarte potrivită. Eşuez în încercarea mea de a scrie un roman, nu şi în calitatea mea de redactor al acestui jurnal în care eşecul este descris pas cu pas… Dar de ce oare vă povestesc toate astea? Iertaţi-mă că am luat-o razna. Eu voiam să vorbesc despre cum am folosit în această ficţiune frustrată procedeul lui Cervantes, adică furtul de personaje, pe care l-am modificat oarecum, pentru că una dintre creaturile inventate de mine pune stăpânire pe altele, pe care tot eu le-am inventat, şi face cu ele nişte lucruri care nu se potrivesc cu planurile mele. Ne găsim acum chiar în măduva literaturii. Realitatea, verosimilul au rămas în urmă. Cu ajutorul cuvintelor poate fi creat orice, şi tocmai ele, cuvintele, m-au ajutat să mă autodepăşesc, când mă aflam în starea depresivă care a precedat anghina pectorală, mi-au

dat puterea de a crea şi a distruge. Deodată, situaţia în care mă găseam m-a determinat să scap de Lenocika. Jocul ajunsese departe. Bibliotecarul tocmai mi-o furase şi încercase s-o transforme, să-i dea un destin care nu i se potrivea. Trebuia s-o salvez, pentru a o anihila, pentru că altfel ar fi rămas la cheremul oricui, în calitate de personaj, se înţelege, căci adorabila tânără rusoaică din Leningrad continua să trăiască acolo, printre zăpezile ei. Niciodată nu m-am simţit atât de aproape de diavol ca atunci când am scris scena aceea (de la p. 380 la p. 382). Dacă a crea este plăcut, senzaţia (sau sentimentul) pe care-o trăieşti când distrugi, chiar dacă ea aparţine, prin natura ei, tenebrelor, tot la plăcere duce, deşi această plăcere e una întunecată, diabolică. Actul de distrugere le permite să se împlinească, să se simtă zei, acelora care nu sunt în stare să creeze precum Atotputernicul, care s-a băgat în jurnalul meu de parcă acesta i-ar fi aparţinut de drept şi mi l-a făcut harcea-parcea. Aşadar, stăpânit de acea furie anihilatoare, dar trecătoare din fericire, am scris scena despărţirii, am dezintegrat-o cu ajutorul cuvintelor pe Lenocika, făcută tot din cuvinte. Şi apoi n-am mai numit-o, ca să n-o aduc iarăşi la viaţă.

Totuşi, trebuia să-mi adorm mustrările de conştiinţă, aşa că am păstrat fularul ei. Lenocika nu mai era, dar îmi lăsase o amintire care servea drept mărturie. Încă mai am acel fular, îl răsucesc uneori în jurul gâtului, ca pe un şarpe sau ca pe un lasou.

Oare cum s-ar putea interpreta toate astea dacă nu ca un delir al imaginaţiei ajuns la paroxism, ca o confirmare a efectelor imaginaţiei lăsate libere, fără ca veghea criticii s-o organizeze sau s-o corecteze? Dar această libertate de a combina, de a imagina nu este oare poezia însăşi? Ce contează cât de departe se află textul de realitate, ce contează că nu e verosimil, ce contează lipsa de coerenţă, de intenţie sau de sens, dacă moartea arhiepiscopului se află acolo, cu tot cu testiculele lui de o calitate excepţională, aşa cum se află acolo templierii nocturni, pe care-i pândeşte Manolito, şi anarhistul din Barcelona călcat în picioare de cai? Şi viziunea aceea asupra lumii, de atâtea ori repetată, nu se află oare tot acolo? (Am spus „viziune”, nu concept. Adică „imagine”.) Toate acestea cereau, ştiu prea bine, o structură artistică, o *formă*, dar eu, care am fost mereu un *formalist* şi încă mai sunt, m-am gândit să las lucrurile aşa, ca pe nişte simple *fragmente* ale unei construcţii neterminate;

arcuri, coloane, bolţi, ziduri, care pot foarte bine să fie nişte ruine. *Jurnalul de lucru* al unui poet manipulează în chip inevitabil materia poetică, din care mai rămâne câte ceva, ia nişte firicele acolo, nişte resturi… Eu m-am încumetat să scriu un roman, căruia n-am reuşit să-i dau o formă închegată, însă resturile sale apar în jurnalul meu. Asta-i tot. Şi dacă într-o zi se publică, aşa cum nădăjduiesc, cartea mea intitulată Caie*tele unui bard leneş, un*de s-au adunat zece ani de note care glosează activitatea mea literară, se va vedea asemănarea acestora cu Frag*mentele de Apocalipsă. Se* va vedea că jurn*alul în* sine nu e un pretext sau o invenţie. Pentru că, altfel, totul ar fi un pretext sau o invenţie, chiar şi viaţa. Dar eu nu cred aşa ceva.

Sunt, într-o anumită măsură, un scriitor disciplinat şi respectuos. Laud existenţa şi activitatea acestor domni care ne făuresc reputaţia sau ne-o distrug, care lămuresc încurcăturile din cărţile noastre sau le denunţă, care ne stabilesc valoarea sau o neagă şi care ne indică locul ce ni se cuvine sau ne exclud din spaţiu pentru totdeauna. Faptul că aceşti domni nu s-au purtat prea bine cu mine, cel puţin până la un anumit moment al vieţii mele literare, nu m-a determinat niciodată să-i condamn, ci dimpotrivă,

am recunoscut mereu că avem nevoie de ei şi că ne sunt utili în vremuri de confuzie, chiar dacă tocmai ei sunt aceia care o provoacă şi o întreţin. Cu toate astea, trebuie să mă plâng de anumite lucruri care au legătură cu trecutul meu, cu acei ani în care am fost dispreţuit sau atacat cu arme puerile. Cum aş putea, oare, să-i port gând rău acelui domn care nu accepta ca o eroină a mea să fie prostituată şi deopotrivă licenţiată în Litere şi Filosofie? Sau aceluia care a spus despre o altă eroină, care frecventa cu ilegală asiduitate sexul femeiesc, că în zona unde se născuse el un asemenea specimen ar fi fost omorât? În sfârşit, ce-aş putea spune despre un al treilea care a afirmat în legătură cu un personaj mitic dintr-una din naraţiunile mele că „nu are un caracter prea bine construit”? E adevărat că, în aceeaşi perioadă, un cenzor care a citit că eroina se întorsese acasă la trei dimineaţa, a notat pe marginea textului: „La unsprezece! O domnişoară respectabilă nu umblă pe stradă la ora aceea”. Nu încape nicio îndoială că între cenzor şi criticii literari pomeniţi mai sus existau afinităţi tainice, poate că era vorba de aceeaşi cantitate de materie cenuşie, a cărei influenţă în evoluţia literelor noastre nu a fost încă studiată cum

se cuvine. Prin urmare, asemenea opinii am fost silit eu să suport în trecut, şi dacă acum mă aflu într-o situaţie mai favorabilă, nu pot să trec totuşi cu vederea şi să nu comentez (probabil, tardiv) afirmaţia unora dintre aceşti cititori experimentaţi cum că, în *Insula Zambilelor retezate*, „Gorgona" se transformă într-o corabie. În timp ce scriam romanul cu pricina credeam, în naivitatea mea, că dacă poezia e arta de a spune lucrurile într-un mod indirect, un cititor profesionist ar trebui să înţeleagă manierele indirecte de a povesti. Am greşit însă, şi în a doua ediţie a romanului cu pricina am fost nevoit să fac o adăugire, contând pe colaborarea lui Cagliostro, cu speranţa că acei critici aveau să înţeleagă despre ce era vorba în realitate. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că profesionişti, copleşiţi de volumul mare de muncă, sunt condamnaţi la lecturi rapide şi nesatisfăcătoare. Nu-i mai puţin adevărat însă că şi ei încep aceste lecturi mânaţi de prejudecăţi sistematice. Mie, de pildă, mi se spune invariabil că „romanul meu" – oricare-ar fi acesta – este inferior romanului *Saga/Fuga lui J.B.* S-a spus lucrul acesta despre *Fragmentele*... de faţă, despre Insu*la Zambilelor retezate şi* se va spune, în continuare, despre orice

carte voi publica de acum încolo. Poate că e adevărat, dar asta nu înseamnă a face critică literară, ci a-i plimba scriitorului pe sub nas neputinţele, presupuse sau reale. Cred că fiecare operă are valorile ei specifice, pozitive sau negative, care nu pot fi înţelese şi, cu atât mai puţin, exprimate foarte bine prin comparaţie. Altfel, am face-o de oaie! „Respectivul a scris un roman evident inferior lui *Ulysses”.* Splendid, nu-i aşa! Comparaţiile între operele aceluiaşi autor pot fi utile, pentru a scoate în evidenţă prefaceri şi evoluţii, repetiţii sau schimbări ale structurilor şi tehnicilor, variaţii stilistice. Iar atunci când acestea reflectă o degradare, există atâtea moduri delicate de a-l ruga pe un scriitor să tacă! Chiar dacă nu se ştie prea bine în ce constă de fapt degradarea şi când începe ea. Ceea ce mi se întâmplă mie cu *Saga/fuga…* are legătură cu asta. Poate că aceia care consideră romanul cu pricina un punct de reper nu vor să-şi dea seama că o astfel de sagă/fugă nu se poate scrie decât o dată-n viaţă şi că restul operei este în mod necesar inferior, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi bun sau n-ar conţine valorile sale specifice. Un autor nu trebuie să tacă dintr-un asemenea motiv. „Este inferioară *Sagăi/Fugii…*”, *s-a spus* despre fiecare dintre cărţile

mele, anterioare sau posterioare, şi, în plus, mulţi s-au bucurat din pricina asta. Eu cred că textele mele sunt pur şi simplu diferite, că *sunt al*tceva decât romanul mai sus-pomenit şi că opera de faţă e un jurnal de lu*cru. Să afirmi c*ă nu este interesant, să spui că „domnul Torrente ar fi făcut mai bine să-şi păstreze pentru sine jurnalele, a căror publicare nu îl avantajează”, să arăţi sau să demonstrezi că e prost scris şi aşa mai departe este ceva legitim. Nu este însă legitim să greşeşti, chiar dacă asta se datorează doar faptului că ai făcut o comparaţie. Pe de altă parte, dacă aş avea în această clipă permisiunea lui, aş cita opinia unuia dintre cei mai mari tineri poeţi ai noştri, care este în acelaşi timp un mare critic literar şi care m-a asigurat într-o scrisoare că *Fragmentele…* este mai bun decât *Saga/fuga…* Sper că voi fi crezut pe cuvânt, chiar dacă toată lumea e liberă să-l bage sau nu în seamă pe poetul mai sus-pomenit. Asta ar mai lipsi! Dacă aduc în discuţie aici opinia lui nu o fac pentru a mă ascunde în spatele ei. De parcă ar fi un scut care ar putea să mă apere de lovituri, ci doar pentru a arăta că nu sunt toţi de aceeaşi părere şi că valorile literare sunt discutabile. Ceea ce pretind cu această menţiune şi cu întregul prolog este, aşa cum

am spus, să-l orientez pe cititorul nespecialist, cel cu o cultură medie, şi să-l avertizez că nu va citi un roman obişnuit, şi nici măcar un roman, ci doar mărturia veridică despre cum şi-a propus un autor să ducă la bun sfârşit o treabă şi nu a reuşit. De asemenea, am vrut să-l previn că, dacă vreodată a a fost curios să ştie cum funcţionează mintea unui scriitor, poate să afle acest lucru în cartea de faţă sau măcar să-şi facă o idee destul de clară. Însă, dacă cititorul îşi doreşte să găsească aici elementele obişnuite care să-i permită *să se identifice* cu *personajul principal şi cu destinul acestuia*, adică tocmai ce se cere în vremurile din urmă, să-şi vadă mai bine de drum, fiindcă personajul principal al cărţii este chiar autorul acesteia, care nu îndrăzneşte deloc să invite pe cineva să se identifice cu el. Asta ar mai lipsi!

Doar câteva cuvinte, înainte de final: Sfârşitul acestei aventuri, prezenţa acelui clopot distrugător (şi tunător), a fost scris la început cu anumite modificări pe care n-am cutezat să le public şi pe care le-am înlocuit cu textul actual. Cu toate acestea, mi se pare că celălalt, sfârşitul iniţial adică, era mai potrivit cu natura poveştii, cu alte cuvinte, era mai logic. Aşa că l-am adăugat acestei ediţii ca un apendice. Deosebirile

încep la pagina 385, şi, chiar dacă textele sunt destul de asemănătoare, diferă cusăturile.

Gonzalo Torrente Ballester
Salamanca, 15 martie 1982

După toate aparenţele, adevăratul început al acestei poveşti, prima însemnare din acest jurnal, nu există. Din cuvintele celei de-a doua însemnări s-ar putea deduce că am scris-o cândva şi pe prima, dar eu nu-mi amintesc s-o fi făcut. Oricum, nu ar fi de dorit să i se acorde vreun credit memoriei mele, pline de lacune, de zone întunecate, de confuzii şi, ceea ce o face mai suspectă, de amintirile altora, care vin şi se duc de parcă mi-ar aparţine, îmi înlocuiesc amintirile şi mă fac să rămân perplex în faţa propriei mele persoane. Mi se întâmplă, de pildă, în clipele în care mă întorc în timp cu răbdare şi stăruinţă, să ajung la vremea când aveam cam douăzeci şi unu de ani şi, chiar dacă faptele recuperate de memoria mea nu sunt coerente, ci contradictorii, iar eu deosebesc cu efort uneori ceea ce-mi aparţine de ceea ce îmi este străin, să reuşesc să reconstruiesc ceva asemănător unui chip, oricât de imprecis ar fi acesta – şi chiar este

–, oricât de tulbure, de excesiv, de incomplet. Un chip care, până la urmă, este rezultatul interferenţei multor chipuri, un soi de figură realizată din petice de tot felul, care, dacă o priveşti dintr-o parte, seamănă cu Alberto Caeiro, iar din alta. Cu Abel Martín, fără ca vreunul dintre aceştia să fie mai pregnant şi de el să atârne ceilalţi ca de un umeraş, cu toate că, din când în când, unul dintre ei pune stăpânire pe ansamblu, excluzându-i pe ceilalţi, ba chiar şi pe mine. Care servesc drept reper şi, contrar celor spuse înainte, drept suport. Trebuie să mărturisesc însă că de la douăzeci şi unu de ani încolo, mergând către origini, trecutul meu a fost pur şi simplu înlocuit cu altul, mai exact cu trecutul lui Napoleon, aflat sub auspiciile unei coerenţe compacte, astfel încât copilăria mea se petrece în Corsica, unde mă îndrăgostesc de Giaccominetta; după aceea, învăţ într-un liceu militar, unde lumea mă priveşte chiorâş, iar în floarea tinereţii sunt trimis într-un Paris înfometat şi revoluţionar, unde nu am pantofi decenţi şi mă fac remarcat (sau trec neobservat) prin hainele mele rupte şi pletele lungi. Vorbesc prost franceza şi unii îmi spun Napolione, chiar dacă mă avantajează un cap plin de idei, nu dintre acelea care se transformă în ideologii,

ci în fapte.

În circumstanţe mai favorabile, un asemenea trecut mi-ar fi servit drept trambulină pentru o carieră fulminantă, ce ar fi presupus să ajung împărat şi să mor în Sfânta Elena, dar, în vremurile pe care mi le-a hărăzit soarta, un trecut napoleonian devine o adevărată povară. Ura, resentimentele, ambiţia, dispreţul, nutrite de o inimă rănită, l-ar fi ajutat pe altul în bătălia cu lumea. Pe mine, mai degrabă mă încurcă, pentru că nici nu urăsc, nici nu jinduiesc, nici nu dispreţuiesc şi nu cred că sunt ranchiunos, chiar dacă niciodată nu se poate şti sigur. Toate aceste sentimente nu-mi folosesc la nimic, mai ales pentru că le-am descoperit sau mi-au fost descoperite târziu, mai precis când am încercat să-mi scriu memoriile, nu cu mult timp în urmă. Pentru că, în acel trist moment din viaţa unui scriitor, când elanul creator se stinge şi, pe de altă parte, nu se poate dobândi acea voinţă clarvăzătoare care duce la renunţare, se apleacă scriitorul asupra lui însuşi şi se transformă pe sine într-o temă unică şi monocordă, într-un şoarece prins în cuşcă, cu pretenţia nesăbuită de a-şi preschimba propriul caz într-o pildă universală. „Eu şi oamenii”, „Eu şi Patria”, „Eu şi eu însumi”, fără să lipsească, în

anumite cazuri, prezumţiosul „Dumnezeu şi eu”. Nesăbuinţa mea nu a ajuns totuşi la asemenea excese. Am încercat să mă limitez la amintirile proprii, să le ordonez cât mai bine, şi, în acest fel, am iniţiat cercetarea preliminară, care începe întotdeauna cu părinţii, însă eu. Când *i-am văzut* pe ai mei, nu i-am recunoscut. Spun *i-am văzut* pentru ca primul lucru care mi-a venit în minte au fost chipurile lor. Când acestea au fost urmate, curând, de numele lor, confuzia mea a sporit. Letizia şi Carlos? Niciodată nu a existat o devoţiune pentru aceşti sfinţi în familia mea, după câte ştiu! Cu toate acestea, prezenţa lor în numele celor care mă zămisliseră nu putea fi negată. Nu mi-am recunoscut nici fraţii, nici prietenii, nici împrejurimile în mijlocul cărora trăiam, nici limba pe care o vorbeam. Am sfârşit, în chip logic, prin a nu mă recunoaşte nici măcar pe mine însumi. Ce aveam eu oare de împărţit cu tânărul Napolione?

Am crezut la început că toată lumea trece prin aceeaşi experienţă şi că, odată atinsă vârsta maturităţii, oricine constată cum i se ivesc în minte amintirile unui personaj faimos, faţă de care simte admiraţie sau invidie, sau nevoia unei identificări imaginare, transformată apoi în identitate proprie,

fără de care, se pare, tuturor ne merge prost şi de-aia trăim cum trăim, mai ales săracii şi bogaţii şi câte un ins de condiţie mijlocie, dintre aceia care nu-şi găsesc niciodată locul. Însă riguroasele mele presupuneri m-au dus la concluzia, foarte neliniştitoare, că situaţia mea era unică şi că, date fiind anumite detalii de nuanţă, era posibil să fie vorba despre o boală necunoscută.

Am fost la doctor. M-a ascultat. Doctorii, chiar dacă nu vindecă, nimeresc frecvent diagnosticul. Cel care m-a examinat m-a lămurit că exista un hiatus în conştiinţa mea şi că, până la un punct, eu eram Napoleon, iar apoi eram altul. Cum ajunsese să mi se întâmple aşa ceva nu putea să-şi explice. Mi-a mai spus că înlocuirea amintirilor mele cu amintirile altora era un fapt evident şi că lucrul cel mai bun pe care îl aveam de făcut era să las amintirile străine să doarmă, ca să nu se amestece în viaţa mea din prezent. Mă sfătuia, prin urmare, să întreprind cu grijă orice introspecţie sau recurs la trecut, să renunţ la acestea, când se iveşte cel mai mic simptom şi să nu mă las furat de curiozitate. Reuşesc acest lucru când sunt treaz, dar îndată ce adorm, în timpul în care conştiinţa mea se menţine în acea zonă numită

semitrezie, măsurile de prevedere slăbesc şi amintirile napoleonice ţâşnesc din ascunzişuri precum câinii de vânătoare asmuţiţi asupra prăzii. Groaznic.

„Şi cu ceilalţi? Ce fac cu ceilalţi?” l-am întrebat. „Ceilalţi? La cine vă referiţi?” „La heteronimele mele, la cel care seamănă cu un anume Alberto Caeiro, şi la cel care seamănă cu un anume Abel Martín”. Doctorul m-a privit cu o anume perplexitate. „Păi cum, sunt mai mulţi?” „După cum vedeţi, aşa este, însă trebuie să fac o precizare: de aceştia nu mă simt străin, pentru că mă însoţesc de atâta vreme, încât nu am bănuit până de curând că ar putea fi nişte venetici. Am crezut mai degrabă că, în mod normal, orice om poartă în sine doi sau trei oameni. Ne puneam de acord, ne înlocuiam unul pe altul fără probleme, într-un soi de ştafetă dinainte stabilită şi paşnică, ştiind fiecare ce face celălalt. Însă, de la o vreme, trebuie să se fi schimbat ceva şi asta îmi justifică bănuielile. Acum ne ascundem unul de altul, fiecare acţionează singur, armonia s-a rupt şi convieţuim ca nişte străini sau poate ca nişte duşmani”. „Păi, dragă prietene, eşti un caz destul de rar şi, mai mult decât atât, un caz imposibil de explicat”. L-am întrerupt: „Asta nu e tot. Deunăzi, m-am întâlnit înăuntrul meu cu un

necunoscut; în ziua următoare, cu altul, iar ieri. Cu altul. Nu am reuşit să aflu cine sunt, ci doar că se tem şi se ascund; ca şi cum eu aş fi un refugiu”. Medicul mi-a replicat: „Poate că şi eşti”. „Au mai existat asemenea cazuri?” „Statisticile nu le-au înregistrat, dar, cum bine ştii. Nu se ţine seama de ceea ce este extraordinar, precum cazul tău bunăoară, cu toate că s-ar putea…” Medicul a tăcut, a închis ochii şi, după un interval destul de lung, a continuat: „… cu toate că nu este atât de extraordinar ce ţi se întâmplă. Chiar acum am realizat o autoexplorare interioară şi am descoperit un anumit număr de persoane pitite acolo, de parcă s-ar fi ascuns. Ceva se întâmplă în lume, de oamenilor le este atât de frică…”

Bine, şi ce-i cu asta”. Nu există nicio legătură între frica oamenilor şi faptul că eu am vrut să scriu un roman şi am ţinut în acelaşi timp. Fără să mă distanţez de această activitate, un jurnal de lucru. Realitatea se complica din motive străine de voinţa noastră sau, ca în cazul de faţă. Din motive necunoscute. Mie mi s-au amestecat toţi înăuntru. Încercând să umplu o lipsă care, probabil, nici nu exista, singurul lucru care îmi trece prin cap este să vorbesc despre Napoleon. Credeţi că se poate comite

o asemenea tâmpenie, mai ales când îl ai la îndemână pe Cancelarul de Fier? Chiar acum discută cu von Moltke dacă e mai bine să deschidă un front sau două. Adică, nici mai mult. Nici mai puţin decât problema capitală a istoriei contemporane! De soluţia ce i s-a dat acestei probleme a depins frica oamenilor. Şi. Cine ştie, poate că mai depinde şi acum!

Acum mă întreb ce rost au toate astea. Nu ştiu ce mi se întâmplă. Ar fi mai bine s-o las baltă. Nimic din ceea ce scriu sau am scris nu are de-a face cu realitatea. Spaţiul e cel al imaginaţiei mele, timpul, cel al pulsului meu. Dacă prin anumite cuvinte încerc să construiesc imaginea unor oameni, o fac doar pentru a respecta un obicei, dar nimeni să nu mă ia în serios.

Jurnal de lucru

22 mai

Ceea ce am povestit s-a întâmplat în urmă cu doar câteva săptămâni. Tocmai terminasem de făcut a doua corectura a şpalturilor ultimei mele cărţi şi nu eram mulţumit, ci mă temeam pentru viitorul ei. Îmi mai este teamă şi acum. Înainte de apariţia iminenta a

cărţii, dar ce-a fost a trecut, la ce bun să mai dezgropăm morţii! Ce voiam să spun e că, recitind cartea cu ocazia corecturii, lumea din ea mi s-a înfăţişat şi s-a făurit din nou înăuntrul meu. Încă mai stăruie acolo şi asta este tot ce poate fi mai rău pentru acela care începe o alta poveste, mai ales în cazul de faţa, când nu ştiu despre ce va ñ vorba, nu ştiu încotro voi naviga, împovărat şi pe ape tulburi. De multe zile sufăr din pricina tangajului, în timp ce-mi explorez lumea interioară fără a găsi pământ sigur în care să arunc ancora. Gol pe dinăuntru, sau ceea ce se înţelege prin expresia asta, nu sunt, ci populat de resturile altor călătorii, eşuate majoritatea, adevărate naufragii. Trec figuri fantomatice care se destramă când vreau să le apuc, atât sunt de inconsistente. Nu pot nici măcar să le dau un nume. Totuşi, aceste figuri sunt materialul meu de lucru, singurul meu material. Sau ele, sau nimic.

Bătrânele din satul meu, în alte vremuri, ţeseau păturи multicolore din petice, pe care le numeau *zdrenţăroase,* pentru că din zdrenţe erau făcute. Chestiile astea sunt specialitatea mea. Zdrenţele care au fost odată ţesături somptuoase şi strălucitoare, destrămate acum, chiar putrezite înainte de a dobândi

o formă. Atârnă şi se adună, dacă rămân inerte; iar dacă le mişcă vântul şi le atinge lumina, ele singure se organizează în grupuri capricioase, fără vreo logică sau vreun motiv. Chiar acum le văd pe unele dintre ele, figuri şi trupuri uitate, ca pe un capitel romanic, un nas aici, dincolo un picior, între un piept ţâţos şi un braţ înarmat; nişte ochi stupizi şi mari. Spatele şi şoldurile unei femei goale, o mână imensă cu o bombă cu fitilul aprins, turnul unei biserici.

Bomba aceea şi turnul… încep să-mi amintesc. Grupul de anarhişti care se adunau în casa lui Ramiro, croitorul din turnul Berengaria, în jurul mesei lucioase unde croieşte el costumele cu acele foarfeci enorme, masă pe care Rosina, soţia lui, o acoperă cu o rogojină ca s-o apere de petele de vin. Unde se întâmpla asta şi când? Numele turnului mă poartă către Villasanta de la Estrella[1], unul dintre oraşele mele, unul dintre cele patru oraşe ale mele, dintre care două au fost povestite deja. Una dintre poveştile pe care nu am ajuns să le scriu se petrecea în Villasanta. Aş putea s-o

1 Corespondentul real al oraşului românesc este Santiago de Compostela, unde, după tradiţie, ar fi înmormântat Sfântul Apostol Iacob, patronul Spaniei. Numele „Villasanta de la Estrella” („Sânturbea Stelei”) constituie o referire la descoperirea mormântului sfânt, în secolul al VIII-lea, când un pustnic a văzut deasupra acestuia un roi de stele. (*N. tr.)*

refac, dar nu asta-i problema. Era o poveste ca lumea, aidoma celor de odinioară, care se spuneau singure, fără narator la vedere; una dintre acele istorii la care autorul nu participă, ci, în cel mai rău caz, o face ca martor, exercitându-şi însă cotcodăcita omniscienţă, obraznica şi înfumurata ştiinţă universală. „Ascultă, prietene, cum de ştii mata ce gândesc personajele sau ce fac ele când sunt singure?” „Pentru că eu le inventez, nici mai mult, nici mai puţin”. O exista, oare, o vanitate mai mare ca asta? „Pentru că eu le inventez”. Ca şi cum nu s-ar fi demonstrat deja că nimeni nu inventează nimic, nimic-nimic, nici cuvintele, nici figurile, nici întâmplările! Din această pricină, eu, care ştiu acest lucru, nu-mi pot permite să mai greşesc. Mă simt deja compromis.

Revenind la anarhişti, că ei îmi umblă prin cap e un fapt, dar nu pentru că s-ar fi născut acolo, ci pentru că au intrat acolo, cum la fel de bine ar fi putut să intre în alt cap, aşa. Pur şi simplu, şi tot aşa pot să şi iasă, să emigreze şi adio şi n-am cuvinte. Nu-i mai puţin adevărat că, doar pentru faptul că au fost deja pomeniţi – ceea ce tocmai am făcut – sunt într-un fel obligaţi să rămână acolo, chiar şi în starea în care se află acum, de fragmente grupate precum figurile unui

capitel, în posturi absurde. Va exploda bomba? Şi dacă va exploda, ce? Că doar nu e nimic în jur. În plus, ca să explodeze, trebuie s-o spun eu, şi ca să distrugă turnul Berengaria. Trebuie ca eu să-l ridic mai întâi din cuvinte. Până acum n-am făcut decât să-l numesc, şi asta nu-i de-ajuns. Totuşi, dacă scriu: „A explodat bomba şi a dărâmat turnul”, atunci s-a terminat. Adio turn, şi capitel, şi tot ce e în el. De-aia nici nu scriu lucrul ăsta. Printre alte motive, pentru că turnul îmi face trebuinţă. Dacă urc până în clopotniţă, pot, de la cele patru ferestre ale sale, să privesc oraşul în direcţia celor patru puncte cardinale, oraşul întreg. E un lucru ce poate fi făcut, în lipsă de altceva mai bun. Cum sunt scările? în spirală.

oare? În orice caz, multe, prea multe pentru un om de vârsta mea. Dacă le urc, obosesc. Dar deja sunt aici, le-am numit, făurite din piatră, deja se caţără spre înălţimi. E frig şi piatra e umedă. Unele porţiuni sunt uzate şi alunecoase, dar nu există nicio balustradă de care să te prinzi. Ceea ce nu constituie totuşi un inconvenient. Dacă eu aş fi din carne şi oase. Iar turnul, din piatră, aş putea să obosesc, să alunec, chiar să-mi rup gâtul. Dar turnul şi cu mine nu suntem decât cuvinte. Sus, cu curaj! Repet neîncetat: piatră,

scări, eu. E ca o operaţie magică şi, prin urmare, urc scările.

Normal este să plouă, o ploaie măruntă, albăstrie, caldă. De la înălţimile acelea se vede întinderea gri, imensitatea pustie şi liniştită şi nimic altceva. În spate, trebuie să fie clopotele: în faţă, balustrada de piatră; puţin mai sus, vârful rotund al turnului, cu girueta corespunzătoare.

Mâna mea loveşte bronzul, mângâie parapetul. Se iscă un sunet surd, iar pe degete se prinde umezeala. Ce uşor! Însă nu e bine să te laşi dus de entuziasm şi să uiţi de tine. Am numit turnul, şi el a apărut. Acum, dacă numesc oraşul, va apărea şi el. Atunci spun: catedrală, mănăstiri, biserici, universitate, primărie, palatul arhiepiscopului; şi spun: străzi, pieţe, pasaje, Carrera del Duque, Callejón de los Endemoniados, uliţa Vai-e-ven; spun: coloane, porticuri, bolţi. Îngeri, sfinţi, profeţi, volute, pilaştri, culmi. Nu uita că eşti un ansamblu de cuvinte şi că e acelaşi lucru tu sau eu. Dacă te dedublezi, suntem tu şi eu, dar poţi, de asemenea, după voinţă, să fii tu sau eu, fără alte limite decât cele gramaticale. Datorită acestui lucru, reacţionez şi pot, dacă vreau, să cobor din turn, să traversez pieţele, să mă

adăpostesc de ploaie sub arcade şi să-l întreb cât e ceasul pe paznicul de noapte. Continui să spun: uşi, balcoane, ferestre, cornişe, streşini, console, toate din piatră, cu o varietate de licheni, verbine şi iarba-voinicului care cresc într-o veselie dintr-un sfânt. Dar cuibul acela de vrăbii dintre ţâţele Sfintei Ursula! Gargui, mari falusuri din piatră sau simple tuburi cilindrice. În arhivolte cresc ierbuşoare verzi; în capitelul în care Regina din Saba i se oferă lui Solomon, o iederă mititică întinde o punte vegetală de la o gură la alta. Ah. Arcadele solemne ale curţilor interioare din mănăstiri, bolţile decorate, coridoarele întunecate! Ah, altarele aurite, coloanele încărcate de ramuri de viţă care sprijină luna şi soarele! Case cu etaje puţine, văruite, rame de piatră, lemn vopsit în verde. Băcănii, crâşme, mercerii, articole de marchitănie. Luaţi un *souvenir* din Villasanta de la Estrella, magazine de argintărie, bănci, bijuterii din jeu, *boutiques* pentru copil şi viitoarea mamă, anticariate, baruri, *boates de nuit* şi sacrosanctul cartier al bordeielor, în fund şi la stânga, cum cobori. Şi lumea, bineînţeles: doamna Pita, văduva lui Méndez, domnii Fernández Pérez, pe care nu trebuie să-i confunzi cu domnii Pérez Fernández; şi toţi

Landeira, Viqueira, Mosteiro, Piñeiro şi Carneiro, Taboada, Varela, Saavedra şi Moscos-o. Preotul Raimundo se pregăteşte pentru examenul de canonic, doctorul Valdés Mers se pregăteşte pentru cel de profesor; canonicul Vederea joacă şeptică în casa colegului său Villafines cu profesorul Manrique şi comandantul Soutomaior; comandantul Carcagente joacă zaruri cu nişte studenţi la medicină, iar cine pierde plăteşte vinul celorlalţi, doamna Benita merge la ora şapte să spună rozariul, doamna Rosario merge la slujba de la opt. La nouă, Isidoro Tacón, care e mare curvar, se culcă cu Carola Lorenzo: la unsprezece, Margarita Asorey, care e o bucăţică pe cinste, iese pe ascuns şi în mare grabă fiindcă trebuie să pregătească cina pentru tatăl ei. Fernando Valerio fişează cărţi la biblioteca universitară; José Manuel Artola îi educă în spiritul marxism-leninismului pe clienţii de la „Frunza de viţă.

— Vinuri şi mâncăruri”. De asemenea, există morţi. Fără morţi, nu există oraşe. Cei din claustru. Canonici iluştri; cei din naos, arhiepiscopi; cei de lângă ziduri, doamne şi domni din neamuri vechi, închipuiţi în rugăciune sau culcaţi. Morţii umili din cimitirul Valdediós: sau cel de ieri. Care s-a bătut cu

poliţia la sfârşitul unui miting interzis. Cel de azi-dimineaţă. Care nu se ştie încă cine este. Când moare cineva, bat clopotele din parohia lui; Carmen, San Pancracio, San Tirso sau Las Tres Marías: dong, dong, dong. Cine o fi murit astăzi? În cazul în care catedrala a fost ridicată pe un mormânt, cum ne asigură unii, asta se va vedea la timpul potrivit. Tot ce trebuie să fac este să afirm sau să neg lucrul acesta, să povestesc sau să tac. În sfârşit, turnurile, toate ecleziastice, mari, mici şi mijlocii, douăzeci şi opt la număr. Au fost şi militare şi nobile, dar s-au prăbuşit de-a lungul timpului. Seniorii feudali n-au putut să învingă mitra, lăncile lor s-au frânt în faţa excomunicărilor. Anatema asupra ta, Fernando Deza! Anatema asupra ta, Manuel Ozores! Anatema asupra ta, Pero Madruga! Puterea mitrei se întinde peste văi, se caţără pe coline, percepe dările de la ţărani, taxele de trecere şi podărit, uiumul, dijma şi pârga animalelor şi a recoltelor. Dincolo, în estuare, cere tribut marinarilor şi pescarilor. Apoi, din marea Castilie, i se trimit rente în aur, datorită privilegiului regal. Dar asta s-a întâmplat în trecut, când trebuiau plătiţi muncitorii din cariere şi şefii de şantier care lucrau piatra şi ridicau palate. Trebuiau întreţinute

cum se cuvenea frumoasele ibovnice, trebuiau lăsate îndestulătoare moşteniri fiilor bastarzi. Doña Felicia Díaz de Montenegro, îmbrăcată în haine bărbăteşti, a intrat la seminar, s-a distins în studiile umane şi divine, a ajuns canonic, iar înşelăciunea s-a descoperit pentru că a rămas gravidă. Drept urmare, strada unde a trăit se numeşte acum „la Conega”.[2]

29 mai

Am deja oraşul, puţin din istoria lui, un nume şi nişte oameni. Cuvinte, ah, cuvintele! Două îmi stăruie în minte fără să fiu în stare să le folosesc: parametru şi izotop. Unul e paroxiton, iar celălalt, oxiton. Combinând paroxitone cu oxitone se pot obţine fraze de o eufonie admirabilă. Oare s-o fi putând spune, pur şi simplu, parametri izotopi? În afară de faptul că nu înseamnă nimic, nici nu sună bine. Izotopi parametri? Sună mai bine, dar e tot o expresie fără conţinut. Ce porcărie chestia asta cu cuvintele a căror semnificaţie nu se cunoaşte! Dacă mă încurc în termenii ăştia doi, adio flux al conştiinţei, adio continuitate. Mai bine mă întorc la ce am scris înainte. Recitesc şi nu sunt

2 „Canonica”, în galiciana. *(N. tr.)*

mulţumit. E ca şi cum mi-aş fi impus de la început nişte limite sau mi-aş fi fixat un drum pe care nu vreau să-l urmez. Ce se poate întâmpla într-un asemenea oraş? Lucruri reale, omeneşti. Iar eu ce-aş putea să fac cu el? Mai mult sau mai puţin ce-am făcut cu Pueblanueva del Conde, cu uşoare deosebiri, însă ar apărea tot persoane care se urăsc şi se iubesc, care au ambiţii, eşuează, caută fericirea, această stupidă iluzie. Nu mai e vorba despre aşa ceva, chiar dacă nu ştiu prea bine despre ce e vorba. Deocamdată, oraşul trebuie mărit. Nu-i musai să fie aşezat într-un câmp, că nu asta contează, ci trebuie amplificat pe verticală, în sus şi în jos, iar suprafaţa lui necesită corecturi, ca să nu fie compusă doar din străzi rentabile şi utile. Hai să începem, de exemplu, cu mormântul acela ascuns. Spune lumea că există nişte oase într-o lădiţă care aparţin unui apostol. Da' de unde! Prefer ca oasele să-i aparţină Esclaramundei Bendaña, un nume care tocmai mi-a venit în minte, aşa, deodată, din pricina unor asocieri pe care le-am făcut, şi care îmi place. Odată ce l-am inventat, va trebui să-i justific situaţia privilegiată printr-o istorie, pentru că nu e ceva obişnuit ca oasele unei tinere, care n-a fost sfântă, să se odihnească într-un loc atât de distins. Cine ar fi

putut fi domnişoara Esclaramunda? După nume, aparţine neamului Bendaña, ai cărui bărbaţi îl slujeau pe arhiepiscop cu funcţia de mareşali. Era drăguţă şi avea nişte ţâţe ascuţite, pe care veşmintele nu le puteau ascunde. Arhiepiscopul s-a îndrăgostit de ea. Ah, arhiepiscopii medievali, atât de nepăsători în privinţa reputaţiei lor! Mareşalul se numea don Sisnando – ce nume! – şi era un Săgetător încăpăţânat. Înaltul ierarh năimise spioni ca să-i aducă veşti despre fată, pe care o iubea mai mult din auzite, pentru că o văzuse o singură dată. Dar informaţia pe care o deţinea despre ea era îndestulătoare, pentru că slujnicele, plătite cu banii mitrei, îi povesteau cum avea buricul, care era culoarea sfârcurilor ei şi unde era locul exact al acelei aluniţe de pe faţa interioară a coapsei. „Mâine, doamna se va îmbăia”, îl anunţau paznicele şi, la ora băii, don Sisnando se pierdea în închipuiri erotice şi tânjea cu durere să intre în posesia fetei, o posesie pe care neîncrederea şi măsurile de prevedere ale mareşalului o întârziau. Până când, într-o zi, paznicii de pe coastă au anunţat sosirea unui escadron de vikingi, al căror rege, don Olaf, auzise şi el de faima Esclaramundei şi voia s-o răpească. Veneau atâtea corăbii, că Oastea Turnurilor

nu le-ar fi putut face faţă şi atunci, arhiepiscopul i-a poruncit mareşalului să intre în luptă cu toţi ostaşii, fără să lase vreunul în oraş sau în cetate. Astfel încât, de îndată ce ascunzişurile ar fi rămas fără apărare, preotul să pună stăpânire pe iubita sa şi să o ducă la palatu-i pentru totdeauna, fiindcă de acolo se putea apăra cu bule şi excomunicări. Dar mareşalul de Bendaña a îmbrăcat-o pe fată în haine de paj şi a dus-o cu sine. A aflat lucrul acesta, prin iscoade, don Sisnando. „Păi aşa mi-a uşurat treaba!” a exclamat şi a trimis oameni de credinţă să-i cumpere pe soldaţii din garda mareşalului şi să fure fata, chiar cu preţul uciderii tatălui ei, dacă acesta se încăpăţâna să se opună. A sosit ziua înfruntării cu vikingii, în bătălia de la Catoira, unde au murit atâţia oameni, s-au scufundat atâtea corăbii, iar regele Olaf, bătând în retragere, a jurat în faţa zeilor săi că, după o mie de ani, se va întoarce pentru a pedepsi Villasanta. De aici vine teama, ce sălăşluieşte de-atunci în oraş, ca nu cumva să se întoarcă vikingul. Până una-alta, s-au întors soldaţii arhiepiscopului, victorioşi, iar lângă Padrón, conjuraţii au vrut să-şi pună în practică planul de a-şi omorî conducătorul şi a-i răpi fiica. Acesta şi-a dat însă seama de ce se întâmpla şi, înainte de a muri,

a înjunghiat-o pe Esclaramunda, astfel încât doar trupul însângerat i-a fost dus lui don Sisnando, care şi-a văzut cu ochii speranţele năruite, a poruncit un doliu îndelungat şi i-a angajat pe cei mai buni meseriaşi pentru a făuri un mausoleu, în care măreţia iubirii sale şi frumuseţea Esclaramundei să dăinuie. Pentru a-l păzi, a conceput un loc inaccesibil în centrul căruia să se aşeze sarcofagul. Cu toate acestea, nemulţumit de rezultat, a dispus ca deasupra să se construiască tocmai acea catedrală pe care poporul o cerea pentru a celebra gloria şi memoria pontificatului său. A fost ales pentru construcţie un loc aflat în vecinătatea unui cimitir vechi, ale cărui cărări au fost acoperite cu bolţi solide, iar când totul a fost nivelat, au venit masonii din Franţa şi au trasat planul fundaţiei catedralei, care urma să fie spaţioasă şi solemnă; dar nu au apucat să ridice nici măcar o palmă de zid, că don Sisnando a murit, după cum s-a spus, de dor şi jale după Esclaramunda, şi cum nu a lăsat peculiu, nu s-a putut continua construcţia, până când, două pontificate mai târziu, pe vremea Sfântului Marcelo, a fost isprăvit în mare edificiul ce se poate vedea şi astăzi. Sfântului episcop Marcelo, care venise din ţări îndepărtate şi vorbea o limbă ciudată, i-a ajuns la

urechi povestea ilustrului său predecesor. N-a vrut să-i dea crezare, motiv pentru care s-a silit s-o şteargă din memoria oamenilor, înlocuind-o cu asta de acum, mai pioasă, care susţine că sub catedrală se află trupul unui prieten al Domnului, adus în chip miraculos de corurile îngereşti pe aceste tărâmuri atât de îndepărtate, şi pentru ca don Sisnando să nu fie uitat, a cerut să fie gravată în piatră izbânda acestuia împotriva vikingilor, fără a aminti o vorbă despre mareşal şi despre fiica sa. Aşa se explică marea friză narativă ce înconjoară prezbiteriul, unde poate fi văzut Sisnando, ce n-a fost nicicând la război, purtând pinteni şi străpungând scandinavi de parcă ar fi fost tăuraşii dintr-o coridă portugheză. Personajele din jurul său sunt foarte folositoare arheologilor pentru a reconstitui uniformele militare ale acelui veac. Cu toate acestea, amintirea Esclaramundei s-a transmis în secret de-a lungul generaţiilor, chiar dacă s-a şters puţin câte puţin din minţile oamenilor, până când numele şi soarta nefericită a fetei au devenit o palidă legendă.

ştiută doar de câţiva şi de nimeni crezută. Nici măcar don Procopio nu avea habar de ea.

Prin urmare, am următoarele lucruri: o istorie

reală, opusă celei oficiale, şi un punct de plecare pentru oraşul subteran, pentru că din labirintul unde zace Esclaramunda pornesc drumuri ascunse, ce nu figurează pe hărţi, străzi cu sarcofage vechi, catacombe cu morţi necunoscuţi şi ieşiri secrete în pivniţe ecleziastice şi în casele ereticilor şi ale vrăjitorilor, tainiţe unde se adunau adepţii unor culte extravagante, aduse de poeţii pelerini, sinagogi secrete ale evreilor din vremurile persecuţiei, temniţe unde erau închişi aceştia odată descoperiţi, care apoi au servit drept ascunzătoare republicanilor în timpul războiului civil. Nimic din toate acestea nu poate fi bănuit din perspectiva oraşului de sus, atât de armonios şi de vizitat de turişti, dacă n-ar exista acele străduţe care se opresc într-un ungher, unde urinează marinarii de estuar în permisie, şi scările ce nu duc nicăieri, şi acele case labirintice cu coridoare strâmte şi interminabile care te întorc de unde-ai plecat, şi fragmentele construcţiilor vechi, care se ivesc în coasta unei case noi, şi chipul acelui înger uluit care apare în fundaţia unui bordel, şi braţele, picioarele, torsurile, risipite ici-colo, şi ce se află încă îngropat, şi ce s-a furat, şi intrarea zidită a unui pasaj din Palacio de los Aires, şi ieşirea din altul, tot zidită, din

mănăstirea clariselor, şi taina de nepătruns a mănăstirii benedictinelor, ale cărei necercetate patru curţi interioare ascund o floră şi o faună necunoscute şi probabil fantastice, şi toate acele personaje cunoscute doar nouă, celor care ne sculăm cu noaptea în cap, personaje pe figura cărora se citeşte limpede că trăiesc sub pământ, de unde ies numai noaptea şi unde se întorc la răsăritul soarelui. Îmi place să-i adun pe toţi, bătrâni şi bătrâne, fete infirme şi băieţi costelivi, într-o enormă friză din piatră, în stil romanic, precum cea din prezbiteriu, în care se înghesuie, fără a lăsa vreun spaţiu liber, feţele şi trupurile dispuse la întâmplare, îndurerate şi stupide, împărtăşind tara macrocefaliei. Acum am unde folosi cuvintele inutile, pentru că ăştia de jos ar fi izotopii, iar cei de sus, cu un regim diurn, parametrii.

Bine, şi ce-i cu asta? O să scriu, oare, un roman în care să se bată unii cu ceilalţi, binele şi răul, cu încleştări la răsărit şi la apus, singurele momente când se amestecă şi se întâlnesc? „Povestea parametrilor şi a izotopilor. Împreună cu amorurile ridicole ale Matildei Peinado, ce locuieşte într-un beci, şi ale lui don Excelso Figueiras, ce locuieşte într-o mansardă”. Nu ştiu dacă poate ieşi ceva bun din asta.

Deocamdată, don Excelso Figueiras. Funcţionar al oficiului de cadastru ieşit la pensie, e impotent şi astmatic şi, chiar dacă e adevărat că este în stare să coboare scările, îi vine mai greu să le urce înapoi, astfel încât îşi exercită iubirile, vădit contemplative, de la lucarna prin care soarele intră în mansarda lui – când este soare afară, bineînţeles – de unde se vede curtea interioară către care îşi deschide negriciunea intrării casa Matildei. Don Excelso se scoală de dimineaţă, aşteaptă sosirea iubitei, o fluieră, ea se uită în sus, el îi face semnele lubrice ale unui amor imposibil, ea îşi suflecă fustele şi îi arată curul, el îi trimite sărutări, ea intră în casă şi-şi pregăteşte cafeaua cu lapte pentru micul dejun. Şi faptele se repetă în dimineaţa următoare. Din istoria asta nu se poate scoate nimic mai mult, dată fiind monotonia sa atroce. În plus, într-una din aceste zile, don Excelso va muri din pricina acelui emfizem pulmonar care nu i se vindecă, pentru că el nu se lasă de fumat, de încăpăţânat ce este. Probabil că există şi alte iubiri între parametri şi izotopi, sau viceversa, dar nu le cunosc eu. Aşa se face că lucrul la roman nu merge aproape deloc. Am scena, dar îmi lipsesc personajele. O să-mi spuneţi că Villasanta de la Estrella e

suprapopulat şi că orice personaj poate fi folositor, că există popi şi militari, studenţi şi profesori, băcani şi rentieri, comunişti şi reacţionari, săraci şi bogaţi, şi că ar trebui să-mi ajungă. Cu toate astea, nu ştiu din ce cauză, nu prea mă simt atras de ei. Apoi, ăştia nu fac ce vreau eu, ci ce au ei chef să facă. Chiar acum s-au pus pe dans, un dans enorm pe o podea enormă, toţi dansează cu toate, izotopi, parametri, tineri, bătrâni, bărbaţi, femei, popi, ţărani, curve, călugăriţe, femei uşoare ce-şi caută norocul, fecioare prudente, profesori plini de înţelepciune, muncitori analfabeţi, aristocraţi, oameni din popor, şmecheri, proşti şi mediocri. Marea orgă a catedralei a fost mutată la faţada dinspre nord şi cântă o melodie ce combină ritmurile rapide cu cele lente, punând la lucru aerul, tuburi groase şi subţiri, enorme şi mititele, de flaut, de trombon şi de fagot, în vreme ce organistul suplinitor se osteneşte la pedale, cu mâinile, cu picioarele, hai, toată lumea la dans, tango, vals, foxtrot, bughi-bughi, şi vacarmul iscat alungă tăcerea străzilor liniştite, scuturã caprifoiul ce atârnă pe un zid, fură pălăria unui preot reumatic ce fuge de zurbă, ridică rochia unei fetiţe care a coborât să cumpere ulei de la magazinul din colţ. Mironosiţele împătimite după

rozariu şi slujbă îşi fac cruce în faţa unui asemenea scandal şi spun să nu-ţi crezi ochilor, şi că lumea a înnebunit, şi că a venit Anticristul, şi apoi, ca să afle ce se întâmplă, se duc şi ele să se uite şi nu mai pleacă de acolo. Dansul e ca un vârtej, cu o rază de acţiune din ce în ce mai întinsă, care înghite şi cuprinde totul, în ritm de conga. Ţinându-se de mână, dansatorii se mişcă într-o spirală imensă, în capul căreia saltă stareţa cu mitră de la mănăstirea Santa Eulália del Tránsito. Bate ritmul cu toiagul şi târăşte afară din piaţă acel şarpe nebun, care iese în Rúa del Mirmidón, urcă pe Casas del Rey, traversează piaţeta Salgueiro, mereu atât de liniştită şi luminoasă. De acolo o ia pe Callejón del Aceste, coboară până la Paseo del Mirador, străbate Avenida de los Tristes până la Rúa de los Franceses şi, prin Carrera del Marqués del Monte, intră pe Pasaje de las Monjas Locas, care dă din nou în piaţa catedralei. De-a lungul traseului, hangiii le oferă dansatorilor generoase pahare cu vin, variate băuturi răcoritoare şi măsline umplute. O droaie de copii merg înainte, stabilind ritmul dansului. Nu se ştie de unde au scos o pancartă cu un text scris cu roşu, care cere imperativ amnistia generală pentru păcatele cărnii.

10 iunie

Câteva zile la rând m-a urmărit obsesia acelui dans, care a început să se repete ca un disc stricat, fără vreo variaţie interesanta, pentru că mi se fixase în cap aidoma unei fotografii. Asta până când, deodată, muzica a încetat, lumea a dispărut într-o ceaţa ivita pe neaşteptate, precum aceea care înghite uneori oraşul întreg, şi n-a rămas în urma ei decât liniştea. Era ceva preferabil, cu siguranţa, scandalului din capul meu. Nu pot spune cât timp am stat aşa. Ci doar ce am simţit în acest timp, pentru că a fost un lucru curios. Stăteam aplecat deasupra unei faleze imense, care mărginea un spaţiu nesfârşit aflat între cer şi mare. Acolo, în fund, în dreapta mea, erau nişte pietre albe de care se izbea marea, iar îndepărtatul vuiet al valurilor ajungea până la mine. Parcă vorbea cineva, sau poate că nu. Era, bineînţeles, noapte.

Apoi, mi s-a înfăţişat sala capitulară din catedrală, cu roşul, fildeşul şi aurul ei, şi cu oglinda aceea atât de frumoasă care atârnă deasupra tichiei decanului. În loc de lustră, un glob plin de lumini multicolore, destul de mare. Canonicii votau cu fise de

fildeş sau abanos într-o cutie de caoba, cu încrustaţii, iar decanul îi spunea fiecăruia: a votat. Nimeni nu băga în seamă globul. A avut loc numărătoarea, au câştigat albii, negrii bombăneau prin colţuri că votul fusese măsluit şi reuniunea s-a sfârşit. Pe mine nu mă vedeau, cu siguranţă din pricina condiţiei mele pur verbale sau, poate, pentru că eu nici măcar nu mă aflam acolo, sau dintr-un alt motiv asemănător. Nici nu se cuvenea să-i întreb pe ei de ce, pentru că riscam să mi se răspundă cu silogisme latineşti, care să mă încurce şi mai tare. Aşadar, am rămas singur. Atunci, au început să se deschidă doagele globului şi să coboare din acesta, cu grijă, anumite personaje. Nu persoane, să nu fiu greşit înţeles, ci personaje la propriu, cele pe care le căutam, ansambluri de cuvinte, mai mult sau puţin asemenea mie şi tuturor celor prezenţi aici. La fel trebuie să fi coborât, pe ascuns, învingătorii închişi în burta calului, în noaptea aceea memorabilă dinăuntrul zidurilor Ilionului. Din pricina acestei comparaţii, mi-a fost teamă să nu dea dracul să apară cumva Ulise şi ceilalţi, dar m-am liniştit când i-am văzut pe toţi îmbrăcaţi civil şi modern. Nu părea să existe vreo legătură între ei, în afara faptului că împărţeau acelaşi spaţiu şi că, odată

ce atingeau pământul, fiecare îşi căuta, fără o vorbă, un loc unde să se aşeze, astfel încât toţi s-au afundat într-o muţenie letargică şi uşor stupidă, ca aceea a figurilor de ceară.

Îmi cer scuze, dar sunt nevoit să introduc o paranteză aici. Trebuie să spun, înainte de toate, că i-am recunoscut imediat, dar nu pentru că i-aş fi văzut înainte sau aş fi aflat, într-un fel, ceva despre ei, ci în maniera în care ar putea să recunoască un *puzzle* complet cel care i-a văzut, de multe ori înainte, componentele. Astfel, bunăoară, prin silueta lui zveltă, capul romantic şi costumul ponosit, Bernárdez mi-a amintit de prietenul meu Cortés Brage, care era totuşi scund, plăpând şi părea să explodeze, în pofida faptului că era slab, atunci când îşi îmbrăca paltonul strâmt de iarnă. Oare ce avea Bernárdez din Cortéz? Ce are broasca din mormoloc, dar asemănarea asta m-a lăsat perplex, pentru că îmi contrazicea ultimele convingeri. Dacă am fost mormoloc, ce s-a întâmplat înăuntrul meu ca să devin broască? Că doar înăuntrul meu a avut loc tot procesul metamorfozei, de care totuşi n-am avut habar. Şi cum acelaşi lucru se întâmplase şi în cazul celorlalţi, am tras următoarele concluzii: prima şi cea mai alarmantă, independenţa

lor faţă de cuvinte, pentru că personajele acelea erau formate doar din elemente vizibile (ca dovadă, eu le vedeam); fiecare avea o anumită statură, o culoare a părului şi a feţei, nişte haine specifice şi o fizionomie particulară; a doua, autonomia voinţei lor, deoarece, nu doar că prinseseră formă fără permisiunea mea, ci, în plus, se găseau acolo fără să le fi chemat, din inerţie sau – cine ştie? – poate că asta îşi doriseră; dacă nu cumva ascultau de o lege necunoscută mie, care determină presupusele personaje ale unui roman să coboare dintr-un glob imaginar, într-o imaginară sală capitulară, situată taman în centrul creierului meu.

La stânga mea se află Bernárdez. Numele lui mic e Pablo, dar eu aş fi preferat, nu ştiu de ce, să se cheme Roque. Faţa aceea suptă, spiritualizată şi pletele de un blond cenuşiu îmi amintesc de cineva care se numea Roque, cineva care avea.

În plus, mâini agile şi palide, cu degete lungi, îi atribui imediat lui Pablo acele mâini ale lui Roque. Va trebui să ţin mereu seama de ele, pentru că vorbesc în timp ce se mişcă, spun tot, aidoma ciocârliilor în zbor.

Urmează don Procopio. Ce-i cu numele ăsta? Cred că apare într-un cântec vechi, un pic licenţios,

precum toate cântecele din copilăria mea, al căror sens îmi scăpa când le cântam. „Domnul ăsta e un crai!” Dar nu ăsta era cântecul lui don Procopio şi, în afară de asta, nu i se potriveşte deloc. Don Procopio este îmbrăcat în veşminte lungi, într-o sutană curată, chiar dacă puţin uzată. Are o figură isteaţă şi batjocoritoare. De ce Ü pun în legătură cu Apocalipsa? Iată altă noţiune neaşteptată, Apocalipsa, pe care nu contam şi la care aş putea să renunţ, dar hotărăsc să n-o fac, aşa, fără să mă gândesc la vreun motiv anume. În mintea mea se iscă o învălmăşeală de amintiri, un rapid proces combinatoriu, şi din acesta apare legătura căutată: don Procopio este canonicul responsabil cu întreţinerea catedralei şi are în grijă un manuscris faimos, *Comentariile la Apocalipsă ale lui San Beato de Liébana,* scris şi ilustrat de către maica Eleuteria în schitul Santa Cristina de Valconejos, din dioceza Zamorei, în anul nouă sute şaptezeci şi cinci, de la naşterea Domnului. Acum, nici mai mult, nici mai puţin decât o mie de ani! „Da, se va împlini mileniul – se aude o voce în dreapta mea; întorc capul şi ascult. Tot o mie de ani au trecut de când oştile lui Olaf au fugit, după bătălia de la Catoira. Regele a jurat că se va întoarce după o mie de ani şi că va face una cu

pământul oraşul Villasanta, ucigându-l, mai întâi, pe episcop. Va sosi dintr-o clipă-n alta”. Cel care vorbise era un omuleţ foarte gras, cu ochelari de miop, un ins neîngrijit, dar nicidecum vulgar. „Cine sunteţi?” l-am întrebat. „Sunt don Justo Samaniego, bibliotecarul universităţii. N-aţi auzit de mine? Sunt specialist în manuscrise medievale. Sunt consultat de la Moscova, de la Dublin, sunt chemat în Statele Unite, sunt invitat la toate congresele, simpozioanele, mesele rotunde şi adunările neconvenţionale, dedicate specialităţii mele. Tatăl meu s-a numit Samaniego, cum este logic, şi s-a numit şi Justo, ceea ce nu mai este atât de logic. A devenit celebru pentru că a rectificat data Evangheliei din Armagh. Nu ştiaţi lucrul acesta? În anul o mie nouă sute treizeci şi trei, într-o comunicare trimisă congresului de la Upsala. Oamenii aceia au rămas uimiţi. Dacă ceva era sigur pe lumea asta, atunci era data Evangheliei din Armagh, însă raţionamentul tatălui meu, bazat pe probe, nu lăsa loc de îndoială. Numele tatălui meu a dobândit o reputaţie universală. Essex şi Sussex au admis teoria lui şi chestiunea a fost închisă”. Deodată, a izbucnit în râs. „Essex şi Sussex, a continuat, specialiştii cei mai reputaţi, cei care au pâinea şi cuţitul în materie de manuscrise irlandeze!

Au acceptat data propusă de tatăl meu. Nişte boi”. Avea de gând să continue, dar don Procopio a ridicat uşor mâna dreaptă. „Vreţi să spuneţi, prin urmare, că tatăl dumneavoastră a greşit?” Domnul Samaniego s-a întors spre el cu o expresie glumeaţă de căinţă, exprimată doar în zona feţei cuprinsă între nas şi bărbie. „Ce-aţi vrea să spun eu? Dumneavoastră credeţi că a-ţi vorbi de rău tatăl dovedeşte o proastă educaţie, că e un semn al celor mai josnice sentimente, dar să-l corectezi într-o chestiune fundamentală trebuie să fie şi mai rău; ceva asemănător cu o trădare. Pe de altă parte, dacă eu îmi trădez tatăl şi divulg adevărata dată a Evangheliei din Armagh, mă trădez pe mine însumi sau, ceea ce e şi mai rău pentru un om de ştiinţă, rectific. Asta se întâmplă, domnilor, – a adăugat – pentru că, din pricina maniei pe care o au străinii de a elimina numele de familie matern, astăzi, toată lumea îl confundă pe Justo Samaniego Pérez, tatăl meu, cu Justo Samaniego López, cel care vă vorbeşte. Totuşi, confuzia asta este absurdă şi arată cât de puţin gândeşte lumea, pentru că, atunci când tata a trimis comunicarea la congresul din Upsala. Avea aproximativ aceeaşi vârstă pe care o am eu acum.

Fiindcă eu. Domnilor, nu mă născusem încă” „Problema asta poate îi evitată prin distincţia dintre *senior* şi *junior.* Al doilea îl poate corecta pe primul, fără a se trăda pe sine. Dacă nu cumva – a adăugat don Procopio după o pauză – vă simţiţi atât de identificat cu tatăl dumneavoastră încât aţi considera rectificarea o trădare”. „Mă doare undeva de tatăl meu, a răspuns cu o voce surdă Samaniego. Nu l-am cunoscut, pentru că deja murise când m-am născut. Ştiaţi lucrul ăsta? L-au chemat la armată în treizeci şi şase şi a murit mai târziu, pe frontul de pe Ebru. Fie-i ţărâna uşoară”. „E ciudat că, fără să-l fi cunoscut, aţi avut aceeaşi pasiune”. Domnul Samaniego n-a mai zis nimic timp de câteva secunde, ca şi cum ar fi avut îndoieli… Mda. Asta-i altă poveste, ştiţi? Şi nu are nicio legătură cu ce vorbeam. Am o problemă serioasă de discutat cu dumneavoastră. În legătură cu nişte manuscrise, bineînţeles. Aveţi în grijă textul Apoc*alipsei,* nu-i aşa?” „Desigur, asta o ştie toată lumea”. „Şi ce aveţi de gând să faceţi cu el când vor veni vikingii?” „Vikingii? La ce vikingi vă referiţi?” Domnul Samaniego l-a privit mai întâi pe Bernárdez, care părea absorbit de problemele lui, şi apoi m-a privit pe mine. „Aveţi aici un exemplar respectabil de

cleric iresponsabil. Mă întreabă la ce vikingi mă refer, iar eu îi răspund că nu există decât un fel de vikingi. Dumneavoastră, domnule canonic, poate c-aţi uitat, însă eu îmi amintesc perfect profeţia regelui Olaf. Apare în saga acestuia, al cărei text îl am pe masa de lucru, în ediţia lui Peterson, Copenhaga, 1954. Nu este o versiune ireproşabilă, dar, cel puţin, este acceptabilă, iar în partea care ne interesează erorile sunt minime. Regele Olaf. Când a fost înfrânt de episcopul Sisnando în bătălia de la Catoira. A anunţat pe un ton ameninţător că se va întoarce după o mie de ani ca să distrugă oraşul. Cei o mie de ani se împlinesc chiar acum". „Şi ce-a făcut regele Olaf în tot acest timp, l-a întrebat canonicul, pentru că o aşteptare de o mie de ani trebuie să fie tare plicticoasă, chiar şi pentru un viking". „Puteţi să râdeţi cât poftiţi, dar eu vă asigur că din Villasanta nu va rămâne piatră peste piatră. Aşa că preţiosul dumneavoastră manuscris..." „Ce mă sfătuiţi să fac?" „Puneţi-l la adăpost. Încredinţaţi-l Bibliotecii Naţionale, măcar în păstrare". „E proprietatea Bisericii, cum bine ştiţi" „Proprietatea Bisericii! Şi ce mă interesează pe mine asta? Eu nu cred în Dumnezeu". „Am spus că este proprietatea Bisericii, a

insistat don Procopio, sau, mai bine zis, a mitrei”. În acel moment. Bernárdez a ridicat capul, ca şi cum s-ar fi trezit, şi ne-a privit pe toţi. „De ce vă certaţi pentru prostii? De ce vorbiţi despre lucruri fără fundament? Recunosc că manuscrisul *Apocalipsei* e o adevărată bijuterie. L-am avut o dată în mâini, s-a întâmplat într-una din acele după-amiezi când eşti obosit şi demoralizat. Cred că tocmai ieşisem din închisoare, cu amnistia aceea… Da, da, ieşisem din închisoare, eram bolnav şi fără nicio speranţă. Nu ştiu de ce am intrat în catedrală. Acolo m-am întâlnit cu un prieten. Se ducea să vadă nu ştiu ce în registrul A, sau poate în B, nu-mi amintesc exact, şi mi-a spus: «În timp ce eu mă uit la ce mă interesează, tu distrează-te cu Apoc*alipsa.» Era* cu noi un preot, nu-mi amintesc dacă eraţi dumneavoastră”. „Da, eu eram, i-a răspuns, cu amabilitate, don Procopio. Eu eram. V-am arătat miniaturile şi chiar v-am împrumutat o lupă ca să le vedeţi mai bine”. „Aţi fost foarte amabil. Vă mai amintiţi despre ce am vorbit atunci?” „Da. Mi-aţi spus că soarta lumii a depins de viaţa lui Marat. Odată mort Marat, care l-ar fi putut opri, a venit la putere Napoleon, cu tot ce a rezultat de aici. Mi-aţi stârnit curiozitatea şi am citit discursurile lui Marat, unul

după altul”. „Cea mai proastă consecinţă a fost Codul Civil, a continuat Bernárdez; ne ţine prizonieri. Marat ar fi evitat lucrul acesta”. „Cu Napoleon sau cu Marat, vikingii tot ar fi venit, vă asigur, a intervenit Samaniego, şi ăsta e lucrul care ne interesează pe noi. Ne vor distruge cum a distrus Titus Ierusalimul, sau nemţii Guernica. Nici piatră peste piatră”. „Ceea ce spuneţi are un sens alegoric, nu-i aşa, l-a întrebat Bernárdez, presupun că vreţi să spuneţi că revoluţia nu va lăsa nimic în picioare”. „Revoluţia? Ce-mi pasă mie de revoluţie? Ce mă interesează pe mine e conservarea manuscrisului. Trebuie să ştiţi că există puţine exemplare în lume; în catedrala din Gerona, la Universitatea din Valladolid, la Toledo, la Madrid, la Escorial, în colecţia lui Pierpont Morgan, la New York şi încă în câteva locuri. Cel de aici este unul dintre cele mai vechi, cu ilustraţiile cele mai valoroase. E intact, nu-i lipseşte nici o singură pagină şi este minunat conservat. Pierderea sa ar fi o catastrofă ireparabilă”. „Nu valorează nici măcar cât viaţa unui singur om”, a spus, fără a se adresa nimănui în special, Pablo Bernárdez. Apoi, ca şi cum i s-ar fi făcut din nou somn, s-a întors în mutismul de dinainte. Atunci, am început să-mi amintesc ce spusese şi de ce,

şi am înţeles că, în discuţia ce a precedat prima lui intervenţie, eu îi căutasem o personalitate şi că, în chip inconştient, i-am atribuit-o pe cea a prietenului meu Cortés Brage. Anarhist teoretic şi scriitor dramatic, chiar dacă niciuna dintre piesele lui n-a fost pusă în scenă. A reuşit doar să publice unele dintre ele, pentru că un grup de prieteni a plătit cheltuielile, cam prin treizeci şi cinci. Erau nişte piese în care cei răi organizau un măcel teribil al celor buni. M-am adresat, cu amabilitate, lui Bernárdez: „Şi piesele dumneavoastră cum merg?” „Piesele mele?” „Da, nu sunteţi autor dramatic?” „Într-un anume fel, da”. „Există mai multe feluri?” „Trei, după ştiinţa mea: autorii care scriu şi li se pune în scenă ce scriu; autorii care scriu, dar nu li se pune în scenă ce scriu, şi autorii de genul meu”. „Care este genul dumneavoastră?” „Eu nu scriu”. „Atunci nu puteţi fi numit autor dramatic în adevăratul sens al cuvântului”. „Depinde de punctul de vedere. Nu scriu, dar voi scrie. Acum n-o pot face. Pentru că îi dedic revoluţiei toată energia de care dispun. Numai când revoluţia va triumfa, mă voi apuca de scris. Va fi, aşa cum se va numi mai târziu, prima mea perioadă de creaţie: un teatru epic, încărcat de ardoare

revoluţionară şi de credinţă în viitorul omenirii. Apoi însă. Când revoluţia se va stabiliza şi va începe să comită greşeli, va surveni inexorabil a doua mea perioadă, un teatru critic, din pricina căruia voi fi urmărit şi, probabil, exilat, moment în care va începe a treia perioadă, cea a deziluziei. Cele mai bune opere ale mele vor fi exact acestea: *Chiparosul prăvălit la pământ*, *înmormântarea unui ţânţar lipsit de entuziasm*, *Libertate*, chiar dacă n-o să am timp s-o scriu şi pe ultima". „O să vi se interzică s-o faceţi?" „Mă vor ucide". Don Procopio, din liniştea lui, şi-a înălţat uşor mâna şi i-a trimis o iertare mută a păcatelor.

15 iunie

Nu mi-a trecut uşor bucuria acelei întrevederi. Chiar dacă nu ştiam încă la ce-mi vor folosi, aveam cel puţin trei personaje. Între care exista unul ce mă putea pune în legătură – n-aveam altceva de făcut decât să urmez siajul cuvintelor – cu grupul de anarhişti din turnul Berengaria. Pe care-i ştiam doar după nume, dar pe care contam încă de la început. Aceştia trei despre care am vorbit au fost prezenţi

câteva zile la rând, cu toate că n-au adăugat nimic celor ştiute, nefăcând decât să repete variante ale aceleiaşi scene, fără ca vreuna dintre ele să aibă vreo valoare informativă sau caracterizantă. Doar domnului Samaniego i-a trecut o dată prin cap să mi se prezinte, ceea ce, pe de altă parte, demonstra maturitatea lui. Ar fi trebuit ca episodul cu pricina să se repete şi cu ceilalţi, dacă voiam să scot ceva de la ei. Cu Samaniego am vorbit în biroul lui de la universitate, într-o dimineaţă ploioasă. Avea o măsuţă într-un colţ şi m-a invitat să iau loc alături de el, pentru a bea o cafea şi un pahar de rachiu de ierburi aromatice. „Cred c-ar fi mai bine să dăm cărţile pe faţă, mi-a spus, iar eu am fost de acord, chiar dacă nu prea aveam ce cărţi să dau în vileag. Pentru că există lucruri care nu se pot spune în public, dar care trebuie să fie cunoscute de cineva, în acest caz, de dumneavoastră. Celorlalţi li se poate părea absurdă comportarea mea. Mă refer, de exemplu, la respectabilul şi onorabilul domn rector, care m-a chemat deunăzi să mă întrebe de una, de alta. Da’ pe el ce mă-sa îl interesează? Că doar nu-mi este superior pe linie ierarhică. Are puterea, ce-i drept, să influenţeze ministerul, ca să mă trimită în altă parte.

Nu i-ar fi greu să obţină asta, deoarece, după cum cred că înţelegeţi cu uşurinţă, cei de la minister mă detestă. Ba bine că nu! Mereu sunt nevoiţi să-mi dea permisiunea să merg într-un loc sau în altul; Berlinul de Est, Chicago, Reykjavík. Ştiţi că sunt o autoritate şi în manuscrise scandinave? Saga şi toate chestiile de genul ăsta. Cunosc temeinic vechea limbă a scalzilor. De-aia… Ministrul primeşte telegrame cu rugăminţi pe care nu le poate refuza. «Trimiteţi-l pe domnul ăla, Samaniego, la Oslo şi daţi-i bani de drum.» înţelegeţi? Cei de la direcţia generală se supun fără să crâcnească, dar mă detestă. În ţara asta, nimeni nu poate fi mai presus decât colegii lui. Aici, nimeni nu este mai bun decât nimeni şi, de la rege în jos, toţi o apă şi-un pământ. Trăiască democraţia mănăstirească! Da' n-au ce-i face. Eu sunt cel ce sunt". A spus-o cu o anumită energie şi parcă a trântit şi-un pumn în masă, dar eu n-am putut fi atent la asta, pentru că, în acel moment, mi-a atras atenţia apariţia unei găini negre care, la început, a scos capul din spatele unor suluri de pe un raft şi, imediat după aceea, a ieşit de acolo şi a început să ciugulească peste tot, cu încetineala unei găini liniştite şi obişnuite cu locul. Nu mi s-a părut firesc, ţinând seama mai ales de faptul că ne aflam

într-un birou instalat în arhiva universitară, separată printr-un perete de marea sală a bibliotecii, nu în domiciliul particular al domnului Samaniego, unde ar fi avut tot dreptul să ţină găini, ba chiar să şi doarmă cu ele, dacă avea chef. Taman când aveam de gând să-i atrag atenţia, a luat din nou cuvântul. „Totuşi, eu nu v-am adus aici ca să mă plâng de rector şi de conţopiştii ăia de la minister, ci pentru a vă da nişte explicaţii de profunzime. Trebuie să vă spun dinainte că În afară de specialitatea mea în manuscrise medievale, sunt un om foarte cult şi, prin urmare, cunoscător al principiilor psihanalizei. Dacă veţi avea bunăvoinţa să vă ridicaţi şi să aruncaţi o privire asupra raftului aceluia din stânga, veţi constata că, începând cu Freud şi Lacan, totul se găseşte acolo, totul despre Şcoala de la Viena şi derivatele sale. Studiile realizate îmi permit să-mi pun un diagnostic: sufăr de complexul lui Oedip şi simt o dorinţă aprinsă sau, mai bine zis, o nevoie urgentă de a-mi omorî tatăl” „Dar, i-am spus, dacă-mi amintesc bine, tatăl dumneavoastră a murit. A fost un erou al bătăliei de pe Ebro, pentru tabăra republicană”. „Tocmai în asta constă originalitatea cazului meu! Nu mi-am cunoscut tatăl şi, pe de altă parte, el este deja mort, aşa că nu-l

mai pot omorî”. „Aşa este, dacă nu cumva progresele tehnice vă vor permite, într-o bună zi, să o faceţi”. „Nu cred că acest lucru e factibil, cel puţin pentru moment. Preocupările tehnicii, chiar şi cele ale psihoterapeuticii, se îndreaptă spre alte direcţii. Cu toate acestea, dacă nu-l omor pe tata, nu mă voi vindeca niciodată”. „Presupun că, dacă veţi apela la un medic competent…” „Nu vreau s-o fac. Medicul ar sfârşi prin a mă convinge că ar fi totuna dacă aş omorî, de exemplu, un cocoş, iar eu l-aş omorî şi m-aş simţi vindecat; dar, la momentul decisiv, aş realiza că sunt la fel de bolnav ca înainte”. „Momentul decisiv? La ce vă referiţi?” „La clipa în care voi fi pe punctul de a face dragoste cu o femeie. Până acum n-am reuşit, din pricina tatălui meu. Şi ar cam fi vremea să reuşesc, nu credeţi? M-am născut în treizeci şi opt. V-am spus deja că mama a murit în timpul naşterii? Păi da, iar eu am fost la un pas de moarte, dar asta e altă poveste, care nu are legătură cu ce discutăm acum. A sosit momentul ca viaţa mea sexuală să devină normală şi, mai ales, să mă căsătoresc. M-am săturat de traiul la pensiune şi de servitoare. Lenjeria mea e într-un hal fără de hal, nu are cine să-mi calce pantalonii, cine să aibă grijă de cravatele mele, nici

cine să-mi facă patul. Vai de cel singur! spune Biblia. Şi e mare păcat, pentru că doamna Diéguez, profesoara asociată de lingvistică modernă, s-ar căsători bucuroasă cu mine. Îmi aminteşte mereu lucrul acesta. Dar cum pot eu să fiu de acord, atâta vreme cât sunt sigur că tata se va băga între noi?” Chiar în acel moment, o altă găină, tot neagră, dar cu capul gri şi galben, a sărit de jos pe masă, a traversat-o fără să ne privească şi, dintr-un zbor scurt, a ajuns pe pervazul ferestrei alăturate, care era întredeschisă, şi a dispărut. Don Justo Samaniego n-a băgat-o în seamă; se vede treaba că o considera lucrul cel mai normal din lume, din care pricină am considerat de cuviinţă să mă fac că nu observ trecerea găinii şi să răspund la întrebarea lui cu alta: „Şi cum face tatăl dumneavoastră ca să vă încurce?” „Vai, prietene! Prin strigăte! îmi strigă de dincolo de mormânt: «Ce-ai de gând să faci? Să nu te culci cu maică-ta!» Iar eu rămân blocat, pradă unei paralizii totale”. „Este vorba despre o voce care vine din exterior sau se naşte în propria dumneavoastră conştiinţă?” „De ce mă întrebaţi asta?” „Pentru că, în caz că este o voce exterioară, aţi putea să vă faceţi rost de nişte dopuri pentru urechi şi să le folosiţi în noaptea nunţii”. „E o

voce interioară, mi-a răspuns cu tristeţe, şi o aud de când mătuşa Malvina a vrut să mă bage în patul ei, în ziua în care am împlinit şaisprezece ani. Mătuşa Malvina mă crescuse. Era o tânără de douăzeci de ani, când a murit mama. Şi-i recunosc meritul de a-şi fi sacrificat viaţa pentru mine, chiar dacă, la o privire mai atentă, acţiunea ei nu a fost pe deplin meritorie. Era îndrăgostită de tata, ştiţi?" „Asta se întâmplă destul de des", i-am răspuns. „Prin urmare eu, într-un anume fel, spiritual, să zicem, am fost fiul ei; până când m-am făcut mare, iar ea era încă o femeie necăsătorită foarte plăcută la vedere, cu patimile reprimate, înţelegeţi? Eu sunt destul de înţelegător, nu o acuz. Apoi, sunt leit tata". Nu vreau să devin pisălog, dar adevărul e că o altă găină, a treia, gri cu pete şi un moţ roşu foarte pitoresc, mi-a apărut în câmpul vizual. Mergea pe covor, atât de ţanţoşă şi mulţumită de sine, încât nu m-am putut abţine să n-o urmăresc cu privirea, ba chiar am întors şi capul după ea, până ce a dispărut. „La ce vă uitaţi?" m-a întrebat Samaniego. „La nimic.

Continuaţi". „Voiam să vă spun că mătuşa asta, Malvina, e singura vinovată de nenorocirea mea, pentru că ar fi fost firesc ca un bărbat care nu şi-a

cunoscut tatăl să fie lipsit de complexul lui Oedip, sau să-l disimuleze într-un fel. Dar ea. Cât a trăit, nu a făcut decât să-mi vorbească despre tata şi să mă convingă că venisem pe lume pentru a-l înlocui şi a-i continua opera. De exemplu, când eram la liceu, un copil se mândrea cu faptul că tatăl lui construise cel mai lung pod din Spania, altul, că al lui murise eroic la Escamplero. Ştiţi cu ce mă mândream eu? Cu faptul că tatăl meu descoperise data exacta a Evangheliei de la Armagh. Ce ziceţi de asta?" „Depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Doar ştiţi cum sunt copiii". „Cei din liceul meu erau, bineînţeles, nişte proşti. Nu puneau preţ decât pe fapte de arme sau performanţe tehnice". „Fiecare cu gusturile lui, nu?" „Problema este că eu eram deja convins pe atunci că data exactă a unui manuscris era mai importantă decât podul cel mai lung din Spania". „Încă mai credeţi asta?" „Desigur". „Vă felicit pentru perseverenţă. În general, după majorat, oamenii îşi schimbă aproape toate părerile". „Dar eu n-am ajuns încă la majorat, nu înţelegeţi? Sunt ca un adolescent virgin, în pofida intenţiilor mătuşii Malvina". „Iertaţi-mă că mă cam bag unde nu-mi fierbe oala, dar presupun că eşecul pe care l-aţi avut cu mătuşa dumneavoastră s-a datorat

exclusiv presiunii vechiului tabu ce planează asupra incestului. Ar fi trebuit să fi încercat de mai multe ori”. „Am făcut-o”. „Şi?” „Să vedeţi, la congrese, simpozioane, mese rotunde şi aşa mai departe, se ivesc uşor prilejuri de a întreţine relaţii sexuale. Cum bine ştiţi, lumea discută ore în şir, până când, la un moment dat, ajungi la saturaţie şi îţi dai seama că nu este vorba decât despre o manieră strălucitoare de a pierde timpul. În acel moment, în general nocturn, femeile, până şi cele mai înţelepte, intră în călduri şi te privesc cu ochi îmbietori. Eu mă apăram, spunând că eram îndrăgostit şi credincios iubirii mele. Însă într-o bună zi, la Heidelberg, o iraniancă minionă a devenit foarte tandră cu mine, mi-a dat numărul camerei unde stătea şi mi-a spus că nu va încuia uşa. Era o femeie trăsnet, vă asigur. În acea după-amiază, când examinam împreună nişte microfilme ale unor manuscrise persane (ştiţi că sunt de un erotism fabulos), am avut ocazia să-i ating coapsele. Tăria lor nu mi-a mai ieşit din cap. Ah! Mi-am zis. La dracu’ cu tata! Şi, la miezul nopţii, m-am apropiat de uşa camerei ei. Ce noroc că, taman atunci, am auzit vocile. «Unde crezi că mergi, nesăbuitule! Nu te poţi culca cu maică-ta!» Vă imaginaţi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi

auzit asta înăuntru?” „Să nu-mi spuneţi că aţi ţinut seama de voci?” „Ce puteam să fac? Inhibiţia a fost imediată şi absolută”. „Aveţi dreptate. E o porcărie!” „Acum înţelegeţi că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l omor pe tata”. „Chiar dacă sunt de acord, nu văd cum v-aţi descurca. V-am mai spus-o”. „Totuşi, eu am o teorie”. „Care?” „În realitate, tatăl nu este doar cel care îţi dă viaţă pe cale biologică, ci şi cel care îţi interzice anumite lucruri. Rectorul, primarul, arhiepiscopul, toţi cei care poruncesc, înţelegeţi? Dacă-l ucid pe unul dintre ei…” „De acord, dar asta prezintă inconvenientul că veţi ajunge la închisoare”. „Da, ştiu. De-asta nu l-am ucis pe rector zilele trecute”. Ceva moale şi mişcător mă ciupea sau se freca de picioarele mele. M-am uitat. Era altă găină. M-am gândit că e momentul să-i atrag atenţia lui Samaniego asupra găinilor crescute în libertate, într-un loc atât de nepotrivit şi delicat precum acela. Când am ridicat capul, am văzut cu stupoare că toată încăperea se umpluse de găini, pe jos, pe mese, pe rafturile cu cărţi şi suluri. Ciuguleau ici şi colo, iar câte una îşi lăsa să cadă căcăreaza pe documente secrete. Asta mi s-a părut exagerat. „Auziţi, ce se întâmplă cu găinile astea?” „Care găini?” „Da’ ce, nu

le vedeţi? Sunt peste tot. Chiar aici, în spatele capului dumneavoastră, sunt trei sau patru şi n-o să lase un singur document întreg”. Samaniego m-a privit neîncrezător. „Sunteţi nebun”. „Cum adică sunt nebun? Găinile au năvălit peste tot. Prima a apărut imediat ce ne-am aşezat şi acum sunt cel puţin o sută”. A izbucnit în râs. „De ce faceţi glume?”

„Nu glumesc, vă asigur! Priviţi, priviţi, aici, lângă mâna dumneavoastră! Şi cloşca aceea!” Don Justo Samaniego s-a ridicat iute. „Iertaţi-mă. Nu mi-a trecut prin cap că un singur pahar de rachiu v-ar putea face rău. Un pahar poate să bea. De fapt, şi un copil. Vreţi să vă însoţesc?” M-a apucat de mâini şi m-a ridicat uşor de pe scaun. M-am lăsat dus. „Vă asigur că biblioteca este invadată de găini. Priviţi, priviţi. Sunt cu miile. Nu le vedeţi cum zboară?” „Da, da, le văd acum. Veniţi cu mine. Baia e aproape”.

16 iunie

A cam venit vremea, spun, şi cred că nu greşesc măcar de această dată, să afli mai multe amănunte despre mine; chiar dacă, pe de-o parte, voiajul verbal alături de un necunoscut are farmecul său, trebuie să

recunoşti că, pe de altă parte, este mai atractivă discuţia cu cineva despre care ştii ce hram poartă. Mai ales dacă se întâmplă, precum în cazul de faţă, ca „hramul” cu pricina, chiar dacă e fals, să îmbogăţească o realitate, altfel vulgară. Cuvintele prezintă acest avantaj: ce a fost spus, spus rămâne, astfel cum rămân pentru totdeauna la locul lor cărămizile pe care le adaugi unui turn. Aparent, sunt doar un profesor care scrie, cu o anume încetineală, cărţi de ficţiune. Ambele titluri – de profesor şi de scriitor – mă însoţesc, împreună sau separat, în trecerea mea prin viaţă. Sunt ele oare mincinoase? Doar într-un anume sens, căci masca nu e minciună, dacă e luată ca atare. Fiecare o are pe a lui, ăsta e un lucru acceptat de toată lumea, şi nu este momentul să discutăm aici dacă-i bine sau râu. Aşadar, ca să-mi deschid sufletul, dar şi din chef de joacă, am să mărturisesc că m-am folosit de această dublă personalitate pentru a-mi ascunde adevărata profesiune care este, nici mai mult, nici mai puţin, decât aceea de agent secret în serviciul oricui mă plăteşte. De la această meserie mi se trag diversele aventuri prin care-am trecut de-a lungul zbuciumatei mele vieţi. Într-o zi le voi povesti, şi dacă nu apuc s-o

fac, din pricină că moartea nu va mai avea răbdare sau pentru că îmi va lipsi prilejul potrivit, lumea va fi văduvită de o poveste lucidă, a cărei publicare, ce sunt nevoit s-o amân cât mai mult. Ar clarifica multe din chestiunile obscure ale istoriei contemporane. Nu vreau să mă ia gura pe dinainte, însă consider potrivit să insist puţin asupra acestui subiect şi să explic, în trecere, anumite aspecte ale personalităţii mele. Sunt cunoscut în lumea agenţilor secreţi sub pseudonimul „Maestrul Urmelor ce se bifurcă”, datorită abilităţii cu care furnizez indicii false, pentru a-mi dezorienta urmăritorii, care nu au dat de mine până acum, dovadă că, pe copertele tuturor dosarelor ce s-au întocmit despre mine în toate cancelariile lumii, figurează un semn de întrebare roşu. Numeroasele misiuni pe care le-am dus la îndeplinire au un stil inconfundabil, dar, deşi sunt trimise pe urmele mele haite compuse din cei mai capabili colegi ai mei, se ştie dinainte că nu mă vor descoperi. Dexteritatea cu care mânuiesc indiciile nu este doar o necesitate, ci şi o plăcere în sine. Într-o conferinţă de presă de acum câţiva ani, directorul Intelligence Service-ului a recunoscut că procedeele mele atingeau virtuozitatea şi că maniera mea de a scăpa de urmăritori era,

înainte de toate, un joc în care păream să mă complac. Când s-a petrecut acel eveniment legat de scrisorile reginei Scoţiei, acea gafă care a făcut să tremure Parlamentul britanic, Mister John W. Keats, un copoi excelent dotat, a urmat cu atenţie cele cinci piste lăsate în urmă de mine şi, la sfârşitul fiecăreia dintre ele, s-a trezit că se urmărea pe sine însuşi. Percy B. Dodge, de la C.I.A., după un an de muncă meritorie, tocmai când credea că este pe cale să pună mâna pe mine, a dat peste un poem de la Tai Po. Au fost destui agenţi care, urmărindu-mă, au ajuns în ţări imaginare, precum Trapobana, Quimbamba şi Castelul Plecării fără întoarcere. Nixon P. Nixon s-a trezit călare pe pătratul ipotenuzei, când avea senzaţia că m-a identificat, iar prin Labirintul Urechii lui Neptun rătăcesc încă, disperaţi, doi agenţi NATO şi doi ai Pactului de la Varşovia, întinzându-şi unii altora capcane în care cad tot ei. Anul trecut, la Marienbad. Am avut norocul să intru în posesia unei corespondenţe erotice de maxim interes politic, adresată mie de doamna Bambarandaina, prim-ministrul al unei ţâri orientale care se dusese acolo la băi şi, între alte lucruri, pentru a pregăti o lovitură de stat de evidentă coloratură totalitară, în cârdăşie cu

Statele Unite. Prezenţa mea în staţiunea balneoclimaterică, în calitate de pensionar venit la tratament, mă ţinea departe de orice bănuială. Am ajuns la o relaţie intimă cu doamna şi ne-am făcut confidenţe reciproce. În fiecare noapte, după ce se retrăgea în odaia ei, scria un comentariu despre întrevederile, dialogurile şi flecăreala de peste zi, pe care, la ora ceaiului din ziua următoare, mi-l citea spre distracţia amândurora. Avea ceva talent doamna Bambarandaina, povestea fermecător, descria cu precizie ironică, iar judecăţile ei dezvăluiau o înţelegere profundă a lucrurilor. Însă punctul ei forte era evocarea poetică a aventurilor sexuale cu diverşii reprezentanţi ai partidelor politice, mai ales cu cei din opoziţie, pe care şi-i băga în aşternut pentru a-i convinge cu dialectica preafrumoaselor ei ţâţe şi a altor nuri mai greu vizibili, dar la fel de eficienţi. I-am furat hârtiile din pură deformaţie profesională şi ca o recunoaştere a valorii lor literare, nu pentru a le vinde cuiva, ci pentru a le păstra, dar nimeni nu m-a crezut. Şi cum erau implicaţi reprezentanţi ai tuturor puterilor, iar publicarea acelor note ar fi putut isca un scandal monstru, au ajuns la un acord între ei şi au încercat împreună să le recupereze. Subtilul Iusupov,

faimos pentru genialitatea lui, străbate acum China – unde speră să mă găsească –, în căutarea lotusului albastru. Doctorul Rudolf Klein caută în paginile *Divinei Comedii* cheia care să-l conducă la prinderea şi, poate, la uciderea mea. De data aceasta, colegii mei anglo-saxoni, deosebit de pragmatici, conduc o reţea de investigaţii care are în vedere toate sindicatele lumii, unde bineînţeles că nu mă vor găsi. Totuşi, urmărirea la care sunt supus de către unii şi alţii, este mai ameninţătoare decât în alte dăţi şi, din acest motiv, m-am refugiat în interiorul acestui roman, un simplu ansamblu de cuvinte, la fel cum viermele se ascunde în gogoaşa pe care el însuşi a fabricat-o. Cei care lucrează cel mai inspirat, după părerea mea. Sunt francezii, dacă ar fi să mă iau după prezenţa în urbe, de curând descoperită de mine, a unui anume monsieur Mathieu. Monsieur Mathieu este un ins foarte dezinvolt şi simpatic care îşi petrece zilele în catedrala din Villasanta cu caietul şi creionul în mână, desenând frumos întreaga structură a edificiului. S-a împrietenit la cataramă cu don Procopio, drept pentru care acesta mi l-a prezentat. Spune că e specialist în stilul romanic şi indiferent dacă e sau nu ştie o grămadă de chestii pe tema asta, ceea ce-l face fericit

pe cleric. Lucrul care ne miră însă, pe don Procopio şi pe mine, este că francezul ne anunţă întotdeauna ce vor descoperi săpăturile care se fac în catedrală şi ne spune unde ar trebui să se dea cu târnăcopul. „La un metru mai încolo şi în direcţia asta ar trebui să fie mormântul lui don Sisnando”, iar în ziua următoare apare don Sisnando, înveşmântat în odăjdii scumpe, cu mitră şi toiag de piatră. „În partea asta trebuie să fie o cristelniţă în stil suev”, şi cristelniţa se iveşte printre pietrele vechi. Atâta înţelepciune îl face suspect şi sunt foarte precaut în conversaţiile pe care le am cu el în fiecare zi, căci don Procopio ne-a obişnuit să bem împreună cafeaua şi să discutăm ore în şir despre chestiuni foarte precise. Când am fost împreună să vedem manuscrisul Apocalipsei. Ne-a lăsat cu gura căscată. Monsieur Mathieu îl ştia pe dinafară, şi chiar a clarificat nişte îndoieli referitoare la ilustraţii. Ce m-a surprins şi m-a bulversat cel mai tare este însă credinţa francezului şi a lui don Procopio într-o iminentă invazie vikingă şi în distrugerea sigură a oraşului. „De ce credeţi dumneavoastră că fac atâtea schiţe după coloane şi bolţi? Pentru că din catedrala asta nu va mai rămâne, în curând, decât un pumn de ţărână. W Spune că va

publica o carte, dar pe mine, cum e şi firesc, nu mă convinge. Am o mare experienţă în ceea ce priveşte un anumit gen de şiretlicuri şi-mi amintesc că Tatiana Ivanova, poeta existenţialistă, a fost pe punctul de a mă înhăţa după o discuţie despre o anume metaforă, căci Tatiana era agent sovietic. Iar dacă monsieur Mathieu o egalează în ştiinţă şi isteţime, o opinie banală despre un ştiu ce basorelief romanic m-ar putea trăda.

N-am povestit încă, şi cred că e un lucru important, despre prima dată când am fost să văd manuscrisul Apocalipsei, înaintea apariţiei spionului francez. Stabilisem o întâlnire cu don Procopio la ora şase, în claustru, şi cum mai aveam ceva timp, m-am gândit să intru într-un bar, să beau ceva rece.

17 iunie

Pe drum. Mi-am dat seama că nu mă gândisem la claustru şi din cauza asta, aveam să ne întâlnim într-un spaţiu gol său. Mai rău, într-un claustru imaginat de don Procopio, potrivit gusturilor şi preferinţelor lui. Am cerut o cafea neagră în locul băuturii răcoritoare dorite iniţial şi, în timp ce-o beam cu sorbituri mici,

am creat un spaţiu, bazându-mă pe amintiri şi pe cunoştinţele mele în materie. Am ezitat la început între gotic şi romanic târziu, însă am sfârşit prin a-l alege pe acesta din urmă, căci mi-a plăcut întotdeauna, drept pentru care, combinând ce se găseşte la Silos, la Ripoll şi Santillana, plus câteva capiteluri de diverse origini, am realizat un edificiu încântător, cu lespezi sepulcrale, arbori de mirt tunşi, chiparoşi sumbri şi fântână ţâşnitoare. L-am găsit atât de frumos şi sugestiv când m-am trezit înăuntrul lui, încât am regretat că nu intrasem şi într-un roman despre trecut, a cărui temă mi-ar fi permis să vorbesc despre călugări chinuiţi, clerici militanţi şi artişti sihaştri. Ah, cu ce plăcere aş fi descris, de exemplu, ceea ce s-a petrecut în mănăstire din clipa în care don Sisnando a cerut să i se copieze şi să i se ilustreze textul lui Beato, până la ivirea acelui in-folio din mâinile artistului, spre uimirea celor prezenţi şi satisfacţia autorului minunii! În felul acesta, m-aş fi ales măcar cu un ascunziş mai sigur, pentru că lui Bond nu i-ar fi trecut prin cap să mă caute în sânul Evului Mediu, epocă pe care n-o cunoaşte. Pe de altă parte, aş fi beneficiat de avantajul de-a lăsa în urmă temele, preocupările şi ideologiile actuale, dintre care

unele s-au strecurat deja în discuţie. Din păcate, dată fiind situaţia în care mă găsesc acum, după ce am scris cincisprezece pagini, nu mai pot da înapoi. Totuşi, m-am lăsat legănat câteva minute de acele închipuiri şi am pătruns în *scriptorium* pentru a arunca o privire peste umărul artistului care, cu peneluri lungi, zugrăvea îngeri ce zburau ciudat, draci îngrozitori şi monştri neverosimili. Însă atrăgători. Ceea ce mi-a atras cel mai tare atenţia a fost un labirint format din litere vizigote, copiat după un desen rudimentar, pe care artistul l-a ascuns de mine. Când am vrut să-l privesc. L-am întrebat de ce a făcut asta. Mi-a răspuns că din pricina unui ordin secret al episcopului.

Don Procopio mă aştepta într-un colţ, trăgând din ţigară. N-am putut să-mi maschez surpriza, chiar neplăcerea, când am văzut că purta pe capul descoperit o sardea argintie măricică, nu moartă, ci muribundă, pentru că uneori se încorda ca un arc, zvârlea puternic din coadă şi stropea împrejurimile cu picături salubre. Era cât pe ce să-l întreb pe don Procopio pentru ce motiv purta o asemenea podoabă, atât de nepotrivită, însă, amintindu-mi de găinile lui don Justo Samaniego, m-am abţinut, ca nu cumva să

fie vorba din nou de o creaţie a minţit mele scăpate de sub control. Cred că aveam o expresie stupidă pe chip. „Aţi rămas pe gânduri?” m-a întrebat. „Da”, i-am răspuns. „V-a şoptit ceva vreo păsărică?” „Poate că da, cine ştie? Problema e că am călătorit cu câteva milenii în urmă”. „Atunci, poate că aţi văzut deja manuscrisul”. „Cum aţi ghicit?” „După expresia de uimire pe care o aveţi”. „L-am zărit doar. Şi sunt curios să-l văd pe îndelete”. „Să mergem atunci”. M-a condus prin nişte coridoare până la o uşă de fier, pe care a deschis-o cu şapte chei enorme. Nu cred că odaia să fi măsurat mai mult de doi metri pătraţi. Avea tavanul jos şi o ferestruică cu gratii pe unul dintre pereţi, care erau din piatră nefinisată şi păreau, n-aş putea spune de ce, nespus de groşi. Pe o masă se găseau mai multe casete, din care don Procopio a scos cele două registre, A şi B, arhiva bisericii şi, în sfârşit, volumul Apocalipsei. „Iată-l”. L-am deschis tremurând, am răsfoit una după alta filele de pergament şi mi s-au înfăţişat în faţa ochilor genealogii şi hărţi ale lumii, scene ale Patimilor şi iniţiale decorate, cele Şapte Biserici cu îngerii lor, Desfrânata cea mare, pomul păcatului, sfinţi şi demoni amestecaţi, scene infernale, Paradisul Terestru cu eroii săi, zidurile cetăţii cereşti,

alte construcţii, alese şi condamnate. Dar ceea ce mi-a atras cel mai mult atenţia, încă din primul moment, au fost diferiţii dragoni reprezentaţi aici aidoma unor şerpi enormi, cu câte şapte capete lipite de corp, dar fără gât. Niciodată nu mi-aş fi imaginat astfel un dragon, dar nu pot spune că era lipsit de farmec, lăsând la o parte monotona condiţie de reptilă, prezentă în toate figurile. Dacă tot eşti nevoit să reprezinţi şapte dragoni, de ce să nu-i faci diferiţi unul de celălalt? Abia ce i-am văzut, că înăuntrul meu a şi început să funcţioneze un soi de sistem de resorturi ce desfăşura o nouă serie de imagini, însă procesul era atât de ascuns încât, pentru moment, niciuna nu ieşea la suprafaţă. „Cum vi se pare cărţoiul? u m-a întrebat don Procopio, iar eu i-am răspuns că era interesant, că îmi plăcea. Atunci, a luat cuvântul şi mi-a turnat un lung *speech* erudit, care nu m-a interesat prea mult, după care a adăugat anumite comentarii estetice, care mi-au atras atenţia şi m-au făcut să înţeleg că don Procopio nu era un om de rând. De asemenea, mi-a fost dat să aflu, pe parcursul conversaţiei, că, în afară de canonic al catedralei, era şi profesor asociat de artă medievală la universitate şi că, la seminar, preda teoria şi istoria liturghiei. Treptat, mi-a devenit

simpatic. Fuma mult, ştia şi mai mult, iar din anumite fraze pe care le folosea se putea deduce că era o persoană glumeaţă şi mai degrabă sceptică. După ce-am ieşit din hruba aceea, ne-am plimbat prin claustru. Se însera şi sticleţii cântau prin coroanele chiparoşilor. „Mi-ar plăcea să cunosc mai temeinic mediile ecleziastice din oraş”, am spus aşa, într-o doară, iar el mi-a răspuns: „Habar n-aveţi în ce poftiţi să vă băgaţi”. „Sunt împărţiţi după simpatii politice, ca toată lumea, nu?” „Ăsta nu-i cel mai rău lucru. Ne duşmănim din pricina Maicii Schimbare la Faţă”. „Ce spuneţi?” „Schimbarea la Faţă de pe Muntele Tabor. Pentru apropiaţi, Schimbărica”. „Şi ce i s-a întâmplat?” înainte de a-mi răspunde, a scos altă ţigară. „Păi, se duce în infern la fiecare sfârşit de săptămână, iar la întoarcere aduce lista celor pe care îi întâlneşte acolo. Nu e vorba despre morţi, ci despre vii”. „Despre vii?” „În asta constă originalitatea cazului şi, după cum se înţelege de la sine, revelaţiile ei se răspândesc cu viteza bârfelor politice, le află toată lumea, iar cei vizaţi ajung în cea mai proastă situaţie posibilă. Lui don Claudio Cimorra, meşterul nostru organist, nu i-a rămas altceva de făcut decât să-şi ia tălpăşiţa, iar acum lumea vorbeşte despre un

coleg care aşteaptă să vadă dacă pică sau nu măgăreaţa pe capul lui”. „Bine, dar asta este o prostie”. „N-aveţi decât s-o numiţi cum aveţi chef, chiar să spuneţi că e o crimă, dar nu în gura mare. Maica Schimbărica are relaţii sus-puse, nici mai mult. Nici mai puţin decât părintele Casto Almanzora...” „Nu ştiu cine este”. „Nici nu-i nevoie”. „Totuşi, sunt curios”. „E secretarul episcopului auxiliar. Se spune că este un om foarte inspirat şi că are idei în legătură cu reformarea Bisericii. Ştiţi, e vorba despre genul acela de oameni care apar în perioadele de criză şi care au soluţii pentru orice. De când a venit aici, s-a străduit să ajungă şeful cel mare. Iar acela care nu este de acord cu el trebuie să fie cu mare băgare de seamă, dacă nu vrea ca Maica Schimbărica să dea peste el în infern”. „Există vreo legătură între ei?” „Maica Schimbărica ar fi fost transferată până acum în altă dioceză. Dacă n-ar fi fost el, care este duhovnicul ei şi o apără. Mai mult, sunt sigur că o inspiră şi chiar o hipnotizează. Doar au examinat-o medicii şi au constatat că nu e isterică. Până de curând, se dedica învăţământului şi consilierii studentelor care se îndoiau dacă să se culce sau nu cu logodnicii lor.

căci e angajată la unul dintre acele licee laice,

inventate pentru ca maicile să se bage peste tot şi să controleze voinţele slabe. Umblă îmbrăcată în civil, la modă şi cu buzele vopsite. Nu ne-am fi aşteptat din partea unei asemenea măicuţe la revelaţii şi accese mistice în stil medieval. Totul a început când ea a încăput pe mâinile lui Almanzora. Asta a schimbat-o la faţă. Nu am nici cea mai mică îndoială" „Şi ce şi-a propus cu asta Almanzora?" „În primul rând, să guverneze diocezele şi să-l răstoarne pe arhiepiscop". „Dar arhiepiscopul se poate apăra cumva de ei, nu?" „Habar n-am. Aici nimeni nu-i cunoaşte pe arhiepiscopi, pentru că nimeni nu are relaţii cu ei. Conform tradiţiei, stau închişi în palat, fără a avea legături cu consiliul bisericesc, care este duşmanul lor prin definiţie, dar cel de acum e antipatizat mai mult decât alţii, pentru că nu-i de aici şi e considerat un intrus. S-au petrecut anumite iregularităţi la alegerea lui. Se pare că a insistat Vaticanul, care a dorit să-l recompenseze astfel pentru meritele lui şi pentru ajutorul dat Conciliului. Vine din rândul călugărilor, se spune că ar fi un teolog important, dar dintre cei moderni. În cele câteva rânduri în care am vorbit cu el, mi-a dat senzaţia că e un om fără ambiţii. Asta e cel mai teribil păcat, credeţi-mă. Continuă să se îmbrace

în haine călugăreşti, poartă o cruce de fier încrustată cu pietricele de râu şi se hrăneşte cu verdeţuri şi ciocolată. O exista un lucru mai nevinovat decât să-ţi permiţi puţină ciocolată, când te alimentezi atât de frugal? N-o să credeţi, dar i s-a dus vestea că e lacom”. „Se pare că-l simpatizaţi” „E adevărat, dar ştiu asta doar câţiva prieteni de încredere, dintre care niciunul nu este cleric”. Am făcut câţiva paşi în linişte. „Ar fi interesant pentru dumneavoastră să îl cunoaşteţi, a spus după un timp don Procopio, şi pe părintele Almanzora de asemenea. Că dumneavoastră nu veţi fi implicat, oricum, în intrigile lui”. După ce a plecat să-şi facă datoria, am rămas gândindu-mă la el şi mai ales la modul în care a apărut şi s-a format ca personaj. Originea figurii sale era, fără-ndoială, don Calixto, un cleric necioplit ce-mi fusese profesor de arheologie. Dar don Procopio reprezenta o versiune îmbunătăţită a acestuia, vreau să spun că don Calixto ştia foarte puţine lucruri, şi acelea stupide, învăţate pe de rost sau confuze şi în plus, avea o burtă mare, de mâncăcios, şi nişte mâini enorme, pline de degerături iarna. Spre deosebire de el, don Procopio era zvelt, chiar elegant, avea mâini fine şi o înţelepciune atinsă de o anume graţie intelectuală,

care s-a manifestat mai ales atunci când mi-a explicat, în timpul plimbării prin claustru. Un capitel unde apărea o sirenă cu două cozi: „Fiind vorba despre o lighioană feminină, mi-a spus, pare mai logic să aibă două. Sau cel puţin aşa credea sculptorul care a dăltuit-o”. „Dar e foarte probabil să fi tulburat şi mai dihai imaginaţia clericilor, decât dacă ar fi avut una singură”. „Nu cred că aveau nevoie de două cozi pentru a se tulbura. Sânii erau suficienţi”. „Credeţi că pe vremea aceea lumea păcătuia mai puţin?” „Oamenii au fost mereu la fel”. Aşadar, a rămas prea puţin din don Calixto în acest personaj, iar restul trăsăturilor le-a împrumutat de la alţii, de care nu-mi mai amintesc. În schimb, îmi amintesc limpede care este sursa istoriei pe care mi-a povestit-o, deoarece călugăriţa aceea care cobora la sfârşit de săptămână în infern a trăit la Madrid acum câţiva ani. Aflasem de existenţa şi de faptele ei şi-mi amintesc de ea din când în când. Cât priveşte arhiepiscopul şi părintele Almanzora, cum sunt încă abia nişte nume, nu pot spune nimic despre ei, dar le va veni şi lor rândul.

17 iunie, mai târziu în mare, cred că don Procopio îmi dăduse o situaţie narativă şi o temă şi am decis să le folosesc de îndată, nu ca fir principal al

poveştii mele – dacă o exista aşa ceva –, ci ca un element în plus, între altele, căci nu dispreţuiam nici istoria domnului Samaniego, iar lumea şi persoana lui Bernárdez nu fuseseră încă cerc etate, dar le aveam la îndemână.

Am ezitat preţ de câteva ceasuri, neştiind dacă să continui cu tema clericilor sau să caut altceva. În cele din urmă, m-am hotărât să-l vizitez pe arhiepiscop şi am fost la el acasă într-o seară, după ora cinei. Plecam de la ideea că şi el trebuia să fi cinat şi că, astfel, puteam să discutăm fără vreo limită presantă de timp. Mi-l imaginam deja aşezat la masă, cu o tabletă de ciocolată la îndemână, citind o carte de teologie, sosită de curând din Germania. Oare o avea, aidoma lui don Procopio, vreun peşte pe cap? Nu o sardea – asta din raţiuni ierarhice –, ci un peşte mai cu greutate, un batog, un „besugo”, un merluciu; sau, poate, de ce nu? un peşte felinar, potrivit cu menirea lui de a răspândi lumina. Dar îngrijorarea pricinuită de această posibilitate a pălit într-o clipă, înaintea altor două temeri care au năvălit brusc asupra mea, una agăţată de coada celeilalte. În primul rând, o fi arhiepiscopul îndrăgostit de vreo tânără, aidoma lui don Sisnando, predecesorul său? Dacă era aşa,

naraţiunea mea ar fi trebuit să decurgă în nişte termeni şi să o ia pe nişte căi pe care nu le plănuisem, ceea ce mi-ar fi îngreuiat considerabil munca. Chiar dacă mă simt în stare să inventez o istorie pasională cu un episcop medieval, experienţa mea în ceea ce priveşte episcopii moderni este atât de limitată, încât nici măcar nu-mi trece prin cap cum ar putea să aibă loc o iubire în asemenea circumstanţe. Am sperat din tot sufletul să nu fiu obligat să trec printr-o experienţă atât de grea. Până la urmă. Datele pe care mi le furnizase don Procopio nu susţineau ipoteza cu pricina şi apoi era foarte posibil ca domnul arhiepiscop, chiar dacă ar fi fost îndrăgostit, să ascundă atât de bine acest lucru faţă de ceilalţi şi chiar faţă de sine însuşi, încât să facă dificilă identificarea sentimentului respectiv printr-o simplă analiză de comportament. Tocmai când mă simţeam mai liniştit, iată că apare o a doua îngrijorare, cu o repercusiune emoţională imediată: Oare n-o fi şi arhiepiscopul vreun agent secret? În primul moment, ideea asta mi s-a părut o aiureală, iar în clipa imediat următoare, ceva logic, deşi nu neapărat necesar, datorită următoarelor raţionamente: ar putea îi agent secret, aşa cum sunt eu. Şi să se afle unde mă aflu eu, pentru că asta a fost

alegerea lui sau din motive strict profesionale, adică pentru a mă urmări pe mine, de pildă. Exista şi posibilitatea să fie un agent scos pe linie moartă sau excedentar, dacă mă pot exprima astfel, ceea ce mi se părea mult mai acceptabil şi mai verosimil, din moment ce domnul arhiepiscop activase, după informaţiile mele, ca expert în teologie şi asesor al preoţilor din Conciliu, fiind cunoscut faptul că la Conciliu se adunaseră, sub înfăţişarea simplă a unor călugări franciscani, episcopi africani şi observatori metodişti, mii de agenţi secreţi care operau în favoarea puterilor reacţionare sau progresiste, duceau şi aduceau mesaje, ordine chiar, şi care colaborau la redactarea definitivă a concluziilor, căci fuseseră aleşi dintre cei mai pricepuţi în canoane şi limbi moarte. Aşadar, când am intrat în locuinţa arhiepiscopului, eram convins că voi dialoga cu un coleg. L-am găsit, cum spusesem, citind şi am avut răgazul să-l observ pe îndelete, înainte de a-i vorbi. O privire fugară mi-a fost de-ajuns ca să constat că niciun ornament piscicol nu-i împodobea fruntea, ceea ce mi-a risipit îngrijorarea, dat fiind că trebuie să fie neliniştitor să vorbeşti cu un prelat care poartă pe cap un rechin, în locul tichiei. Avea un cap împuţinat, de basorelief

romanic policrom, dăltuit în lemn de stejar, dintre acelea cărora patina le dă un anume farmec sentimental, izvorât mai ales din chipul vioi şi melancolic deopotrivă. Cum nu-mi aminteam să fi văzut vreodată un cap asemănător şi cum unicitatea evidentă a acestuia ar fi fost de-ajuns pentru a distruge în faşă cariera celui mai bine dotat agent, m-am simţit mai liniştit, mai sigur pe mine şi, ca să zic aşa, mai stăpân pe situaţie. Am avut deci timp înainte de a vorbi cu arhiepiscopul să mă gândesc că acea calitate de spion pe care mi-o atribuisem, fără a fi nevoie, cu surlele şi trâmbiţele care acompaniază o idee genială, era. La urma urmei, foarte neplăcută, pentru că atribuia situaţiilor un sens univoc şi, aş spune, specializat, ce devenea monoton şi mă obliga, în orice caz, să mă agit inutil şi ridicol, bănuind că toată lumea avea legături cu poliţia, când, de fapt, în majoritatea cazurilor, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. „Hai să vedem dacă reuşesc să-l dau uitării – mi-am spus în sinea mea – pe «Maestrul Urmelor ce se bifurcă» şi toată porcăria asta. Care nu face decât să mă încurce, să mă deformeze şi să mă pună în situaţii false. Că acest arhiepiscop care se uită acum la mine, n-a avut niciodată de-a face cu Serviciul Secret”, şi

chiar în acel moment, prelatul a rămas în afara oricărei bănuieli. Apoi mi-a spus: „Intraţi şi luaţi loc”, ceea ce am şi făcut. „Vă deranjează dacă termin de citit pagina aceasta?” „Doar sunteţi la dumneavoastră acasă”. Mi-a mulţumit cu un surâs amabil, lăsându-mi timp pentru a realiza examinarea atentă după care tânjeam. Din trăsăturile feţei, mâinile subţiri şi mişcările lui, am tras concluzia că această făptură fusese elaborată cu elemente de o indiscutabilă origine artistică, fragmente de pictură sau sculptură ce îmi plăcuseră cândva. Am observat, de asemenea, că în sinteza cu pricina se simţea o intenţie idealizantă care m-a speriat la început, dar care, imediat după aceea, m-a mulţumit căci, oricât de ideală ar fi fost acea imagine, era mai aproape, oricum, de realitatea omenească decât aceea a unui episcop încoronat cu sardeluţe strălucitoare. „Vă ascult”, a închis cartea şi a deschis palmele, închipuind un *dominus vobiscum* mut. „N-am nimic important de spus, i-am răspuns, voiam doar să vă cunosc personal”. „Sunt la dispoziţia dumneavoastră”. „Aş putea să vă pun câteva întrebări?” „De ce natură?” „Personale, să zicem”. A ridicat din umeri. „Nu am o viaţă personală”. „Totuşi, sunteţi victima unei conspiraţii tenebroase”. „Doar

presupusă victimă. Cât priveşte adjectivul «tenebroasă», ar fi justificat numai dacă iadul ar fi un loc cât de cât luminat”. „Ce mi-aţi putea spune despre Maica Schimbare la Faţă?” „Oh, e o biată nebună!” „Dar despre Părintele Almanzora?” „Acesta nu poate fi caracterizat printr-un singur cuvânt, pentru că e ceva mai complex.

Dar poate că-l veţi înţelege mai bine dacă vă voi spune ca a dăruit Maicilor Croitorese ale Zdrenţelor lui Hristos – în a căror reşedinţă şi-a stabilit cartierul general – o fecioară cu chipul mamei lui”. „E vanitos, nu? Sau vi se pare mai degrabă sacrileg?” „Nu vă grăbiţi. Orice om cu minte cât de puţină îşi dă seama că acela care-şi pune mama în locul Fecioarei se pune pe sine în locul lui Hristos. Mai departe: cum pe Fecioară a instituit-o Tatăl, sus-pomenitul prezbiter, care îşi transformă mama în Maica Domnului, îşi atribuie şi funcţiile Primei Persoane. Aştept acum ca din purtările lui să se poată deduce că face şi pe Duhul Sfânt, pentru ca în persoana lui să se constituie întreaga Treime. Ceea ce ne-ar pune destule probleme teologilor, pentru că ar fi vorba despre primul caz de întrupare a Sfintei Treimi”. „Nu mi se pare o interpretare exagerată, i-am răspuns, dar mi-ar plăcea

să cunosc consecinţele unei asemenea imposturi”. Arhiepiscopul întinse mâna şi scoase de sub nişte hârtii o cutie cu bomboane de ciocolată. „Doriţi? Te ajută mult să gândeşti”. „Hai să iau, mulţumesc”. A început să muşte din bomboana lui cu o mare încetineală. „Cartea pe care o citesc îmi oferă anumite lămuriri, nu ştiu cât de utile în cazul de faţă. Se spune aici că Iisus Hristos este un mit solar de care s-a folosit burghezia pentru a-şi apăra sistemul economic”. „Nu văd legătura”. „Încă n-aţi aflat că don Casto Almanzora promite viaţa veşnică în schimbul unor consistente donaţii *cash*? Nu ştiţi că plănuieşte să transforme Biserica într-o societate pe acţiuni al cărei consilier-delegat va fi el însuşi? Vai, prietene, vă deplâng ignoranţa! Ar fi bine să-i ascultaţi predicile şi, mai ales, conversaţiile private. Eu am norocul ăsta în fiecare seară, pentru că cinează cu mine şi cu episcopul meu auxiliar, care e şi el un suflet al lui Dumnezeu, chiar dacă puţin cam bombastic, şi e convins că părintele Almanzora e instrumentul văzut al Providenţei”. „Teribil duşman, nu?” „Episcopul? Da’ de unde! E un biet om care se simte şi el fericit când se îmbracă în odăjdii, pentru că îi place fastul şi se topeşte după broderiile cu fir de aur”. „Mă referam

la părintele Almanzora”. „Nu ştiu ce să vă spun. Dacă, pe de-o parte, această identificare cu Dumnezeu îi întăreşte cutezanţa, pe de altă parte îl slăbeşte. Din punct de vedere psihologic, e sigur pe sine, însă dintr-o perspectivă ontologică, îl poate lua pe sus briza cea mai slabă”. „Oricum, credeţi c-ar fi bine să-l cunosc?” „Da, dar numai dacă vă luaţi măsuri de prevedere. Dumneavoastră nu sunteţi arhiepiscop”. „Trebuie să mă tem de el?” „Asta depinde de dumneavoastră, însă deocamdată v-aş ruga să schimbăm subiectul. Almanzora nu merită să pierdem cu el mai mult timp decât am pierdut deja”. S-a ridicat brusc. „Vă place şepticul?” „Nu ştiu, că n-am jucat niciodată”. „Eu am de jucat o partidă nocturnă şi vă invit să mă însoţiţi”. „N-aş vrea să vă încurc”. „Să mă încurcaţi? Nici pomeneală. Prietenii cu care joc sunt oameni de bun-simţ şi foarte simpatici. Nu aţi auzit vorbindu-se de croitorul din turnul Berengaria?” M-a luat cu leşin. „Anarhistul?” „Anarhiştii. Ramiro şi coreligionarii lui”. „Dar… dumneavoastră…” „Acuma nu fiţi la fel de scrupulos precum episcopul auxiliar. Dacă el se întâlneşte cu crema urbei, asupra căreia îşi exercită monopolul, mie nu mi-au rămas decât meşteşugarii”. Mi-a arătat o uşă. „Pe aici, mi-a spus. Dă într-un

coridor care, la rându-i, duce la o scară pe unde noi, arhiepiscopii, coborâm în catedrală. Treptele sunt cam alunecoase, căci au mai mult de opt sute de ani, dar dacă mergi cu grijă, nu e niciun pericol. Eu folosesc o lanternă electrică, pentru că scara nu e luminată noaptea”. A deschis uşa. „O iau eu înainte, a adăugat, ca să vă luminez calea”. Am intrat într-un coridor îngust, din al cărui capăt pornea o scară şerpuită. „Încercaţi să nu faceţi zgomot, pentru că asta este o evadare”. „Există spioni?” „Când vom ajunge jos, vă voi arăta umbra episcopului auxiliar şi a lui Almanzora. Prezenţa lor mă obligă în fiecare seară să apelez la metode cu care nu sunt obişnuit, dar care sunt inevitabile. Almanzora vrea să-l convingă pe episcop că eu particip la o conspiraţie împreună cu anarhiştii. Îmi pare rău de asta, pentru că în catedrală e frig acum, iar sărmanul episcop răceşte repede şi se poate îmbolnăvi”. Coborâsem deja câteva trepte, când a stins lanterna. „Apucaţi-vă bine de balustradă şi nu respiraţi”. Nu ştiu cum, dar m-am trezit în catedrală. Nu vedeam bolţile, dar simţeam că spaţiul se lărgeşte şi că liniştea se umple de şoaptele care se ivesc mereu în locurile mari şi pustii. „Priviţi într-acolo, la stânga, spre acea lumină roşiatică, mi-a şoptit arhiepiscopul.

Nu vedeţi două umbre?” „Mai degrabă le ghicesc”. „Ei sunt. Au ciulit urechile pentru că ne-au auzit”. „Şi ce vom face?” „Prindeţi-vă de mâna mea”. M-a apucat cu putere. „Să nu vă fie frică”, a spus, şi deodată am simţit că sunt luat pe sus şi că traversez un spaţiu ce nu-l puteam vedea: nu ştiu dacă foarte sus sau foarte jos, dar, în orice caz. Prin aer. Până când am simţit sub picioare o podea de piatră. „Ne aflăm în galeria transeptului, în dreptul navei epistolei. Acum puteţi privi în jos. Gând ochii vi se vor obişnui, veţi distinge anumite detalii”. Într-adevăr. La picioarele mele se iveau fantomele unor arcade, dar undeva jos, foarte departe. M-a străbătut un fior şi, odată cu acesta, ispita de a-l întreba pe arhiepiscop cum făcuse să zboare, dar mi-am dat seama că aş fi atins o taină pe care n-aş fi fost în stare s-o pricep, aşa că am preferat să tac. Ochii mei cercetau umbrele şi mi s-a părut că văd două siluete întunecate. „Apucaţi-vă de braţul meu şi urmaţi-mă”. Am mers câţiva paşi. A împins o uşă şi a aprins din nou lanterna. „Acum suntem într-un loc sigur. Nici nu vă imaginaţi cât mă amuză să-i las cu buzele umflate pe ăştia. Mă amuză aşa de tare. Încât mă tem să nu fie vorba despre o lipsă de caritate din partea mea”. A luat-o la fugă pe scări în sus, iar eu

după el, până ce s-a oprit în faţa unei uşi şi a bătut cu nodurile degetelor. Scara s-a luminat şi în dreptunghiul uşii a apărut o femeie cu o lampă cu petrol în mână. „Dumneavoastră sunteţi, domnule arhiepiscop?” „Bună seara. Rosina. Au venit toţi?” „Vă aşteaptă, domnule arhiepiscop, şi sunt îngrijoraţi din pricina întârzierii dumneavoastră? Într-atâta de îngrijoraţi încât Pepe Dinamită spunea că o să coboare ca să le dea o mamă de bătaie ălora care vă vor râul”. „Nu am întârziat din cauza lor, ci din cauza acestui prieten care mă însoţeşte. Am avut de vorbit ceva”. M-a prezentat Rosinei şi ea mi-a întins mâna. Era o femeie în jur de patruzeci de ani, arătoasă şi cam gravidă. Arhiepiscopul a înaintat pe coridor spre o cameră care se vedea la capăt. În timp ce închidea uşa, Rosina mi-a spus: „Ce om bun! Nu-i aşa? Nu are niciun defect în afara faptului că crede în Dumnezeu”. Şi m-a împins în faţă. Anarhiştii se ridicaseră în picioare; ne-au salutat pe arhiepiscop şi pe mine. Iar pe feţele, în gesturile şi cuvintele lor nu era nimic ieşit din comun. Era vorba să bea nişte cafele, să joace o partidă de cărţi şi să petreacă ceva timp împreună. Arhiepiscopului i s-a adus o cană cu ceai de muşeţel, pe care a lăsat-o deoparte cât timp se organiza jocul.

Eu am rămas să privesc şi, cum nu înţelegeam nimic, nici din jocul de cărţi, care nu e pentru mine, nici din ce se spunea, mi-am pierdut interesul şi aproape că am adormit. „Halal arhiepiscop şi halal anarhişti am inventat! În loc să vorbească despre destinul lumii şi purificarea ei prin foc, încep să joace cărţi şi să strige într-o limbă necunoscută”. Îmi dădusem scaunul pe spate şi-mi sprijinisem capul de peretele de piatră. Cafeaua mi se răcea. Cred că am adormit, deşi poate că nu depăşisem starea de toropeală populată cu viziuni hipnagogice. Şi am văzut cam cele ce urmează.

Naraţiune (I)

18 iunie

Ploaia şoptise noaptea întreagă la geamul lucarnei, însă spre ziuă un ropot de piatră s-a iscat ca o alarmă, iar picătura care cădea o dată la câteva secunde în lighean a devenit mai zgomotoasă, mai mare şi mai deasă. În somn, Pablo avea senzaţia că recipientul era pe cale să se umple şi că, dacă va continua să doarmă, apa se va revărsa pe podea. În întuneric, în mijlocul tumultului aversei ce bătea în

ţiglă, chiar deasupra capului lui Pablo, zgomotul picăturii se individualiza, se izola de rest prin tonul şi înălţimea sunetului, care nu era acelaşi totuşi ca în noaptea trecută. Atunci, imediat după ce Pablo se băgase în pat, intrase mama lui ca să-i dea un sărut. În lemnul mâncat de carii al podelei se formase o baltă mică. Mama lui călcă în ea şi cum papucii de casă erau găuriţi în talpă, simţi asta. „Aici e o scurgere”. Se apropie de suportul pe care se găsea ligheanul şi îşi făcu de lucru acolo, vorbind singură o vreme. Pablo citea, n-o băga în seamă. Pe acoperişurile vecine ropotea ploaia. Auzi zgomotul ligheanului lovindu-se de podea, pentru că mama lui îl lăsase din mâini prea devreme, când încercase să-l aşeze sub scurgere. Mama lui nu vedea bine. Umbla pe pipăite, era aproape oarbă. „Ai grijă să nu se umple şi să nu se verse dup-aia toată apa pe jos”. La început, picătura de apă scursă din lucarnă se forma cu greutate şi apoi cădea pe fundul ligheanului cu un zgomot metalic, fără un contur lămurit, ca şi cum, în urma izbiturii, s-ar fi format picături mai mici care se împrăştiau. Făcea mai degrabă „paf”. Iar Pablo îşi imagina fracţionarea picăturii şi diferitele traiectorii ale părţilor rezultate; chiar dacă el nu se gândea la

asta cu aceleaşi cuvinte, nici măcar nu folosea cuvinte, ci imaginea repetată, vizuală şi sonoră totodată, a impactului picăturii cu ligheanul şi a ivirii bruşte a fracţiunilor. Până când fundul ligheanului se umplu. Atunci, părea că picătura nu se mai spărgea, ci intra în masa de apă, iar sunetul deveni cristalin. Intervalul dintre picături era atât de mare. Încât îi sări somnul. Până când se obişnui cu ele, până când ritmul propriului spirit se potrivi după ritmul spiritului scurgerii. Numai atunci putu să adoarmă. Se trezi în repetate rânduri şi ascultă. Zgomotul picăturilor, distanţa dintre ele îl linişteau acum şi-l lăsau să adoarmă la loc. Îşi aminti deodată că în colţ, lângă lighean, era o grămadă de cărţi şi că, dacă apa se revărsa, putea să ajungă până la ele şi să le ude. Scoase mâna de sub plapumă, apoi şi braţul. Pipăi aerul până ce atinse abajurul, pe marginea căruia lipise o bucată de ziar, ce funcţiona pe post de cozoroc. Aprinse lampa. Orbit de lumină, cu jumătate din trup afară din pat şi o mână ţinută streaşină la ochi, privi. Apa era pe punctul de a atinge linia albastră a marginii ligheanului, deja udată de undele minuscule ivite din fiecare picătură. Aveau să mai dureze câteva minute până să o depăşească. În rest,

aversa încetase, iar picăturile se răriseră din nou. Era opt fără un sfert. Clopotul catedralei, ce indica ora, inunda totul, ca şi cum ar fi sunat exact deasupra; tremura până şi abajurul şi poate chiar suprafaţa apei din lighean. Tremura de asemenea căpătâiul metalic al patului şi Cristul ruginit pe care mama se încăpăţâna să i-l agaţe acolo în fiecare seară şi pe care – când se întorcea târziu sau obosit – uita să-l ia jos. Auzi un zgomot ce venea din camera alăturată şi, la puţin timp după aceea, uşa se întredeschise, iar mama lui îşi băgă capul ciufulit şi aproape chel. Lumina o deranja la ochi, aşa că-i ţinea închişi. „S-a întâmplat ceva, fiule?” „E opt fără un sfert”. „Deja?” Prin geamurile vopsite într-un alb murdar, Pablo zări o strălucire slabă. Imediat, tatăl lui începu să tuşească şi o ţinu aşa mult timp. Zece minute sau poate mai mult. Când ceasul catedralei bătu ora opt, el continua să tuşească. O auzi vorbind pe mama lui şi, o clipă mai târziu, tuşea încetă. Aproape imediat, femeia intră. Aducea, pe o tavă din cositor, o ceaşcă ştirbită şi o lingură din aluminiu opac. Lăsă totul pe un scaun lângă pat, după ce îi pipăise şezutul cu mâna liberă. „Îţi aduc şi pâinea imediat”. „Are zahăr?” „Puţin”. „Nu-mi aduce pâine”. Coajă de cacao fiartă. Mirosea

bine şi, cu mult zahăr, era bună de băut dar altfel, avea gustul ca de apă caldă. Pablo căută în buzunarele sacoului, găsi o jumătate de cubuleţ de zahăr şi îl puse în cană. Sorbi puţin câte puţin coaja de cacao, pentru a se bucura de miros. Măcar te încălzeşte la stomac. Lăsă cana pe tavă şi se întinse după pantaloni. În timp ce-i îmbrăca, se întreba unde-şi pusese ciorapii. Se culcase cu ei în picioare – avea picioarele îngheţate –, deci trebuiau să fie la picioarele patului. Sau or fi căzut pe jos. Îi căută printre cearşafuri şi îi găsi. Când şi-i puse. Un deget îi ieşi printr-o gaură. Odată încălţat, se ridică în picioare şi îşi întinse braţele. „Pablo! Aşteaptă să-ţi aduc nişte apă caldă!” „Lasă. Mamă”. Tatăl lui începu din nou să tuşească. Pablo se aplecă, apucă ligheanul şi, cu grijă ca să nu verse apa. Îl aşeză pe suport şi îşi udă faţa şi mâinile. Din cauza frigului îi clănţăneau dinţii şi i se făcuse pielea de găină. Făcu un efort şi îşi primeni gâtul, braţele şi pieptul. Picăturile alunecau până la marginea maioului. Atunci intră mama lui cu apa caldă într-o oală de pământ. „Ai înnebunit, Pablo! O să faci pneumonie!” Pablo se ştergea deja cu prosopul rupt, iar pielea i se înroşea. „Dă-mi cămaşa”. O îmbrăcă. În timp ce-şi încheia nasturii, mama îi aduse puloverul şi

aştepta cu el în mâini. Ochii bătrânei nu-l priveau; se duceau către peretele văruit sau poate că se pierdeau prin colţurile cu pete verzi de igrasie. „Tata a tuşit mult. Azi-noapte”. „Ca întotdeauna. Dacă n-ar fuma atâta!” Tatăl lui îşi băuse deja coaja de cacao şi fuma. Mirosul acru al tutunului ieftin ajungea până la nările lui Pablo. „Hai să vedem dacă are şi pentru mine ceva de fumat”. Luă puloverul. Mama ieşi. Auzi cum vorbea cu tatăl lui şi protestele acestuia. Spunea ceva de genul „De ce nu munceşte? Nu câştigă nici cât să-şi cumpere tutun!”

În cele din urmă, mama îi aduse tutunul în căuşul palmei şi, între degete, o hârtie ca să-şi răsucească ţigara. „Dă-i bună ziua înainte să pleci. Bietul de el, nu e om rău”, şopti bătrâna la urechea lui Pablo. „Ştiu mamă, ştiu. Nu-ţi face griji”. Căută chibriturile în sacou şi îşi aprinse ţigara. „Vrei să-mi coşi un nasture la palton? Mi-a căzut ieri”. „Şi l-ai pierdut?” „Nu. Trebuie să fie în buzunar. Îţi bag eu aţa în ac”. „Dar şi eu pot s-o fac!” „Da, mamă, poţi, dar îţi trebuie o oră ca să nimereşti gaura, iar eu mă grăbesc”. „Aşa devreme?” „Cred că am făcut rost de o slujbă”. Ochii morţi ai mamei se înviorară. Voia să spună ceva. „Nu-i spune nimic tatii, că poate nu se adevereşte”. Mama

ieşi cu paltonul pe braţ. Pablo îşi introduse imaginea feţei în pătratul unei oglinjoare. Părul creţ, blond depăşea muchiile julite. Şi-l netezi cu un pieptăn şi îşi trase basca pe cap. Scoase apoi din buzunar o grămadă de mărunţiş şi îl numără: puţin mai mult de două pesete. Îl băgă din nou în buzunar. O tijă de fier atârna de lucarnă. O împinse şi îi căzură pe faţă câţiva stropi de ploaie. „Mamă, las deschis aici!” Stinse lampa şi trase după el uşa cu geam. Tatăl lui întoarse capul şi îl privi pe deasupra ochelarilor. „Bună ziua, tată”. „Bună ziua, Pablo”. Vorbea cu o voce amplă, aspră, ca şi cum cuvintele ce-i ieşeau din gură s-ar fi târât pe o suprafaţă de şmirghel. *Hi* scosese dintre pături capul pleşuv, faţa mustăcioasă şi degetele mâinii în care ţinea ţigara. Restul trupului împuţinat se adăpostea sub mantia militară care acoperea aproape întregul pat. „Unde-ai plecat aşa devreme?” „Am o treabă”. Lângă pat, pe comodă, strălucea lampa de ulei pe care mama lui o aprindea în fiecare seară în cinstea Fecioarei Rânduielii. Statueta, înnegrită, îşi pierduse deja degetele de la o mână, iar coroana i se înclinase. „Dacă poţi, adu-mi ziarul”. „O să ţi-l aduc”. „Spune-mi sigur dacă mi-l aduci sau nu, pentru că, altfel, o rog pe maică-ta”. „Nu tată, n-ai nicio grijă, că

ţi-l aduc”. „Ai bani?” „Pentru asta, da”. În bucătărie, mama lui cosea cu greu, încercând să nimerească găurile nasturelui cu vârful acului. Lumina unui bec vechi îi cădea pe faţă şi-i trimitea umbra pe podeaua din dale de piatră crăpate, care se mişcau pe alocuri. „S-a întâmplat ceva în politică?” a întrebat tatăl. „Totul e la fel ca înainte, nu s-a schimbat nimic”. „Dacă ştii pe cineva care e în temă cu pensiile... Deunăzi mi-a spus nu ştiu cine că le vor mări. Sau poate c-am citit asta undeva”. „Nu cunosc pe nimeni”. „Ai putea să cauţi pe cineva. Guvernul trebuie să aibă grijă de noi. Banii pe care mi-i dau nu sunt destui, în vremuri ca astea, pentru un veteran de pe frontul din Alhucemas”. Aceeaşi poveste în fiecare zi. În fiecare dimineaţă, tatăl lui se trezea cu speranţa că guvernul le va face veteranilor ce luptaseră în Maroc dreptatea pe care n-o făcuseră celelalte guverne. Şi-n fiecare noapte, când se culca, strângea în inimă încă o dezamăgire, „... pentru că am rămas încă mulţi supravieţuitori. După cum ştii, aici, în Villasanta. Eram nouă, dar acum câteva zile a fost descoperit încă unul în Pombal, un sergent de artilerie din marină, care s-a luptat ca un leu şi acum are un magazin alimentar” „Dac-am avea şi noi un magazin...!”

suspină bătrâna, apoi se ridică şi se apropie cu paltonul. „E gata” Paltonul îi era strâmt. I se lipea de trup ca o teacă şi nu putea să întindă nici braţele, nici umerii. Mergea ca înţepenit într-un sertar, rigid ca un manechin. Înainte să iasă aruncă o privire în oglinda agăţată de perete, între uşa care dădea în stradă şi uşa bucătăriei. În oglindă, ca într-o depărtare întunecoasă şi tulbure, se zărea patul părinţilor şi lampa de ulei a Fecioarei, tremurătoare. Pablo îşi ridică gulerul şi reverele. „Acoperă-te tată, că deschid uşa”. Dinspre scară veni o trombă violentă de aer, care făcu să tremure şi mai tare flacăra umilă a lămpii. Uşa se închise cu putere, iar zgomotul zgudui pereţii. Scara nu mai era luminată, iar treptele se crispau. Coborî ţinându-se de balustradă. Când ajunse la uşa clădirii. Îşi băgă mâinile în buzunare şi trase în piept aerul umed, înainte de a ieşi în stradă. Era încă noapte şi licărul unui felinar abia mai lumina zidul din faţă, cu tencuiala spartă şi înnegrită. Apa curgea pe mijlocul străzii şi prin burlane, lin gargui îşi arunca spre pământ jetul zgomotos. „De două luni o ţine tot aşa”. Ţigara se terminase. Încercă să mai tragă o dată din ea şi apoi o scuipă. Frigul dimineţii îi îngheţa deja degetele. Cu mâinile în buzunare şi braţele lipite de

corp ieşi în stradă. Pantofii plescăiau în apă: „Pleosc! Pleosc!” Simţi cum stropii îi udau ciorapii şi cum i se umezeau picioarele. Când ajunse în piaţă, văzu trecând un puşti desculţ, ce anunţa ziarul. Sub arcada din colţ, o bătrână cocea castane. Îşi adăpostea trupul sub arcadă, iar taraba ei fumegândă era încă luminată de felinare. Pablo se apropie pentru a cumpăra castane de câţiva bănuţi. „Să fie calde”. „Ce frig e, nu?” „Da. Doamnă, un frig câinesc” „Şi ploaia asta! Dacă o ţine tot aşa. Nu ştiu ce se va întâmpla cu picioarele mele în iarna asta”. În biserica de alături sunau clopotele pentru slujba de la opt şi jumătate. Puţin mai jos, se auzeau clopotele Bisericii Sufletelor. Şi cele de la San Roque, şi cele de la San Tirso, şi cele de la Santa María Salomé. Clopotul catedralei le acoperi pe toate. Şi acesta suna tot pentru slujba de la opt şi jumătate. Trecu o umbrelă cu un preot dedesubt, agăţat de băţul său cu putere, iar un grup de studenţi fugea pe stradă în jos către facultatea de medicină. Castanele erau călduţe şi moi, şi aburul lor mirosea a anason. „Într-adevăr, anul ăsta e rău pentru reumă”. Continuă să meargă, lipit de faţadele clădirilor. Ocolea scurgerile şi bălţile. Când traversa gurile străzilor, vântul îi lipea de frunte picături mari

de ploaie. Apa de pe streşini îi uda umărul stâng al paltonului, iar pantofii i se umpluseră deja de apă. „Acum, numai o răceală îmi mai lipseşte”. În clădirea pieţei începeau să se deschidă tarabele. Pe ici. Pe colo, încă mai străluceau becuri şi lămpi de carbid. Trecu prin faţa unei tarabe pe care se îngrămădeau pâini abia scoase din cuptor. În altă parte, o ţărancă despacheta bucăţi de brânză aurie şi borcane cu miere. Îşi strigau vorbele de la o măsuţă la alta, blestemând vremea. Ploaia întuneca lumina dimineţii, întrista aerul. Pablo ezită între două străzi. În cele din urmă, o luă pe cea strâmtă, prost pietruită, cam sărăcăcioasă, dar care se lărgea la sfârşit şi se lumina puţin. Se opri în faţa ultimei case de pe stânga, la numărul 17. Bătu uşor. „Cine e?” întrebă din străfundurile casei o voce de femeie. Imediat după aceea, se auziră paşi. Cineva se uită prin vizor. „Ah, dumneavoastră sunteţi!” Uşa se deschise şi prin ea se ivi capul unei tinere. „Mamă, e prietenul tatii, don Pablo! Că don Pablo vă cheamă, nu-i aşa?” Pablo îi răspunse că doar Pablo, iar răspunsul lui se suprapuse pe cel îndepărtat al mamei. „Ocupă-te tu de dânsul, că eu nu sunt îmbrăcată încă”. „Doriţi să-l vedeţi pe tata?” „Vreau numai să mă asigur că lucrurile merg

bine”. „Nu s-a mişcat de ieri, ştiţi? Nu s-a mişcat deloc-deloc. Parcă e mort şi aproape că ţi-e frică să te uiţi la el, e aşa de alb… Dacă n-aş şti…!” „Sper că nu l-aţi mişcat, nici nu l-aţi atins” „Nici vorbă! Nici măcar nu ne-am apropiat de el. Ieri a venit don Salustiano, de la legătorie…” începu să povestească ce spusese şi ce făcuse omul de la legătorie, don Salustiano: că ar fi bine să i se dea ceva de mâncare, că i s-ar putea injecta cu o seringă puţină supă… „Vă asigur că s-a dus acasă după ea şi a adus-o, o supă de găină ce-ţi lăsa gura apă şi o seringă mare pe care i-o împrumutaseră cei de la farmacie, şi împreună cu sora mea l-au întors pe burtă, dar n-a fost chip să-i bage chestia aia prin dos, scuzaţi-mi vorba, că îl avea tare şi rece ca al unui mort, aşa că au lăsat-o baltă”. „Nu trebuiau să facă asta. Doar a cerut să nu fie atins”. „Sigur, eu i-am amintit asta lui don Salustiano, dar mi-a zis că ştie el ce face, că aşa şi pe dincolo. Oricum, a plecat de aici destul de trist, pentru că n-a reuşit să-i administreze supa. Aşa s-a şi exprimat: să-i administreze”. „O, dac-aş putea să-l văd! Numai pentru o clipă, ca să mă liniştesc”. „Aşteptaţi s-o iau eu înainte, că e foarte devreme şi odăile nu sunt încă măturate, nici aranjate. Doar aţi auzit ce-a zis mama,

deşi ar trebui să deschidă ceasornicăria la nouă”. Fata dispăru. Pablo căută degeaba ceva în buzunare. „Mă rog. Dumneavoastră sunteţi de-al casei. Puteţi intra”. Fata îl lăsă să intre, iar Pablo străbătu un coridor strâmt şi întunecos. Mirosea a cafea şi a ulei prăjit. „Lăsaţi-mă să vă deschid”. Camera, la fel de întunecoasă, se lumină puţin când fata deschise obloanele. Pablo se apropie de pat şi cu delicateţe, atinse mâna inertă a bonzo-ului Ferreiro. Atât de lung, atât de subţire, acoperit cu cearşaful, cu braţele şi capul afară, Hristos mort. Îi crescuse barba, e adevărat. „Nu a murit, nu-i aşa, pentru că eu zic că dac-ar fi murit ar fi început să miroase”. Pablo nu răspunse. Observă că aşternutul, în partea neocupată de corpul bonzo-ului, se afla în neorânduială, ca şi cum cineva ar fi dormit acolo. Fata îi ghici gândurile lui Pablo, după privire. „Cum nu avem multe paturi, în fiecare noapte îi vine rândul uneia dintre noi să doarmă aici. Noaptea trecută a dormit sora mea”. Pablo.

aşa. Ca să spună şi el ceva, o întrebă dacă nu le era frică. „La început, da. Da’ te obişnuieşti cu orice până la urmă. Chiar să dormi cu un decedat”. „Dar nu-i mort”. „Mă rog…” Se retrase spre uşă şi ieşi în

coridor. „Nu-l atingeţi, să nu-l atingă nimeni. Sunt ultimele ceasuri. Dacă n-am greşit calculul, în după-amiaza asta se împlinesc douăzeci de zile”. „Nu azi, mâine”. „Mâine? Cred că e astăzi”. „A adormit pe data de şaptesprezece a lunii trecute”. „Nu, nu, pe şaisprezece”. „Să-mi cadă un deget de la o mână, dacă nu s-a întâmplat pe şaptesprezece”. „Pe şaisprezece, duminica”. „Da’ nu vă amintiţi că, duminică, don Salustiano şi dumneavoastră aţi fost aici cu el, pentru a face pregătirile?” „Era sâmbătă”. „Să-mi cadă un deget...” Un deget, o mână, tot braţul, s-ar lăsa chiar omorâtă, iar cum Pablo, din cele ce spunea, nu părea dispus să-şi sacrifice niciun membru din trup. Cu atât mai puţin viaţa, câştigă fata şi îşi luă la revedere de la el. Spunându-i că, dacă doreşte, poate să vină în ziua următoare la opt seara, când bonzo-ul spusese, cu aproximaţie. Că se va trezi. „Mă voi întoarce şi în după-amiaza asta, ca să văd cum merge”. „Da’ nu foarte devreme, bine? Poate că nu vom fi acasă”. Ploaia puternică încetase, acum rămăsese doar apa din streşini. Pablo merse pe mijlocul străzii. Ceasul catedralei bătu jumătatea de oră. Pablo se căută iarăşi prin buzunare, apoi făcu drumul înapoi, bătu din nou la uşa bonzo-ului şi îi deschise aceeaşi fată. „Iertaţi-

mă. E ora opt şi tutungeriile sunt încă închise. Nu aveţi o ţigară?” „Tata nu fumează”. „Da, ştiu, dar poate că… a lăsat ieri ceva don Salustiano”. „Aşteptaţi să văd”. Intră în casă şi Pablo auzi cum o întreba pe Pepucha dacă avea ţigări şi cum Pepucha, de foarte departe, îi răspunse că lăsase pachetul în bucătărie. „De ce vrei ţigări, dacă nu fumezi?” „Sunt pentru prietenul tatii, acela care-i atât de drăguţ, fiindcă tutungeriile nu sunt încă deschise…” „Dă-i tot pachetul!” Pablo se înroşi şi se retrase în penumbră. Când fata îi dădu ţigările. Mulţumirile lui fură destul de confuze, dar ea sigur că le înţelese, şi înţelese şi motivele confuziei, pentru că îi răspunse „Pentru puţin”, cu veselie şi cu un surâs pe buze. Când îi auzi paşii îndepărtându-se. Răsuci o ţigară chiar în hârtia pachetului, o aprinse şi trase din ea cu nesaţ, apoi ieşi în stradă şi se îndreptă, aproape fără grabă, spre catedrală, cu toată fiinţa dependentă de ţigară, de fumul care-i pătrundea în plămâni şi de efectul său acolo. Înăuntru, şi în tot trupul. Când ajunse pe Bautizados, chiar colţ cu Peregrinos, îl văzu pe don Felipe Segundo[3] sub un gargui ce arunca pe lespezi un

3 Felipe al II-lea, rege al Spaniei între 1556 şi 1598, faimos pentru firea sa austeră şi habotnică. (*N. tr.)*

şuvoi violent de apă. Pălăria acestuia devia şuvoiul, făcând apa să alunece pe mantie. Sprijinit în cârjele metalice şi cu piciorul uscat în aer. Părea o barză închisă la culoare. Pablo vru să se întoarcă din drum. Dar monarhul îl văzuse. „Ei, don Pablo, nu vă fofilaţi!” îi strigă şi ajutându-se de ambele cârje, ajunse lângă el din două sărituri. „Ce dimineaţă, nu?” „De câine. Iar dumneavoastră aici, sub şuvoi, de parcă n-ar curge destulă apă din cer. Într-o zi o să faceţi o pneumonie de-o să vă ia dracu’”. „Să mă ia dracu’? Aţi uitat că sunt mort?” Pablo îi zâmbi. „Iertaţi-mă”. „V-am iertat. Vă grăbiţi?” „Merg la catedrală”. „Nu ca s-o aruncaţi în aer, sper?” „N-aş putea spune că nu mi-ar face plăcere”. „Atunci, dacă aşteptaţi un minut, o să vă spun o poveste nemaipomenită. Nu durează nici măcar minut”. „Mă rog”. Pablo se sprijini de un zid umed, alburiu, la adăpost de ploaie, iar monarhul îşi făcu loc lângă el. „Auziţi: e o poveste cu încornoraţi. Bănuiesc că nu vă deranjează poveştile cu încornoraţi, nu-i aşa?” „Nu sunt căsătorit”. „Eu am rămas văduv de patru ori, dar niciuna dintre cele patru neveste nu mi-a pus coarne”. „Asta da noroc!” „Femeile din trecut nu erau ca astea de acum”. „Mai ales reginele”. „Da. Trebuie să recunosc că reginele erau foarte grijulii,

dar protocolul era mai presus de toate. Conform protocolului secret al curţii burgunde, în vigoare la Madrid, dacă o regină îşi înşela bărbatul, era dusă în secret la ţară. Într-o caleaşcă trasă de patru armăsari împodobiţi cu penaje, iar acolo i se legau extremităţile de cai şi apoi, dă-i şi aleargă pe câmp! De frică să nu li se întâmple aşa ceva, se abţineau din toate puterile să-şi înşele soţii, chiar dacă unele ar fi dorit-o". „E cazul nevestelor dumneavoastră?" „Nu se ştie niciodată. Aş fi dat orice să cunosc taina gândurilor omeneşti! Pe vremea mea însă, numai iscoadele plătite erau bune la aşa ceva, dar, după cum se ştie. Nu te poţi încrede în iscoade. Pe de altă parte, nici măcar spionii nu pot pătrunde în inimi. Oricum, dacă pe vremea mea ar fi existat electronica şi tot restul, ca acum. Aş fi instalat microfoane secrete în toate căminele imperiului, care, după cum se ştie, dădea ocol pământului şi dacă n-aş fi aflat ce gândesc, aş fi auzit măcar ce vorbesc supuşii mei". „Unii dintre ei ar fi vorbit în limba tagalo şi nu i-aţi fi înţeles". „Şi asta-i adevărat". „În orice caz, aţi fi putut forma o echipă de traducători buni, chiar la Escorial. În locul călugărilor". „Ce chestie! Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva!" „Vedeţi?... Mai gândiţi-vă la asta.

Între timp, dacă nu vă e cu supărare, eu merg până la catedrală”. „Aşteptaţi, domnule, puţin, că nu v-am spus încă povestea! V-am spus că e vorba despre încornoraţi. Era odată o bătrână, foarte bătrână, cum nu se mai întâlnesc astăzi, îmbrăcată din cap până-n picioare în moar şi cu o camee la gât. La picioarele ei, nepoata preferată citea o carte şi, când nu înţelegea vreun cuvânt, o întreba pe bunică, iar bunica i-l explica. Dar, deodată, fetiţa a ţintuit-o cu privirea. «Bunico, ce e acela un adulter?» «Asta nu-i încă de nasul tău, fetiţo! Când vei fi mare…» Dar s-a oprit, o umbră i-a străbătut fruntea luminoasă, iar ea şi-a atins-o cu mâna. «Vai de mine, Pepe!» a exclamat. A fugit în camera ei, a deschis un dulap şi scheletul lui Pepe a căzut la picioarele ei, în mijlocul unui nor de praf. Nu-i aşa că-i o glumă bună?” „Desigur. E dintre cele mai bune pe care le-am auzit”. „În plus, e decentă. Poate fi spusă şi de către doamne”. „Astăzi, doamnele pot povesti orice”. „Aşa e. Obiceiurile evoluează. Dar gluma asta dovedeşte că spiritul spaniol e nesecat”. „Ăsta e un lucru ştiut”. „Spuneţi-o, spuneţi-o şi altora. A răspândi asemenea lucruri e o formă de patriotism”. „Bineînţeles”. Don Felipe şi-a dus mâna la pălăria ce şiroia de apă… Vă las. Mă duc

la cafeneaua Varela, ca să povestesc şi ca să mi se povestească. Să nu cadă cumva catedrala pe dumneavoastră”. „Voi scăpa la timp”. Don Felipe Segundo, cu piciorul ţeapăn în aer. Mergea pe mijlocul străzii. Taman prin şuvoiul de apă, în care scufunda piciorul sănătos. Pablo se îndrepta spre catedrală. Chiştocul era mic, aproape că nu mai putea să-l apuce; trase din el pentru ultima oară şi îl scuipă într-o baltă. Apoi intră. Se ţinea o slujbă într-un altar lateral. Trecu mai departe. Prin uşa deschisă ce dădea în claustru sufla un aer rece. Îşi ridică gulerul paltonului şi traversă transeptul. Acolo sus, deasupra penumbrei, se vedea albul bolţilor, iar în celălalt capăt, o uşă deschisă lăsa să treacă lumina ca o lamă de cuţit. Urcă scările turnului: cincizeci, optzeci; din când în când se odihnea. Uşa roşie din zidul de piatră era închisă. Bătu. Înăuntru se auzi un zgomot ce părea îndepărtat, opac. Cineva întredeschise uşa. „Ah! Dumneavoastră sunteţi?” „Ramiro e acasă?” „După cum ştiţi, la ora asta, când nu are mult de lucru, merge la piaţă”. Femeia purta părul adunat într-un coc foarte strâns. „Păi… treceam pe aici şi m-am gândit…” „O să-i spun că l-aţi căutat”. „Mda”. Fa îl privea, îl privea în ochi. „Plecaţi acum?” „Presupun că

va întârzia”. „Nu se ştie niciodată, dar dacă vreţi să intraţi…” „Sunt puţin cam obosit… atâtea scări”. „Intraţi, intraţi”. Nu îl împinse, ci mai degrabă îl târâse înăuntru. O fereastră, pe care Pablo n-o vedea, inunda cu lumină încăperea. Pereţii, chiar şi tavanul erau din granit, iar podeaua, din lespezi mari, uzate. Femeia apropie un scaun de masa mare şi lucitoare, cu nişte foarfeci de croitor, un echer şi un metru, lăsate pe un colţ. „Vă pot servi cu puţină cafea”. „Am băut deja coajă de cacao”. „Puţină cafea n-o să vă facă rău. Cu rachiu. Oare soţul meu nu vă serveşte întotdeauna cu aşa ceva?” Ieşi fără să-i aştepte răspunsul şi reveni cu cafetiera. Sticla, ceaşca şi zaharniţa. „Acum, dimineaţa, e bună puţină cafea caldă, mai ales când eşti nevoit să umbli dintr-un loc într-altul…” „Dumneavoastră ştiţi dacă a sosit cineva străin? Un tovarăş de la Barcelona”. „Cred că nu. Ieri au fost ceilalţi aici şi au vorbit despre asta, dar nu i-am auzit zicând că ar sosi astăzi”. „Totuşi, trebuie să sosească”. Femeia îi amestecă zahărul în ceaşcă şi i-o întinse. „Dacă vreţi să vă întâlniţi cu Ramiro, poate că nu e în piaţă. L-am auzit spunând că trebuie să ia măsurile cuiva, mi se pare că unui copil”. „Pot să mă întorc mai târziu”. Ea rămase în picioare, cu spatele

către lumină. Abia îi vedea faţa. „Dacă aveţi nevoie de ceva…” „Nu, n-am nevoie de nimic. Cu cafeaua sunt mulţumit”. „Să ştiţi că v-o spun cu prietenie”. „Nu, nu. Mă întorc mai târziu sau mâine”. Se grăbi să-şi termine cafeaua şi se ridică imediat. „Da, în seara asta sau mâine. Mulţumesc mult pentru cafea. Iar dacă soseşte omul acela, să-mi dea de veste”. „Şi nu aveţi nevoie de nimic?” Pablo se afla deja în dreptul uşii şi n-o mai privea. „Mulţumesc mult”. Lăsă uşa deschisă şi o luă la fugă, dar ea îl chemă. Se întoarse şi o privi, înainte de a ajunge la etajul inferior. „Auziţi, eu ştiu că soţul meu, uneori, vă împrumută bani. Dacă aţi venit pentru asta…” „Nu, nu. Mulţumesc”. „… cred că am ceva pe noptieră. Zece sau cincisprezece pesete. Aşteptaţi”. Pablo rămase sprijinit de perete, într-un loc unde nu ajungea lumina ce intra prin ambrazura săpată în zidul gros. „Nu v-am spus eu? Zece pesete. Am să-i spun când se întoarce”. „Dar eu…” „Lăsaţi. Dacă nu v-aş da, m-ar certa”.

A.

Întinse mâna, iar el luă monedele. „O să-i spun să vă trimită vorbă, dacă vine străinul acela”. Închise uşa. Pablo strângea în mână cele două monede, ce începeau să se încălzească. Coborî repede. Dintr-un

loc îndepărtat se auzeau vorbe lungite în latineşte, bocete obositoare. Interveni o voce de sopran; corul şi orga îi răspunseră. Pablo se vârî într-un colţ. Rumoarea rugăciunilor se reflecta în pereţii de piatră, precum imaginile într-o oglindă. Rămase nemişcat. Dincolo, în fund, lumina porticului; dincoace, o umbră îngenuncheată. Cu rugăciunile şi orga se amestecă zgomotul metalic al unui bâţ, care lovea podeaua la intervale de câteva secunde, îl văzu apărând pe orb, care înainta prin navă liniştit, ca şi cum ar fi ascultat. Se lipi mai mult de perete şi orbul trecu, dar apoi se opri, se întoarse şi îl arătă pe Pablo cu bastonul. „Ce faceţi aici?” „Dar dumneavoastră? Aţi venit la slujbă, din întâmplare?” „Nu spuneţi prostii. Am venit să văd catedrala, mai mult sau mai puţin, la fel ca dumneavoastră”. „Ca mine, nu. Eu chiar vin s-o văd”. Orbul lăsă să-i cadă bastonul. „Iar eu, s-o aud”. „Nu credeam că merită efortul. Cu vocile astea…” Ochii morţi ai orbului păreau să-l caute. „Am spus să aud catedrala, nu pe popii ăştia adormiţi pe jumătate, care dau din gură acolo sus. Dar acum, că tot v-am întâlnit, mi-ar plăcea să vorbim puţin”. „Ultima noastră discuţie nu a fost prea paşnică”. „Singurul lucru care nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată este că un

anarhist ar putea fi dogmatic”. „Nici mie, că poate exista un conservator care să nu creadă în nimic”. „Cu toate astea, este ceva foarte obişnuit”. „… aşa că mai bine să nu începem să strigăm în biserică, pentru că vom fi daţi afară”. Orbul îl apucă de braţ. „Nu avem de ce să strigăm. Dacă vreţi să aflaţi cum aud eu catedrala, nu am de ce să ridic vocea”. „De ce mă credeţi atât de curios?” „Pentru că dumneavoastră sunteţi un artist ca şi mine, dar altfel. Dramaturg, nu? Aşa am auzit. Când va fi premiera?” Pablo se lăsă târât, dar întrebă: „Unde mă duceţi?” „În claustru. La ora asta e pustiu şi nu e nevoie să-ţi cumperi bilet”. După câţiva paşi, Pablo spuse: „De ce mi-aţi pus întrebarea aceea?” „Dacă aţi fi pictor, v-aş întreba când veţi avea vernisajul”. „Chestiunea este că eu nu vreau să am vreo premieră, cel puţin deocamdată”. „Dar ce aşteptaţi?” „Triumful. Mă refer la triumful revoluţiei, bineînţeles”. Ajunseră la uşa claustrului. Mâna lui Pablo atinse mâna orbului când apăsă pe clanţă. „Ştiţi că tocmai am sosit de la Madrid? Ieri noapte, cu expresul. De-aia m-am grăbit să vizitez catedrala. Aveam nevoie de o cură de frumuseţe”. „De ce-mi spuneţi asta? întrebarea mea anterioară nu era una veninoasă”. „Vreau să spun că la Madrid am aflat

că teatrul merge prost. Nu există nici autori, nici public. Aşa că înţeleg de ce întârziaţi. O tulburare populară creează mereu un public nou”. „N-o fac din această cauză” Călcau deja pe pietrele de mormânt ale canonicilor morţi în ultimii patru sute de ani, printre care se afla şi cea a câte unui episcop umil. Orbul se opri. „Vedeţi, nu pot auzi claustrul”. „De ce?” „Pentru că sunetele îmi scapă. E prea înalt, iar arcadele sunt exagerate. În schimb pot auzi perfect claustrul colegiatei”. Ridică bastonul în aer şi apoi îl lăsă să cadă de trei sau patru ori. „Vă daţi seama? Sunetul ia forma spaţiilor interioare, când sunt închise. Aici, acestea se destramă înspre stânga, scapă prin arcade. Nu pot să le aud, nu pot să aflu cum este claustrul, nu pot să mă bucur de frumuseţea sa”. Pablo se sprijini pe balustrada arcadei. „Contează prea puţin dacă revoluţia are să producă sau nu un public diferit. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva. Ceea ce mă interesează, ceea ce este datoria mea, lucrul la care nu pot renunţa, este însăşi revoluţia. I-am sacrificat până acum vocaţia mea artistică, care se află aici, în aşteptare...” „Şi dacă revoluţia nu are loc?” „Asta-i imposibil”. Orbul râse. „La Madrid am auzit că lucrurile nu merg bine”. „Pentru revoluţie?”

„Pentru reacţiune. Toţi prietenii mei sunt îngrijoraţi şi mulţi dintre ei se gândesc să plece în străinătate”. „Într-o zi, a spus Pablo, aş putea să vă vorbesc despre teatrul pe care îl voi scrie”. Orbul întinsese mâna peste balustradă şi acum prindea în ea picăturile de ploaie. „Dumneavoastră credeţi în revoluţie?” „Da”. „Credeţi în ea ca într-un remediu al tuturor relelor?” Pablo întârzie câteva secunde cu răspunsul. Privi chipul orbului, întors spre curtea interioară, indiferent. „Asta nu. Remediul tuturor relelor a fost în mâna oamenilor o singură dată, însă ei l-au irosit. Ştiţi, desigur, cine a fost Marat”. „Da, bineînţeles...” „Marat cunoştea taina fericirii omeneşti. Dar a fost asasinat”. „De către Charlotte Corday, o fată foarte drăguţă”. „Numai acela care va reuşi să-i reproducă gândirea şi s-o aplice la momentul oportun va face adevărata revoluţie, cea definitivă. Toate celelalte nu sunt decât încercări, crochiuri, remedii parţiale ale nefericirii colective. Aceasta este ideea centrală din teatrul meu”. Orbul se întoarse brusc către el. „De ce nu-mi citiţi o piesă?” „Pentru că nu este scrisă”. Vorbi un timp despre teatrul lui şi despre perioadele în care avea să se împartă. Orbul îşi învârtea bastonul. „Vreţi să-mi faceţi un serviciu?” „Presupun că da”. „Haideţi

să mergem în partea cealaltă a claustrului, unde se află Coca”. Pablo îl privi surprins, fără să spună nimic. Îl împinse pe orb înainte şi merseră împreună într-acolo. După colţ se afla catafalcul de lemn pictat, cu roţi şi cu Coca deasupra. „Vedeţi, facultăţile mele sunt neputincioase în faţa sculpturii. În timpul ultimului meu voiaj am învăţat, datorită unui efort mental şi unei tehnici de urgenţă, să înţeleg pictura, dar sculptura n-o pot înţelege atunci când mâinile mele nu ajung la ea. Cunosc partea inferioară a porticului, ca toată lumea, dar nimic mai mult. Şi, din acest monstru, numai ghearele şi partea inferioară a picioarelor. Vreţi să mi-l descrieţi?” Pablo izbucni în râs. „De ce vă interesează atât de mult păpuşa asta?” „Pentru mine este cheia care lămureşte taina oraşului. Are trup de şarpe, cum zice lumea?” „Nu, cel puţin nu seamănă cu un şarpe oarecare. Aş spune că e mai degrabă ca un tigru lunguleţ, cu toate că are solzi. Apoi, datorită numărului mare de capete, senzaţia asta se destramă. Cel puţin pe mine, nici corpul, nici coada nu mă atrag. Ceea ce mă distrează, când este scoasă din biserică în timpul procesiunilor, e jocul capetelor. Nici nu vă puteţi închipui cu ce solemnitate mecanică urcă şi coboară, deschid şi închid gurile, se

apleacă toate spre stânga şi spre dreapta, fără greşeală, fără a se împiedica unele pe altele! Sunt mişcări prevăzute de mecanismul său primitiv. Cu coada se petrece ceva asemănător. Se răsuceşte şi se desface cu încetineală. Ştiaţi că puştii îi acompaniază fără greş ritmul mişcărilor? Este un animal cu purtări foarte monotone. Cei care l-au fabricat aveau o imaginaţie tare săracă". Orbul lovea cu toiagul partea de jos a pântecelui păpuşii, urma profilul labelor tolănite. „N-aţi auzit-o cântând niciodată?" „Cum?" întrebă Pablo. „Nimic, nimic. Văd că n-aţi ascultat-o niciodată". „Acum aflu că şi cântă". „Dumneavoastră nu sunteţi de aici, nu-i aşa?" Se întoarse cu spatele la monstru. „Putem vorbi în continuare. Chestia asta cu cele trei perioade ale teatrului dumneavoastră mă interesează. Cum aţi reuşit să le prevedeţi?" „Doar gândindu-mă logic. Ştiu dinainte că revoluţia mă va decepţiona, pentru că acesta este destinul revoluţiilor. Aşadar, punctul de plecare e clar". Orbul îl întrerupse. „Şi dacă revoluţia vă va devora?" „Ce vreţi să spuneţi?" „Văd că nu ţineţi seama de hazardul morţii, dragul meu Pablo; un hazard, pe de altă parte, destul de frecvent în epoci tumultuoase. De-asta mi s-ar părea mai potrivit să vă scrieţi comediile sau

tragediile acum, chiar dacă ar fi vorba despre piesele cuprinse în toate cele trei epoci la un loc. Astfel, dacă ne părăsiţi, cel puţin ne va rămâne opera dumneavoastră”. Pablo întoarse capul şi acum privea spre cer. „Dumneavoastră nu sunteţi deloc un idealist, nu-i aşa?” „Nu. Eu sunt un orb care cunoaşte realitatea prin durere”. „Fără nicio speranţă?” Orbul se desprinse de braţul lui şi umbla drept, arătând cât de siguri îi erau paşii. Deodată, se opri. „Aţi auzit vorbindu-se de subsolul catedralei?” „Mai mult sau mai puţin, ca toată lumea”. „Eu îl cunosc. Lumea umbrelor e lumea mea. Există o intrare ale cărei chei le are administratorul sacristiei, dar acesta îmi este prieten de când am învăţat-o gratis pe fiica lui, Olga, care e talentată, să cânte la pian. Dacă eu i-aş porunci, administratorul sacristiei ar pune o bombă în catedrală sau l-ar omorî pe arhiepiscop. Mă rog, poate că ar fi în stare să facă asta şi fără ca eu să-i poruncesc, pentru că îl urăşte, cum îi urăşte pe toţi, din pricină că nu-l expulzează din turn pe croitorul Ramiro, care trăieşte în concubinaj”. „Este prietenul meu”, îl întrerupse Pablo. „Ştiu asta, dar administratorul e de dreapta. Prin urmare, de câte ori vreau, fac rost de acele chei. Şi, de câte ori vreau, mă

cufund în cotloanele întunecate ale subsolului, pe care le-am cercetat cu riscul de a rămâne acolo pentru totdeauna, dar pe care le cunosc mai bine acum decât străzile oraşului. E un labirint acolo". „lin labirint? Acolo jos?" „Există aşa ceva şi în alte catedrale din epocă. E vorba despre un labirint format din litere care compun o frază în latină. Eu am intrat cu un ghem în mână, ca anticul Tezeu şi, întotdeauna când mă întorc acolo, mă iau după fir" Băgă mâna în buzunarul pantalonului şi scoase un ghem. „Şi în dimineaţa asta am fost. În centrul labirintului. Am intrat călcând pe oase, atingând cu picioarele căpăţânile celor care au fost în subsol înaintea mea. Căci, în centrul labirintului, se află mormântul Esclaramundei Bendaña, moartă în floarea vârstei şi foarte frumoasă. Oasele pe care calc atunci când merg s-o vizitez aparţin acelora care şi-au riscat viaţa şi şi-au pierdut-o, ca să ajungă la ea". Pablo îl asculta cu atenţie. „Lumea nu ştie că Esclaramunda e acolo jos, dar eu ştiu unde e. Era nespus de frumoasă. Mâinile mele îi cunosc mormântul, forma buzelor, curba nasului, migdalele ochilor un pic asimetrici, şi glorioasa grămăjoară dublă a sânilor. Există o femeie în oraş asemenea ei, dar eu nu o pot mângâia. Când

mă apucă disperarea, cobor în mijlocul tenebrelor. Esclaramunda nu mă refuză. E docilă şi indiferentă” „Veţi înnebuni până la urmă”. „Nu. Sunt deja nebun şi dumneavoastră de asemenea. Însă, deoarece îmi cunosc nebunia şi pricina ei, o ţin sub control; iese la iveală doar când vigilenţa îmi slăbeşte. Bineînţeles că într-o zi o voi lăsa să zburde…”

20 iunie

Un copil mă trăgea de mânecă. Era slab, brunet, cu ochii mari şi întunecaţi şi o scânteie în pupile. „Sunt Manolito. Fiul lui Ramiro. Nici eu nu ştiu să joc”. „Cum de nu eşti în pat. E aproape douăsprezece” „Păi. Eu dorm pe salteaua care se pune pe masă, ştiţi? Şi atâta timp cât ăştia joacă…” Continua să mă privească, şi în ochii lui era o urmă de invitaţie sau de rugăminte. „De ce nu veniţi?” „Unde?” „Acolo jos. Cavalerii templieri sunt pe e ale să sosească. Dumneavoastră i-aţi văzut?” „Nu-mi amintesc, dar cred că nu”. „Atunci, veniţi, veniţi”. Mă trăgea repetat de mânecă. „Veniţi, că pe ei nu-i deranjează”. Mă ridicai şi îl urmai. Mă ţinea de mână. Astfel, străbăturăm coridorul şi ieşirăm pe uşă. „Să nu faceţi

zgomot, nu cumva să scape. Odată aveam în mână un titirez care mi-a căzut, şi vă daţi seama că n-a făcut un zgomot nemaipomenit. Cu toate astea, au fugit cu toţii". Coboram cu precauţia unor hoţi de noapte, el în faţă, ţinându-mă de mână în continuare, până când ajunserăm la galeria catedralei. „Trebuie să vă uitaţi în direcţia aceea, pentru că acum, din cauză că podeaua e în şantier, nu pot să treacă prin mijloc, cum le place lor. O ţin tot aşa de luni de zile. Căutau pasaje secrete şi au găsit morminte cu episcopi de piatră. Uitaţi-vă la felinarele acelea roşii; arată unde încep săpăturile şi unde se termină". Într-adevăr, nava centrală, de la prezbiteriu la portic, era flancată de felinare. „De-aia nu coborâm; am putea să cădem şi să ne facem praf. Altfel, v-aş fi dus să-i cercetaţi pe sfinţi". „Care sfinţi?" „Cei din altare, cu veşminte de pânză. I nii au până şi puţulică. De fiecare dată când soseşte un copil nou. Trebuie să treacă pe la toţi şi să le ridice fustele. Cel care o are mai mare e Sfântul Mihail". Îmi povesti în şoaptă că el şi prietenii lui înfiinţaseră o societate secretă şi că Pentru a fi primit în ea. Neofitul trebuia să parcurgă trei sferturi din galerie pe partea din exterior, cu picioarele pe muchia zidului şi mâinile agăţate de balustradă. În acest timp,

el. Manolito. Care era şeful, lovea cu un ciocan foarte aproape de degete. Auzindu-l. Mă trecu un fior. „Şi eu trebuie să fac asta?” „Nu. Dumneavoastră nu faceţi parte din organizaţie”. „Şi aş putea vreodată să fac parte?” „Trebuie să prezentaţi o cerere şi să cumpăraţi ţigări pentru toată lumea. După aceea, consiliul se întruneşte şi votează”. „Ah, am înţeles!” „Dacă vreţi, spuneţi-mi. Ţigările nu v-ar costa mult. Suntem numai şapte”. „Mai vorbim”. „Cum vreţi”. Mă duse până în locul în care galeria formează un unghi şi lasă în urmă transeptul, pentru a urma o linie paralelă cu nava centrală. „Aveţi un ceas?” Îi spusei cât era ceasul. „Atunci, vom rămâne aici. Fiţi atent. Cavalerii templieri ies din acel ungher întunecat şi străbat biserica de jur-împrejur, iar când ajung la colţul din faţă, dispar”. „Să nu-mi spui că vin călare”. „Ba da, domnule. Pe cai negri. Iar ei sunt îmbrăcaţi în alb”. „Şi cine sunt templierii ăştia?” „Nu aţi citit cartea care vorbeşte despre ei?” „Nu”. „O are mama. Pe unul dintre ei l-a ars pe rug regele Franţei, care e îngropat în capela albastră, aflată în spatele altarului cel mare. Se numeşte capela regelui Franţei. Drept urmare, cavalerii templieri trec prin faţa noastră, îl cheamă, bătându-i de trei ori în mormânt, şi îi spun:

«Arată-te trădătorule». Aşteaptă puţin şi pleacă, iar în noaptea următoare o iau de la capăt. Regele nu iese pentru că-i este frică de ei". „Ah, chiar aşa?!" „Da, pentru că l-ar duce la Judecata lui Dumnezeu, unde ar fi condamnat" Mă lăsă de mână şi arătă spre capătul navei. „Priviţi, au început. Nu-i vedeţi? Cel care merge în faţă poartă drapelul cu cruce roşie, care nu se vede în întuneric. Se numeşte portdrapel. Iar cel care vine în urma lui duce spada dreptăţii şi se numeşte portspadă. Al treilea e şeful. Poate fi recunoscut după penele albe de pe coif". „Şi nu se numeşte porptene?" „Nu ştiu asta. Domnule. Acum vin câte doi, toţi cu feţele negre, care le-au rămas aşa de la pârleală. Sunt înspăimântători la vedere, dar nu fac râu nimănui, îşi văd de treaba lor". „Nu le ştii numele?" „Le-am citit, dar nu mi le aduc aminte. Sunt în franceză". „E ciudat că nu nechează caii, nici nu miros". „Chestia e că sunt cai fantomă, ştiţi? Nici nu mănâncă". „Dar fac zgomot cu copitele". „Îi auziţi?" „Da". Un zgomot ritmic şi lent. De cai învăţaţi cu marşul militar. Străbătură nava. Intrară în deambulatoriu şi stindardul se opri în faţa mormântului regelui Franţei. Se auziră două bătăi de tobă de undeva, de departe, şi apoi un sunet de trompetă, şi mai îndepărtat. Toţi caii se opriră.

„Ascultaţi acum”, îmi spuse Manolito, şi ascultai. Se auziră trei lovituri, ca de ciocan şi o voce din lumea de dincolo care striga: „Rege al Franţei, eşti aici?” Spuse asta de trei ori şi, după câteva minute de linişte, aceeaşi voce porunci: „Înainte marş”. Se iscă iarăşi rumoarea copitelor, puţin mai intensă când trecură pe sub noi. Până ce peste tot se aşternu, din nou, liniştea. „Aţi văzut cum se stingeau felinarele?” mă întrebă Manolito. „Nu. N-am fost atent”. „Chiar s-au stins, iar acum s-au aprins din nou. Priviţi-le”. Şapte felinare roşii de fiecare parte şi câte două la capete. „Tu vii aici în fiecare noapte?” „Da, domnule. În fiecare noapte. Cu Quinque şi cu Carlitos, când taţii lor îi aduc, dacă nu, singur”. „Nu te plictiseşte să vezi acelaşi lucru de fiecare dată?” „Nu, domnule. Pentru că în ziua în care regele Franţei va răspunde şi va spune «Sunt aici», va avea loc Judecata lui Dumnezeu, aici, în catedrală, şi atunci vor veni toţi papii, toţi regii şi toţi arhiepiscopii din lume şi împreună îl vor arde pe rug pe trădător”. „Catedrala se va umple de fum”. „Nu m-am gândit la asta, dar aveţi dreptate”. „Ar fi de ajuns să li se ceară templierilor să-l ardă în piaţă”. „Asta ar trebui să le-o ceară arhiepiscopul”. „Păi. Dacă prinzi un moment prielnic într-o zi, spune-i”. „Da, într-

una din zilele când câştigă, că atunci se bucură foarte tare”. „Câştigă mult?” „Patru sau cinci pesete maxim, fiindcă suntem toţi săraci, şi miza e mică, iar ce se câştigă este păstrat de mama într-o cutie, pentru a-i ajuta pe prieteni la nevoie, dacă suferă de foame sau sunt închişi”.

22 iunie

Cu ce am conceput până acum mi-ar ajunge cât pentru un capitol, aşa că e timpul să fac bilanţul şi să văd ce se poate face cu puţinul material obţinut, căci valorează mai mult puţinul administrat cum se cuvine decât ce-i mult şi se risipeşte. Las deoparte, desigur, orice soluţie realistă, de genul acelora care duc la ficţiuni sociologice, pentru că aş avea nevoie de elemente de sprijin mai convingătoare decât cele pe care le deţin, căci, hai să fim serioşi, cine ar putea înghiţi povestea cu episcopul care evadează zburând din palatul lui, pentru a juca o partidă de cărţi cu o şleahtă de anarhişti? Această situaţie devine verosimilă doar dacă o integrăm într-o structură cu semnificaţii ambiţioase, un simbol cosmic sau o alegorie morală de o anvergură impresionantă. Şi ce-

ar fi mai potrivit pentru asta decât o nouă înfruntare între forţele eterne, niciodată învinse sau victorioase, ale Binelui şi Râului? Da, îmi amintesc că am respins o asemenea idee cu câteva pagini înainte, dar asta pentru că dihotomia respectivă între izotopi şi parametri mi s-a părut prea nesemnificativă. Acum dispun de alte personaje şi intenţia respinsă odinioară se dovedeşte, în acest moment, mai viguroasă şi mai realizabilă. Este, în plus, oportună, căci vremea în care trăim e martoră şi victimă totodată a acelei hărţuieli de-a pururi neîmpăcate între Ormuz şi Ahriman, ale căror nume sau măşti moderne ar putea fi Ordinea împotriva Haosului şi Justiţia împotriva Ordinii, în funcţie de perspectiva fiecăruia. Este vorba totuşi de entităţi atât de abstracte, încât necesită fără întârziere imagini mai familiare, mai cunoscute sau mai lesne de bănuit de către toată lumea, ca să poată fi reprezentate. Aşa cum văd eu lucrurile, dezvoltarea acestei idei cere, prin însăşi natura sa, un sistem ficţional cu personaje comune şi trame paralele, şi cu un personaj central, erou şi ax. În acelaşi timp. Acesta nu poate fi altul decât Pablo Hernández al nostru, care îmi este simpatic, în pofida faptului că până acum am inventat puţine lucruri referitoare la el. Totuşi, din

anumite cuvinte şi gesturi ale lui, deduc că ar fi dispus să comită isprăvi eroice întru binele omenirii, chiar cu preţul propriei vieţi. Să ne imaginăm două locuri din care s-ar putea mânui firele tramei universale, două palate, mai bine zis. Amintindu-ne că unul dintre ele a fost teatrul unor poveşti sinistre şi crime înspăimântătoare şi că acolo se află celule asfixiante şi coridoare foarte lungi în care răsună încă şi, cu puţin noroc, se pot auzi urletele victimelor chinuite, l-am putea transforma în ascunzătoarea unde se pune la cale subversiunea universală, reprezentată de prietenii noştri anarhiştii. Chiar dacă lăsăm la o parte asemenea legende, dacă luăm în seamă doar cupolele sale aurite, grădinile sale plăcut mirositoare şi muzica râului care îi linge zidurile, tot n-am găsi un loc mai potrivit pentru a instala echipa care să organizeze rebeliunea generală în slujba justiţiei, o echipă formată tot din anarhişti. Al doilea palat este foarte diferit: construit de curând, cu o arhitectură raţională, luminat în întregime, fără trecut şi fără legendă, serveşte drept locaţie pentru statul-major al Binelui, şi de acolo emană lozincile directoare ale strategiei şi tacticii acestuia. Dar, dacă ţinem seama că în birourile sale au fost plănuite lovituri de stat, crime politice,

războaie diplomatice, contrarevoluţii etc., palatul respectiv ar putea foarte bine să servească drept sediu sinistru al duşmanilor Justiţiei. În prima ficţiune, domnul arhiepiscop acţionează ca agent al celor buni şi luptă din umbră împotriva agentului celor răi, care este, fără-ndoială, don Justo Samaniego. Căci ce mască ar putea fi mai potrivită pentru un agent al Răului, decât aceea de arhivar specialist în manuscrise daneze? Conform acestui proiect, părintele Almanzora intervine ca luptător pe cont propriu în slujba Binelui, mai mult sau mai puţin informat şi pregătit să facă faţă situaţiilor ivite. Astfel ajunge să-l pună în pericol pe arhiepiscop, pe care îl consideră un adevărat zbir al Satanei. Dar când lucrurile se clarifică, Almanzora îşi recunoaşte greşeala şi se căieşte, ceea ce n-ar presupune renunţarea la proiectul lui de a transforma Biserica într-o societate anonimă. În această primă ficţiune, Pablo Hernández, crezând că slujeşte Binele, slujeşte Râul, până când i se ia vălul de pe ochi. Atunci îi salvează viaţa arhiepiscopului, participă la înfrângerea duşmanului şi primeşte la sfârşit drept premiu un vagin mic-burghez, curăţat de praf şi paie, în ale cărui îmbrăţişări consolatoare îşi adoarme

decepţiile. Nu se transformă încă, dar e de presupus că o va face la puţină vreme după terminarea romanului. Arhivarul, anarhiştii şi celelalte personaje maligne vor primi ceea ce merită. Care vasăzică, o ficţiune cu semnificaţii simple, la îndemâna minţii celei mai mărginite, care ar putea fi completată foarte bine de o a doua poveste, abil inclusă în prima, unde Pablo Hernández ar fi un tânăr de familie bună, molipsit de idei liberale şi implicat în acea conspiraţie civico-militară care s-a terminat în chip dezastruos cu execuţiile de la Carral. Fugar salvat de o domnişoară de conac, este mântuit prin iubire şi sfârşeşte luptând împotriva vechilor lui complici. Nu-i aşa că ar ieşi o poveste frumoasă? În a doua poveste, arhiepiscopul e un domn care preferă Justiţia Ordinii, iar duşmanul lui este părintele Almanzora, care acţionează animat de Injustiţie. Don Justo Samaniego nu este, în acest caz, mai mult decât un personaj pitoresc, care creează ambianţă, la fel ca don Procopio şi alţii pe care i-am pomenit deja. Se pregăteşte Marea Revoluţie Universală, al cărei centru de operaţiuni, în Villasanta, e turnul Berengaria, şi al cărei reprezentant e Pablo Hernández. Într-o bună zi. În urma anumitor zvonuri şi bârfe, când situaţia arhiepiscopului este grea şi

acesta se află pe punctul de a fi alungat din Scaun, ies izotopii din hrubele şi ascunzişurile lor, conduşi de Pablo, distrug totul în cale, câştigă bunii, mor răii, iar Pablo, triumfător, primeşte ca premiu un vagin mic-burghez, tot curăţat de praf şi paie, a cărui drăguţă proprietară nu se converteşte încă la cauza revoluţiei, dar e de aşteptat să o facă dintr-o clipă-n alta. Cât despre arhiepiscop, acesta este admis în noua orânduire, din pricina bunătăţii lui şi a simpatiei pe care-o au pentru el anarhiştii. Un episod atrăgător al acestei ficţiuni ar putea fi fuga călugăriţei cu miracolele pe străzile pustii, scoţând urlete teribile şi ducându-se să moară alături de cadavrul, încă neîngropat, al părintelui Almanzora. Însă la secvenţa asta se poate renunţa pentru că nu este strict necesară. Pe de altă parte, dacă am accepta, pentru prima ficţiune, dubla istorie paralelă (ce ar prilejui complicaţii tehnice spectaculoase), ar fi necesar, din motive de echilibru, să fie astfel şi cea de-a doua ficţiune. În acest caz. Ce-ar fi mai potrivit decât să povesteşti răscoala şi războiul lui Spartacus, precum şi finalul trist al eroului? Văzut în paralel cu Pablo, cutezători amândoi şi cu intenţii asemănătoare, cu diferenţa că primul a ales o soluţie tragică, iar al

doilea, una fericită. Toate acestea i-ar folosi cititorului cu minte puţina ca să înţeleagă, fără raţionamente complicate, distanţa care ne separă de Roma şi cât de bine se pot rezolva problemele în vremurile noastre, destinate fericirii universale.

Totuşi, dacă citesc ce tocmai am scris, nu sunt foarte convins că e bine. Prima ficţiune gândită de mine s-ar transforma la cea mai mică neatenţie într-o nouă poveste cu James Bond. În ceea ce priveşte a doua, cum triumful revoluţiei nu pare să se petreacă în viitorul apropiat – că doar şi Mao-Tze-Dung i-a dat un termen de câteva secole –, aceasta păcătuieşte fără-ndoială prin idealism. Nu ştiu ce să fac. Va trebui să discut asta cu Lenocika.

23 iunie

Aceste îndoieli îmi dădeau târcoale când a venit la mine don Justo Samaniego. Aducea nişte hârtii pe care voia să mi le citească sau, în cazul în care m-ar fi găsit răcit, să mi le lase, având încredere în discreţia şi precauţia mea. „O să vă aduc mai multe, pe măsură ce le scriu. Şi vă implor să nu le luaţi în râs. E vorba de simboluri şi alegorii ale unui viitor imediat ce mi s-

a revelat, dacă vorba asta îşi mai păstrează sensul strict. Vă sfătuiesc să vă pregătiţi citind Apocalipsa înainte, căci, *mutatis mutandis*, ambele au multe în comun. Cu excepţia inspiraţiei, prima fiind divină, iar aceasta aparţinând mai degrabă intuiţiei istorice, lucrurile se vor întâmpla cum scrie aici sau, cel puţin, într-un mod asemănător. Ascultaţi ce vă spun şi citiţi ce vă dau”. Am făcut-o după ce a plecat şi am extras din lectură concluzia că don Justo Samaniego, ca agent al Râului, nu-mi era de folos şi că trebuia căutat sau inventat un personaj mai capabil. Primul capitol al Revelaţiei lui spunea următoarele:

Aceasta nu este o poveste, este o profeţie.
Acesta nu e un poem, e o prostie.
Prima secvenţă

I

Voi merge, ca în fiecare zi, pe stradă, la ora obişnuită, 5 d *fac plimbarea aceea recomandată de medici din cauza circulaţiei (sanguine). În urmă, va rămâne biroul meu, iar în aer, salutul portarului: „Numai bine, don Justo. Pe mâine! 1” Cu acel surâs*

umil al omului care a vrut să fie profesor sau, cel puţin, i-ar fi plăcut să fie şi care face tot posibilul ca fiul său să devină profesor. Voi cobori scările în timp ce-mi îmbrac paltonul, şi, înainte să intru în piaţă, voi pipăi aerul, să văd dacă plouă. Şi va ploua. Ca în fiecare zi. O ploaie persistentă, paşnică. Turnul iezuiţilor va fi înnegrit de apa căzută în toamna de până atunci, iar magnoliile din piaţă, veştede şi ude.

Când voi ajunge în stradă, pe lângă mine va trece lumea dintotdeauna, pe care nu o cunosc, dar aproape că o cunosc; pe care nu o salut, dar ar trebui s-o salut. Vor ieşi, ca şi mine, de la lucru şi vor merge, ca şi mine, să facă o plimbare, dacă nu sunt dintre aceia care intră în autoservirea de la colţ, cu una dintre ieşiri într-un bulevard şi cealaltă într-o stradă, şi cu o reclamă de neon. SELFSERVICE. HAMBURGER. HOT DOGS. COFFEE SHOP. Cu două domnişoare blonde, identice şi totuşi diferite, Nelly şi Molly, gemene. Lui Nelly îi va fi apărut un coş pe frunte şi din acest motiv se deosebeşte de Molly, care nu are coşul cu pricina, chiar dacă posedă un mic neg sub ureche. Îl acoperă cu nişte cercei mari, pe care-i poartă tocmai cu acest scop. Cerceii lui Nelly sunt mici.

Se va afla în colţul lui italianul care mănâncă spaghete, iar în colţul opus, un ungur care îşi mănâncă gulaşul. Spaniolul care se plânge că ouăle prăjite nu sunt bine prăjite, ci sunt făcute la grătar şi au gust de margarină, nu va fi sosit încă, poate pentru că s-a întâlnit cu Margarita şi a plecat cu ea.

Voi intra şi voi spune: Good evening, *la fel ca şi în alte dăţi, iar ei îmi vor răspunde cu un gest, sau cu o mişcare a capului. Voi intra şi voi spune* good evening, *ca în fiecare seară, dar ei nu îşi vor da seama că lumea s-a schimbat dintr-odată. Că lumea este cu totul alta, şi că bună seara mea nu va însemna tocmai bună seara, în sens afirmativ-optativ, ci îmi va ieşi din gură încărcată cu o conotaţie dramatică, de parcă aş fi zis: Bună seara?!! Aşa, cu dublu semn de exclamare, din cauza unei stări de lucruri modificate pe neaşteptate, dar cu un semn de întrebare prin care este exprimat, mai mult sau mai puţin,* ceea ce *mă chinuie şi nu pot spune nimănui: „Ce-o să se întâmple cu noi?”*

Pentru că ei nu vor şti ce s-a întâmplat şi va trece mult timp până să afle. Vor trece, cel puţin, douăsprezece ore. Mâine, când la ieşirea din casă, vor citi în ziar despre asta, titluri enorme, pe *toată*

pagina, ca *deja târziu, ziarul o va spune de asemenea, puţin mai jos, cu litere mai mici, aşa cum se cuvine: „E deja târziu pentru a mai putea fi opriţi!" Eu, în schimb, nu mi fi luat prin surprindere, căci în momentul în care voi intra la* seif service, *voi şti deja totul.*

Pentru că voi fi văzut aceste lucruri, ca şi cum le-aş fi atins. Cu câteva minute mai devreme, aproape de colţul străzii, datorită acelui obicei al meu de a fi atent la ce se petrece în jur şi a nu lăsa, ca *indiferenţă,* ca *lucrurile să treacă pe lângă mine,* aşa cam *fac ceilalţi, convinşi fiind că tot ceea ce se întâmplă este normal. Un negru îmbrăcat în amiral? O curvă despuiată? Asta-i ceva obişnuit. Negrul se aşază, după-amiezile, în colţul bibliotecii şi-şi agită din când în când ruginiturile de la gât. Nimeni nu se uită la el. Curva traversează în salturi strada şi tot ce se poate întâmpla este ca un bărbat care descarcă un camion să-i spună: „O să faci pneumonie, frumoaso!" Nimic mai mult.*

În schimb, un indian... Pentru că va fi un indian acela care se va furişa, târându-se pe lângă mine, cu cuţitul în dinţi şi două pene enorme prinse de creştetul capului, acelaşi care se târa prin preerie în

poveştile colonelului Cody. Cu trupul alunecos, unsuros, se va strecura ca un şarpe întunecat prin unghiul format de trotuar şi zid: sigur şi rapid ca un şarpe, am spus-o deja.

Indianul nu e totuna cu curva şi negrul. Indianul nu a fost văzut niciodată pe asfalt, cu atât mai puţin aşa, adică gol şi cu culori (ale războiului) pictate pe trup. Ce s-ar întâmpla dacă eu aş intra şi le-aş spune. Lui Nelly şi lui Molly, italianului cu spaghetele şi ungurului cu gulaşul, chiar şi spaniolului cu perechea de ouă prăjite: „Ei, atenţie toată lumea! Soseşte avangarda lui Sitting Bull!" Ar râde de mine. Şi probabil, Molly i-ar face cu ochiul lui Nelly pentru a-i sugera că am băut cam mult. „Dar, omul lui Dumnezeu – ar spune cel cu ouăle prăjite –, cum crezi că i-ar lăsa cineva să umble liberi pe străzi? Mai bine du-te şi te culcă, fiindcă eşti beat!" Şi m-ar împinge cu amabilitate spre stradă, poate ca să fiu trezit de aerul rece al nopţii.

Aşa că nu voi intra la seif service, *nici nu voi da alarma, ci voi face cale întoarsă până voi ajunge iarăşi în piaţă, sub turnul iezuiţilor şi sub magnolii, cu intenţia de a mă întoarce la birou şi a lucra din nou la ediţia bilingvă a* Sagăi lui Eric cel Roşu. *Însă portarul*

va fi încuiat deja uşa, iar eu mă voi simţi neajutorat, în mijlocul indienilor care alunecă sub ploaie, la adăpostul întunericului. Piaţa magnoliilor, peste coroanele cărora se deschide fereasta mea, va fi plină ochi de indieni, toţi întunecaţi, toţi identici, care se vor scurge, toţi ca unul, către o destinaţie necunoscută. Ca nişte râme sub o piatră. Vai de oraşul ăsta şi de lumea întreagă! Se împlineşte ameninţarea milenară, sunt aici. Acum, încă ascunzându-se, mâine, la vedere şi victorioşi. Iar dacă va fi soare, penele vor arde în lumină ca nişte ameninţări.

Penele! Dacă aş avea un cuţit, l-aş înfige în ceafa cea mai apropiată şi aici, pe loc, aş îngenunchea ţâfna penelor, erecte ca falusurile paterne, ca turnurile, ca zgârie-norii. Ca bastonul rectorului şi toiagul arhiepiscopului. Iar în mijlocul pieţei solitare s-ar auzi strigătul conştiinţei mele eliberate: „Tată, te-am omorât, în sfârşit! Tată, ţi-am astupat gura!" Apoi, i-aş spune profesoarei Diéguez, care vrea să se culce cu mine: „Ascultaţi-mă. Felisa! Ce vreţi dumneavoastră vă dau când poftiţi. Şi dacă aveţi într-adevăr chef să le purtaţi de grijă manşetelor cămăşilor mele şi tivului pantalonilor mei, aşa cum le spuneţi tuturor, eu vă stau la dispoziţie. În sfârşit l-am omorât pe tata şi pot

să mă căsătoresc. Yesss!”

Dar cum indianul va fugi şi cum mâinii mele îi va lipsi cuţitul, nu voi putea nici să urlu de fericire, nici să satisfac, o dată pentru totdeauna, ardoarea amoroasă a Felisei. Ceea ce voi face fără-ntârziere va fi să plec din piaţă, ştiind că după colţ îl voi întâlni pe don Felipe Segundo. „Măi să fie! Don Justo! (îmi va spune) Unde mergeţi la ora asta şi pe ploaia asta?” „Dar dumneavoastră?” (îl voi întreba la rândul meu). „Păi, ştiţi prea bine, dragul meu don Justo! Merg în căutarea unui om căruia să-i spun o glumă. Dacă nu vă grăbiţi foarte tare...” „Mă cam grăbesc, ce-i drept, din cauza indienilor. Ies de peste tot, nu poţi merge fără să te împiedici de ei. Fiţi atent, chiar acum, în spatele dumneavoastră... Aveţi un cuţit la dumneavoastră, din întâmplare?” „Dar cum vreţi să port un cuţit cu mine? Nu am decât cârjele şi gluma despre care vă vorbeam. Cât despre indian, nu cred în bazaconii”. „În spatele dumneavoastră, chiar în spatele dumneavoastră! Şi acolo, în balconul acela, pe streşini, sub arcade, la intrarea în biserică, la uşa domnului Domínguez, sus, jos, peste tot. Am fost invadaţi! Oştile lui Sitting Bull au cucerit oraşul! Alarmă, alarmă, domnilor!” Cum se vor mai uita una

la alta, auzindu-mă, Nelly şi Molly! Iar spaniolul ouălor prăjite ar striga: „Tipul ăsta e scrântit! u Don Felipe ar arunca o cârjă şi m-ar apuca de braţ. „Lăsaţi închipuirile şi hai să ne adăpostim sub arcada asta, că plouă tare. Povestea pe care voiam să v-o spun e următoarea: Merge un tip pe stradă şi vede un grup de persoane strânse în jurul unui cadavru. «Ce s-a întâmplat?» întreabă. «Nimic, i se răspunde, doar un poponar mort.» îşi continuă drumul şi vede alt grup în jurul altui cadavru. «Ce s-a întâmplat?» «Cineva a omorât un poponar.» Tipul intră într-o cabină de telefon, formează un număr şi spune: «Auzi, Pepe, nu ieşi azi pe stradă, că în dimineaţa asta umblă liberă o puţă veninoasă»”. Don Felipe Segundo va izbucni în râs. „Nu-i aşa că-i bună? Nimic nu se compară cu spiritul spaniol, când e vorba de chestiile astea. Şi când te gândeşti ce viaţă ducem! Poporul ăsta se va salva pentru că are simţul umorului”.

II

În dimineaţa următoare oraşul va părea pustiu. Va părea, doar va părea, pentru că îndărătul fiecărei ferestre se va afla un om cu sufletul la gură, alb sau

negru, chinez, evreu, italian, spanish, *gal, finlandez, arab, indochinez, african din nord, african din sud, persan, turc, libanez, grec, georgian, maghiar... Oraşul va părea pustiu, dar vântul va mişca steagurile consulatelor, înălţate ca-ntr-o zi de sărbătoare, şi va învârteji hârtiile ce vor acoperi aproape asfaltul bulevardului. Fluturaşi coloraţi pe care se va putea citi: „Bine aţi venit!" Nişte mâini temătoare le vor fi tipărit pe timpul nopţii; alte mâini, şi mai temătoare, le vor fi aruncat în aer prea devreme, pentru că armata nu va fi sosit încă.*

Radioul va transmite muzică şi ştiri: „Un numeros contingent militar s-a adunat în Calo şi înaintează în pas de marş.

În Milladoiro se adună escadrile împrăştiate. Călăreţii aşteaptă în Fărâmello. Câteva detaşamente din avangardă sunt pe punctul de a intra în Saint Lawrence". Tam-ta-ram! Imnuri militare, fanfare eroice: Sub vulturul îndoit. Dungi şi stele, Steguleţul.

Vai, vai de marele oraş al Babiloniei, falnic oraş!
A fost de-ajuns un ceas
Ca să fie ras!

Asta vor cânta corurile, nenumărate, adăpostite sub porticurile vechi; corul catedralei prezbiteriene, condus de John F. Foster, cel al catedralei catolice, condus de Foster F. John. Primul va cânta în limba vulgară, al doilea, în gregoriană.

Diferitele meserii, categorii sociale şi profesiuni liberale, funcţionarii publici, angajaţii interimari şi toate tipurile de muncitori vor participa la manifestare, respectând instrucţiuni precise:

clerici de confesiuni diverse îşi vor îndrepta rugile către Domnul Prea înalt, pomenit cu numele Sale vechi şi moderne, de diferite rădăcini şi forme, încă şi mai diferite; statul-major în păr, în jurul unei mese de mari dimensiuni, precum acelea ale consiliilor de administraţie, chiar dacă mai puţin luxoasă, va pune la cale strategia cea mai oportună, în *funcţie de veştile ce vor sosi; soldaţi din diverse corpuri de armată şi specializări,* cu o *pondere simţitoare a celor de la transmisiuni*, cor *acoperi anumite sectoare ale oraşului, în funcţie de hotărârile comandamentului; poliţişti îmbrăcaţi în civil se vor ascunde pe la colţuri, pregătiţi pentru orice; funcţionari municipali îşi vor ivi mutrele antropoide pe la intrările în metrou, cu o misiune evident*

informativă; pichete de pompieri, înarmate cu scări contra incendiilor, cor *agăţa ghirlande colorate şi alte ornamente; muncitori în slujba municipalităţii vor ridica scena de pe care domnul primar îi va ura bun venit lui Sitting Bull; fete drăguţe, plătite de aceeaşi instituţie, vor aşeza scaunele de pe scena înainte menţionată; fotolii mari, călugăreşti, cu ceaprazărie veche,* care au *onorat şezutul edililor de odinioară; armate de chelneriţe, albe,* negre *de multe alte culori,* cor *pregăti băuturile răcoritoare ce vor fi oferite obosiţilor oşteni; femei uşoare, în ariergardă, înarmate cu certificate medicale emise de curând şi cu anticoncepţionale cu guma rezistentă, aşteaptă ordinul „Rupeţi rândurile!” pentru a se prezenta fără discriminări soldaţilor setaşi de carne exogamă;*

În sfârşit, primarul şi celelalte autorităţi, adunate în biroul celui dintâi, vor aştepta apropierea invadatorului, pentru a-şi ocupa locurile pe scenă şi a-l întâmpina; pe o masă separată, deasupra unei pernuţe, zac cheile de aur ale oraşului care îi vor fi oferite lui Sitting Bull de către două preafrumoase fetiţe, îmbrăcate în costume tradiţionale, fiicele gemene ale primului stătător din municipiu.

În acest timp:

Se va fi întrunit consiliul bisericesc, prezidat de domnul decan, care nu înţelege ce se întâmplă şi solicită lămuriri într-o latină de baltă. Întrebările i se adresează mai ales lui don Procopio, considerat a fi cel mai în temă cu istoria locului, pentru a găsi precedente cunoscute sau uitate. La care don Procopio răspunde că nu se ştie să fi venit vreodată în oraş vreun trib de indieni navajos, comanşi sau sioux, chiar dacă se poate răspunde afirmativ în ceea ce priveşte etiopienii, libanezii şi diversele tipuri de ortodocşi, mai ales în secolele anterioare Marii Schisme; însă nu se păstrează nimic în arhive în legătură cu purtătorii de pene. Cum don Casto Almanzora nu face parte din consiliu, va rămâne afară, chiar dacă un canonic din suită va avea grijă să-l informeze despre ce se discută, iar la un moment dat, când se va trage concluzia că evenimentul nu are nicio explicaţie teologică, don Casto va trimite prin acest canonic mesajul că deţine explicaţia şi doreşte să fie ascultat de adunare; care, după o consultare şi un vot favorabil, îi va îngădui să-şi expună opiniile, chiar dacă nu-i va fi acordat şi dreptul de a se aşeza; o decizie respectabilă şi foarte în acord cu practicile imemoriale care dictează funcţionarea acelui conclav.

După ce va fi. Prin urmare, introdus sus-numitul preot şi i se va îngădui să se manifeste, acesta va expune printr-un scurt discurs, fără înfloriturile ori citatele escatologice la care este atât de predispus, particularul său punct de vedere asupra a ceea ce se întâmplă şi a ce este de făcut, punct de vedere exprimat sintetic de următorul paragraf: „Am uitat, venerabili domni, că strămoşii noştri au creştinat America. Oare numele Bernardino şi Junípero nu mai spun nimic conştiinţelor noastre adormite? Regimentul de indieni care se apropie nu este, nici mai mult. Nici mai puţin, decât rodul acelor predici: sunt fii ai lui Dumnezeu, ca şi noi, care vin în pelerinaj la sanctuar, potrivit legilor şi obiceiurilor specifice, adică îmbrăcaţi în războinici.

ca în zilele de sărbătoare. Drept pentru care, îndrăznesc să propun înălţimilor voastre ca ei să fie primiţi cum se cuvine în asemenea cazuri, adică prelatul din fruntea acestei adunări să-i întâmpine înveşmântat în odăjdii scumpe, fără a uita că acela care le porunceşte indienilor merită onorurile şi preţuirea de care se bucură un şef de stat Unul dintre cei prezenţi va întreba despre ce prelat vorbeşte, la care oratorul va preciza că despre acela care are

demnitatea şi funcţia cea mai înaltă, în eventualitatea în care sănătatea îi permite acest lucru. În urma discuţiilor se va hotărî ca domnul vicar şi alte două persoane, ale căror funcţii nu vor fi specificate şi, ca atare, vor rămâne ad libitum, *să se deplaseze la palat şi să-i supună arhiepiscopului spre aprobare decizia consiliului. Acestea fiind spuse, şedinţa se va încheia. Abia atunci, părintele Almanzora, înconjurat de fidelii săi, va afirma cu voce tare, ca să fie auzit de don Procopio: „Sper că n-o să-i treacă nimănui prin cap să-i arate lui Sitting Bull acel faimos mormânt care se zvoneşte că a fost descoperit sub prezbiteriu, chiar în locul în care ar trebui să se afle oasele sfântului eponim. Apropo de asta, vreau să folosesc acest prilej pentru a-mi exprima public convingerea că este vorba de un aranjament ticluit de inamicii de secole ai Bisericii. Anumite circumstanţe suspecte îmi întăresc neîncrederea. Din ce motiv sau motive au început săpăturile în catedrală? De ce a fost permisă deschiderea şantierului? Ce fel de persoane au fost însărcinate cu supravegherea acestei operaţii atât de delicate? Cine e terchea-berchea ăla, numit Monsieur Mathieu, care umblă nestingherit peste tot, ca şi cum ar fi în ograda lui, fără ca nimeni să-l ia la întrebări?*

Lucrările, în caz că erau necesare, lucru de care mă îndoiesc, au fost tratate cu neglijenţă de către autorităţile ecleziastice şi vreau să precizez că nu ţin morţiş să acuz pe nimeni. Este foarte probabil ca acel mormânt blestemat să nu fie decât o invenţie menită să nege venerabila tradiţie, potrivit căreia sub altarul sfintei noastre bazilici se ascund oseminte sacre. Dacă ar sta în puterea mea, aş face o plângere la poliţie". Aceste cuvinte vor fi pronunţate cu energia provocatoare a celui care vorbeşte cu dreptatea de partea lui. După care vorbitorul va abandona sala capitulară, în al cărei scaun de preşedinte ar trebui să se aşeze, după cum cred mulţi, el şi nu Juan Lamas, preşedintele actual. Chiar în acea clipă se va auzi, prin sticla prinsă în plumb a ferestrelor, sunetul îndepărtat al unor trompete. „Au sosit indienii!"

Da, vor fi sosit. Avangardele îşi vor arăta penajele în depărtare, spre capătul Străzii Bendita, iar dinspre poporul adunat pe trotuare se vor auzi murmure de fericire şi surpriză. Orchestra municipală, atenţionată, va deschide, după câteva bătăi de tobă, seria veselelor pasodobles care va însoţi presimţita şi dorita solemnitate marţială a vizitatorilor; care va fi constatată îndată ce vor fi

văzuţi defilând în rânduri de câte opt, ritmici şi simetrici, chiar dacă puţin cam pestriţ îmbrăcaţi. Iar în urma avangardelor, va veni grosul armatei, în careuri aliniate impecabil, deşi la fel de pestriţe. Vor lăsa în urma lor un mare loc gol, un timp suspendat, şi când se va presupune că au ajuns în piaţă şi că s-au oprit, un escadron compact de călăreţi cu penajele plutind în aerul umed şi lănci împodobite (unele dintre ele vor arbora blondul scalp al vreunei feţe palide, lucru care le va umple de groază pe mamele copiilor ce vor aplauda cu entuziasm); un escadron compact, spun, va străbate strada în galop până ce va dispărea din vedere la ultimele cotituri. Din nou golul, timpul în care se vor auzi inimile jinduitoare. Muzica orchestrei va primi ordinul să înceteze, adus de un indian călare, ce va face drumul înapoi. Golului îi va urma liniştea, destrămată după câteva minute de mersul lent al unui grup de cai, nu mai mult de cinci, doi, încă doi şi apoi unul singur, bogat împodobit. Pruncii vor sălta în pântecele mamelor; degetele lor îl vor arăta pe acela care, în mijlocul penelor, arborează un cap de mort. „E Sitting Bull!" Entuziasmul va exploda în aplauze şi chiuituri. Sitting Bull, indiferent, va străbate strada până la capăt, cu privirea pierdută şi amintirea

îndepărtatelor preerii în fundul ochilor.

Între timp, ce se va fi întâmplat în piaţă? Escadroanele îşi vor fi ocupat locul, împingând lumea până la graniţele de piatră. Nişte ofiţeri cu pene vor fi răsturnat fotoliile de catifea roşie, mesele de caoba, cheile de aur ale oraşului şi vor fi alungat de pe scenă autorităţile, îngrijitorii şi fetele frumoase. Nu va rămâne decât locul gol şi înălţat, dimpreună cu groaza din gâtlejuri: „Cine-or fi ăştia – se va întreba lumea – care îndrăznesc să comită o asemenea impoliteţe faţă de personalităţi atât de spilcuite: primar cu însemnele puterii, autorităţi, ierarhi şi reprezentanţi? Iar dacă nu l-au azvârlit cât colo şi pe arhiepiscop, a fost din pricină că acesta aşteaptă la intrarea în catedrală, înveşmântat în odăjdii, sub baldachin!" (Cu toate că preoţii, la vederea celor întâmplate, vor fi închis porţile cu zăvorul. După care vor fi fugit pe acoperiş pentru a vedea ce se mai întâmplă.) Toată lumea va rămâne în linişte, chiar şi copiii de ţâţă, cu excepţia unor bătrâne curioase care îşi dispută un loc mai în faţă. „Dă-te mai încolo, neruşinato! Că eu sunt aici de mai bine de jumătate de oră, iar tu abia ai venit". Vorbe reduse la tăcere de murmurele de groază provocate de capul de mort ce călăreşte pe semeţul

mustang. *„Domnul să aibă milă de noi!” va geme poporul. Dar frica nu-l va împiedica să contemple ultima defilare a penajelor călări, lungi până-n pământ; a acelei mantii pe care stă scrisă istoria tribului: a acelui cal fără nume, singurul demn de a-l purta pe şef. Până când vor ajunge lângă scenă, până când se vor urca pe aceasta şi se vor aşeza doi câte doi, de-a dreapta şi de-a stânga conducătorului. Până când, într-un târziu, Sitting Bull va face un pas în faţă, va ridica mâna şi va striga cu voce puternică, deşi subţire: „Heil!” cuvânt ce-i va surprinde pe puţinii care ştiu germană şi va provoca, prin puterea sa incantatorie, o schimbare bruscă în rândurile soldaţilor şi căpitanilor: dintr-odată, cerul se va umple de penaje smulse cu violenţă. Iar când acestea vor fi căzut pe jos, iar copiii se vor fi încăierat pentru ele, indienii şi şefii lor vor apărea îmbrăcaţi ca o armată obişnuită, cu uniforme de un verde măsliniu, făcând însă excepţie căştile încornorate de pe cap. Abia atunci, mulţimea înnebunită va striga: „Sunt vikingii!” şi va fugi pe străzile laterale, pentru a se refugia în beciuri, biserici şi canale, uitând cu totul de copiii încântaţi de coroanele de pene, de lănci, cuţite şi* tomahawkuri, *cei care au reuşit să facă rost de ele.*

Întreg poporul va fugi în debandadă, în vreme ce autorităţile, împietrite de frică, vor rămâne la locurile lor şi vor da exemplu de curaj civic. Şi eu voi fi acela care, la vederea chipului obscen, de falus belit, al omului ce fusese până atunci Sitting Bull şi, începând de atunci, Olaf Olafson, va fi încredinţat în sinea lui, şi asta îl va face fericit sau îl va înfuria, încă nu sunt sigur, că acel rege al vikingilor este tatăl meu. Atunci se va trezi în liniştea conştiinţei mele adormite dorinţa de a-l ucide.

Continuă jurnalul de lucru

30 iunie

Lenocika a citit ce scrisesem, dar nu a emis imediat o judecată, ci a cerut un timp de reflecţie, ba chiar a citit pentru a doua oară unele pasaje şi abia după aceea mi-a spus că a scrie doar una dintre ficţiuni i s-ar părea o eroare din moment ce fiecare în parte oferea o viziune destul de trunchiată a universului, şi că ar fi mai bine să le scriu pe amândouă şi să le public în aceeaşi carte, concepută pe trei coloane, cu o poveste la dreapta, alta la stânga

şi cu cuvintele şi faptele lui Bernárdez – din moment ce foloseau ambelor poveşti – puse în coloana din mijloc, economisind astfel efortul de creaţie şi evitând repetiţiile. Am stabilit să fac ce mi-a recomandat. Mai târziu, ea mi-a cotrobăit iarăşi prin hârtii, cu acea atenţie scrutătoare cu care îmi examinează privirea de fiecare dată când facem dragoste. „Aici. Mi-a spus, am găsit nişte lucruri pe care va trebui să mi le explici, fiindcă, odată lămurite, ne vor servi, poate, pentru a realiza o bună construcţie narativă. De pildă: cine e bonzo-ul Ferreiro?” întrebarea m-a luat pe nepregătite şi pentru a avea timp să găsesc un răspuns, i-am cerut foile. „Să vedem… dă-mi să citesc”. Am citit din nou întregul episod şi apoi i-am înapoiat paginile. „Da, ştiu cine e”. „Are o poveste? 1” „Mai mult sau mai puţin, după cum vei vedea. Cel care aici se numeşte «bonzo-ul Ferreiro» era un băiat din Bergondo, în estuarul Betanzos. Bergondo este un sătuc foarte drăguţ, ce se întinde de-a lungul unei şosele. După tradiţie, lumea din Bergondo se dedica negoţului cu bijuterii. Unii dintre ei, cei mai norocoşi, sunt proprietarii unor magazine de bijuterii, mari şi bine puse la punct, la Madrid. Sunt dotate cu sistemele de protecţie cele mai moderne, iar în vitrinele lor se află coliere de

smarald şi diademe de briliante. Există deja câteva dinastii ai căror membri nu s-au născut în Bergondo, dar merg acolo în fiecare an, pentru a-şi petrece concediul de vară, fiindcă posedă în acest sat palate *fiindu-siècle*, cu servicii de cristal colorat şi mobilă din lemn de caoba. Cei mai puţin norocoşi sunt aceia care merg dintr-un loc în altul cu o valijoară modestă şi care cumpără protezele de aur ale morţilor, cerceii desperecheaţi, inelele rupte, lănţişoarele demodate şi ceasurile stricate. Nu i-ai văzut niciodată prin ţara ta?" Lenocika a zâmbit. „În ţara mea bijuteriile sunt false". „Cu toate astea, mai demult, ajungeau şi pe acolo cumpărătorii din Bergondo. Te asigur că umblă peste tot în lume. Eu le-am auzit poveştile de multe ori. În cafenelele din sat, după slujba de duminică. Unii dintre ei au străbătut America, de la Vancouver până la Strâmtoarea Magellan, şi, dacă ar fi să dau crezare celor spuse odată de unul dintre ei, cunoşteau Machu Pichu, chiar dacă preferau să ascundă lucrul acesta, căci făceau săpături acolo pentru a găsi podoabe incaşe. Alţii au pătruns în Asia prin Mediterana şi au ajuns până în China. Ferreiro a fost unul dintre aceştia". „Şi s-a făcut bonzo?" „Da". „Şi cum de are două fete?" A trebuit să umplu în grabă

golul. „Voiajul în China l-a făcut după căsătorie”. „Trebuie să explici cum s-a întâmplat, nu crezi?” „Sigur, e nevoie de o explicaţie satisfăcătoare”. „Poţi s-o faci acum sau o lăsăm pentru mai târziu?” Am privit-o cu coada ochiului, să văd dacă acele vorbe ascundeau o invitaţie la o pauză sau, poate, la un exerciţiu amoros dorit în secret; însă chipul Lenocikăi, mereu atât de inteligent şi de drăguţ, exprima mai degrabă o preocupare critică de multe carate. „Lasă-mă să-mi amintesc… Ferreiro, când s-a întors de la armată, s-a căsătorit cu o fătucă din Villasanta, cu Benita, care moştenise o ceasornicărie şi, împreună cu aceasta, meşteşugul tatălui ei. Pe Ferreiro îl folosea ca vânzător în prăvălie, pentru că ea, în afara faptului că repara ceasuri şi le vindea, mai ţinea şi inele de o valoare mediocră, verighete pentru miri săraci şi mărunţişuri de genul ăsta”. M-am oprit. Ea a spus: „Continuă”. „Dar Benitei îi plăceau bărbaţii. Hai să zicem că Ferreiro, ca amant, era un dezastru. Într-o zi a descoperit că soţia lui îl înşela cu un profesor de la universitate. Cum era un om plăpând, în loc să-i facă scandal Benitei, a căutat în pod vechea sa valijoară şi s-a întors la meseria dintâi”. „Această reacţie, a comentat Lenocika. Semnalează anumite trăsături

morale”. „Era un om bun şi nu cred că ar exista motive pentru ca să înceteze să fie astfel şi în continuare”. „De acord, dar nu e convenabil să ne întoarcem în prezentul naraţiunii. Între plecarea lui Ferreiro şi întoarcerea sa în Villasanta rămâne un mare interval neacoperit, chiar acela în care a renunţat să mai cumpere bucăţi din metale preţioase şi s-a făcut bonzo”. I-am cerut să mă lase să fumez o ţigară, pentru că pe Lenocika o preocupă serios starea aortei mele, ca şi anumite dureri care îmi atacă uneori braţul stâng. „Bine, fumează, dar numai una, ai înţeles?” Am aprins-o şi am tras două sau trei fumuri care m-au umplut de plăcere. „A străbătut ruta meridională a Asiei, începând cu Turcia. A trecut prin India şi a ajuns în Indochina. Într-un sat era o mănăstire. Într-o dimineaţă a intrat acolo, a cercetat locul şi a descoperit în fundul unui altar o statuie a lui Buddha, în întregime de aur, cu adevărat frumoasă. Ferreiro a privit-o fascinat şi a rămas multă vreme acolo, nu se ştie cât. Până când cineva l-a atins pe umăr. Era stareţul mănăstirii. L-a întrebat dacă îi plăcea. I-a răspuns că da. «Păi, dacă vrei să o contempli zilnic, rămâi cu noi.» Se vede treaba că stareţul a descoperit în Ferreiro, folosindu-se numai

de arta divinaţiei, aptitudini pentru a înainta pe calea spiritului”. Lenocika. În acest moment al invenţiei mele, a izbucnit în râs „L) e ce râzi? Nu merge?” „Ba da. Merge foarte bine. Dar m-a pufnit râsul, nu ştiu de ce. Tu ai fost vreodată într-o mănăstire budistă?” „Niciodată”. „Ai citit literatură zen?” „Nici asta n-am făcut”. „Cum ţi s-a năzărit, atunci, chestia cu mănăstirea?” „E ceva logic, nu crezi? Dacă îl numim bonzo-ul Ferreiro, asta înseamnă că a avut legături cu alţi bonzo”. „Până aici e în regulă”. „Treaba cu statuia din aur a lui Buddha a fost o inspiraţie de moment”. „E de presupus că există vreuna, şi dacă nu există, atunci am inventat-o noi. Ce s-a întâmplat după aceea?” „Nimic mai mult decât ce era normal să se întâmple: Ferreiro a găsit pacea şi desprinderea de cele lumeşti. Înainta pe drumul desăvârşirii, iar stareţul era foarte mulţumit”. „Astfel încât, conform logicii, Ferreiro n-ar trebui să plece niciodată din locul unde şi-a găsit fericirea”. „Într-adevăr, aşa este”. „Atunci spune-mi cum îl scoţi din mănăstire şi îl întorci în Villasanta de la Estrella”. M-am ridicat şi m-am apropiat de o fereastră. Pe stradă treceau nişte studenţi, care făceau gălăgie. O fată din grup purta pe spatele gecii numele unei universităţi americane,

*Columbia University, cr*ed. M-am răsucit rapid: „Am găsit”. Şi am rămas sprijinit de fereastră, cu spatele la lumină. Lenocika s-a apropiat şi m-a sărutat. „Eram sigură că o vei scoate la capăt”. „Este o soluţie fără cusur, fii atentă. Într-o zi sosesc americanii. Pe de-o parte, soldaţi, pe de alta, o echipă de arheologi înţelepţi care cercetează arta din Indochina. Vin atraşi de faima micului Buddha de aur. Vor să-l cumpere de la mănăstire, stareţul nu-l vinde, arheologii pleacă, soldaţii americani încep să se poarte ca nişte ticăloşi, poporul protestează. Aminteşte-ţi de ce s-a întâmplat în Vietnam, înainte de război: călugării decid să-şi dea foc pe rând; la început unul, apoi alţii”. „Iar Ferreiro îşi dă foc şi el?” „Cel puţin are această intenţie şi i-o comunică stareţului, dar acesta îl sfătuieşte să n-o facă, pentru că n-a ajuns la un asemenea grad de desăvârşire ca să suporte durerea arsurilor. «Ai lua-o la fugă învăluit în flăcări şi ai urla, iar asta ar însemna să mă discreditezi pe mine, mănăstirea şi doctrina.» Ferreiro a recunoscut că, aşa stând lucrurile, nu-şi putea da foc şi i-a întrebat ce-ar putea face el. «Uite, fiule, când om fi ars cu toţii, vor veni să jefuiască mănăstirea, iar acel Buddha de aur care îţi place atât de mult va ajunge în muzeul vreunei universităţi

americane. Prefer să ţi-l fac cadou.» «Adică, trebuie să plec?» «Da. Fiule, şi cât mai repede. Chiar în noaptea asta bagi în desagă statueta şi ceva de mâncare şi o iei prin pădure. Nu vor lipsi oameni care să te ajute. Întoarce-te în Europa şi povesteşte acolo ce fac ăştia cu noi.» «Şi apoi?» În acel moment, Lenocika a ridicat mâna şi m-a oprit. „E râu?" am întrebat-o. „Nu, nu. E foarte bine. Doream doar să-ţi cer să mă laşi să colaborez". Am râs amândoi. „Fă-o". „Bonzo-ul Ferreiro, după o călătorie mai mult sau mai puţin îndelungată, ajunge în Europa şi ţine la Paris nişte conferinţe despre ce se întâmplă în Vietnam. Lumea se îngrozeşte, se organizează câteva comitete de ajutorare a bieţilor indochinezi, au loc mitinguri şi colecte, dar rezultatul e nul. Bonzo-ul Ferreiro înţelege într-o bună zi că nu poate continua să care în spinare acea comoară de Buddha şi îl vinde muzeului Luvru. Primeşte mulţi bani în schimb. Atunci se întoarce în Villasanta". „Iar poliţia îl arestează pentru că-l vede îmbrăcat în bonzo". „Da, bineînţeles, dar ajunge la o înţelegere cu autorităţile. Îl îmbrăcam în preot?" „Asta nu se poate". „Am cunoscut odată un profesor american care purta o sutană lungă, la fel ca aceea a preoţilor, numai că de culoare gri. O făcea

pentru a se simţi mai comod”. „Unde l-ai cunoscut?” „La universitate. Venise să ţină nişte conferinţe despre critica literară, fiind convins că noi habar n-aveam de aşa ceva. A fost foarte dezamăgit. A fost după războiul rece, când cu ruşii şi americanii: am început să ne păcălim reciproc sub pretextul relaţiilor culturale”. „Şi ce-i cu asta?” „Bonzo-ului Ferreiro îi şade bine o asemenea costumaţie. Cum este foarte înalt, slab şi deja tomnatic, această haină îi dă un aer solemn”. Mi-am imaginat cum ar arăta bonzo-ul îmbrăcat astfel pe străzile din Villasanta, şi mi s-a părut potrivită sutana, chiar dacă griul era cam ciudat: dar şi mai ciudate ar fi fost tunicile de culoarea şofranului purtate de călugării budişti. „De acord”. „Acum, a spus ea. Mai lipseşte să rezolvăm problema familiei. Spui că are două fete, dar, deocamdată, Benita nu le-a născut. Sunt două fete de o anumită vârstă, au mai mult de douăzeci de ani sau în jur de douăzeci, fiindcă una dintre ele fumează. Preferi să ne întoarcem pentru a adăuga ceva? Ferreiro pleacă după naşterea lor” „Mi se pare mai potrivit, i-am spus, să se nască după plecarea lui. Ar putea să fie fiicele profesorului cu care se încurcase Benita”. „Şi vor fi ca mama lor?” „Asta nu ştiu încă”. „În cele din urmă, din text se

deduce că bonzo-ul are deja prieteni, poate chiar discipoli" „Este, într-un fel, un apostol, şi a reuşit să adune în jurul lui un mic grup de credincioşi, nu mulţi. Câţiva anarhişti, de exemplu. Pablo Bernárdez ar fi unul dintre aceştia. Şi tipul de la legătorie, care nu ştiu cine este..." „De ce se află bonzo-ul în stare cataleptică?" „Gradul înalt de perfecţiune îi permite să realizeze o călătorie astrală. La întoarcere, va aduce un mesaj" „Care?" „Cum vrei să ştiu dacă nu s-a întors încă? O va face mâine sau poimâine, noi vom fi de faţă..." Lenocika m-a îmbrăţişat şi mi-a sărutat conturul gurii. „Sunt tare mulţumită de tine", a spus cu o voce alintată; şi a continuat să mă sărute. Am crezut sincer că prin acele săruturi mă invita să facem dragoste şi i le-am întors mult mai pasionale. Mi-a temperat avântul. „Nu încă. A mai rămas o chestiune nerezolvată. Cine este Marcelo?" Am respirat adânc şi ea a adăugat: „Dacă nu eşti obosit, aş vrea să-mi spui chiar acum. Dacă nu, va fi dat uitării şi ştii doar ce se întâmplă cu ceea ce uiţi". Ah, Lenocika, dragă, de ce te-oi fi găsit atât de târziu! Când mă gândesc la ce simţ al disciplinei şi al datoriei ai. La abilitatea ta de a învălui munca în sărutări şi promisiuni erotice, îmi dau seama că, dacă ne-am fi cunoscut acum patruzeci

de ani, alta mi-ar fi fost soarta. Dar, sigur, acum patruzeci de ani nu te născuseşi încă, iar dacă te-ai fi născut, acum ai fi poate o babă…

2 iulie l-am explicat că Marcelo vine dintr-un roman anterior, pe care n-am izbutit să-l termin. Deşi l-am început cu mult entuziasm, m-am descurajat apoi şi l-am abandonat. Mai târziu, am trăit un eşec care m-a înfuriat. Într-o zi. Îmi răsfoiam hârtiile în căutarea unei teme şi am dat peste manuscrisul uitat. L-am recitit, am considerat că era bun (cel puţin, asta a fost impresia mea) şi m-am apucat din nou de scris. Atunci a ieşit, dintr-una din coastele acelui text, un roman nou. Pe Lenocika a amuzat-o povestea cu coasta şi mi-a cerut, dacă nu-mi era prea greu, să fac o paranteză şi să-i descriu acel proces. Bineînţeles că am făcut-o. Dar n-o să povestesc asta aici, aşa cum nu povestesc tot ce se întâmplă între Lenocika şi mine. Asta ar mai lipsi! Pot spune totuşi că, în timp ce vorbeam, capul lui Lenocika mi se odihnea în poală; că ochii ei, atât de albaştri şi de limpezi, rămâneau închişi. S-ar fi zis că dormitează, asta aş fi crezut şi eu dacă nu m-ar fi întrerupt din când în când şi dacă n-ar fi arătat, prin întrebările ei, că asculta cu atenţie naraţiunea mea. I-am vorbit despre Balbina Bendaña şi despre bunicul

ei, don Balbino Cubero, alias Leonezul, omul cel mai bogat din Villasanta, poate şi cel mai zgârcit şi cu inima cea mai împietrită. Şi despre unchiul Balbinei, don Bernardino Bendaña, care trăia într-un palat pustiu, măturat de vânturi şi ploi, împreună cu cele două vechi servitoare care furau pisicile şi găinile vecinilor pentru a-i da ceva de mâncare. Ah, bătrânul don Bernardino, conte de nu ştiu ce, tovarăş de vânătoare al lui Alfonso al XIII-lea şi *partenaire* credincios în legăturile cu femei frumoase şi scumpe! îşi ţâra mizeria gesticulând şi vociferând pe străzile din Villasanta şi îmi plăcea să mi-l imaginez sub formă de medalion de piatră, dintre acelea care abundă pe faţadele vechi ale oraşului şi pe obiectele de mobilier falsificate, în stil renascentist spaniol, unde un cap energic iese printr-un cerc, ca printr-o fereastră. Aşa se ivea şi capul lui don Bernardino pentru a cere dreptate împotriva unei lumi care îl ruinase. Marcelo, orbul, făcea parte din această faună. Născut de o prostituată bolnavă, rămas orb din neglijenţă, era adorat din pricina nostimei lui feţe de înger de maicile de la ospiciu, care aveau grijă de strălucirea şi moliciunea zulufilor lui. În afară de faptul că era drăguţ, mai era şi isteţ, iar mamele respectabile din

Villasanta, când îşi certau copiii leneşi şi tembeli, li-l dădeau pe Marcelo drept exemplu. Cum mai citea copilul acela, cum mai cânta la pian. Cu mâinile lui albe şi mititele! Nu se ştie de ce, don Balbino Cubero şi-a asumat sarcina de a-i plăti educaţia. Oare s-o fi făcut din cauza vreunei remuşcări legate de vreun fiu zămislit în chip sordid şi apoi abandonat şi sortit morţii? Odată ajuns în acest punct, Lenocika m-a întrebat dacă nu acumulasem prea multe calităţi în figura lui Marcelo, iar eu i-am răspuns că omul care constituise sursa mea de inspiraţie avea toate aceste calităţi, cel puţin pe cele intelectuale: căci pentru a inventa personajul Marcelo, avusesem în minte persoana altui orb, real de data aceasta, de la care împrumutasem haine şi situaţii, deşi acela era cu adevărat diabolic, spre deosebire de Marcelo, a cărui răutate nu atingea asemenea cote, fiindcă resentimentul firesc al invalidului era frânat de sentimentalismul lui foarte intens. Se îndrăgostise de Balbina Bendaña şi purta cu aceasta o bătălie dialectică, uneori violentă. Ea, dacă nu-l iubea la rându-i, era măcar fascinată de el. Lenocika m-a întrebat cât de departe ajunseseră lucrurile între ei. I-am răspuns că în cele deja scrise nu ajunseseră foarte

departe şi că nu se putea prevedea nimic, din moment ce era vorba despre un roman bazat pe caractere, a căror evoluţie determina evenimentele. „În discuţia cu Bernárdez, Marcelo pomeneşte în treacăt de o durere şi lasă să se înţeleagă că a înlocuit o femeie reală cu o statuie din piatră” „Da. Marcelo le topea pe amândouă într-una singură, se ducea de la una la cealaltă ca şi cum ar fi fost aceeaşi persoană, dar nu-ţi pot spune cu exactitate în ce constau relaţiile lui cu una şi cu cealaltă”. Lenocika a tăcut câteva clipe, apoi a deschis ochii. „Te gândeşti, atunci, să-l foloseşti în romanul nostru?” „Mi-ar fi cam greu s-o fac. Povestea la care mă refeream se desfăşoară înainte de războiul civil, aşa încât, acum, Marcelo ar avea şaizeci de ani sau chiar mai mult. Nu-mi e de folos”. „Totuşi, vorbeşte cu Bernárdez în catedrală”. „Fragmentul acela trebuie suprimat. E o eroare diacronică”. Lenocika a izbucnit în râs. „De ce nu-l păstrezi? Poate să rămână ca partener ipotetic de conversaţie. Să presupunem că, trecând graniţele timpului. Pablo şi Marcelo se întâlnesc…” Am rămas pe gânduri o vreme. „Voi mai vedea”. „Iar ceilalţi?” „Don Balbino era bătrân, a murit deja. La fel şi don Bernardino. Balbina, în schimb, poate fi păstrată ca fată bătrână

postmenopauzică. Pe vremea aceea, studia istoria la universitate. Astăzi este deja profesoară, o profesoară de categorie medie, foarte bogată, pentru că şi-a moştenit bunicul. Sigur că avea şi o mamă, care n-ar fi avut de ce să moară…” Mă potopeau amintirile vechiului roman eşuat: am încercat să le ordonez. „Uite: don Balbino, între alte lucruri, era proprietarul ziarelor din oraş, cel de dimineaţă, de stânga, cel de seară, de dreapta. Să presupunem că s-a nimerit ca Balbina să rămână cu cel de dimineaţă, iar mama ei, care era o habotnică, să moştenească ziarul de seară. Ziua şi *Noap*tea. *Am pute*a să le folosim în chestiunea polemicii locale legate de măicuţa care merge în infern. Noaptea *o apără* pe respectiva, pentru că părintele Almanzora o şantajează pe văduva lui Bendaña. Iar cei de la ziar îl ascultă. Cei de la Ziua. În schimb…” Lenocika m-a întrerupt. „Sunt de stânga?” „În măsura posibilului. Nu în chip declarat, bineînţeles, dar au mereu probleme cu cenzura, au fost amendaţi în repetate rânduri, iar directorul a fost suspendat din cauza unei caracterizări pe care i-a făcut-o unui ministru al educaţiei: l-a comparat cu o barză, căci, pentru el, orice om se defineşte printr-un animal care îi seamănă. Astfel încât, chiar dacă nu

spun lucrurilor pe nume, ştirile despre călugăriţă sunt cel puţin reticente. Acum mă gândesc că... Cred că e hazliu. Călugăriţa primeşte de la părintele Almanzora datele necesare pentru a conferi voiajelor ei o brumă de verosimil fantastic, date pe care preotul le scoate din Divi*na Comedie. Don* Procopio descoperă lucrul acesta, se întâlneşte cu directorul ziarului, care îi e prieten, şi pun la cale împreună un articol care semnalează coincidenţele. Cum ţi se pare? u Lenocika m-a strâns de mână şi a aprobat din cap. „Regret pierderea lui don Bernardino. Ce vârstă ar avea acum?” „Mai mult de o sută de ani!” „N-am putea să-l întinerim puţin?” „Dacă l-a însoţit pe Alfonso al XIII-lea la activităţile sportive şi la chefuri, nu prea merge. Există, în plus, şi alte amănunte care ne împiedică s-o facem. Don Bernardino era proprietarul faimosului Crist al lui Bendaña, o piesă de fildeş, ieşită din atelierele leoneze, cam prin secolul al unsprezecelea. Doar atât rămăsese în palatul lui, care nu mai era al lui, ci al Leonezului. Acesta i l-a cumpărat şi îl lăsa să locuiască acolo din milă. Păstra Cristul într-un mare salon gol, alături de o lampă cu ulei şi un scăunel pentru rugăciune îmbrăcat în catifea decolorată. Don Bernardino le spunea tuturor că nu mai rezistă, că va

sfârşi prin a vinde Cristul pentru a putea să mănânce ceva cald în puţinii ani ce-i mai rămăseseră de trăit, că îl va vinde americanilor. A existat teama că o va face şi arhiepiscopul s-a gândit să i-l cumpere şi a trimis pe cineva să stabilească detaliile afacerii, însă acel cineva, care se pricepea la artă, a descoperit că era vorba despre un fals. Don Bernardino i-a mărturisit atunci că a trebuit să-l vândă cu mulţi ani în urmă pentru a ajuta o infantă aflată în dificultate. «Se află într-un muzeu din Statele Unite. Le-am pus condiţia să-mi dea, în schimb, o copie exactă şi au făcut-o. E asta.» Adevărul e însă că don Bernardino vânduse Cristul pentru a putea să se culce cu o balerină foarte faimoasă, care îşi dăruia favorurile în schimbul bijuteriilor scumpe. Doar în Spania nu mai sunt infante de mulţi ani…” „Mare păcat”. „În orice caz, voi vedea dacă mă pot folosi de Marcelo mort şi de Balbina vie. Asta n-ar fi greu”. Deja mi se perindau prin minte anumite imagini şi am tăcut pentru a le urmări, dar Lenocika a început din nou cu întrebările: „Spre finalul conversaţiei dintre Marcelo şi Pablo este pomenită Coca. Ce-i asta?” Eram pe cale să-i explic, când, din străfundurile sufletului mi s-a ivit amintirea Balaurului cel Urât. Cât de mult întârziase! Acel resort

pus în funcţiune când don Procopio mi-a arătat miniaturile manuscrisului ajunsese la capătul mişcării sale.

3 iulie

„Acum, i-am spus Lenocikăi, o să-ţi vorbesc despre Balaurul cel Urât”. „Ce-i asta?” „Altă reminiscenţă. Un vechi personaj care nu a trecut frontiera imaginaţiei, despre care n-am scris niciodată nici măcar un rând, dar care apare din nou acum. Aparţine unui roman care nu a depăşit stadiul de proiect; poate că n-a ajuns nici măcar să fie un proiect. Urma să se intituleze *Insula, regina şi zgripţuroaica.* Iar locul acţiunii era Insula Mazaricos, un soi de stâncă bazaltică pierdută în mările Apusului, din care se ivea ca un cetaceu tocit. Imaginea insulei am luat-o dintr-o revistă de geografie, unde apărea într-o fotografie în culori; ca o bucată de lemn… Dar ar fi mai bine s-o vedem”. Lenocika a făcut un salt neaşteptat şi a ajuns în picioare pe covor. „0. Da. Bineînţeles, cum să nu! De multă vreme n-am mai călătorit”. „Drumul ăsta nu poate fi bătut cu piciorul. E departe şi ai putea obosi. Eu, cel puţin, nu aş fi în

stare să fac un drum atât de lung. Aşază-te lângă mine”. Mă aflam pe canapeaua unde ea se întinsese cu capul în poala mea, aşa cum am spus. Şi-a făcut loc lângă mine. Mi-a zâmbit. „Te las să fumezi încă o dată”. I-am mulţumit cu un sărut. „Cel mai comod ar fi să ajungem în insulă pe calea aerului. Dacă mergem după soare, vom sosi acolo pe înserat”. „Vom avea unde să dormim, pe insulă?” „Bineînţeles. Am spus că trebuie să urmăm soarele, pentru că el ne va indica drumul. Chiar în această direcţie se află insula”. Lenocika şi-a întins braţele. „Mi-ar plăcea să mă agăţ de lumină, dar mi-e teamă că razele vor fi prea subţiri şi voi cădea”. „Cuvintele nu au greutate”, i-am răspuns şi, pentru a-i risipi temerile, m-am aşezat într-un jet de lumină care m-a dus departe într-o clipită. „Aşteaptă-mă!” a strigat ea, râzând; iar când am întors capul, venea deja în urma mea, sărind de pe o rază pe alta, şi a ajuns curând lângă mine. Parcă ne dădeam în căluşei ca doi copii, ne îndepărtam şi ne apropiam unul de celălalt, râzând, urcam şi coboram ca pe un tobogan. Treceau pe sub noi văile deja umbrite şi culmile încă luminate; în albia câte unui râu şi în marea încă îndepărtată, soarele se înroşea. Villasanta rămânea învăluită în ceaţa după-amiezii,

neclară precum oraşele deşertului. Când am ajuns pe coastă, i-am arătat Lenocikăi un mic port. „Acolo e Muxía. În fiecare săptămână vine vaporul din Mazaricos, condus de doi bărbaţi, proprietarul şi maşinistul. Sunt împreună de treizeci de ani şi nu şi-au vorbit niciodată”. „Unul o fi franchist, iar celălalt republican”. „Nu. Unul este dintre oamenii pe care îi vezi mereu din faţă, iar celălalt, dintre cei pe care îi vezi numai din profil”. I-am explicat că în Mazaricos exista un singur oraş, iar locuitorii lui se împărţeau în cele două categorii care păreau mai degrabă două rase. Cei care se văd din faţă trăiesc în partea dreaptă a localităţii, ceilalţi, în partea stângă. În mijlocul celor două zone, chiar deasupra portului, se află cazinoul, unde pot să intre numai bărbaţii. „Parc-ar fi un sat de indieni bororo”. „Din aşa ceva m-am şi inspirat când l-am inventat”. Coasta rămânea în urmă, iar soarele ameninţa să intre în nişte nori negri, care mărgineau orizontul; erau învoiţi, ca de furtună, tiviţi cu aur. Am fi rămas fără mijloc de transport dacă înghiţeau soarele, dar acesta, după cum se ştie. Se deplasează mai încet când apune, astfel încât am avut vreme să ajungem să vedem insula Mazaricos la orizont, lungă şi turtită ca spinarea unui peşte uriaş, cu toate că,

văzută de aproape, părea mai degrabă rotundă, cu falezele tăiate în golfuri şi golfuleţe şi o suprafaţă plană şi fără copaci, de parcă ar fi fost măturată de vânt. Luminile care începeau să se aprindă ne-au indicat poziţia exactă a oraşului; văzut de sus, părea un amfiteatru cu căsuţe aşezate în jurul unui debarcader curbat, unde erau bărci şi bărcuţe şi oameni care se plimbau. Când soarele dispăruse aproape, am alunecat în jos pe razele noastre şi am coborât lângă intrarea în port. „E târziu ca să-l mai vedem pe Balaurul cel Urât, i-am spus Lenocikăi, la ora asta, grota în care se ascunde e întunecată, dar, chiar dacă el nu ar dori să-l vedem, pentru că urâţenia îl face timid şi discret şi nu se lasă scos decât cu greutate din ascunzătoarea lui submarină, n-aş vrea să pierzi spectacolul grotei la răsăritul soarelui, o adevărată splendoare”. Lenocika s-a aşezat pe o piatră lustruită de vânt şi ploaie. „Aşa este şi peisajul ăsta, atât de pustiu şi dur”. Venea pe drum, cântând din n-ai o melodie complicată şi arhaică, un bătrân păstor de capre, care se lăsa văzut numai din profil; a trecut pe lângă noi şi ne-a salutat în limba locului, pe care Lenocika n-a înţeles-o. L-am întrebat dacă vom putea găsi la ora aceea unde să rămânem peste noapte; ne-a

spus că în localitate exista un hotel, dar că nu îşi amintea ca vreodată să fi tras acolo vreun oaspete. „Lumea ne-a abandonat cu secole în urmă sau poate că a uitat de noi. Când vaporul aduce pe cineva, acela e unul dintre noi, care se întoarce din străinătate sau vine numai să-şi viziteze familia; în orice caz, acela are casa lui. Cu toate acestea, hotelul se păstrează curat şi aranjat pentru ziua în care va sosi regina.

— Şi a arătat spre Lenocika: – N-o fi doamna aceasta?” I-am tradus Lenocikăi ce spusese păstorul de capre. „Spune-i că nu. Ce prostie! Dacă aş fi regina, chiar şi numai pentru câteva ore, n-aş mai fi primită în ţara mea”. Păstorul a căzut pe gânduri câteva clipe. „Păi toată lumea o să creadă că ea este, pentru că se potriveşte descrierii pe care părinţii noştri ne-au transmis-o, aşa cum şi ei, la rândul lor, au auzit-o de la bunicii noştri, şi tot aşa, dacă o iei înapoi pe firul timpului, până nu se ştie câte secole în urmă”. „Vă amintiţi de numele reginei?” „Regina, regina pur şi simplu”. L-am întrebat care era adresa hotelului; mi-a răspuns că era lângă port, în jumătatea stângă, dar că grădina aparţinea dreptei. I-am mulţumit, iar el a plecat cu muzica şi cu caprele lui, iscând un oarecare vacarm cu tălăngile. Când s-a îndepărtat, am

judecat împreună cu Lenocika situaţia. În felul următor: „Dacă acum coborâm în oraş şi căutăm hotelul, ne vom introduce inevitabil în romanul din care face parte oraşul. Din partea mea, putem s-o facem, dacă şi tu eşti de acord, pentru că, din punctul nostru de vedere, e totuna un roman sau altul. Însă ei vor considera negreşit că eşti regina, iar tu va trebui să joci acest rol. Aşa că hotărăşte tu”. Lenocika s-a gândit puţin. „Nu-i vorba că nu m-ar ispiti s-o facem, mi-a spus, căci oamenii din faţă şi cei din profil trebuie să fie fascinanţi, dar nu uita că sunt o fată sovietică, educată în spiritul cel mai ortodox al marxism-leninismului, drept pentru care rolul de regină îmi provoacă o anume silă; în plus. Gusturile mele literare sunt destul de clasice şi bifurcaţiile sfârşesc întotdeauna prin a mă plictisi. Acest voiaj pe care l-am făcut aparţine romanului nostru, şi dacă lucrurile merg bine, îl vom lua până la urmă cu noi la Villasanta pe Balaurul cel Urât, o să vezi, aşa că, într-o formă destul de vagă, ne vom menţine în interiorul temei. Dacă trecem la altceva, riscăm să lăsăm neterminat ce-am început, iar tu ai deja multe proiecte pe care le-ai realizat doar pe jumătate. Pe de altă parte, mărturisesc că mi-ar plăcea să o salut pe

proprietara hotelului unde, în plus, am găsi paturi comode şi puţină mâncare”. „Am adus eu ceva cu mine, şi i-am arătat traista pe care o inventasem tocmai în acel moment şi mi-o agăţasem de umăr, am plăcinţele din acelea cu caviar, care îţi plac atât de mult”. „Caviar din Guadalquivir?” „Din Volga, garantat”. A întins mâinile. „Dă-mi-le imediat, te rog!” I-am dat plăcinţelele cu tot cu cutie şi am privit cum le-a mâncat cu o voracitate infantilă. În timp ce mânca, am inventat o chitară pe care i-am aşezat-o la picioare, căci Lenocika. După ce mânca plăcinţele cu caviar, devenea nostalgică şi cânta cântece din ţara ei, care vorbeau despre râuri, păduri, stepe şi dragoste. Noaptea începuse, iar eu vedeam doar umbra ei, în vreme ce ea o vedea pe a mea. A început să cânte. În acest timp. Am ridicat în jurul ei o cabană în stare să reziste vântului nopţii, cu un cămin aprins şi un pat acoperit cu blănuri de focă şi de urs alb, iar piatra pe care cânta Lenocika a rămas lângă uşă, astfel încât flăcările căminului să-i lumineze, din vreme-n vreme, chipul. Mai auzisem şi în alte rânduri acea baladă a lui Boris Godunov. Cu versurile şi muzica atât de vechi. Povesteau aventurile şi nenorocirile ţarului violent şi înşelăciunile presupusului Dmitri. Îmi plăcea vocea de

violoncel a Lenocikăi şi pentru a o auzi mai bine, m-am aşezat aproape de ea, pe colţul patului. Când a terminat, i-a căzut părul pe faţă, iar balalaica i-a alunecat, până ce a căzut pe jos cu un zgomot discordant. „Mi-e frig”, mi-a spus, şi eu am luat-o în braţe şi am culcat-o sub blana de urs. „Îmi amintesc de prietenii mei şi de barul acela în care ne adunam când ieşeam de la universitate. Aproape mereu venea cu noi şi profesorul Levinka, pentru că era îndrăgostit de mine. Şi el obişnuia să cânte balada lui Boris; de la el am învăţat-o. Şi micuţa Katia, şi Vladimir, prietenul ei, care or fi deja căsătoriţi acum, iar eu nu am fost la nuntă…” M-am simţit vinovat pentru că am rupt-o de lumea aceea, care era a ei, unde bărbaţii şi femeile erau din carne şi oase, nu nişte simple vorbe. „Dacă vrei…”, am insinuat; dar Lenocika m-a înlănţuit cu braţul de talie şi m-a tras spre ea. „Nu, nu, ştii foarte bine că nu. Numai că, uneori, îmi aduc aminte de ei şi mă întreb dac-or fi fericiţi. Levinka nu e, bineînţeles, dar se consolează, probabil, atacându-i cu furie pe formalişti, care au murit cu toţii”. A închis ochii; braţul i-a slăbit treptat. I l-am acoperit şi am lăsat-o să doarmă. Afară, un vânt zurbagiu străbătea câmpul şi nişte picături mari de ploaie loveau acoperişul de paie.

M-am aşezat comod în faţa focului şi m-am gândit că i-ar plăcea, când s-o trezi, să asculte din gura mea continuarea romanului. Pe cine să urmez? Pe don Procopio, pe Pablo, pe bibliotecar, pe arhiepiscop? Flăcările se încăpăţânau să deseneze imaginile unor fete tinere. Dracul mi le-o fi adus în minte, chiar dacă le uitasem! Marujita şi Conchita, „las Marujitas”, fiica gazdei mele din vremea studenţiei şi o prietenă a ei, care locuia tot acolo. Erau poreclite „telefonistele”, din pricina meseriei lor. Marujita era foarte drăguţă. Conchita, nu cine ştie ce. Şi era cam grasă dar, pentru că stătea în preajma prietenei sale, era şi ea curtată. Li se dusese vestea că erau curve, fetiţele, şi, după ştiinţa mea, era adevărat. Amintirea lor s-a suprapus pe alta, legată de altă pereche, de surori de data aceasta, care vânau studenţi fără experienţa şi erau genul „priveşte-mă, dar nu mă atinge”, dar rămăseseră gravide până la urmă. Cu un profesor universitar, spunea lumea. Însă nu s-a dovedit nimic, fiindcă s-au dus să nască la munte şi nu au mai fost văzute prin oraş. Toate cele patru fete s-au topit într-o a treia pereche, cea imaginară, care a ajuns imediat să se numească „las Pepuchas” şi erau fiicele bonzo-ului, Pepucha şi Juanucha, cu aceste diminutive pe

care pedanţii le corectau după norma rusească, Pepucika şi Juanucika, sau, cel puţin, aşa mi s-a năzărit mie. După cât se ştie, mama lor le-a născut când era singură, iar când l-au întrebat odată pe bonzo dacă nu-i era ruşine că fetele ajunseseră nişte târfe, el a răspuns filosofic: „Când s-au născut, mama lor umbla cu Cutărescu, aşa că n-au decât să facă ce vor”. Nu ştiu dacă răspunsul a fost pe măsura gradului de moralitate atins de bonzo, însă trebuie să ţinem seama de faptul că, oricât de înalt ar fi fost acest grad, mai cobora uneori şi la nivelul solului. Când se întâmpla asta, omul vorbea cu pasiune, de exemplu, despre loto-prono, deşi nu apucase să joace niciodată. Am hotărât, aşadar, să continui povestea în direcţia aceea, adică din punctul de vedere al Pepuchelor sau, mai precis, al uneia dintre ele, pentru că, ţinând seama de ideea care îmi venise, cealaltă mai mult mă încurca. Lenocika dormea şi, din când în când, spunea obscure cuvinte ruseşti, care ajungeau la mine ca un susur de „ñ”-uri. Am privit-o îndelung, înainte de a mă apuca de lucru; iar apoi am lucrat în linişte, scriind de mână, contrar obiceiului meu. Ca nu cumva zgomotul maşinii de scris să o trezească. Şi asta mi-a ieşit în acea noapte:

Naraţiune (II)

3 iulie

În după-amiaza aceea Pepucha hotărî să meargă la Villagarcia cu o prietenă şi nişte studenţi care aveau maşină şi care le invitaseră să mănânce fructe de mare. O anunţă pe Juanucha că nu avea să se întoarcă până târziu, aşa că să nu-şi facă griji. La ora mesei, doamna Benita spuse că îşi va petrece după-amiaza cu o prietenă care, la rândul ei, o invitase pe altă prietenă, ghicitoare în cărţi, şi să nu conteze pe ea până la cină, astfel încât lui Juanucha îi rămânea casa la dispoziţie, dar să nu-l lase pe tatăl ei singur, pentru orice eventualitate. Atunci Juanucha îl anunţă pe Shanti Echevarría, un student din Bilbao cu care era în vorbe, că în loc să iasă ea pe furiş, să vină el la ea acasă şi că ora cea mai potrivită ar fi în jur de cinci, şi râmaseră înţeleşi, iar, în aşteptarea întâlnirii, Juanucha începu să deretice prin casă şi la patru terminase deja, lăsând-o curată şi aranjată de parcă urma să primească vizita unui prinţ. Se gândise să folosească patul mamei, care era destul de îngust, dar

nu scârţâia şi apoi camera era foarte respectabilă; se afla acolo o masă plină cu unelte de ceasornicărie şi un fotoliu vechi, într-o stare destul de bună; pentru că îi era ruşine să-l ducă pe Shanti în patul ei sau în cel al Pepuchei, care erau mai degrabă laviţe decât paturi, oricât de mult ar fi vrut ele să ascundă acest lucru cu plăpumi de creton şi perne fantezi, aşezate în poziţii strategice; şi chiar dacă sora ei avusese ideea să lipească pe pereţi feţe de artişti de cinema şi unul sau două postere primite cadou, adevărul este că pe tavan şi într-un colţ erau pete de igrasie foarte vizibile care urâţeau camera. Bineînţeles că unde se afla tatăl ei erau camera şi patul cele mai bune, pentru că acolo aşezaseră dulapul cu oglindă şi maşina de cusut, ce se ascundea într-o mobilă cu capac, foarte decorativă; pereţii nu aveau igrasie, iar cele două peisaje, decupate dintr-un număr al revistei *Blanco y Negro,* fiecare în rama lui, erau foarte elegante; dar Juanucha ştia că, atâta vreme cât tatăl ei se afla în pat, oricât de adormit ar fi fost. Sau, cum spuneau unii, cataleptic. Nu era decent să faci acolo lucrul acela, apoi, chiar dacă patul era mare. De două persoane, tatăl ei ocupa jumătate, iar locul rămas se putea compara, în lăţime, cu patul mamei; astfel încât avea totul calculat şi până

la ora cinci, începu să citească un roman de Corín Tellado pe care i-l împrumutase, chiar în acea dimineaţă.

Luisa, fiica vânzătoarei de la pâine. Era un roman foarte frumos, în care o fată îşi apăra fecioria de atacul unei grămezi de bărbaţi şi sfârşea prin a i-o dărui unui inginer arătos şi bogat, după căsătorie, bineînţeles. Dar nu citise nici douăzeci de pagini, când cineva bătu la uşă. „Da' grăbit mai e", gândi Juanucha şi se duse să deschidă. Cel care bătuse era Pablo, care purta un impermeabil ud şi care nu spuse nimic, ci doar rămase aşa, uitându-se la ea. Ea, respectuoasă, îl invită să intre, dar el nu vru. „Am venit doar să vă amintesc că în seara asta, pe la şase, tatăl dumneavoastră îşi va reveni, căci se împlineşte sorocul". „În seara asta? îl întrebă Juanucha. Eu cred că va fi mâine dimineaţă, dacă nu am greşit socoteala" „Nu-i aşa. Eu cred că e astăzi, chiar dacă s-ar putea să fi greşit şi eu; însă, în orice caz, ar fi bine să fim pregătiţi". „Dumneavoastră ce vreţi, de fapt? Să fiţi de faţă când se trezeşte?" „Nu aş îndrăzni să vă cer asta, dar mi-ar plăcea..." „Bine, atunci mergeţi să faceţi o plimbare şi întoarceţi-vă după şase şi vom vedea atunci ce se întâmplă". „Aş putea să aştept în faţa uşii,

dacă nu vă deranjează”. „Dar, omul lui Dumnezeu, pe o vreme ca asta, ce-o să faceţi în faţa unei uşi atât de urâte? Nu ştiţi cum suflă vântul pe străduţa asta?” „Atunci o să stau puţin într-o cafenea”. „Aşa, mergeţi într-un loc cald şi lăsaţi să treacă o bună bucată de vreme, pentru că nu ştim dacă în daraverile tatălui meu o exista sau nu punctualitate, şi, la fel de bine, se poate trezi la şase sau la nouă fără un sfert”. Pablo îi mulţumi şi coborî scările fără să se uite înapoi, dar Juanucha rămase în uşă, gândindu-se ce păcat că un bărbat atât de chipeş, în loc să se gândească mai mult la femei, se ocupa cu prostii împreună cu bonzo-ul şi alţi nebuni ca el. Se puse iarăşi pe citit şi la cinci fix cineva bătu la uşă. De data aceasta era Shanti, îmbrăcat şi el cu un impermeabil ud, pe care vru să-l dea jos imediat, pentru că nu se putea apropia de nimeni din pricina lui. Juanucha i-l luă şi i-l duse la bucătărie, unde îl agăţă deasupra chiuvetei. Când ajunse în coridor, Shanti, care era un tânăr înalt şi puternic, o luă de mijloc, o ridică în aer şi începu s-o muşte de pulpe. Ea dădu din picioare. Îi ceru să fie cuminte şi să lase pentru pat lucrurile care se fac în pat.

Îl luă de mână şi îl duse în camera mamei. Dar lui

Shanti i se păru că patul acela era prea îngust, că doar el singur încăpea în el şi că trebuiau să caute altul, dacă nu să meargă pe ascuns acolo unde nu existau probleme cu spaţiul. Juanucha îi spuse că singurul pat mare din casă era acela unde era culcat tatăl ei. Pe Shanti îl trecu un fior „Nu mi-ai spus că nu va fi nimeni acasă?” „Să vezi, tata e ca şi cum n-ar fi. Pentru că e în stare cataleptică, după cum spun ei”. Lui Shanti, care studia medicina, lucrul ăsta îi deşteptă interesul. „Mă laşi să-l văd?” Ea îl luă de mână. „Vino. Nu e altceva decât un om care doarme”. „Atunci, n-o fi cataleptic”. „Mie mi se pare că doarme”. „Dar respiră?” „Nu ştiu. N-am observat”. Intrară în cameră, Juanucha deschise obloanele, iar Shanti îl putu vedea pe bonzo, îmbrăcat cu sutana lui gri, întins în pat cât era de lung, şi nemişcat. Se apropie, îi luă pulsul şi îi lăsă braţul să cadă. „E ca şi mort”. „Da. Aşa pare, dar morţii putrezesc, iar el e în starea asta de cincisprezece sau douăzeci de zile, aşa că trebuie să fie adevărată chestia aia cu catalepsia”. „Dacă se află într-o asemenea stare, nici nu vede, nici nu aude, nici nu simte”. „Asta ne-a spus şi el”. Shanti îşi dădu jos sacoul şi îl lăsă, împăturit, deasupra mobilei în care se afla maşina de cusut. „Uite, chestia

e foarte simplă: îl apucăm amândoi şi îl băgăm sub pat. Iar după ce terminăm, îl punem la loc şi totul e în regulă”. „El a cerut să nu fie mişcat”. „Aşa înţepenit cum se află acuma, e ca şi cum am mişca un lemn. O să vezi. Tu îl apuci de picioare, iar eu de cap şi, când spun eu, bufi. Îl lăsăm pe podea, după care va trebui doar să-l împingem puţin câte puţin până-l băgăm sub pat”. „Tu crezi că o să încapă?” „Aşa slab cum e? Uită-te la distanţa dintre podea şi pat. Începe liniştit”. „Dar de ce nu vrei să mergem în camera cealaltă?” „Pentru că am nevoie de un pat foarte mare. Dacă nu, sărind cum sar eu, poate cad”. Juanucha. Resemnată, l-a apucat pe tatăl ei de picioare. „Hai să vedem. Dar fă-o cu grijă. Săracul de el nu are nicio vină că tu ai nevoie de o arenă pentru luptele cu tauri”. Shanti se duse la capul patului şi pipăi umerii bonzo-ului. „E numai oase. Pe bune că pot să-l ridic singur, fără ajutorul tău”. „Oricum, ar fi mai bine s-o facem împreună”. Shanti dirijă operaţiunea, până ce trupul bonzo-ului dispăru sub pat. „Hai! Acuma dezbracă-te”. „Ai putea foarte bine să mă ajuţi!” Până la urmă, Shanti o ajută ridicând-o în sus, aruncând-o în pat, scuturând-o, aşezând-o pe burtă, cu picioarele în sus, făcând el însuşi pluta şi stând în mâini, efectuând un salt mortal

sau sprijinindu-se într-o singură mână, în vreme ce corpul i se învârtea. Fără să ştie Juanucha cum, se treziră dezbrăcaţi amândoi, iar poziţiile în care o punea Shanti păreau că ţin mai degrabă de gimnastica de circ, decât de o femeie care vrea să se desfete cu ce i se cuvine. Aşa că, la şase şi cinci erau obosiţi, iar Shanti fuma o ţigară, scuturând scrumul într-o cutie rotundă, de tinichea, pe care i-o adusese Juanucha de undeva, când se auzi o lovitură sub pat, urmată de nişte cuvinte, şi Juanucha, speriată, zise în şoaptă: „Şi-a revenit!” Apucă iute cearşaful, se înveli în el şi coborî din pat. Trupul bonzo-ului se mişca, iar capul lui pleşuv se ivea de sub pat. Cu o mână slabă şi galbenă îşi freca fruntea. Juanucha nu-şi lua privirea de la el, în timp ce Shanti zdrobea ţigara şi întindea mâna după haine. „S-a întâmplat ceva?” întrebă Juanucha. „Da, răspunse bonzo-ul; m-am lovit sănătos la cap de muchia patului. Cred şi eu! Nu mi-am dat seama de locul în care mă aflam şi, când m-am ridicat...” „Acum o să vă aduc apă proaspătă. Tu, Shanti, ajută-l”. Shanti îşi pusese pantalonii şi ciorapii. Când ieşi din odaie, Juanucha aprinse lumina, pentru că începea să se lase întunericul. Shanti, cu pieptul gol, sări peste pat, îl luă în braţe pe bonzo şi îl aşeză

în locul lui dinainte. Acestuia i se înroşea un loc de pe frunte. „Nu-i nimic, nu-i nimic. Un biet cucui”. Shanti căută o monedă în buzunarele sacoului şi o lipi pe locul lovit. „Vă doare?” Bonzo-ul îi zâmbi. „Tovarăşii mei şi-au dat foc de vii.

când au năvălit americanii. Ei erau foarte înaintaţi şi puteau să suporte această durere, iar dacă eu nu mi-am dat foc odată cu ei. Asta s-a întâmplat pentru că superiorul meu îmi interzisese s-o fac, fiindcă aveam experienţă mai puţină. Dar dacă vorbim despre un biet cucui…” „Atunci, cu adevărat nu simţiţi nimic?” „Nu. Fiule, nu simt chiar nimic. Dar dumneavoastră trebuie să vă îmbrăcaţi de tot, pentru că aţi putea răci”. „Şi moneda?” „Lăsaţi. O s-o ţin eu”. Bonzo-ul nu mai era atât de palid: părea că sângele i se întoarce, încet dar sigur, în obraji. Juanucha intră cu o cârpă muiată în apă rece. „Hai, puneţi-vă asta”. Bonzo-ul luă cârpa şi şi-o puse pe frunte. „Vreţi să vă luaţi moneda, domnule? Iar tu, Juanucha. Fă-mi un serviciu. Pregăteşte-mi o ceapă cu puţin ulei, puţină sare. Şi o cană cu ceai”. „Da. Domnule. Imediat. V-am spus oare că băiatul ăsta e Shanti?” „Nu, nu mi-ai spus”. „Păi e Shanti, student la medicină”. Când străbătea coridorul, auzi nişte bătăi uşoare în uşă. „Iar

a venit don Pablo!” îşi spuse în gând şi deschise uşa fără zgomot. Don Pablo o întreba din priviri. „Intraţi, intraţi, vă rog”. Întinse mâna şi îl apucă. Atunci, cearşaful îi alunecă de pe umăr şi îi dezveli un sân. „Vai!” strigă în şoaptă şi se acoperi de îndată. Pablo era deja înăuntru. Ea închise uşa şi îl împinse spre bucătărie. „Haideţi, haideţi şi ajutaţi-mă. Chiar acum, tata este cu un domn”. „Dar nu-l pot vedea?” „Ba da, imediat ce pleacă domnul acela. Dar veniţi şi ajutaţi-mă, că trebuie să-i pregătesc ceva de mâncare”. Se aflau deja în bucătărie. „Nu-i mare lucru, însă în timp ce eu pun să fiarbă apa pentru ceai, dumneavoastră aţi putea curăţa ceapa. A cerut o ceapă cu ulei şi sare şi o cană de ceai. Nu vi se pare cam puţin după atâtea zile?” „În starea cataleptică, organismul e ca şi mort şi nu are nevoie de alimente”. „Atunci, de-asta se mulţumeşte cu atât de puţin”. Pablo avea în faţă o ceapă mare. Un cuţit şi un fund de lemn. „Ceaiul trebuie să i-l faci cu mare grijă, ştiţi? iar eu sunt cea care i-l pregăteşte cel mai bine. Întotdeauna îmi spune că e bun. Dar el mi-a arătat cum să fac. E foarte simplu, nu trebuie decât să ai grijă cu apa şi să nu pui mai mult ceai decât trebuie”. Luă din dulapul de vase o oală mică, roşie şi o umplu cu apă. Pablo, cu ceapa

într-o mână şi cuţitul în alta. Nu ştia cum să înceapă. Juanucha puse pe vatră un reşou cu spirt şi îl aprinse. „Aveţi grijă! o avertiză Pablo. Cu cearşaful acela pe dumneavoastră puteţi lua foc în orice clipă”. „Aveţi dreptate, dar, din cauza grabei, nu mi-am dat seama. Lăsaţi-mă pe mine. O să tai eu ceapa, dumneavoastră aveţi grijă de apă. Fiţi atent când fierbe, pentru că trebuie luată imediat de pe foc”. Pablo spuse că da şi începu să contemple flacăra albastră. Ea se apucă să taie ceapa şi între ei se aşternu tăcerea. „Dumneavoastră sunteţi un om bun, nu-i aşa?” spuse deodată Juanucha. „De ce spuneţi asta?” „Pentru că vă interesează soarta altora. Altcineva nu ar fi observat că cearşaful ăsta s-ar fi putut aprinde şi m-aş fi putut arde”. Pablo nu răspunse. „Daţi-vă la o parte puţin, să nu vă lăcrimeze ochii”. În timp ce tăia ceapa, lui Juanucha îi aluneca cearşaful şi-i lăsa descoperite părţile corpului: sânii, şoldurile şi, la un moment dat, chiar şi pântecele. „Daţi-mi o mână de ajutor, vă rog. Nu vreau să ating cearşaful cu degetele astea care miros a ceapă”. Pablo se apropie de ea pe la spate şi îi aşeză cearşaful cum putu mai bine. „Trebuia să vă îmbrăcaţi”. „Da, dar n-am avut timp. Acum aveţi grijă. Aici este ceainicul cu ceaiul înăuntru. Eu o să-i duc

ceapa, ca să înceapă să mănânce. Dacă fierbe apa înainte să mă întorc, o puneţi în ceainic şi-l acoperiţi”. Aranjă într-o farfurie bucăţile de ceapă, puse ulei şi sare pe deasupra, apoi aşează farfuria pe o tavă din cositor şi ieşi. În dormitor, Shanti şi bonzo-ul discutau cu vioiciune despre loto-pronosport, iar pe Shanti îl uimea faptul că, deşi putea să prevadă, după cum spunea, rezultatul partidelor, Ferreiro nu juca totuşi în fiecare săptămână. „Aţi deveni milionar”. „Dar, fiule, de ce-aş vrea eu să fiu milionar?” Shanti îl ajută să se aşeze în pat şi Juanucha îi puse farfuria în poală. „Acum vă aduc şi ceaiul”. Apoi se întoarse spre Shanti. „Iar tu, ai putea să pleci”. El îşi îmbrăcă sacoul. „Dacă porunceşti…” „Chiar aşa. Acuma nu mai ai ce face aici. Prietenii tatălui meu vor veni în curând”. „Chestia e că aş vrea să-l întreb cine va câştiga duminică”. „Da’ ce-ţi pasă ţie acuma? O să-l întrebi altă dată”. Îl împinse pe Shanti spre ieşire. „Să auzim numai de bine, domnule, bună seara. Mă bucur că v-aţi întors atât de sănătos din călătoria dumneavoastră. Iar chestia aia de la frunte e o nimica toată, vă asigur eu de asta, că sunt în anul patru la medicină”. Juanucha îl aştepta cu impermeabilul. „Hai, pune-ţi asta şi du-te”. „Dar treaba de astăzi

trebuie s-o terminăm” „Mai vorbim”. Shanti vru s-o sărute, dar ea îşi feri faţa. „Acum, n-am chef de sărutări.

Du-te odată”. „Îmi voi lua la revedere cu o scatoalcă” şi îi trase o palmă peste buci. După ce închise uşa, Juanucha răsuflă uşurată. „Ce pisălog!” Fugi la bucătărie. Pablo pusese deja ceaiul în ceainic şi stinsese reşoul cu gaz. „Nu aţi lăsat apa să fiarbă mult, nu-i aşa?” „Nu, am luat-o de pe foc când a dat în clocot”. „Atunci e gata. Hai să-i ducem ceaiul tatălui meu. Se va bucura să vă vadă. O să-i spun cât s-au interesat de el prietenii lui, în timp ce el era… cum se spune? Cataleptic?” „Da, dar nu-i povestiţi că omul de la legătorie a vrut să-i introducă mâncare în corp pe cale rectală”. „Aşa se spune?” „Da, aşa se spune: o clismă pe cale rectală”. Juanucha ducea într-o mână ceainicul cald, iar în cealaltă, o farfurioară cu o strachină închisă la culoare, hindusă. „Nu-i pune zahăr, ştiţi? Adevărul e că nu ştiu cum de-i place aşa”. Bonzo-ul tocmai termina de mâncat ceapa, al cărei miros acru ajungea până la uşă. Juanucha intră în linişte. În timp ce lua de pe tavă farfuria unde fusese ceapa şi punea în loc ceainicul şi ceaiul, spuse cu tonul cel mai firesc din lume: „Iată-l pe prietenul

dumneavoastră”, şi îi făcu lui Pablo semn să intre. Când îl văzu, bonzo-ul îi întinse mâna, iar Pablo i-o luă între ale lui. „Cum vă simţiţi, învăţătorule?” „Bine, bine. Puţin slăbit încă, dar bine. Şi am multe lucruri de povestit”. „Aşezaţi-vă, don Pablo”, spuse Juanucha. Şi îi arătă capul patului. Acest gest făcu să-i alunece încă o dată cearşaful. „Vai, Doamne! Până beţi dumneavoastră ceaiul, tată. Eu merg să mă îmbrac”. Începu să-şi adune hainele împrăştiate pe jos.

„Sunt oameni tare dezordonaţi pe lumea asta”, adăugă şi apoi, eu hainele adunate în poală, ieşi din cameră. „Aveţi putere să vorbiţi. Învăţătorule?” „Presupun că da. Presupun că da. Dar nu acum, nu-i aşa? Ceea ce am să vă spun e foarte important”. „Aha, îi zise Pablo, în acest caz, pot să merg până la legătorie să-i spun domnului...” „Tocmai la el mă gândeam. La el şi la dumneavoastră” „Nu este aici, pentru că a greşit la numărătoare. După calculele lui. Ar fi trebuit să vă treziţi abia mâine”. „Şi Juanucha se pare că a greşit”. „Da. Toată lumea credea că întoarcerea se va petrece mâine. Doar eu...” Bonzo-ul bea ceaiul cu sorbituri mici, şi când înghiţea, i se mişca în sus şi-n jos enormul mâr al lui Adam. „Atunci, dacă vreţi, Pablo, duceţi-vă la legătorie şi întoarceţi-vă

amândoi peste o oră, o oră şi jumătate. Da. Peste o oră. Atunci o să mă simt mai întremat”. „Şi acum nu aveţi nevoie de nimic?” „De nimic, vă asigur”. „Juanucha n-o să vă lase singur”. „Ştiu, dar asta nu contează foarte mult. Mă simt bine şi n-am nevoie de nimic”. Când Pablo ieşi, Juanucha intră în fugă. Încă nu terminase cu îmbrăcatul; îşi pusese nişte *blue jeans* şi avea un *sweater* negru în mână. „A plecat?” „Da”. „Dar o să se întoarcă?” „Mai târziu”. Juanucha îşi puse *sweat*erul; după aceea, scutură din cap, iar părul îşi ocupă locul dinainte, pe umeri. „E un om bun, don Pablo, ăsta, ştiţi? A venit în fiecare zi, fără greş, ca să întrebe de dumneavoastră. Păcat de el”. „De ce?” „Trebuie să fie foarte sărac. Chiar în dimineaţa asta ne-a cerut o ţigară”.

5 iulie

Am dus-o la grota Balaurului cel Urât la răsăritul soarelui, ca să nu piardă spectacolul apelor care ieşeau din negreală pe măsură ce lumina intra acolo şi cele o mie de reflexe, aidoma smaraldului, ale pereţilor de bazalt şi ale bolţilor abrupte. Am rămas în linişte, deşi îmbrăţişaţi, pe o stâncă mai ferită, şi am

văzut razele soarelui care se apropiau treptat de grotă, pe deasupra mării. Am ascultat clipocitul apei ce se întorcea din grotă şi zgomotul vârtejurilor de la intrare, care semănau cu o muzică. Odată cu ziua apele s-au liniştit şi o linişte împăcată a umplut peştera. Ochii deschişi ai Lenocikăi încercau să pătrundă întunericul din fund. Acea îndepărtată şi impenetrabilă limită. La un moment dat. M-a întrebat: „E acolo?” „S-o fi uitând la noi doar cu un ochi, pentru că timiditatea nu-i permite să scoată din apă mai mult decât colţişorul unuia dintre capete. Dar dacă vei cânta, se va apropia”. „Şi lui îi place muzica? Sau aşa se îmblânzeşte?” „Balaurul cel Urât, i-am explicat, este cea mai neînspăimântătoare creatură din lume. Nu e doar blând, ci şi binevoitor, binefăcător chiar. Când suflă vânturile dinspre vest sau nord-vest şi corăbiile nu pot ieşi din port. Balaurul îşi părăseşte ascunzătoarea, se cufundă în mare şi duce peştele către mal, pentru ca oraşul să aibă ce mânca. De asemenea, pune pe fugă delfinii care distrug plasele de pescuit sau pe marii rechini, atunci când copiii fac baie lângă mal. De ce nu cânţi?” Lenocika şi-a dres vocea. „Am senzaţia că am răcit puţin, din cauză că m-am sculat cam de dimineaţă”. A cântat totuşi unul

dintre cântecele ei – sunt incapabil să ţin minte vreun titlu –, cu o voce vibrantă şi curajoasă, pentru că era un cântec despre o luptă veche, poate cea de la Stenka Razine. Când a terminat, m-a privit. „Şi acum?” „Ascultă”. Pe deasupra apelor liniştite a ajuns până la noi un fel de preludiu, după care s-a repetat cântecul Lenocikăi pe şapte voci. Ea a ascultat până la sfârşit. Încântată. „E ecoul?” „E balaurul. Are o voce excelentă, în fiecare dintre gâtlejurile lui şi un auz admirabil”. „Dar aceste tonalităţi diferite…” „Fiecare gâtlej este reglat pe o notă muzicală, de re. Mi, fa, sol. La şi fiecare dintre ele cuprinde trei octave”. „Diezuri şi bemoluri?” „Bineînţeles. Sferturile şi octavele nu au secrete pentru el”. „Este admirabil!” „Acum. Dacă te uiţi cu atenţie, vei vedea cum se apropie. Pe sub apă. Bineînţeles, însă dublul rând de coarne al capetelor iese la suprafaţă şi lasă în urmă un siaj multiplu care, pe timpul nopţii, e luminos” „Are şi coarne pe deasupra, săracul de el!” „Da. E foarte urât, aşa că aşteaptă-te la ce-i mai rău. Aspectul lui e de-a dreptul respingător. Bineînţeles că odată ce te-ai obişnuit…” „Nu au fost explicate motivele pentru care natura creează fiinţe atât de oribile”. „Nu uita că nu natura l-a inventat, ci eu”. „De ce nu l-ai făcut barem

acceptabil?” „Pentru ca inima lui să fie mai mare”. „Balaurii, a spus Lenocika cu gravitate, au fost pentru oameni simbolul răutăţii forţelor telurice”. „De-asta m-au chinuit când eram copil şi nu-mi puteam explica de ce îi devorau pe oameni, de ce distrugeau oraşele şi de ce se purtau râu cu fetele frumoase. Pe vremea aceea eu eram, fireşte, de partea Sfântului Gheorghe şi aplaudam când lancea i se înfigea în gâtul aruncător de flăcări al bestiei. Dar mai târziu am înţeles că se comitea o nedreptate şi, pentru a-i mântui pe balauri, l-am creat pe acesta. Oamenii din oraş povestesc că, în urmă cu multe secole, pe când Sfântul Gheorghe umbla prin lume căsăpind balauri, a ajuns şi în insula aceasta, pe o corabie cu pânze din purpură, pentru a-l omorî pe Balaurul cel Urât, care era ultimul rămas; dar lumea nu l-a lăsat să pună piciorul pe mal, iar sfântul omorâtor de balauri a trebuit să se întoarcă de unde venise”. „Asta e ca şi cum ai nega răul, e ca şi cum…” Dar a tăcut brusc şi a arătat apele cu mâna. „Uite, uite!”

Stânca noastră era aproape de intrarea în peşteră, astfel încât lumina ne învăluia, iar pe mine mă deranja puţin, în pofida ochelarilor. Din această pricină, am fost nevoit să pun mâna streaşină la ochi

pentru a descoperi cele şapte perechi de coarne pe care mâna lui Lenocika le arăta şi care se apropiau încet, ca o escadrilă de submarine ce înalţă la suprafaţă periscoapele. Mici siaje se iscau şi se amestecau, iar o vălurire uşoară făcea să tresară pânza apei. Deodată, coarnele s-au scufundat şi, acolo, la mare distanţă, s-au auzit îndepărtate plesnituri de coadă care agitau apa. Un trup lung a apărut treptat, groaznic de solzos, ceva între boa constrictor şi caiman, dar cu aripi atrofiate, ca de piatră. Urma un torace cocoşat şi rădăcina a şapte gâturi subţiri, ridicule în raport cu corpul. Lenocika s-a lipit de mine. „Nu vreau să-l văd”, a şoptit, iar eu i-am zis: „Doar la început e mai greu. Dacă stai să te gândeşti, există oameni încă şi mai urâţi”. Ea a închis totuşi ochii, astfel încât nu a văzut cum apărea unul dintre capete, ca al unui câine care ar fi fost în acelaşi timp papagal şi puţin şopârlă. Mă privea cu tristeţe, dar vocea lui neînchipuit de dulce a spus în fa minor: „Ai văzut? îi provoc teamă”. Iar eu i-am replicat: „Ştii foarte bine ce se întâmplă întotdeauna, dar şi ce urmează după aceea”. „Crezi că mă va privi cu drag până la urmă?” „Şi o să te iubească aşa cum te iubesc şi eu! Poţi să fii sigur de asta”. Capul cu vocea în sol a apărut la

rându-i, cercetător. „E o fată foarte frumoasă, a spus, mi-ar plăcea să fac ceva pentru ea, să o salvez de la naufragiu sau s-o învăţ să înoate”. „O face deja minunat, i-am spus, fetele sovietice primesc o excelentă educaţie sportivă”. A apărut şi capul cu voce în de şi, după el. Cele care rămăseseră ascunse până atunci; toate, umile şi urâte, cu limbi lungi şi despicate, cu dinţi galbeni. Deşi erau diferite unul de altul, în toate era vădit amestecul de asemănări, chiar dacă nu coincideau sau se schimbau între ele animalele de referinţă, fiindcă, de exemplu, capul în fa minor semăna acum cu o maimuţă de mici dimensiuni care era în acelaşi timp şi şoim, şi puiet de merluciu, iar pe chipurile celorlalte se perindau toate rasele de maimuţe, găini, raţe şi alte păsări de curte, crapi, şalăi, heringi, trei sau patru varietăţi de somon, păsări de pradă, lilieci, gaiţe, privighetori, feline amărâte, viermi, şoareci şi gândaci; toate, specii frumoase de felul lor, orice ai zice, dar care, aşa amestecate cum se găseau, păreau urâte. Pentru că celelalte capete erau liniştite şi tăcute, capul din mijloc, în fa minor, şi-a asumat funcţia de reprezentare şi replicile, aşa cum am arătat. Lenocika ţinea în continuare ochii acoperiţi, dar am surprins-o îndepărtând puţin

degetele pentru a arunca prin deschizătură o privire precaută, care s-a ascuns din nou. Ca şi cum nu i-aş fi dat importanţă, ca şi cum ea n-ar fi fost de faţă, am început din nou să vorbesc şi i-am explicat Balaurului cel Urât că urma să-l transfer, probabil, în alt roman, unde cu mare greutate i-aş fi putut construi un habitat atât de frumos ca acela sau cel puţin unul care să comunice cu marea, dat fiind că noua poveste se petrecea într-un oraş din interior: dar că aveam să fac tot posibilul pentru a inventa grota cea mai atractivă şi, din moment ce ajunsesem la capitolul oferte, i-am descris peşterile lui Drac, din Mallorca, cu lacul lor Martel, dar fără iluminaţie electrică, pe care aş fi putut-o suplini printr-o lumină inexplicabilă de zenit, ce ar ţâşni dintr-un loc precum adâncul lacului, de exemplu, sau din altă parte, ceea ce ne-ar aranja. I-am vorbit despre indescriptibila şi nenumărata bogăţie plastică a acelui refugiu, despre miile de forme pe care apa filtrată le-a săpat timp de milioane de ani şi am insistat asupra excelentelor sale condiţii acustice, astfel încât un concert executat pe lac s-ar putea auzi din gura peşterii, „îi vom schimba însă numele şi, în loc să se numească a Balaurului, va deveni Peştera

Regelui Cintolo[4]”. „De ce?” „Pentru că e un nume din partea locului şi lumea va prefera ce este deja cunoscut, unor nume noi”. Capetele s-au privit unele pe altele şi cel care era purtătorul de cuvânt a spus „Trebuie să deliberăm” şi s-au scufundat, dar nu foarte adânc, astfel încât le puteam vedea în acele ape limpezi, aşezate în semicerc şi gesticulând ca nişte oameni care stau de vorbă. Au apărut din nou la suprafaţă. „Şi ce-o să mâncăm?” „În lacul Martel există o faună marină de o excelentă calitate”. „Va fi şi muzică acolo?” „Vă asigur că da”. „Vom putea ieşi vreodată afară?” „Vom găsi o manieră în care s-o puteţi face. În localitatea respectivă există o Coca asemenea vouă. Este scoasă afară cu ocazia anumitor procesiuni. Dacă vreţi, puteţi să-i luaţi locul, fără altă condiţie decât aceea de a învăţa să vă mişcaţi ca ea; un fel de mişcare destul de arhaic, apropo”. „Putem face plajă din când în când?” „E un oraş în care plouă aproape tot timpul”. „Ce păcat!” „Însă câteodată iese soarele şi în acele zile aţi putea să ieşiţi la plimbare, cu grijă însă, ca să nu speriaţi lumea”. „Ne erau dragi oamenii din acest oraş. Ce se vor face fără noi?” „N-aş fi vrut să vă mărturisesc lucrul acesta, dar n-am altă

4 Crab, în galiciana. (*N. tr.)*

soluţie. Este prevăzut un cataclism maritim care va scufunda insula. În locul ei va rămâne un vârtej” Pe toate chipurile a apărut o expresie de groază, mai groaznică decât ele însele. „Şi oamenii?” au întrebat toate şapte. „Există un plan de a-i evacua pe o insulă asemănătoare acesteia, însă care nu a fost găsită încă”. Căpăţâna sol, cea mai mică dintre toate, care în acel moment oferea o combinaţie de papagal, măgar şi ştiucă, destul de suportabilă, a schimbat, abrupt, discuţia. „Ne-ar plăcea să-i vedem faţa acestei domnişoare. Trebuie să fie foarte frumoasă”. „Da, i-am răspuns, e frumoasă ca apusul de primăvară, iar mângâierea ochilor ei este mai dulce decât valurile unei dimineţi liniştite. Restul corpului ei îl puteţi vedea şi voi”. I-am dat un cot uşor Lenocikăi şi i-am şoptit: „Hai. Descoperă-te, că ele merită acest lucru. Şi zâmbeşte-le, chiar dacă ţi-e greu”. Atunci, mâinile ei au coborât încet. Când chipul i-a rămas descoperit, cele şapte guri au exclamat: „Oh!” Şi cel mai mic dintre capete a adăugat: „Ea trebuie să fie regina”. Corpul lung al Balaurului cel Urât a şerpuit în depărtare şi s-au auzit izbituri entuziaste de coadă. M-am gândit că Dacă balaurul ar fi îndrăgostit de Lenocika, atunci, în cazul în care ea ar cădea în mare,

cele şapte gâturi ale sale ar învălui-o şi cele şapte guri ar săruta-o. Mi-am dorit, stăpânit de invidie, măcar o gură pentru fiecare dorinţă a mea, sau una în fiecare palmă; o idee nebunească, dat fiind că Balaurul cel Urât nu era în stare să concureze cu mine pentru a o avea. „Vorbeşte-le”.

Lenocika a întins braţele. „Aveţi nişte voci atât de frumoase, încât mi-aş petrece viaţa întreagă ascultându-le”. „Oh, mulţumim, mulţumim!” „Vreţi să cântăm?” a propus un cap, nu mai ştiu care; şi toate au răspuns că da. Şi că se vor retrage în fundul grotei, pentru că de acolo cântecul suna mai bine. Lenocika le-a mulţumit, iar ele s-au retras puţin câte puţin, fără să se ascundă, surâzătoare şi mulţumite. Când au ajuns atât de departe încât nu mai puteau fi văzute, marea a rămas calmă, verde şi oglinditoare, pentru că soarele intra în grotă şi crea acolo o sărbătoare a luminii. „Cântaţi imnul vieţii!” am strigat, cu mâinile făcute pâlnie, şi ele au răspuns că se gândiseră deja la asta, iar în clipa următoare a început uvertura, urmată de primele strofe. Aerul era călduţ şi salubru. Lenocika m-a întrebat dacă o lăsam să facă baie. „Bineînţeles! Şi eu voi face”. S-a dezbrăcat cât ai zice peşte şi s-a aruncat în apă de sus. Eu, mai puţin agil, a

trebuit să cobor pe stânci şi, înainte de a intra în apă, am băgat mâna să văd dacă era rece, ca nu cumva să-mi provoace vreun cârcel. Cum Lenocika înota încet, am reuşit s-o ajung din urmă şi să înot lângă ea şi în ritmul ei. Mi-au venit în minte imagini păgâne de tritoni, naiade şi alte fiinţe înotătoare şi, pe măsură ce mă gândeam la acestea, ne transformam încet-încet, până la a ne pierde strâmta conştiinţă de oameni şi a ne simţi în comuniune cu imensele ape ale acelei mări şi ale tuturor mărilor; cu culoarea şi lumina lor; cu peştişorii muţi pe care-i speriam când treceam pe lângă ei; cu stâncile şi pietrele de pe fund. Cai ai lui Neptun, pereche de delfini, rechini rapizi dintr-o specie inofensivă; am fost toate acestea şi când am ajuns în faţa celor şapte guri care-şi cântau cu seriozitate oratoriul, ne-am simţit înfrăţiţi cu ele. Ce diferită era viaţa, simţită cu inima unui animal! „Vrei să zbori?” am întrebat-o pe Lenocika; a spus că da, şi ne-am preschimbat în pescăruşi mari. Cerul era curat şi strălucea un soare enorm. „Sus!” Ne-am înălţat. Rămânea tot mai departe cântul Balaurului cel Urât, tocmai când ajunsese la momentul în care afirmarea Vieţii se transforma într-o afirmare a Iubirii şi toate vocile urcau până la trilurile cele mai elevate, iar

insula părea doar un punct plutitor în mijlocul mării. Aripile noastre băteau aerul în acelaşi ritm şi soarele se apropia. „Mai sus!” a strigat Lenocika entuziasmată; şi am urmat-o, până când insula nu s-a mai văzut, până când, spre Răsărit, s-a schiţat coasta din Muxía. Am planat puţin, în acele înălţimi, şi la coborâre am trasat o spirală cu raza din ce în ce mai mică. Eu în spatele ei, iar în clipa când a trecut razant pe lângă creasta unui val, ciocul lui Lenocika a pescuit o sardea neatentă, care, din cauza râsului, i-a scăpat apoi. Zburam la firul apei, în pereche, iar eu mă simţeam atât de pătruns de viaţă încât i-am propus să mergem la cuibul dintre stânci, să ne iubim puţin. „Şi eu am poftă de asta, dar cu trupurile noastre, nu cu cele de împrumut”. Ne-am redobândit trupurile, imediat ce am atins pământul insulei, aproape de cabana noastră, care încă mai exista. Ne-am privit şi am izbucnit în râs; căci ne întorsesem perfecţionaţi, iar mie, mai ales, mi se observa o tinereţe care nu era a mea. Lenocika s-a oprit din râs. „Dă-mi înapoi negul pe care-l am lângă buric şi măseaua plombată; iar tu, dacă nu-ţi este cu supărare, redobândeşte-ţi burta”. „Niciodată nu am fost atât de frumos şi de viguros. Mi-ar plăcea să rămân aşa”. Ea şi-a pus mâinile pe

umerii mei şi m-a privit cu severitate. „Sunt o fată sovietică educată în spiritul materialismului dialectic şi istoric, şi, prin urmare, urăsc orice idealizare. Te iubesc aşa cum eşti, nu astfel. Ca joc, mai treacă-meargă, dar iubirea e un lucru foarte serios şi aş avea senzaţia că strâng în braţe un alt bărbat”. Cuvânt după cuvânt, mi-am redobândit treptat toate imperfecţiunile. Atunci, m-a luat de mijloc. „Acum putem intra în cabană”.

9 iulie

Această pauză în naraţiune, la care mă obligă raţiuni legate de o explicaţie inutilă, îmi lasă loc să povestesc, într-o secvenţă informativă şi narativă în acelaşi timp, cine este această Lenocika despre care vorbesc de o vreme încoace şi pe care n-o pomenisem în primele pagini. Înţeleg că datele comunicate până în acest moment nu sunt suficiente pentru aceia care vor să-i cunoască identitatea; căci există oameni care cer artei mai mult decât poate da viaţa, şi care, dacă admit ca în realitate să apară o persoană, pur şi simplu, şi chiar să se amestece în viaţa cuiva fără vreun motiv clar care să justifice acest lucru, când

este vorba despre o povestire, aceiaşi oameni vor să ştie de unde vine personajul, cum îl cheamă şi de ce se află unde se află. Ceea ce voi povesti este anterior romanului şi, în afară de faptul că clarifică datele civile ale Lenocikăi, îi va folosi cititorului ca să afle cine este cel ce îi vorbeşte, despre care am povestit puţine lucruri şi pe deasupra, false. Bineînţeles că nu sunt sigur nici de adevărul afirmaţiilor pe care le voi face acum, însă una peste alta. Vreau să spun că, din noianul declaraţiilor şi rectificărilor. Adevărul va ieşi încet-încet la iveală, asta, dacă va ieşi vreodată, şi poate că eu însumi îmi voi da seama de cum sunt în realitate. Chestiunea este că acum câteva zile m-am gândit să inventez o aventură amoroasă cu o apăsată tuşă erotică, povestită la persoana întâi, astfel încât cei neîncrezători s-o poată considera o experienţă personală, o confesiune disimulată, interpretare care îl ajută întotdeauna pe scriitor să triumfe în societate şi să obţină premii glorioase. Treaba asta ar fi fost uşoară dacă aş fi fost în stare să extrag din memoria mea câteva amintiri ce mi-ar fi putut folosi drept material. Adevărul este însă că, atunci când e vorba despre aşa ceva, memoria mea devine un soi de Tebaidă şi, dacă se poate găsi ceva într-însa, atunci

acel ceva aparţine mai degrabă visului decât realităţii, mai precis unei categorii speciale de vise, cele literare, care m-au deprins cu imaginarea Dulcineelor. La început, şi apoi a Guiomarelor[5], ce intrau în camera mea – precum, odinioară, în cămăruţa ascetică a poetului – de parcă ar fi fost în carne şi oase, dar nu făceam amândoi decât să tragem gloanţe-n vânt sau mai degrabă cuvinte, care totuşi erau de ajuns. Apelând la această veche dexteritate, m-am pus pe treabă pentru a rezolva chestiunea cu pricina, adică povestea aceea de dragoste la care m-am referit, nu că ar fi fost neapărat nevoie de ea, ci pentru a-i imita şi eu pe scriitorii la modă. Ce povestesc de-a fir a păr acele scene considerate „tari”, prin care se manifestă iubirea şi, chiar dacă le-aş fi putut atribui oricăruia dintre personajele mele, salvându-mă în acest fel de necazul unor noi scorneli, m-am lăsat sedus de iluzia înainte pomenită că acela care le va citi mă va considera pe mine personajul principal, şi din aceste motive am scris după cum urmează: Eu am fost un Don Juan, dacă e potrivit acest nume pentru cineva care nu a spus niciodată nu vieţii, în toate manifestările sale splendide: marea, primăvara şi

5 Guiomar a fost „iubita literară’” a poetului Antonio Machado. (*N. Tr.*)

femeile frumoase. Le-am iubit şi m-au iubit şi niciodată nu s-au interpus în exerciţiul acestor iubiri chestiuni exterioare, astfel încât, din acest punct de vedere, am fost cel mai puţin metafizic dintre toţi donjuanii. Dacă o dragoste a venit după alta, asta s-a întâmplat probabil aşa cum după o primăvară vine alta. Iar cum femeilor li se întâmplă acelaşi lucru, niciodată nu am avut ce ne reproşa şi ne-am despărţit întotdeauna prieteni, convinşi fiind cu asupra de măsură că, atunci când două persoane se urăsc, e mai bine să se îndepărteze una de cealaltă. Până când, într-o zi, m-a părăsit o femeie şi n-am mai găsit cu cine s-o înlocuiesc. La început am fost surprins, dar pe urmă am înţeles că sosise vremea să ies la pensie. N-a fost o tragedie pentru mine, nici măcar un prilej de a mă lăsa purtat de melancolii adânci sau de ceva asemănător. M-am dedicat scrisului şi nimic mai mult. Nu a fost vorba despre memoriile mele, fiindcă n-am crezut că ele ar putea interesa pe cineva, ci despre ficţiuni obişnuite, ceva în care puteam să-mi investesc imaginaţia şi grămada de timp liber de care dispuneam. În această situaţie mă găseam, după ce scrisesem câteva cărţi puţin relevante, când, cu doi sau trei ani în urmă, am primit o scrisoare din Rusia,

mai concret din Leningrad. Într-un plic frumos, cu nişte timbre după care ar fi tânjit mulţi colecţionari. În scrisoare, o fetişcană ce se dădea drept profesoară de literatură îmi cerea anumite informaţii şi-mi aducea anumite laude. E lesne de înţeles că m-am simţit flatat, chiar mândru peste poate, pentru că o scrisoare de pe tărâmuri atât de îndepărtate, tărâmuri care încă păstrează pentru noi o aură mitică şi legendară, nu primeşte orişicine. Leningradul *Nopţilor albe*, al lui şaptesprezece octombrie, al străduţelor încinse de soare pe unde rătăceau Raskolnikov înfometat şi Sonia prostituată, era deja pentru mine mai mult decât un punct pe o hartă sau un nume schimbător. M-am grăbit să-i răspund şi acele două scrisori au fost primele dintr-o lungă corespondenţă care, la început, s-a limitat la informaţii şi judecăţi literare, dar puţin câte puţin s-a transformat într-un dublu sistem de seducţie la distanţă, astfel încât persoana Lenocikăi mi s-a instalat, în imaginaţie mai întâi, şi apoi în inimă. Trăiam în aşteptarea veştilor de la ea, iar când acestea întârziau din cauza vremii nefavorabile sau a altei pricini, meteorologice sau politice, mă lovea angoasa ca pe un băieţaş îndrăgostit pentru prima oară, dar cu conştiinţa dramatică a faptului că avea să

fie ultima dragoste. Până la urmă, starea mea a devenit vizibilă şi a început să-mi creeze în raporturile cu oamenii probleme, pe care nu eram în stare să le explic, pentru că nimeni nu m-ar fi crezut dacă-mi mărturiseam pasiunea pentru o necunoscută. La anii mei nu se mai întâmplă astfel de lucruri şi, dacă se întâmplă, înseamnă că bărbatul în cauză nu e sănătos la cap. Totuşi, aceea era realitatea, nu eram nebun. Purtam cu mine fotografiile ei şi, atunci când eram singur, le contemplam mereu, ba chiar le-am şi sărutat în câteva rânduri. Mi-am spus: „Dacă eşti în stare să iubeşti aşa, nu eşti atât de bătrân pe cât crezi”; fără-ndoială, o înşelăciune jalnică, fiindcă eram cu adevărat bătrân.

La un moment dat, după ce dragostea mi se urcase la cap de mai multe zile şi mă temeam ca nu cumva să se transforme în furie, m-am hotărât să o declar, aşa că i-am scris o scrisoare scurtă, care conţinea următoarele cuvinte, cu aproximaţie: „Mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de tine şi sper că nu te deranjează să afli lucrul acesta, din moment ce ai făcut tot posibilul să mi se întâmple, deşi fără să-ţi dai seama, probabil. Îmi asum, la rândul meu, aceeaşi vină, chiar dacă rezultatele sunt opuse, după cât se

pare. În calitatea mea de îndrăgostit, nu sunt o persoană care să se alimenteze cu iluzii, ci una care jinduieşte nebuneşte după realitatea trupului tău. Dar suntem departe unul de celălalt şi mereu vom fi departe. Nu crezi că asta ar trebui să fie ultima scrisoare din corespondenţa noastră? Îţi doresc să fii fericită. Îţi voi păstra o amintire frumoasă, cea mai frumoasă dintre amintirile mele, care sunt deja multe sau prea multe. Adio”. Am pus la bătaie, după ce am trimis scrisoarea, tot efortul de care sunt în stare pentru a o uita. Am crezut că ea va râde de cuvintele mele, deşi, poate, cu melancolie, şi am crezut că n-o să-mi mai scrie, dar răspunsul ei a fost de această dată rapid şi, la fel ca scrisoarea mea, scurt: îmi spunea că şi ea mă iubeşte, că această iubire o chinuie de mai multă vreme şi că nu ştia cum să rezolve această problemă: pentru că erau numeroase, bineînţeles, circumstanţele care ne împiedicau să ne întâlnim. Cercetarea şi descrierea fiecăreia au constituit conţinutul răspunsului meu; cinci sau şase foi duble de analiză făcută pe îndelete, lucidă şi nemiloasă, pe care aş fi putut foarte bine s-o rezum în câteva rânduri: nici tu nu poţi pleca din Rusia, nici eu nu pot rămâne acolo cu tine. Şi chiar dac-aş putea,

cum ar fi posibil să anulăm enorma distanţă în ani care ne desparte? Patruzeci şi ceva. Cel puţin, iar pe niciunul dintre noi nu-l va mulţumi să reducă iubirea la plimbări pe aleile parcurilor în timpul unei escapade estivale, de altfel, destul de greu de realizat, căci, din moment ce nu sunt bine văzut nici măcar în ţara mea, nu cred că voi fi agreat nici în a ta. În ceea ce priveşte scrisorile, nu ştim noi oare, după cele pe care ni le-am scris, că apa văzută fără a fi băută sporeşte setea? „Nu mai vreau scrisori pasionale! mi-a răspuns ea. Nici măcar un singur cuvinţel care să nu fie măsurat, nici măcar o singură aluzie prea transparentă. Am fost educată în spiritul severităţii sexuale, detest erotismul neruşinat al femeilor occidentale. Să iubeşti cu trupul este un lucru cu care sunt de acord pentru că sunt sănătoasă, clar este cu totul altceva s-o spui pe unde apuci sau, mai rău, s-o scrii. Ne putem scrie până când unul dintre noi va muri; poţi să-mi povesteşti viaţa ta. Aşa cum şi eu ţi-o voi povesti pe a mea; însă despre ceea ce nu putem face, să păstrăm tăcerea”. Halal program îmi propunea! Chiar dacă, în fond, îmi convenea, pentru că niciodată nu am fost partizanul imaginaţiei erotice şi la fel ca Lenocika, am crezut întotdeauna că

lucrurile, când se fac, nu se spun, şi că acela care îşi strigă isprăvile în gura mare nu a făcut nimic de fapt, iar a le scrie e un soi de sacrilegiu (ceea ce contrazice proiectul narativ ce a dus la inventarea acestei poveşti). Am fost de acord cu propunerea ei şi, o vreme, am ţinut-o tot în epistole melancolice, cu un conţinut autobiografic; despre studiile ei, distracţiile ei, prietenii ei; despre munca mea, planurile mele, greutăţile şi speranţele mele. Apoi, când am început să mă gândesc la acest roman, i-am povestit tot; „Un ansamblu de cuvinte, în mijlocul cărora mă voi afla eu, preschimbat în cuvânt; cu cărţile pe faţă, vreau să spun cu avertismentul repetat că totul este o ficţiune verbală şi în niciun caz o poveste adevărată, nici măcar veridică". „Dacă pui problema aşa, ce fel de realitate pot avea personajele tale?" „Mai mult sau mai puţin aceeaşi ca Emma Bovary dacă, în acelaşi timp cu istoria ei, citeşti şi scrisorile lui Flaubert, în care acesta povesteşte cum o creează". „Eşti atât de sigur?" „Trăiesc într-o lume de cuvinte, ele fac şi desfac totul, cu condiţia să devină publice. Nu există altă realitate decât cea înregistrată de cuvântul public, iar ceea ce acesta nu înregistrează nu există. Asta e motivul pentru care oamenii au atâta grijă cu

cuvintele, le ridică în slăvi sau le persecută, după cum le convine. De-asta mi-am propus să creez cu ajutorul lor o realitate mai durabilă, această ficţiune despre care ţi-am vorbit, unde moare numai acela care este omorât cu cuvinte, iar bărbaţii şi femeile iubesc atunci când sunt scrise cuvintele iubirii”. N-aş fi putut bănui care avea să fie decizia Lenocikăi, am crezut că mă va contrazice, fiindcă, până atunci, ideile noastre literare nu prea se potriviseră din pricina formaţiei marxiste, care o îndemna să susţină realismul socialist. Din acest motiv, m-a surprins scrisoarea ei foarte lungă, chiar monotonă, plină de citate, distincţii şi digresiuni. În care expunea, într-un chip cât se poate de sofisticat, raţiunile care o impulsionau să-mi ceară, din moment ce nu ne rămânea altceva de făcut, să o introduc şi pe ea în roman; adică s-o reduc la condiţia mea de simplu sistem verbal, pentru ca, aflându-ne amândoi înăuntrul poveştii, să ne putem iubi „Cu condiţia ca tu să găseşti, a adăugat, maniera în care intimitatea iubirii noastre să nu ajungă de domeniul public. Îmi cunoşti destul de bine pudoarea; în plus, ca o rusoaică ce sunt, îmi iubesc intimitatea mai presus de orice”. Fapt care, pentru moment, îmi limita considerabil proiectul. Două sau trei scrisori s-au

irosit pentru a căuta soluţii la noua problemă apărută, până ce ne-am hotărât să scriem împreună un al doilea roman, secret de data aceasta, în care să povestim de-a fir a pâr ceea ce ni se întâmpla între patru ochi. Prin urmare, situaţia primea o rezolvare fericită, cel puţin în ceea ce priveşte aspectele sale cele mai dramatice: săritura peste graniţe şi ceea ce putea să rezulte din iminenta mea bătrâneţe. În acelaşi timp, mi se permitea să transform în realitate scopul pentru care o inventasem pe Lenocika şi anume acela de a-mi găsi o parteneră într-o naraţiune erotică.

Romanul secret, scris împreună şi apoi bine zăvorât, conţine înregistrarea detaliată a celor întâmplate de la sosirea Lenocikăi la Villasanta, cu puţin bagaj. Într-o după-amiază ploioasă. Din tot ce se povesteşte acolo, puţin, foarte puţin pot mărturisi; prima noastră întâlnire. În barul aeroportului, care a fost, într-un fel, o confruntare a dorinţei cu realitatea pe care o aveam în faţă: un examen reciproc din care am ieşit bine, din fericire; ceea ce dovedeşte că Deşi exagerasem puţin pe parcursul corespondenţei noastre, nu ne minţisem totuşi. Am dus-o pe Lenocika în casa unde speram să trăim împreună: palatul

conţilor de Abraldes, plin de draperii roşii.

bronzuri decorative, candelabre de cristal şi covoare portugheze. Ea s-a plimbat peste tot încântată, crezând însă că o dusesem la un muzeu. Când i-am arătat camera, cu patul înalt, mare cât un stadion şi cu o mulţime de pliuri din damasc, a părut că se trezeşte dintr-un vis şi a spus că n-o lasă convingerile să locuiască într-o asemenea casă; că ea avea nevoie de o cameră de nouă metri pătraţi sau, mă rog, de câţiva în plus. Nu mulţi, însă numai dacă nu se putea altfel; cu o mobilă austeră şi câteva reproduceri de tablouri clasice sau vreun poster frumos şi, în afară de asta, nu voia să trăiască pe socoteala mea, ci să se întreţină singură şi, în această privinţă, nu era dispusă să accepte decât s-o invit la cină câteodată. Aşa că n-am avut altă soluţie decât să-i caut o slujbă şi i-am găsit-o la universitate, unde i s-au dat nişte cursuri de literatură rusă şi despre formalişti. A fost nevoită să accepte, pentru acea primă noapte, palatul şi patul cu draperii, din care nu s-a sculat nemulţumită, cred eu, dar cu un sentiment de vină, de parcă ar fi dormit în aşternutul împărătesei Caterina din palatul ei din Leningrad, adică ceva absolut interzis. A făcut, de asemenea, o

repartizare a orarului, atâta pentru muncă, atâta pentru companie, şi a stabilit că nu trebuia să fantazăm prea mult, ca nu cumva, alături de mine, să sfârşească prin a-şi pierde simţul realităţii; totuşi trebuie să mărturisesc că, în ceea ce priveşte acest aspect, se arată destul de generoasă şi de satisfăcută de fiecare dată când o iau cu mine în poveştile pe care le imaginez. A trebuit să-i aranjez situaţia civilă şi tot restul la poliţie, astfel încât acum circulă pe străzile din Villasanta absolut legal. Figura ei a devenit familiară. Studenţii o provoacă şi se amuză peste poate când ea le spune că, dacă vor continua pe acelaşi drum, vor termina prin a distruge civilizaţia. Cum au putut oare să-şi imagineze că ea era o rusoaică de dreapta? Ceea ce nu poate accepta este libertatea sexuală a fetelor. „Oare au uitat de dragoste?” m-a întrebat, uimită, într-o zi.

Lucrurile pe care le voi spune acum le-am supus judecăţii ei; chiar am scris o ciornă şi i-am citit-o. Ca nu cumva să se supere mai târziu. În cele din urmă. A acceptat că era necesar ca faptele respective să fie incluse în roman, punând doar condiţia ca acestea să fie exprimate prin concepte abstracte, fără nicio imagine. Era vorba despre intimitatea noastră

amoroasă care, fiind fabricată din simple cuvinte ca tot restul (îmi cer scuze dacă insist prea mult asupra acestui aspect, dar este foarte important pentru naraţiunea mea), putea să arate cum aveam noi chef, fără alte Urnite decât cele care se nasc chiar din cuvinte; pentru că tot ce am inventat noi, oamenii, începe în cuvintele noastre, care încă ne mai prisosesc. Dar mi-a venit ideea, sau s-a ivit dintr-o dorinţă din trecut, sau dintr-un jind mai vechi că aş putea să duc la îndeplinire o veche aspiraţie omenească, adică să ajung să simt, în plăcerea proprie, plăcerea iubitei, astfel încât să se obţină comunicarea cea mai intimă şi mai greu de atins; fiindcă fiecare om se simte – şi acesta este tocmai motivul lipsei de vlagă şi decepţiei care urmează coitului – închis în sine însuşi, singur cu propria-i plăcere, fără să ştie nimic despre plăcerea celuilalt. M-am gândit la asta timp de câteva zile, zilele care au trecut până când trupurile noastre s-au cunoscut, iar când acestea din urmă şi-au inventat propriul limbaj şi n-a mai rămas decât noutatea pricinuită de nuanţe, am făcut în aşa fel încât să-i împărtăşesc senzaţiile şi ea să le împărtăşească pe ale mele cu asemenea uşurinţă, încât n-a mai fost necesar ca ele să fie

consemnate în scris şi, paf! asta a fost pentru ea ca o sperietură sau ca o surpriză şi a rămas uluită şi reînnoită, precum acela care descoperă că lumea este altfel şi mai bună decât credea. Când şi-a revenit şi m-a întrebat ce se întâmplase, iar eu i-am explicat, a întârziat mult până să mai spună ceva, în vreme ce eu o observam. Până la urmă, a vorbit: „Mă simt ca şi cum aş fi furat ceva de la Dumnezeul în care, totuşi, nu cred”, şi, câteva clipe mai târziu: „Şi mă gândesc la o fată din Leningrad, care pe vremea asta o fi stând întinsă în patul ei pentru o singură persoană şi căreia nu-i va fi dat niciodată să iubească astfel”.

9 iulie.

Lucrurile încep să se încurce. Chestia asta se transformă încet-încet într-un hăţiş teribil, imposibil de lămurit. Apoi, ceea ce este şi mai grav, fiecare personaj pe care-l introduc în această poveste vine cu ambiţii de protagonist sau cel puţin pretinde să fie pus pe picior de egalitate cu alte personaje, astfel încât niciunul dintre ele să nu iasă mai în faţă; aici, nimeni nu este dispus să fie mai prejos decât altcineva, cum îmi amintea deunăzi don Justo Samaniego. Prezenţa

Balaurului cel Urât, deja inevitabilă, mă obligă să creez situaţii noi şi poate vreun personaj la care nu m-am gândit; mă obligă, mai ales, să inventez pentru el o istorie care să se armonizeze cu celelalte din Villasanta, chiar dacă aş putea lăsa asta în sarcina lui don Procopio, care ştie toate poveştile din oraş şi care va fi în stare mai bine decât mine să stabilească momentul şi locul includerii unei noi poveşti. Sunt sigur că el ar face asta cu plăcere, dar nu am nevoie doar de ajutorul lui, aşa cum m-a făcut să înţeleg Lenocika atunci când ne întorceam din Mazaricos. Apropo, abia prinsesem cursa săptămânală a vaporului, nevoiţi fiind să ne despărţim de un ziarist (dintre cei ce se văd din faţă) care voia s-o intervieveze pe Lenocika pentru a constata dacă este sau nu regina. Vaporul a părăsit portul, ziaristul a făcut câteva fotografii, tot mai de departe. În timp ce pe dig se adunau figuri melancolice care îşi luau la revedere cu lacrimi şi batiste de la cei pe care abia îi mai puteau zări. Vaporul a ieşit în larg, ne-am aşezat pe banca de la prova şi n-am străbătut multe mile până când s-au ivit subit capetele Balaurului cel Urât, care ne urmase după cum ne-a fost înţelegerea şi care, departe acum de insulă, ieşea la suprafaţă.

Capetele erau foarte bucuroase, iar Balaurul, în ansamblu, a făcut tot felul de giumbuşlucuri de-a lungul călătoriei. Lenocika însă mai mult se făcea că-l bagă în seamă decât îl băga într-adevăr în seamă (giumbuşlucurile se executau în onoarea ei), pentru că începusem o dispută literară care, pentru moment, o interesa mai mult, ca şi pe mine, de altfel. Spunea Lenocika, şi a insistat până m-a convins, că era mai convenabil să distribui munca şi să deleg măcar anumite sarcini unor personaje care ar fi putut să povestească în locul meu şi că ea însăşi se simţea destul de pregătită pentru a se ocupa de detalii minore. Problema era însă că aveam deja destule pagini scrise şi că, în afară de istoria lui Pablo, abia dacă mai începusem vreun alt fir narativ. Ce se întâmplă cu părintele Almanzora? Dar cu anarhiştii? Iar dacă Balbina Bendaña urma să apară în roman, de ce nu apărea odată?

S-a întâmplat însă ca Lenocika să adoarmă din pricina tangajului vaporului, sprijinindu-şi capul pe umărul meu şi desprinzându-se de lumea înconjurătoare. Capetele Balaurului au privit-o cu curiozitate; nu-şi explicau cum putea să adoarmă când marea era atât de frumoasă şi figurile executate de

Balaur, atât de surprinzătoare. A trebuit să le explic că ultimele zile fuseseră tare agitate şi că ea era foarte obosită. „Crezi că ar fi bine, atunci, să-i cântăm ceva?” m-au întrebat şi le-am spus că da. Că o habanera cubaneză s-ar potrivi cu această ocazie, aşa că şi-au dres vocile şi, fără niciun preambul, au început cântarea care urmează:

Acolo pe plajă frumoasa Lola cu părul lung ce bate şoldul
Marinarii înnebunesc iar pilotul pierde nordul

Au continuat cu asta:

Cuba, insulă frumoasă cu soare arzător…

Iar, după ce au terminat tot repertoriul, dat fiind că voiajul a durat mai mult din cauza unei avarii care ne-a ţinut pe loc o jumătate de oră, în mijlocul mării, au trecut la cântece mexicane: *Dacă la geamul tău vine/un porumbel… şi Aluniţa ce-o ai/ceruleţ-ceruţule/în colţul gurii/ceruleţ-ceruţule/să nu o dai nimănui/ceruleţ-ceruţule/că ai mei îţi sunt toţi nurii. La* început, am ascultat cu atenţie; mai târziu, am

căzut pe gânduri şi, fără să-mi dau seama, m-am trezit într-o altă istorie imaginată, care mi s-a părut ciudată şi neavenită în prima clipă, însă relaţiile acesteia cu Villasanta nu au întârziat să apară. A rezultat următorul discurs narativ:

9 iulie

Sibilul din Camos a spus cu siguranţă următoarele: „Dacă un bărbat se aruncă pe fereastră sau viceversa…”, dar nu există nicio dovadă în acest sens. În acea dimineaţă cu ploaie dulce din sud-vest, crăpătura haznalei care îşi trimite putorile spre sala de clasă mirosea mai tare decât de obicei, iar efectele ei otrăvitoare ajungeau până la al patrulea sau al cincilea rând de studenţi şi o fată a fost cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa sau înceapă şi ea să profeţească, dar nu s-a ajuns până la urmă la aşa ceva, pentru că a fost scoasă în claustru şi ajutată cu aer proaspăt şi ceai. După ce le-a trecut sperietura, ea şi cei care au ajutat-o au pus în circulaţie cugetarea Sibilului, chiar dacă deja modificată sau, cel puţin, imprecisă în ceea ce priveşte textul său concret, fiindcă s-au luat la ceartă pe motiv că varianta literală era: „Dacă o

fereastră se viceversează pe un bărbat sau o aruncare…” sau, mai degrabă, „Dacă un bărbat se viceversează pe o aruncare sau o fereastră…”, deşi altul care participa la dispută i-a asigurat că vorbele exacte fuseseră următoarele: „Dacă o aruncare se ferestrează pe o viceversă sau un bărbat…”, şi cum nu s-au pus de acord, s-au despărţit şi fiecare a plecat să-şi proclame versiunea proprie. Răspândirea cugetării cu pricina, aşteptată cu înfrigurare de cercurile specializate în dreapta sa hermeneutică, adică grupul din Café Moderno şi cel din Taberna del Buraco (de pe strada Condensa Matilda, pe partea dreaptă, cum vii din Toral), a beneficiat de trei nuclee originale şi cu adevărat dinamice, dacă lăsăm la o parte expresia iniţială pe care Sibilul a pronunţat-o în beţia lui profetică, sau de patru nuclee, în cazul în care se ţine seama de vorbele exacte pe care acesta le-a spus (dacă şi le mai putea aminti cineva). Până la urmă. A doua variantă este cea corectă, dar asta nu mai contează, din moment ce un nucleu unic şi solitar ar fi fost suficient pentru a constitui sursa şi cauza transformărilor de topică ce au fost operate una după alta, pe parcursul zilei şi care, la ceasul apetitivului, trecuseră în revistă toate combinaţiile posibile; dintre

care totuşi una singură a fost notată ca fiind cea exactă şi autorizată de mai mulţi martori: „Dacă un vicevers se bărbătează pe aruncare sau fereastră…”, deoarece exegeţii au decis că era cea mai potrivită cu mentalitatea autorului. În orice caz, spre deosebire de cum se întâmpla de obicei, difuzarea firească a acestei versiuni a fost perturbată de inserţia unui factor exogen pe care nimeni nu-l prevăzuse, dar care a apărut deodată şi cu o asemenea forţă de seducţie, încât, pentru un timp, a detronat sentinţa Sibilului din atenţia publicului. Era vorba despre noutatea ştirii că pe strada Algalia de Abajo, la vremea înserării, o doamnă care se întorcea de la magazinul de unde cumpărase un sfert de litru de ulei şi câteva căpăţâni de usturoi, a simţit că un corp străin îi atingea rochia şi, crezând că e un câine, a strigat: „Pleacă, potaie!”; dar când s-a uitat într-acolo, a văzut că nu era niciun câine şi că făptura ce îi mângâiase cu atâta gingăşie gambele nu era altceva decât un indian sălbatic care umbla gol, acoperindu-şi ruşinea numai cu un ştergar, cu două pene prinse de creştetul capului cu un fel de bentiţă şi, în dinţi, cu un cuţit cu lamă lată. „Iisuse Hristoase!” a început să urle bătrâna, şi „Doamne, apără-mă!”. Şi „Să-l ia dracul de turism!”, dar când

vecinele au ieşit să vadă se întâmplă, indianul dispăruse, strecurându-se ca un şarpe prin unghiul format de zid şi trotuar şi pierzându-se în penumbră. Nimeni nu a crezut în cuvintele bătrânei, cel puţin pentru moment. Le-au considerat vorbe spuse la beţie şi năluciri, iar reputaţia ei s-ar fi compromis *per secula seculorum* dacă, o jumătate de oră mai târziu, don Benito Vieira, părintele econom din mănăstirea Santa María del Carmen, care ieşea din casă pentru a asista la slujba de seară şi a o orândui, nu l-ar fi văzut clar pe acelaşi indian sau, cel puţin, pe unul asemănător, nu pe pământ, ci urcat pe zid, ca o urechelniţă sau un gândac. Era acelaşi indian, fără-ndoială, pentru că anumite date, precum ştergarul, penele şi cuţitul, se potriveau chiar dacă economul a adăugat şi altele, mai precise, ca de pildă informaţia că avea trupul uns cu ulei închis la culoare sau că umbla desculţ, dar cu brăţări din piele cu pene roşii la glezne. Oamenii şi-au recăpătat încrederea pierdută în bătrâna de la magazin, iar nişte clienţi ai barului lui Chinto, când au auzit vestea, au ieşit înarmaţi cu laţuri pentru a-l prinde pe comanş, dar nu l-au găsit, poate pentru că acesta nu lăsase nicio urmă. Însă, în acest timp, văduva lui Pena, o doamnă respectabilă,

care-şi plăteşte mereu datoriile, a dat peste el când voia să intre în casă şi a leşinat, dar strigătul ei a fost suficient pentru ca femeile să iasă la ferestre, iar unele dintre ele să-l vadă pe indian, care se strecura spre Biserica Santa María Salomé şi dădea colţul. Puţin mai târziu, doi studenţi care vorbeau despre problemele lor au fost cât pe ce să calce pe el şi au încercat să pună mâna pe el, dar navajo-ul a scăpat, iar studenţii au rămas cu palmele şi buricele degetelor unse cu ulei de urs. Existau, aşadar, mai mulţi martori şi unii s-au grupat chiar în perechi, pentru a conferi mărturiei lor o mai mare credibilitate. S-au constituit patru focare de scandal, până când scandalul a devenit unul singur şi a cuprins oraşul întreg, a intrat în case, a pătruns printre zăbrelele confesionarelor şi a scos în stradă jumătate din oraş, transformându-l pe orice locuitor al Villasantei, cel puţin pentru moment, într-un veritabil Buffalo Bill. Pe la opt seara, nimeni nu mai vorbea despre altceva, în afara recalcitranţilor care se încăpăţânau să dea o mai mare importanţa spuselor Sibilului decât prezenţei, mai mult decât insolite, cu adevărat incredibile, a unui indian în oraş. În vreme ce lumea încerca să dea explicaţii mai mult sau mai puţin verosimile, interpretarea care a fost

luată în seamă până la urmă, considerată valabilă şi care s-a bucurat de succes, a fost aceea că indianul era un student deghizat, iar prezenţa lui în oraş, o glumă. În timp ce lumea încerca, după cum am spus, să găsească faptelor o explicaţie raţională, fraza Sibilului, în ultima sa versiune: „Dacă o fereastră se bărbăteşte pe viceversă sau aruncare…”, era supusă unei analize implacabile şi riguroase de către grupul de semiologi din anul patru de lingvistică, ce a ajuns cu siguranţă la concluzii curioase, chiar dacă mult prea criptice în formularea lor verbală, motiv pentru care nu vor fi expuse aici. Se întâmpla totuşi ca în cunoscutul poem simfonic al lui Borodin Prin ste*pele Asiei Centrale, unde d*ouă triburi sau caravane, care călătoresc prin deşert, se întâlnesc, se luptă sau chefuiesc împreună (că nu rezultă foarte clar) şi după bătălie sau orgie, fiecare îşi vede de drum până când este înghiţit de orizontul îndepărtat, în muzici dulci de flaut. Tot aşa, povestea cu Sibilul şi cea cu indianul au mers în direcţii opuse, s-au întâlnit, s-au luptat, s-au amestecat şi s-au despărţit mai apoi, dar numai după ce s-au molipsit una de la cealaltă, căci una dintre părţi a ajuns să declare că un indian cu pumnal şi pene se aruncase pe o fereastră, în vreme ce alţii au

susţinut că un vicevers cu pene în prima silabă şi un pumnal în silaba accentuată se arunca pe indian sau fereastră; ceea ce, pe muzică de flaut, se auzea foarte bine, însă era la fel de ininteligibil. În noaptea aceea, toţi cei care aveau discul lui Borodin sau măcar o casetă, l-au pus să cânte, iar cei care nu-l aveau nici într-o formă, nici în alta, nici măcar ca o simplă partitură pentru pian, l-au cântat sau l-au fluierat pe mai multe voci, că era o încântare să-i asculţi; şi în acea noapte şi în dimineaţa următoare nu s-a auzit altă muzică, şi cineva a propus chiar ca lumea să meargă la peştera Balaurului cel Urât, care era destul de departe, ca să se cânte la intrare, pentru ca în ziua următoare ecoul să reproducă acel cântec. Iar dacă expediţia nu a avut loc. Deşi fusese gândită şi organizată, împreună cu un ospăţ şi un futai la sfârşit, asta s-a datorat faptului că tocmai atunci s-au pornit o ploaie şi o grindină teribile, care au împiedicat orice tentativă de drumeţie. Aşa că totul s-a amânat pentru o altă ocazie.

Sibilul din Cărnos e omul acela care coboară pe Rúa da Raina, cântând în şoaptă, şi care se abate pe la bodega ţinută de Paca din Barcelos – o portugheză cu ceva sânge închis la culoare, bine făcută şi rea de

muscă, care găteşte scoicile după o reţetă personală şi tainică. Răspunde la numele de don Cresconio Valeiras, pe care lumea îl foloseşte când i se adresează, în vreme ce numele celălalt e utilizat atunci când se vorbeşte despre el, cu excepţia cazurilor în care vreunul greşeşte şi îi spune: „Don Sibilo”, lucru ce se întâmplă des, chiar dacă cel vizat ori nu-şi dă seama, ori doar se preface. Acest Sibil din Camos este profesor asociat de drept penal la universitate, post pe care l-a obţinut după ce şi-a manifestat adeziunea, în tăcere şi cu perseverenţă, faţă de toţi profesorii titulari ai aceleiaşi materii, care au trecut prin universitate în ultimii ani, vreo cincisprezece la număr. Ca profesor asociat, a fost fluierat şi huiduit în anumite situaţii, contestat în altele, ba chiar scăldat în fântâna din Platerías într-o zi de ianuarie, de către nişte studenţi fără suflet. Cu toate acestea, se bucură de stimă, iar tentativele de a-l pensiona înainte de termen au eşuat din pricina opoziţiei ferme a celorlalţi angajaţi. Mai mult de o mie de semnături au însoţit o scrisoare adresată rectorului, în care don Cresconio era considerat un element al folclorului universitar, la fel ca togile, pălăriile de absolvire şi ciocanele de argint, şi, prin

urmare, inamovibil. Motiv pentru care, acesta a mulţumit susţinătorilor lui şi a dat tuturor studenţilor notă de trecere în ultimul semestru.

Don Cresconio Valeiras are mai multe calităţi lăudabile decât crema profesoratului universitar, deşi ignoranţa lui în materie de drept penal e inimaginabilă, deoarece cântă ca nimeni altul arii din toate operele şi destule duete, pe care le execută răspunzând la vocea lui naturală de bariton cu un falset destul de bine realizat, în partea destinată sopranului. În plus, este în stare să înlocuiască modul normal de-a vorbi cu recitativul, cel puţin atunci când se adresează soţiei lui şi lui Pepa din Barcelos, în intimitate, ceea ce o distrează nevoie mare pe portugheză, care nu înţelege altă muzică dramatică decât fado-ul. Don Cresconio este capabil de aşa ceva pentru că ascultă, în adâncul sufletului, sunetul suav şi cristalin al unui clavecin de acompaniament, precum acela care se aude în versiunea italiană a *Nunţilor*… cea pe care-a învăţat-o el. În afară de asta, este un tată excelent; deşi a avut doar un fiu care i-a murit de scrofuloză (din lipsă de medicamente, probabil) cam pe la începutul anilor patruzeci, nu trece nicio zi de pomenire a morţii copilului, fără ca el

să meargă la cimitir cu un buchet de flori, cu soţia la braţ şi îmbrăcat în negru. Florile le duce ea. Don Cresconio laudă drăgălăşenia şi virtuţile tânărului, care era isteţ, precum puţini mai sunt azi, şi spiritual; doamna, doña Remedios, răspunde da, da, şi plânge; dar atunci când don Cresconio, aproape de necropolă, schiţează o critică a iconomiei Divinei Providenţe, care i-a lăsat fără un vlăstar atât de remarcabil, doña Remedios termină cu plânsul şi suspinele, pentru a-i lua partea Domnului şi a-i apăra voia, căci dreptatea şi nepătrunsa lui previziune se vădesc în destinul mai multor copii născuţi în acelaşi timp cu Segundito (adică în vremea războiului, când tatăl lupta pe front, iar copilul era conceput într-o scurtă permisie), precum Pepito al lui Martínez, mort de tuberculoză la paisprezece ani, şi Luisito al lui Gómez, despre care nu s-a mai auzit nimic după ce-a plecat în America, şi Federico al lui Suárez, care rătăceşte fără căpătâi şi a fost închis de mai multe ori. „Dar asta nu înseamnă, femeia lui Dumnezeu, că s-ar fi întâmplat acelaşi lucru şi cu copilul nostru”. „De unde ştii tu? Când l-a luat Dumnezeu, a avut motivele lui”. La care don Cresconio răspunde că aşa este şi tace.

Don Cresconio a fost ales preşedinte pe viaţă al

Ligii împotriva Ţiparului Cu Orez (L.I.Ţ.C.O.), societate autorizată cum se cuvine de instituţia competentă şi al cărei statut a fost de mai multe ori modificat în ultimii ani, pentru ca adevăratele sale scopuri să fie justificate şi, mai ales, disimulate.

Liga împotriva Ţiparului Cu Orez este, în aparenţă, o societate cultural-sportivă. Ai cărei membri merg la pescuit duminica şi organizează anual un concurs de grupuri umoristice muzicale, pentru a premia cel mai bun text şi cea mai proastă muzică; dar, în realitate – toată lumea ştie asta, deşi păstrează tăcerea – Liga nu este altceva decât paravanul după care se ascunde vechea şi, în alte vremuri, privilegiata Frăţie a lui San Carallás[6], interzisă de Inchiziţie în secolul al XVII-lea sub pretextul că denumirea sa nu figura în cataloage, iar sfântul cu pricina era unul închipuit. Ce s-a întâmplat atunci se ştie din gura lui don Procopio şi se bănuieşte că se spun mult mai puţine lucruri decât cele ce se ascund. De don Procopio le e teamă chiar şi erudiţilor şi nu există autor care să se ocupe de oraş şi de lucrurile legate de acesta, fără să-i ceară sfatul; din această pricină e atât de ocupat omul. Unul care nu l-a consultat a fost

6 „Sfântul Sculă”. În galiciana. (*N. tr.)*

profesorul Jiménez Bastos, sosit recent la catedră după studii strălucite la Heidelberg, unde fusese discipolul favorit al lui Schmidt şi, mai ales, al lui Fürstenberg, care i-a condus teza. Când a sosit la Villasanta şi şi-a mărturisit dorinţa de a cunoaşte fiecare piatră din oraş, i s-a spus că nu era nimeni mai potrivit decât don Procopio pentru a-i servi drept ghid, dar Jiménez Bastos a răspuns că nu avea nevoie de ajutor, cu atât mai puţin de ajutorul unui popă ce ocupa un rang inferior în ierarhia profesorală, oricât de multe ar fi ştiut acesta; că el învăţase totul la Heidelberg, de la Schmidt şi, mai ales, de la Fürstenberg. Şi că ştiinţa acestora îi ajungea şi îi prisosea pentru a înţelege pietroaiele din Villasanta. Astfel încât a petrecut o grămadă de după-amiezi cercetând biserici, examinând curţi interioare şi studiind capiteluri, iar la sfârşit a anunţat o conferinţă despre cele douăsprezece basoreliefuri din claustrul catedralei, care povestesc istoria Sfântului Gheorghe şi a balaurului. Cum se prevedea o asistenţă numeroasă, rectorul a cedat aula universităţii pentru organizarea evenimentului. S-a adunat, într-adevăr, multă lume. Chiar dacă ploua cu găleata în seara aceea. Don Procopio şi-a părăsit locul de onoare la

care avea dreptul, s-a amestecat cu mulţimea şi, dintr-un colţ, a ascultat conferinţa fără să clipească. Jiménez Bastos a afirmat că nici vorbă de Sfântul Gheorghe, a cărui figură ecvestră, pe de altă parte, era roasă de vreme şi imposibil de identificat; că acolo nu se povesteau decât muncile lui Hercule, înţelese ca lupta dintre un zeu solar şi nişte zei htonieni, reprezentaţi în mod clar de balaur. Acestea fiind spuse, a rămas foarte mulţumit de sine şi a fost aplaudat de un public care, deşi auzea pentru prima oară numele lui Schmidt şi al lui Fürstenberg, le venera deja. Pe don Procopio nu l-a întâlnit nimeni la ieşire, iar cei mai suspicioşi au presupus că acesta nutreşte un puternic resentiment faţă de Jiménez Bastos, care aducea de afară idei şi maniere noi de interpretare a romanicului (mai ales în lumina antropologiei moderne şi a ştiinţei religiilor). În ziua următoare, don Procopio a rămas la pat din cauza unei răceli; apoi a făcut o gripă, iar lumea a început să spună că în felul acesta îşi ascundea înfrângerea; după trei zile, colega lui, Balbina Beldaña Cubero (B.B.C.-ul, pentru studenţi), s-a dus să-l viziteze, dar servitoarea i-a spus că stăpânul ei n-o poate primi, pentru că are febră mare; în ziua a patra, nimeni nu-şi

mai aducea aminte de don Procopio, iar profesorul Jiménez Bastos era ascultat cu respect, chiar dacă vorbea cam afectat şi introducea în cursurile lui citate foarte lungi în germana modernă. În a cincea zi însă. Don Procopio a mers la ore, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deja vindecat, iar în a şasea zi, dimineaţa. *Ziua* a publicat pe pagina a treia un lung articol al lui don Procopio, primul dintr-o serie, cu titlul general „Frăţia lui San Carallás şi istoria destrămării sale”. În acest prim text, se mărginea să explice cum numele primitiv al eroului, pornind de la anumite documente la care se făcea referire, a fost cel de Ullán, mai târziu Illán iar, în cele din urmă, Juan, Xan în galiciană, care s-a transformat la sfârşit în San, de unde porneau o grămadă de erori de interpretare. Lumea a citit articolul cu interes, ca să nu mai vorbim de don Cresconio Valeiras şi de confraţii lui. Dar toţi l-au înţeles ca pe un text de interes local, fără anvergură, iar domnul Jiménez Bastos nici măcar n-a catadicsit să-l citească. În al doilea articol, don Procopio a relatat cum Frăţia lui San Carallás, la sfârşitul secolului al XVII-lea. Mai precis în 1696, a înmânat o scrisoare domnului arhiepiscop, la vremea aceea, don Pantaleón de Ozores y Caamaño, acelaşi care a ridicat

Casa cu Viţă pentru a-şi adăposti amanta. Scrisoarea cerea să i se închine în catedrală un altar lui San Carallás, cu hram în a doua zi de miercuri de după Paşte, dată în care, după tradiţie, episcopul din Iria Flavia a descoperit mormântul Apostolului Iacob, ocrotit, deopotrivă, de Balaurul cel Urât şi de San Carallás. Ceea ce arhiepiscopul a refuzat, la sfatul Sfintei Inchiziţii şi al celor mai buni teologi iezuiţi din localitate. Frăţia a insistat, bazându-se pe documentele sale vechi şi pe cele spuse în acestea, şi şi-a justificat poziţia cu textul propriului regulament şi cu bulele în care se consfinţea sarcina exclusivă a Frăţiei de a deţine în proprietate, a îngriji şi a păstra în bună stare statuia Balaurului cel Urât, care se ţine în claustru şi se scoate în procesiunea Corpus Christi, precum şi menirea de a face ca, pe vânt, ploaie sau soare, în vreme de pace sau război, la intrarea în Peştera Regelui Cintolo, numită de asemenea a Balaurului cel Urât să se audă în fiecare sâmbătă, în afara celor din Postul Paştelui, muzică de cameră pentru instrumentele cu coarde, de suflat sau de percuţie. Dar asesorii arhiepiscopului, mai isteţi ca dracul şi care căutau nod în papură, mai ales dacă era vorba de papură latinească, au dat acelui maldăr de

documente o interpretare raţională şi dreaptă, adică au susţinut că toată tărăşenia aceea nu ascundea nimic altceva decât un cult demonic şi că sub numele şi sub pretextul lui San Carallás era venerat, de fapt, Satana. Au poruncit ca membrii frăţiei să fie schingiuiţi, iar cum unul dintre ei, mai slab decât ceilalţi, a răspuns da la toate întrebările, în declaraţiile acestuia s-au găsit probele necesare pentru a decreta suprimarea frăţiei şi încarcerarea membrilor săi, care au murit cu toţii, fără să aibă vreo vină. Unii în beciuri, alţii pe rug. Acest articol a fost comentat în anumite medii clericale, în defavoarea lui don Procopio, despre care se spunea că preţuieşte mai mult adevărul istoric decât ceea ce convine Bisericii, şi s-a iscat zvonul cum că părintele Almanzora ar fi mers la domnul episcop auxiliar ca purtător al rugăminţii unanime ca acel canonic stricat să fie expulzat din diocezã, nu înainte de a fi condamnat, dacă era posibil.

la o straşnică excomunicare. Însă când tărăşenia a ajuns pe masa arhiepiscopului, acesta a spus că e o prostie şi să-i lase în pace pe don Procopio şi pe Balaurul cel Urât, ale cărui concerte din peşteră le-ar fi ascultat de altfel cu mare plăcere, mai ales dacă

erau de muzică gregoriană. S-a mai întâmplat că don Cresconio Valeiras a convocat comitetul director al L.I.Ţ.C.O. Într-un separeu din Café Moderno, unde el a ajuns când toţi se aflau deja acolo, cântând în şoaptă, dar foarte apăsat *Cerească Aida*, cu vocea lui frumoasă: şi a anunţat că lucrurile se schimbaseră după apariţia articolului scris de don Procopio şi că aveau să facă neîntârziat cele trebuincioase pentru a readuce la viaţă vechea şi merituoasa frăţie, ascunsă până atunci în spatele unei vulgare societăţi de vânătoare şi pescuit, şi că, începând din acel moment, toate concertele de la intrarea Peşterii Balaurului vor fi publice, se vor anunţa în ziarele locale şi că vor fi invitate să cânte acolo toate triourile, cvartetele şi orchestrele filarmonice sau simfonice care aveau să treacă prin Villasanta, până când fondurile frăţiei vor permite ca acestea să fie aduse special din Philadelphia, Statele Unite, din Stuttgart, Germania, şi de la B.B.C., Londra. Am povestit până acum despre influenţa celor scrise de don Procopio asupra preocupărilor şi activităţilor extrauniversitare ale Sibilului din Camos. De acum încolo, voi relata tribulaţiile profesorului Jiménez Bastos, căruia, în dimineaţa următoare, un elev lingău i-a adus la ore o

tăietură din articolul lui don Procopio, în care se vorbea despre o întrunire, furnizându-se şi o copie a documentelor oficiale ale acesteia, la care participaseră domnul arhiepiscop. Sfântul Tribunal al Inchiziţiei şi iezuiţii asesori, cu scopul de a stabili orientarea pe care ar trebui s-o adopte cultul lui San Carallás, ce trebuia curăţat de aderenţe păgâne sau diabolice, pentru a i se descoperi adevărata faţă. Iezuiţii susţineau că adevăratul protagonist al legendei nu era altul decât arhanghelul Mihail şi că păpuşa, numită uneori Coca, iar alteori, Balaurul cel Urât, care se păstra în claustru şi era folosită la anumite sărbători ca element paraliturgic, îl reprezenta, după cum se putea vedea şi cu ochiul liber, dacă ţineai seama de urâţenia ei, pe însuşi diavolul. Era nevoie, prin urmare, să se refacă străvechea legătură cu viteazul arhanghel, *unus exseptem qui astamus ante Domino*, scop pentru care propuneau să se achiziţioneze de la călugăriţele benedictine din mănăstirea San Miguel das Donas, aflată în dioceza oraşului Lugo, nişte basoreliefuri vechi ce reprezentau lupta Sfântului Mihail cu Balaurul şi izbânda finală a acestuia; o lucrare dăltuită în piatră pe care măicuţele o lăsaseră în paragină şi

de care s-ar lipsi cu uşurinţă dacă ar fi bine plătite. Arhiepiscopul, care era foarte naiv, i-a întrebat pentru ce aveau nevoie de bucăţile acelea de piatră, iar iezuitul cel mai răsărit dintre toţi i-a răspuns că pentru a simula descoperirea lor, cu pretextul reparării unui zid, pentru ca lumea, odată ce basoreliefurile aveau să fie scoase la iveală, să se convingă că nu exista acolo niciun San Carallás, ci doar Sfântul Mihail, isteţ ca şarpele. I nul dintre membrii adunării, fie şi numai pentru a se opune iezuiţilor (era vorba, firesc, de un dominican), a protestat împotriva înşelăciunii, la care iezuitul i-a răspuns cu abilităţi cazuistice şi cu chestia că scopul scuză mijloacele, şi că dintr-o mică înşelăciune avea să izvorască un mare bine; un raţionament care i-a convins pe cei prezenţi, aşa cum a demonstrat-o şi votul ce a urmat, fapt pentru care a rămas stabilit că se vor face toate diligentele pe lângă maica stareţă de la San Miguel das Donas, care era o femeie de familie bună pe nume Estefanía de la Cámara Mendoza. Un trimis al arhiepiscopului s-a dus s-o viziteze înarmat cu împuternicirile de rigoare şi un lichior bun pentru stomac în dar. Au ajuns la un acord, s-a plătit suma stabilită şi nişte meşteri din regatul Valenciei, care

juraseră să-şi ţină gura. Au realizat operaţiunea ce s-a sfârşit cu încastrarea a douăsprezece panouri de basorelief în zidul sudic al claustrului. Chiar pe locul în care se află Coca, panouri atribuite de don Procopio, pornind de la temeinice raţiuni arheologice, unui sculptor din secolul al XII-lea, format la şcoala din Auvergne.

În anexa articolului erau transcrise clauzele contractului de vânzare-cumpărare dintre arhiepiscopat şi mănăstire, cu toate peceţile, martorii şi garanţiile. Profesorul Jiménez Bastos fusese făcut de râs. Acesta i-a spus lingăului că rămânea de văzut dacă acele documente invocate de popă nu erau cumva falsificate sau fabricate, că el le va cerceta şi că Dacă va descoperi cea mai mică înşelăciune. Îl va da în judecată pe don Procopio pentru defăimare, la care lingăul i-a răspuns că i se părea minunat şi că, în afară de asta. Dacă profesorul considera că neavenitul ar merita şi nişte bâte pe spate, el şi prietenii lui se ofereau pentru această misiune. Dar domnul Jiménez Bastos nu a răspuns la o asemenea propunere. Don Procopio a fost felicitat de corpul profesoral inferior, care se simţea răzbunat de acea victorie; dar nu şi de profesoratul superior, care şi-a asumat în spirit

corporativist înfrângerea profesorului Jiménez Bastos. Acesta a uitat curând de intenţia lui de a cerceta autenticitatea dovezilor invocate de don Procopio, a început să spună că nu se putea trăi în acel oraş pentru că un profesor care obişnuia să se culce cu studentele lui era prost văzut, şi că pe el îl aştepta la Heidelberg o blondă plinuţă. Specialistă în Pindar, ale cărei abilităţi erotice erau celebre. Apoi, într-una din zile, a solicitat un concediu fără plată prelungit şi dus a fost.

13 iulie

Când Lenocika s-a trezit, se vedea deja Costa da Morte şi începuse să sufle un vânt dinspre sud-est aducător de ploaie, aşa că a trebuit să-i spunem Balaurului la revedere şi să ne adăpostim în cabină, unde am putut să-i povestesc prietenei mele, fără să ne deranjeze nimeni, ce inventasem. M-a ascultat cu atenţie, ca întotdeauna; m-a întrerupt din când în când pentru a-mi cere lămuriri şi, la sfârşit, a tras concluzia că-i place şi că maniera dezastruoasă în care se terminase intervenţia profesorului Jiménez Bastos nu era decât un act de dreptate imanentă. „Pentru că

profesorul acela e un nesimţit. N-am vrut să-ţi spun, dar deunăzi m-a văzut în bibliotecă, s-a aşezat lângă mine, mi-a pus tot soiul de întrebări, după care m-a invitat la el acasă pentru a-mi arăta nişte diapozitive cu biserici bizantine foarte puţin cunoscute, făcute, chipurile, chiar de el prin mănăstirile de la Muntele Athos. Am fost la el acasă, ca o naivă, şi l-am găsit îmbrăcat într-o pijama dintr-o mătase psihedelică şi un halat de moar violet-gălbui, batistă roşie la gât şi papuci de casă. Pregătise ceaiul într-un samovar de argint, foarte frumos, apropo. De asemenea, cumpărase prăjituri cu cremă şi brioşe, asezonând totul cu muzică de Ceaikovski şi o lumină difuză exagerată, pentru că era abia cinci şi jumătate după-amiaza. La început, am fost doar surprinsă, dar i-am ghicit curând intenţiile. A vrut să mă sărute la uşă, dar mi-am tras obrazul. «Ruşii, mi-a spus, se sărută când se salută.» «Asta era înainte de Revoluţie, i-am răspuns, acum îşi dau doar mâna, la fel ca domniile voastre.» M-a rugat să stau jos şi m-am aşezat pe o sofa foarte încăpătoare şi foarte moale, care m-a făcut imediat să mă simt dezonorată, din pricina unei senzaţii de voluptate pe care n-am izbutit s-o evit. A început să vorbească tâmpenii, adică să-mi facă – aşa

cum spuneţi voi – complimente, amestecate cu elogii aduse comunismului, pentru a fi eliberat femeile de vechile prejudecăţi şi a le fi pus la acelaşi nivel sexual cu bărbaţii. Iar cum eu mă mărgineam să-l ascult, a spus, pe neaşteptate, că îmi va arăta diapozitivele, scop pentru care a manipulat un aparat foarte modern ce proiectează imagini pe perete. Dar ce imagini! În locul bisericilor bizantine, am văzut lume dezbrăcată făcând porcării. Când a ajuns la al doilea diapozitiv, a scos un strigăt slab: «Iertaţi-mă că am încurcat diapozitivele! Sau preferaţi să continui? Sunt nişte imagini foarte utile pentru cei ca noi, care studiază istoria artei, fiindcă în ele se poate vedea corpul uman în toate atitudinile posibile. Profesorul Fürstenberg le consideră foarte potrivite pentru studiile sale de morfologie.» În acest timp, continua să se desfăşoare pe perete, aproape în mărime naturală, un întreg program de combinaţii lascive, pentru că aparatul era automat, iar el renunţase să-l mai controleze. I-am spus că mi-era totuna şi că eram insensibilă la pornografie. «Nu credeţi că ăsta e un cuvânt vulgar şi, mai ales, foarte nepotrivit? Sunt imagini ştiinţifice.» Dar, cum eu am ridicat din umeri, a oprit aparatul, s-a aşezat lângă mine şi a început să servească ceaiul. Mi-

a trecut prin cap, deodată, că ar fi fost în stare să pună vreun afrodiziac în prăjituri, aşa că am băut doar o ceaşcă de ceai, în timp ce el vorbea neobosit despre studiile lui la Heidelberg, mai întâi, apoi despre ideile lui în legătură cu amorul, care au început prin a fi platonice, dar au sfârşit prin a-mi propune deschis să mă culc cu el. L-am spus nu, foarte calmă. «Nici nu ştiţi ce pierdeţi! Sunt un maestru.» I-am spus că nu eram dispusă să-mi pierd timpul şi că voi pleca. «Daţi-mi măcar un motiv.» «Există două pe care le consider întemeiate. Primul, că nu-mi plăceţi; al doilea, că sunt îndrăgostită de altul.» «Doar n-o fi vorba despre scriitorul acela bătrân!» «Ba da.» A izbucnit în râs. «E aproape jignitor. Nu vă daţi seama că are de două ori vârsta mea?» «Sper că are şi de două ori mai multă înţelepciune.» A devenit serios şi s-a apropiat de mine. «Nu puteţi spune aşa ceva fără a avea argumente puternice. Cum este posibil să compari două lucruri, atunci când cunoşti numai unul?» «Păi, compar tocmai maniera dumneavoastră de a-mi face curte cu a lui.» «Dacă aţi înţelege luptele cu tauri, aţi şti ce înseamnă clipa adevărului. Când e vorba despre amor, clipa adevărului este patul.» «Eu nu înţeleg luptele cu tauri.» «De ce nu vreţi să faceţi o probă?» «V-am spus

doar că nu-mi plăceţi.» «Dar ce ştiţi dumneavoastră despre mine? Mă vedeţi doar îmbrăcat, dar m-aş putea dezbrăca. Dacă rezistaţi la asta, voi renunţa.» M-am simţit provocată şi l-am privit cu duritate. «Puteţi s-o faceţi.» Niciodată nu am văzut pe chipul unui bărbat un surâs atât de stupid ca acela. A început prin a-şi scoate batista de la gât. Apoi halatul. A urmat bluza de pijama. Mai târziu, pantalonii şi toate astea cu lentoarea celui care este sigur de el.

«Încă nu v-aţi scos papucii», i-am spus, după ce l-am privit foarte calmă. I-a azvârlit în aer din două lovituri de picior. «Şi acum?» «Acum voi pleca.» Şi m-am aplecat pentru a-mi lua mapa, care se afla pe un fotoliu. S-a aruncat asupra mea şi a încercat să mă sărute. Cu o figură de judo l-am trimis pe sofa. Unde a rămas, zvârcolindu-se. «Curvo!» striga; am mai băut încă o cană şi, înainte să plec, l-am întrebat dacă voia să-i torn un whisky”.

Am întârziat câteva secunde până să-i răspund, căci aventura ei cu profesorul, care nu figura în program, mă lăsase perplex; dar am înţeles imediat după aceea că era vorba de o colaborare. Dacă aş fi prevăzut-o, aş fi imaginat-o într-o manieră mai spectaculoasă şi mai semnificativă, pentru că

Lenocika, nu ştiu dacă din pricina criteriilor ei etice atât de stricte sau din pricina sobrietăţii ei verbale, avea o propensiune pentru sinteză, tinzând să reducă dialogurile la o minimă intensitate dramatică, ceea ce avusese ca rezultat tocmai fragmentul citit anterior. Şi. Doamne, ce potenţial avea o împrejurare ca aceea, oricât de tipică ar fi fost şi oricât de des întâlnită în cărţi! Dacă ar fi să ne gândim numai la detaliul pijamalei psihedelice, atunci am realiza că oricărei fete cu o mai vastă experienţă decât cea a Lenocikăi i-ar fi prilejuit folosirea unor cuvinte haioase şi revelatoare: „Şi pijamaua asta atât de simpatică… De unde aţi cumpărat-o?” „De la Paris, bineînţeles. Genul ăsta de haine numai la Paris se găseşte”. Şi în afară de asta. Ar fi povestit aventura profesorului cu vânzătoarea din magazinul respectiv, o *boutique* foarte elegantă din Rue de la Paix. „Acest semen al meu. I-am spus, nu doar prin metodele de seducţie, atât de tehniciste şi moderne, ci prin atitudinea şi mustăţile lui. Este un specimen hispanic atât de excesiv, încât aş îndrăzni să-l consider un arhetip. Dacă ai fi fost mai amabilă cu el, ai fi asistat la desfăşurarea personalităţii lui precum cea a tentaculelor unei caracatiţe care se dezmorţeşte într-o

mare liniştită. Firea ta rigidă te-a privat de un spectacol epocal, fastuos şi măreţ, deşi cu o structură uşor barocă; Cidul în timpul cuceririi Valenciei şi Garcilaso în câmpia Granadei: Melchor Cano la Trento şi Carlos al V-lea la Mühlberg, pentru că toţi patru sunt profesorul Jiménez Bastos, la fel ca descoperitorul din Patagonia, teologul din Salamanca şi don Juanul din Sevilla şi Napoli. A fost poet melancolic după dezastrul Armadei Invincibile, a stârnit plebea în vremea răscoalelor din Madrid şi a condus o fracţiune de gherilă în Războiul de Independenţă. L-ai fi văzut în pielea unui toreador în arenele din Ronda şi în cea a unui fotbalist de la Real Madrid, în aceeaşi echipă cu Samitier şi Monjardín, mereu neaoş şi învingător. Cu diferenţa că acum i-au luat spada şi i-au lăsat doar falusul ca instrument de acţiune şi afirmare a propriei personalităţi. Dacă l-ai fi tras de limbă, ţi-ar fi povestit cuceririle lui în Germania, când studia arta cu Fürstenberg şi Schmidt; o femeie după alta, de toate naţionalităţile. Îi lipsea numai una, o fată sovietică, şi a avut ghinionul să te întâlnească pe tine, dar data viitoare va avea mai mult noroc”. Spunând aceste lucruri, m-a cuprins brusc melancolia, căci devenisem conştient de

slăbiciunea imaginaţiei mele şi de cât de prost îmi ieşea povestea; nu doar pentru că apelasem la o abstracţiune pentru a scoate ceva din profesorul Jiménez Bastos, ci pentru ce făcusem cu tot romanul, care mi s-a părut, deodată, obositor şi sărac. Cuvintele se târau fără strălucire şi fără muzică şi nu trăgeau unele de altele, ca în clipele mele mai fericite. Atunci am fost pe punctul de a distruge totul şi a da dracului proiectul. Dacă nu am făcut-o, a fost pentru a n-o pierde pe Lenocika, fiindcă, odată textul rupt, ea ar fi plecat de lângă mine. Într-un moment de dureroasă sinceritate, i-am povestit ce mi se întâmpla, iar ea m-a ascultat ca întotdeauna, cu seninătate şi bunătate, făcând uneori gesturi prin care voia să spună că i se păreau exagerate afirmaţiile mele. Când am terminat, mi-a răspuns astfel: „Ceea ce ţi se întâmplă e că îţi foloseşti imaginaţia pentru a lucra la romanul nostru secret şi te gândeşti la celălalt doar când eşti obosit. Trebuie să ne resemnăm să fim vulgari în intimitate, precum ceilalţi oameni, fără a căuta nu ştiu ce perfecţiuni erotice”. A făcut o pauză şi mi-a zâmbit. „De-acum încolo îmi vei citi în fiecare seară ce-ai scris, vom vorbi despre asta şi, dacă nu ne convinge pe amândoi, vei merge la culcare singur”. „E o

pedeapsă?” „E o măsură de prevedere. Ai rupt atâtea poveşti fără o justificare întemeiată, că nu vreau să faci aşa şi cu asta, între alte motive, pentru că, în afara ei, nici eu, nici tu nu suntem nimic. U Avea dreptate. M-am hotărât să continui, cel puţin în ceea ce priveşte strângerea materialului. Pe cheiul din Muxía am cumpărat ziarul din Villasanta şi am citit ştirea că excavatoarele descoperiseră în catedrală ceva foarte curios şi neaşteptat. S-a întâmplat ceea ce urmează, după spusele lui don Procopio.

19 iulie

În seara aceea, când săpăturile în direcţia prezbiteriului erau pe cale să înceteze, târnăcoapele au lovit în piatră dură şi s-au ştirbit. Au fost chemaţi don Procopio şi francezul, care tocmai treceau pe acolo. Prin breşa creată se ivea un zid cu arcuri duble, foarte regulate şi foarte vechi. Don Procopio i-a cerut şefului de echipă să nu lovească zidul, ci să adune doar molozul dimprejur, până la dezvelirea sa completă, dar i-a spus că aveau timp să facă asta în dimineaţa următoare, pentru că deja se făcuse târziu şi nu mai era mult până la terminarea programului de

lucru. Francezul îl asculta de sus. Când don Procopio a urcat, i-a zis acestuia: „Aţi avut dreptate, dar să veniţi şi mâine la prima oră. Pentru că în spatele acestui zid se află, poate, ceva interesant”. A doua zi, imediat ce şi-a terminat orele, don Procopio s-a dus la catedrală şi, fără să se oprească în sacristie, unde s-ar fi cuvenit totuşi să zăbovească o clipă, a mers direct la şantier. Monsieur Mathieu, cu blocul de desen închis, privea cum muncitorii scoteau pământul şi dezveleau un zid ce părea circular şi care delimita, probabil, o încăpere aflată sub prezbiteriu, dar mai mare decât acesta. Cei doi s-au privit fără a-şi vorbi, iar don Procopio a urmărit activitatea muncitorilor. „Poate că, a spus după o lungă perioadă de timp, acolo în spate se ascunde cenuşa apostolului”. „Acolo. În spate, probabil, dar nu la acel nivel”, i-a replicat francezul. „Cum puteţi şti lucrul acesta?” Monsieur Mathieu s-a mărginit să ridice din umeri şi să zâmbească. „Dacă mă invitaţi la masă, i-a spus mai târziu, aş putea să vă povestesc o istorie frumoasă”. „Sunteţi mâncăcios?” „Nu mai mult decât îmi cere trupul ăsta mare”. „Vă întreb pentru că eu sunt mai degrabă sărac şi la mine acasă nu vom găsi altceva decât mâncare galiciană de sardele cu cartofi. Dar am putea merge la cârciumă”.

„Sunt de acord cu cârciuma”. „Să mergem, atunci”. Însă una e ce se întâmplă, şi alta, ce ar trebui să se întâmple, pentru că, odată ajunşi aici, normal ar fi să sărim, fără alte formalităţi, în separeul unei cârciumioare unde don Procopio şi-ar fi mâncat până la urmă sardelele cu cartofi, în vreme ce francezul ar fi comandat solă şi carne. Şi după masă sau în timpul mesei, proiectantul şi-ar spune povestea, întrerupt din când în când de don Procopio, dar nu cu impertinenţă, ci doar pentru a obţine mici lămuriri. Astfel, naraţiunea şi-ar menţine unitatea, lucru frumos şi dorit de toată lumea, inclusiv de autor. S-a întâmplat însă ca acesta din urmă, un om cu conştiinţă şi predispus la realism, să-şi dea seama că perechea trebuie să iasă pe una din porţile catedralei, deschise la ora aceea, adică poarta ce dă în Plaza de los Plateros, care-i foarte frumoasă; cea aflată la nivelul solului în Quintana de Muertos, care-i frumoasă şi ea, dar în alt chip, şi cea prin care ajungi, dacă urci nişte trepte, în Plaza de los Azabacheros. Dacă o aleg pe cea din urmă, se vor întâlni cu don Felipe Segundo, care tocmai coboară pe o stradă adiacentă şi care va da nas în nas cu ei, fără greş. Caz în care îi va opri din drum, le va povesti o istorioară neruşinată, va

comenta geniul spaniolilor când e vorba despre acest tip de literatură orală şi apoi va pleca, şchiopătând, pe sub Arcul lui Ramírez şi va ajunge jos, în piaţa cea mare. Asta n-ar dura mult, dar don Procopio ar fi nevoit să-i explice lui Mathieu cine este Felipe Segundo, fapt ce m-ar pune în încurcătură, pentru că nici eu nu ştiu asta. Dacă ies prin poarta ce dă în Quintana şi urcă pe strada Ramírez, vor trece, inevitabil, prin faţa anticariatului domnului Rementería, despre care se spune că ar fi evreu, fără niciun temei, doar pentru că tatăl lui a venit din Maragateria şi pentru că are nasul coroiat. Când îi va vedea urcând panta, domnul Rementería va ieşi în fugă şi îl va striga pe don Procopio, îi va cere iertare lui monsieur Mathieu şi, odată ce i se va fi îngăduit, îi va povesti canonicului ultimele veşti despre bonzo-ul Ferreiro, care a petrecut douăzeci de zile în stare cataleptică. După unii, iar după alţii, şaisprezece, pentru că discipolii lui nu s-au pus de acord pe tema asta, şi care s-a trezit ieri, deşi ar fi mai exact să se spună că s-a întors. În acest caz, don Procopio se va vedea nevoit să-i explice lui monsieur Mathieu cine este bonzo-ul Ferreiro, cu dificultăţile de rigoare, dat fiind că franceza pe care o vorbeşte don Procopio este

bogată în tehnicisme ce aparţin arheologiei medievale, dar nu şi în termeni de filosofie zen. Mai rămâne bâtlanul verde, mai rămâne speranţa. În situaţia de faţă. Bâtlanul verde este poarta monumentală din Plaza de los Plateros, care apare în toate istoriile de artă naţionale şi străine şi care, mai ales, duce direct la taverna Claudiei Muradana. Aproape de capătul uliţei, la dreapta, pe o străduţă. Dar când trec prin faţa sacristiei – traseul inevitabil şi, în plus. Cel mai scurt – le iese în cale. Îngrozit, canonicul confesor, cu sutana şi capa umflate, plutind în juru-i. Care. Imediat ce-l vede pe don Procopio, i se aruncă practic în braţe. „Don Procopio, don Procopio, nu se mai poate continua aşa!” îi strigă, aproape, şi comite impoliteţea de a nu-l saluta pe francez şi de a-l ignora cu desăvârşire. „Dar ce vi se întâmplă, domnul meu? Ce, arde iar capela cu moaşte?” „Mai bine să fi fost vorba de aşa ceva, şi nu de situaţia intolerabilă în care ne găsim!” Don Procopio îi sugerează să înceapă prin a se linişti şi apoi să-i povestească ce are de povestit. În acest timp, îi face cu ochiul lui Monsieur Mathieu, care îi răspunde cu un surâs. Părintele confesor îl duce într-o zonă întunecată, lângă o coloană. „Călugăriţa aia, don Procopio, blestemata aia de soră

Perfecta, arz-o focul s-o arză, că a fost din nou în iad şi a spus pe urmă că l-a găsit acolo pe don Práxedes, canonicul predicator! Şi don Práxedes a leşinat, iar când şi-a revenit, a început să spumege de furie şi să spună că în după-amiaza asta va pleca negreşit la Madrid ca să protesteze înaintea nunţiului papal şi că, dacă nu-l bagă în seamă cei de la Madrid, va merge până la Roma. Partea proastă e că jumătate din consiliul bisericesc e împotriva lui. Iar directorul corului, ştiţi doar cum este, a asigurat că sora Pascuala, când spune ce spune, are motive întemeiate, lată în ce stare ne aflăm”. „În starea în care ne-am aflat mereu”. „Nu înţeleg, don Procopio, cum puteţi fi atât de calm. Săptămâna asta, a căzut beleaua pe canonicul predicator; săptămâna ce vine va fi rândul dumneavoastră, iar peste două săptămâni, al meu”. „Poate că ne nimerim amândoi în aceeaşi săptămână, mai ştii? Depinde cât se grăbeşte sora Claudina să ne lichideze”. Canonicul confesor, atât de solemn cu capa lui ascuţită, bareta înflorată şi panglica de pe piept, pare descurajat. Mai târziu, când don Procopio îi va explica francezului cine este şi ce hram poartă acea soră Margarita.

numită de unii împărăteasa Semiramida. Va

afirma şi că teama canonicului confesor vine din faptul că acesta se cam încurcase cu nepoata menajerei lui, după ce avusese multă vreme relaţii şi cu mătuşa, şi cum lumea ştie asta, se teme că din cauza acelui păcat sora Perpiñana (sau Romualda, sau Rolendis, sau Pascuala) va decreta că se află şi el, deja, în infern.

„Păi. Ceea ce sunteţi pe cale să descoperiţi, spune francezul, după solă şi înainte de muşchiuleţ, este un labirint". „Un labirint?" „Vă miră lucrul acesta?" „Nu. Oamenii din epoca romanică erau pasionaţi de asemenea jocuri". „Da. Dar ăsta nu e un joc, pentru că în centrul labirintului e înmormântată doña Esclaramunda de Bendaña". „Îmi sună cunoscut numele ăsta". Cum francezul face o pauză pentru a gusta din auriul şi aromatul sos al muşchiuleţului, don Procopio se adânceşte în amintiri, se cufundă în marea lor şi revine la suprafaţă cu o perlă în mână. „Acum ştiu. Trăia odată un orb aici, în urmă cu destul de mulţi ani, un orb pe nume Marcelo, care umbla singur prin toate cotloanele catedralei. Omul ăsta pretindea că găsise mormântul lui doña Esclaramunda, dar nimeni nu-l băga în seamă, poate pentru că nimeni nu îndrăznea să-l urmeze până la locul unde, după spusele lui, se afla mormântul". „Păi,

avea dreptate. Episcopul Sisnando a poruncit să se construiască labirintul pentru ca nimeni să nu îndrăznească să ajungă la mormânt şi să-l profaneze. Doña Esclaramunda era foarte frumoasă şi mulţi erau îndrăgostiţi de ea. Circula legenda sau, poate, istoria adevărată, cum că, după ce Esclaramunda fusese ascunsă în labirint, au dispărut din oraş câţiva juni. Unii au vrut să le explice absenţa, spunând că, din pricina morţii femeii iubite, plecaseră să lupte cu maurii, dar, de fapt, toată lumea ştia că muriseră rătăciţi în labirint". „Dacă e numai o legendă, spuse don Procopio în timp ce dădea la o parte scheletul unei sardele, o vom afla după-amiază". „Asta riscă acela care nu posedă cheia". „O cunoaşteţi dumneavoastră?" „Am ştiut-o o vreme, dar am uitat-o. Îmi amintesc doar că e o lungă frază de amor". „Halal episcop!" Pentru moment, carnea sardelei l-a atras pe don Procopio cu mai multă forţă decât legenda labirintului; însă după ce a înghiţit-o, l-a întrebat pe francez: „Dar dumneavoastră cum de ştiţi toate aceste lucruri?" „V-am povestit la un moment dat că am avut acces la anumite documente care s-au salvat din incendiul de la Cluny. Cineva le-a găsit la buchinişti de pe malul Senei şi le-a cumpărat pe o nimica toată".

„Mare păcat că nu au fost publicate. Pentru că aici, în afara poveştii fanteziste a lui Marcelo, orbul, nimeni nu ştia despre doña Esclaramunda, nici despre înmormântarea ei”. „Pe mormânt există o statuie divină a femeii. A dăltuit-o cel mai bun sculptor din întreaga Franţă, pe care don Sisnando l-a adus cu acest scop”. „Mai bun decât Mateo?” „A fost chiar profesorul lui”. „Atunci Mateo ştia…” „Mateo a construit prezbiteriul deas*upra labi*rintului. Era obligatoriu să-l cunoască”. În acel moment, lui don Procopio i s-a năzărit că Monsieur Mathieu *semăna* cu portretul pe care îl lăsase Mateo, ca o semnătură pe opera lui; amândoi aveau faţa rotundă şi zâmbitoare şi părul inelat, dar ideea aceea i-a stăruit în cap doar câteva clipe, pentru că peste ea s-a suprapus amintirea impertinentă, bineînţeles, a domnului canonic confesor şi a fricii lui. „Povestea măicuţei despre care vorbeam mai devreme nu e mai puţin aiurită. Acea soră Pisăloaga, care îşi petrece în infern sfârşiturile de săptămână şi apoi aduce veşti despre oamenii întâlniţi acolo, ar fi hazlie, dacă n-ar fi dramatică. I-a înfundat pe mulţi până acuma. Pe o doamnă din localitate, care are un soţ invalid şi umblă cu alt bărbat, a întâlnit-o într-un colţ al iadului

împreună cu prietenul ei, şi buna doamnă a trebuit să plece, iar cel care a avut de pierdut a fost soţul ei, de care nu mai are cine să aibă grijă. Căci doamna aceea, mai mult sau mai puţin dezmăţată, avea suflet bun”. „Dar de ce n-o ardeţi în faţa pieţei de zarzavaturi?” „Pentru că obiceiul ăsta a dispărut. Însă confesorul are dreptate. Situaţia a ajuns insuportabilă”. Don Procopio a putut să evite lucrul acesta, dar eu nu. Imaginea spectaculoasă a maicii Pisăloaga arzând pe rug este liniştitoare şi.

Într-un anume fel, chiar frumoasă, căci pe măsură ce flăcările se apropie, ea începe să blesteme şi să facă pe toată lumea cu ou şi cu oţet: deşi. Când se simte mirosul de carne arsă. Nimeni nu mai poate suporta asta, nici măcar în închipuire.

Peste imaginea lui don Procopio şi a lui don Mathieu care mănâncă la desert aurita prăjitură cu migdale, se suprapune acum procesiunea formată din şase persoane, toate înarmate cu lanterne şi cu o funie lungă legată de mijloc. Cel care merge în faţă e şeful de echipă, un fecior din Lugo.

foarte curajos. Îl urmează don Procopio, care se îmbrăcase în civil pentru această ocazie. În spatele lui, vin şeful de şantier şi proiectantul, iar la urmă,

Monsieur Mathieu, care duce cu el blocul de desen pentru a o desena pe doña Esclaramunda, în caz că o vor găsi. „Fiţi foarte atent, i-a spus don Procopio, traducând instrucţiunile francezului celui care mergea înainte, fiecare porţiune din drum are forma unei litere vechi. Se pare că ar fi indicat să nu ieşim din vocale. Dacă intraţi din greşeală într-o consoană, întoarceţi-vă imediat” La intrare rămăsese un muncitor însărcinat cu colacurile de funie. Înainte de a purcede, don Procopio se gândise la o rugăciune şi, neavând la îndemână una potrivită cu împrejurarea, a rostit-o pe aceea a marinarilor. „Înainte!” a strigat apoi. Acolo sus, cu coatele sprijinite pe balustrada care delimita şantierul, se adunaseră, laolaltă cu consiliul bisericesc, toţi clericii de rang inferior şi personalul civil, precum paharnicii, ministranţii şi administratorii sacristiilor; se mai aflau acolo şi doña Tadea, eterna evlavioasă, căreia copiii administratorului sacristiei voiau să-i ridice rochia pentru a-i vedea curul; don Pablo Perlado, funcţionar la bancă, ce rostea a treia rugăciune din rozariu când a auzit scandalul, s-a apropiat să vadă ce se întâmplă şi a rămas acolo; cei doi copii ai croitorului din turn, cu o privire de parcă ar fi văzut o minune, spunându-şi

unul altuia că la noapte aveau să fugă de-acasă şi să intre prin gaura aceea; şi un şir de figuri obscure, care se întindea spre Apus ca o succesiune de gargui gălăgioase, şi vânzătoarea de la chioşcul din colţ, care venise să-i aducă trabucurile lui don Leonardo, şi a rămas acolo; şi nişte fetiţe de la o şcoală de maici din A Coruña, care vizitau catedrala, însoţite de două călugăriţe cu bonetă. Dar arhiepiscopul lipsea. Nimeni nu mersese la palat să-l anunţe pe arhiepiscop. Don Segismundo, vicarul, spusese: „Ce i-ar mai fi plăcut şefului să vadă toate astea!” Iar confesorul răspunsese: „Pe intrusul ăla. Asemenea poveşti nu-l interesează. Sunt numai ale noastre”. Şi nu-i dăduseră de ştire.

Intrară, plecând puţin capul, dar nu pentru că ar fi fost atât de înalţi ca să se lovească de marginea bolţii. Nu se grăbeau, ci mergeau cu precauţie. Încă mai trebuiau să intre trei dintre ei, când spectatorii cei mai apropiaţi îl auziră pe şeful de echipă spunând: „E o frânghie pe jos!”. Când a intrat şeful de şantier, s-a auzit ecoul cuvintelor lui don Procopio „Frânghia e putredă!”. Acum erau toţi înăuntru. Privirile se întâlneau pe colacurile de funie albă, ale căror inele se desfăceau încet, precum o anacondă leneşă. Primul

colac aproape că se terminase. Când n-a mai rămas decât foarte puţină funie, muncitorul însărcinat cu asta a legat-o de următorul colac. Cincisprezece metri de funie, douăzeci, treizeci. „Parc-ar fi intrarea în iad!” a exclamat cineva şi, din mijlocul mulţimii, altul i-a răspuns: „Asta să i-o spuneţi maicii Perfecta!” Un preot gras i-a avertizat că acela este un loc sfânt şi să facă linişte. „Ce spune ăla?”

Anaconda a încetat să se mişte; intraseră în adânc patruzeci de metri. „N-or fi căzut într-o prăpastie?” Trecuse deja ceva timp şi vicarul şi-a privit ceasul, un frumos ceas de buzunar cu capac, de aur, cu gravuri în email şi diamante, ce-i fusese dăruit de mama lui când se călugărise şi care era o bijuterie de familie. „De zece minute nu-i mai auzim”. A vorbit din nou despre arhiepiscop cu confesorul: „Credeţi că ar fi fost nevoie de permisiunea şefului pentru operaţiunea aceasta?” „Drumul ăsta are legătură cu lucrările din şantier.

În plus, dumneavoastră, care sunteţi vicarul, nu v-aţi opus”. „Nu cumva vă gândiţi să daţi vina pe mine, dacă se întâmplă ceva?” „Nu se va întâmpla nimic. Ştiţi doar că don Procopio e descurcăreţ. Nişte smucituri rapide de funie au iscat un murmur. „Se

întorc!” Muncitorul înfăşură încet funia şi anaconda îşi recăpăta poziţia de odihnă. „Dacă ar găsi măcar oasele vreunui apostol...!” „Ca să le găsească, ar trebui ca oasele să se afle deja acolo”. „Dar dumneavoastră nu credeţi asta?” „Pufff!” „Să nu afle sora Milagros!” Pe înălţimile care înconjurau excavaţiile se făcuse linişte; figuri speriate, în aşteptare. Linii numărau în şoaptă metri de funie: „cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece...”. Vicarul şi-a privit din nou ceasul: „Păi, nu cred c-or fi găsit cine ştie ce comoară, pentru că n-a trecut nici jumătate de oră de când au intrat”.

Monsieur Mathieu a fost primul care a ieşit, ridicând în mână un sul de hârtie cu desene în cărbune, care abia dacă a deşteptat interesul unui grup de muncitori. Ceilalţi au ieşit fără nimic în mâini, cu excepţia lui don Procopio. Vicarul, care era reprezentantul arhiepiscopului, a îndrăznit să coboare scara portabilă până la nivelul săpăturilor. „Aţi găsit ceva?” a întrebat. „Oase de oameni, cât să umpli un cimitir întreg, şi un sarcofag”. „Alt episcop?” Don Procopio i-a făcut semn francezului să se apropie. „Aveţi aici detaliile”. Monsieur Mathieu desenase ansamblul şi anumite detalii. „E al unei femei?” a

întrebat, mirat şi oarecum supărat, vicarul. „Doña Esclaramunda de Bendaña”, i-a răspuns don Procopio. „Doña care…?” „Iubita unui episcop, şi nu vă speriaţi, că aşa era pe vremea aceea. Apoi, don Sisnando, după cum bine ştiţi, nu a apucat să se călugărească”. „Păi, chiar şi aşa stând lucrurile, dacă află sora Colasa…” Vicarul a apucat hârtia cu desenul francezului. „Era o fată frumoasă. Mi se pare că seamănă cu cineva cunoscut”. Şi un muncitor care îşi înălţase capul curios peste un umăr, a adăugat: „Ce ţâţe, să fiu al naibii!” Don Procopio, care avea în mână un baston plin de praf. A scos din buzunar nişte ochelari negri. „Ce înseamnă asta?” l-a întrebat vicarul. „Vă mai amintiţi de Marcelo, orbul acela care umbla pe aici înainte de război?” „Protejatul lui don Balbino Cubero?” „Scheletul şi resturi din hainele lui se află acolo înăuntru. L-am găsit îmbrăţişând statuia doñei Esclaramunda”. „Dar nu l-au omorât comuniştii la Madrid?” „Aşa s-a crezut, dar aceştia sunt ochelarii lui, iar acesta e bastonul. Multă lume le va recunoaşte” A lăsat bastonul să-i alunece printre degete. Când capătul acestuia s-a lovit de lespezile de piatră, s-a auzit o vibraţie muzicală înăbuşită de pulbere.

A doua secvenţă profetică

III

Villasanta, vai, Villasanta, bogată în pâine şi brânzeturi, iubită de Domnul!

Cum de-ai rămas pustie şi singură, tristă şi tăcută, tu, fericire întruchipată, zgomotoasă, exultantă, ipocrită?

În cârciumile tale mâncam caracatiţă şi fructe de mare, beam vinul spumos şi cel de prin partea locului. Ah, fripturile mătuşii Rengifa, scoicile Portughezei, sola şi mreana lui Mariñana! Ah, plăcintele de cartofi ale lui Carballinés, grătarele lui Barqueiro, carnaţii prăjiţi ai lui Ribeirano! Vanitas vanitatum et omnia vanitas: *nu a rămas nici măcar amintirea din toate acestea.*

Cât despre paturile tale, Villasanta? Ce-aş putea spune despre ele? Paturile bogate ale canonicilor, acoperite cu olandă delicată; plăpumile curvelor sărace, roase, dar care ţin de cald: paturile cu baldachin ale boiernaşelor muribunde: scândurile ascetice ale călugăriţelor hipoplastice; paturile

monotone ale hotelurilor de trei stele, şi celelalte, mai diverse şi arătoase, ale hotelurilor de cinci stele; paturi, în sfârşit. De tot soiul, darnice cu moliciunea sau cu tăria, după gust, dar cinstite şi primitoare pentru iubirea clandestină: unde sunteţi voi acum?

Aşa ar trebui să încep această secvenţă şi să continui cu ieremiadele, enumerând virtuţile ilustrului oraş. Dar acesta nu-mi merită elogiul, pentru că în purtările sale nu va fi nimic eroic sau pătimaş. Imediat ce presupuşii războinici ai lui Sitting Bull îşi vor da jos măştile şi se va dovedi că nu sunt altceva decât vikingi, cei ce vor fi fugit, cei ce vor fi căutat adăpost în vizuini neştiute îşi vor arăta mutrele pe la colţuri, precum copiii care, după ce au luat-o la sănătoasa din faţa pericolului, descoperă că pericolul nu există.

Fuga lor îi va împiedica să afle de o operaţiune, comandată de pe scenă cu sunete vibrante de trompetă, de trompetistul armatei. La auzirea trompetei, soldaţii vor defila unul câte unul în acelaşi ritm susţinut, prin faţa scenei, şi vor lăsa acolo un obiect scos din raniţă sau din buzunar sau care fusese purtat pe umăr, în funcţie de dimensiunea acestuia. Cu obiectele respective o brigadă de ingineri va construi un catafalc închis la culoare, o prismă cu

baza rectangulară, mult mai înaltă, decât lată; fuga îi va împiedica, mai ales, să asiste la momentul dramatic în care acea maşinărie complicată nu va putea funcţiona din pricina unei piese lipsă, adusă mai târziu de un oştean rămas în urmă, care va îngenunchea după aceea în faţa regelui Olaf Olafson şi va cere, cu voce tare, clemenţă. „Curând vei inaugura maşina de ucis! u îi va striga regele cu o voce metalică, deşi într-o corectă scandinavă veche, pe care eu o voi traduce involuntar şi fără niciun efort, pentru că va fi asemeni limbajului sagăi pe care tocmai o traduc. Şi chiar în acel moment vor ieşi din ascunzători locuitorii din Villasanta şi vor asista la spectacolul pe cale de-a începe. După montarea ultimei şi rătăcitei piese, din catafalc se va auzi o splendidă muzică pe care cei pricepuţi o vor recunoaşte: allegreto-*ul din Simfonia a Şaptea, Apoteoza Dansului. Oşteanul va fi înghiţit de uşa maşinăriei şi imediat după primele şapte acorduri, pe o bandă transportoare, instalată într-o latură a maşinăriei, vor începe să iasă, împachetate şi scutite de taxe, cum e şi normal, ochii, rinichii, sângele, inima băiatului executat, toate componentele corpului lui, îndreptate către cele mai prestigioase bănci de*

organe umane; poştaşul va ridica pachetele şi le va lua cu el.

Din mort nu va mai rămâne nimic, deoarece cantităţile nesemnificative care vor supravieţui căsăpirii se vor volatiliza într-un fum gri şi uşor.

Lumea se va cruci când va constata enormul simţ practic al vikingilor şi va cădea în extaz în faţa unei maşini atât de oportune, urâte dar utile.

Căci există oare vreo risipă mai mare decât cea produsă de înmormântări? Atâta material nobil, din care e făcut trupul omenesc, s-a pierdut de-a lungul secolelor, metamorfozându-se în margarete şi în alte flori spontane care, la rându-le. Îngrăşau pământul pentru margarete noi, într-un ciclu infernal al degradării energiei. Datorită metodei vikinge însă, din fiecare om se va pierde doar ceea ce nu merită păstrat.

Ah, maşină de ucis iute, ornamentată cu coame pe la colţuri, neagră şi solemnă! Reprezinţi Ordinea şi Dreptatea, Statul şi Puterea! Eşti, precum trandafirul, magică şi precum corbul, întunecată! Ca dusul şi întorsul, ca pătratul şi roata, ca viaţa şi moartea! Eşti volubilă, infernală, mistică şi absolută. Ucizi şi cânţi.

Cu toate că eu nu voi spune nimic din toate

acestea: nici măcar nu mă voi gândi la aşa ceva. Cel care o va face va fi scaldul Oscar, un domnişor grăsuţ care îl va însoţi pe rege în calitate de purtător de cuvânt. Va fi îmbrăcat tot în uniformă, dar cu o anume lejeritate poetică şi o anume fantezie. Va spune aceste lucruri sau le va striga în versuri aliterate, odată ce maşina de ucis iute va tăcea. Şi apoi va anunţa că majestatea sa, regele tuturor vikingilor, un admirator al eroilor de orice fel şi respectuos cu tradiţiile locale, se pregăteşte să depună o coroană de flori la monumentul morţilor care va fi existând în Villasanta, aşa cum există oriunde; şi dacă nu există va fi inventat. După care vor urma noi sunete vibrante de trompetă, cu mişcările de trupe aferente, ce vor ocupa şoseaua.

Asta se va întâmpla în spaţiul imens al Bulevardului. În capătul căruia îşi înalţă arcurile Monumentul şi arde eterna Flacără a Amintirii. Ghidurile turistice garantează, cu citate potrivite şi respectabile, că este cel mai frumos bulevard din lume. Un miracol de urbanism. Şi chiar regele Olaf se va spune că va fi spus. Când l-a privit: „c'est belle comme une sonate!". Patru şiruri de castani din Indii flanchează. De-a lungul a trei kilometri. Tronsonul

central. Asfaltat în chip strălucit şi lat de optzeci de metri. De-o parte şi de alta. Peroanele pentru căleşti şi cai. Şi străzile laterale. Şi din nou copaci. Şi edificii de o înălţime potrivită şi cu o fizionomie asemănătoare.

Dacă ar fi să vedem lucrurile de sus. Am zice că e vorba atât despre megalomanie cât şi despre risipă de bani. Însă în cazul de faţă. Amploarea bulevardului se va dovedi necesară, fiindcă trupele grupate în batalioane întunecate. Din care se ivesc stindarde şi steguleţe. Abia dacă pot lăsa liber spaţiul central.

Lumea se va aduna unde va putea. Că doar de-aia-i lume. Din gurile străzilor va putea să asculte. Dar nu să şi privească. Pentru că sunt atât de înalţi soldaţii. Atât de bine făcuţi. Încât împiedică vederea. Chiar şi pe aceea a copiilor urcaţi pe umerii taţilor. Ceea ce nu vor afla niciodată e că se află acolo tocmai pentru a asculta.

Se va porni un murmur de admiraţie şi aşteptare.

Şi gesturi de nerăbdare. Aplauze în ritm de tango şi câte un strigăt din când în când. (Cum cel ucis era un viking. Lumii nu-i va mai fi teamă.)

Până când trompeta va suna din nou.

Iar sunetul va fi prelung, tărăgănat şi solemn, ca

pentru morţi.

Va fi vechiul cântec al trompetei argentiniene. La auzul căreia regii piraţi din trecut spintecau femei şi furau comori.

Trompeta care sunase retragerea în bătălia de la Catoira; acum însă nu-şi va putea ascunde bucuria triumfului.

Totuşi. La auzul ei. Toţi vor fi străbătuţi de fiori.

Soldaţii vor prezenta arma.

Vor apărea, la capătul Bulevardului, purtătorii unei imense coroane de lauri; palm în faţă. Palm în spate şi doi de fiecare parte; iar de coroană vor atârna panglicile cu dedicaţie.

Şi vor înainta pe mijlocul drumului. Monoton şi ritmic, cu paşi neauziţi, cu paşi tăcuţi de moarte subită, pentru că aşa cere protocolul. Până când se vor îndepărta la o distanţă de vreo sută de metri.

Atunci va apărea Regele, singurel, fără aghiotant i, purtând în mână coiful de aur încornorat; şi el va păşi ritmic, deşi mecanic, ca pażcare vor *răsuna în liniştea înconjurătoare şi în sălaşul tainic al tuturor inimilor.*

Vai. Paşii Regelui! Unul după altul, în linie dreaptă, fără să se împiedice şi fără să-şi piardă

prestanţa; trei kilometri de asfalt, şi acolo, în depărtare, Flacăra şovăitoare a Amintirii.

Ce rege, regele Olaf! vor gândi soldaţii. Un mare rege! vor repeta cei prezenţi. Un mare rege! vor rosti, în acelaşi timp, trompetele, pentru Istorie. Şi Istoria va spune tot aşa.

Într-acolo va merge, egal cu sine şi nestrămutat, va fi străbătut până acum un sfert din drum, iar apoi, o treime. Va ajunge la jumătatea drumului şi o va depăşi. Şi frunzele copacilor, nemişcate.

Pom, pom, pom. Va părea că pe lume n-a rămas decât acel pom, pom, pom. Cheie a cosmosului, pulsaţie a universului, măsură a nesfârşitei curgeri: pom, pom, pom.

Pitagora şi muzica stelelor!

Lumea nu va mai suporta atâta ritm şi atâta pom, pom, pom, dar soldaţii vor rezista. Vor începe leşinurile. Ambulanţele vor ridica trupuri inerte. Şi totuşi, pompom-pom-ul va continua.

Poate că un strigăt va perfora acel spaţiu, sau un vai, sau o lamentaţie ascuţită. Ritmul pompom-ului universal va zdrobi totul, implacabil.

Nu va exista pe lume ceva mai adevărat şi mai minunat!

IV

Partea proastă va fi că, fără să am nimic de-a face cu toate acestea, mă voi trezi implicat.

În chip inevitabil. Poate că în chip fatal. Nu sunt eu oare singurul locuitor din Villasanta care cunoaşte daneza veche!

Vor descoperi lucrul acesta agenţii serviciului de informaţii, aflaţi în căutarea unui traducător operativ. Şi mă vor aştepta în vestibulul bibliotecii.

Mă vor duce cu ei. În tăcere.

Până în faţa scaldului, a cărui simpatică fizionomie nu voi putea să n-o admir, datorită francheţei sale şmechere. La fel ca toţi marii disciplinaţi, atunci când normele se relaxează, îşi va fi scos cizmele şi îşi va fi descheiat vestonul şi cămaşa.

— Dragul meu coleg! Iertaţi-mă că vă numesc astfel şi nu protestaţi, pentru că la fel de mare poet este cel care a sens saga lui Eric cel Roşu precum acela care o traduce. Avem nevoie, în afară de asta, să fim prieteni, din pricina colaborării lungi şi asidue care ne aşteaptă, poate că uşor neplăcută pentru dumneavoastră, dar bine plătită. De mai mult de o mie

de ani pregătim această invazie şi, cu toate acestea, anumite detalii ne-au scăpat. Cel legat de limbă, de exemplu. Un popor mitic ca al nostru este invariabil, dar dumneavoastră, popoarele istorice, reale, vă mişcaţi încontinuu, mai ales în ceea ce priveşte limba. Prizonierii noştri de acum o mie de ani ne-au învăţat galiciana. Dar cine o mai vorbeşte acum aşa cum se vorbea atunci? În dimineaţa asta am făcut o probă inutilă: m-am adresat unuia de prin partea locului şi n-a înţeles nimic, de parcă i-aş fi vorbit în chineză. Aşa că m-am simţit ca în al nouălea cer, când mi s-a spus că existaţi. În erudit care vorbeşte daneza veche şi cunoaşte saga eroilor noştri! La fix, adică absolut indispensabil.

Va juma pipă, ca un lup de mare. Va trage adânc în piept şi va continua să vorbească:

— O relaţie atât de frecventă şi de durabilă precum cea pe care v-am anunţat-o mă obligă să mă prezint în câteva cuvinte: mă numesc Oscar şi sunt poetul regelui Olaf, despre care o să vă vorbesc mai târziu. Rolul meu nu e lipsit de importanţă, pentru că, după cum ştiţi, noi, scalzii, îndeplinim o funcţie publică de ample repercusiuni populare. Elaborăm miturile şi le transmitem în cuvinte frumos sunătoare.

Oh, aliteraţiile mele în „h”, în „ñ”, în „h” as*pirat! Veţi începe să le cunoaşteţi. Dar vă avertizez că obişnuiesc să mă folosesc şi de metafore. Fiindcă* – şi *a coborât vocea* –, în *timpul concediului,* ce *durează, uneori, zeci de ani, obişnuiesc să merg la Paris incognito şi să mă pun la curent cu starea poeziei. Care poezie,* ap*ropo, m*i pr*ea merge pe drumul cel bun. Sunteţi de aceeaşi părere?*

— Dacă vă referiţi la cea franceză, bineînţeles că sunt de acord.

— Mă refer la cea franceză şi la toată poezia. În *general.*

Ce s-a ales din măreaţa voce a lui Victor Hugo? Cei *care i-au urmat par afoni sau cel puţin răciţi. S-ar zice că poeţii de azi au renunţat la număr şi la armonie. Sunteţi de acord şi cu asta?*

— Desigur.

— Suntem sortiţi să ne înţelegem. Luaţi şi fumaţi. Cu altă ocazie sau cu alte ocazii vă mi vorbi despre séjour*-urile mele la Paris, unde i-am cunoscut pe toţi, de la Villon la Mallarmé, sau despre acele* seasons *petrecute de mine la Londra, unde m-am văzut cu Shelley şi cu Oscar Wilde. Am multe amintiri, prietene, am toată poezia Europei în inimă! Dar ceea*

ce nu suferă acum amânare e... să i se comunice poporului legea pe care va trebui s-o respecte. Se află aici. Pe hârtia aceasta împăturită. Vreţi s-o citiţi?

— De ce nu? La urma urmei, fac parte din popor, iar legea aceasta mă priveşte.

— Dacă ajungem să ne înţelegem. Cum presupun, dumneavoastră veţi putea să vă bucuraţi... cum să spun? de un statut privilegiat.

— Cel al unui colabó?

— Nu vă înţeleg.

— În acea Europă a cărei poezie vă entuziasmează într-atât, a fi un colaboraţionist este lucrul cel mai demn de dispreţ.

Îşi va pune mâinile în cap, într-un gest de disperare.

— Dragul meu profesor, să nu stricăm tocmai acum lucrurile cu scrupule nefondate! Aveţi nevoie de o justificare? O să v-o ofer chiar acum: sau acceptaţi, sau vă dăm prin maşina de ucis iute.

Voi ridica din umeri.

— La viaţă poate şi are datoria să renunţe cel care a trăit-o, dar mie îmi lipsesc încă nişte amănunte, fără de care nu mi-ar plăcea să părăsesc această lume.

— Văd că aţi devenit rezonabil. Vreţi, atunci, să citiţi legea? Hârtia aceasta va trebui lipită la colţurile străzilor, citită la radio, introdusă în ediţiile de dimineaţă ale ziarelor şi în cele de după-amiază, în caz că există.

— Există.

— Dumneavoastră trebuie s-o traduceţi. De publicare se vor ocupa subordonaţii mei.

Hârtia îmi va tremura în mâini. Va fi atât de emoţionant să contemplu un text scris recent chiar de un scald, cu grafia lui frumoasă şi dificil de citit!

„Tuturor cetăţenilor din Villasanta, clerici şi mireni, înalţi şi scunzi, femei şi bărbaţi, sănătate. Regele Olaf Olafson a luat în stăpânire oraşul şi el este cel ce porunceşte. Nu există altă voinţă decât a sa şi din ea emană legea. Iar legea va fi volubilă, aidoma fanteziei sale. Toţi cetăţenii din Villasanta au obligaţia să verifice în fiecare dimineaţă care este legea zilei, iar atunci când aceasta nu vă va fi comunicată de mine, este de la sine înţeles că rămâne în vigoare legea zilei anterioare. Soldaţii regelui sunt executanţii voinţei sale, în calitate de voinţe delegate. A te opune dorinţei lor este ca şi cum te-ai opune poruncilor regelui, adică un act de răzmeriţă pentru

care am prevăzut maşina de ucis iute, ce poate fi contemplată de toată lumea în piaţa catedralei şi despre a cărei funcţionare şi avantaje se distribuie pliante gratuite şi lesne de înţeles.

Legea pentru mâine e următoarea: toţi cetăţenii care se pot deplasa se vor aduna în Plaza del Caudillo[7] *la orele douăsprezece şi zece ale prânzului şi, odată strânşi acolo, vor intona laude şi vor defila prin faţa efigiei regale care, la ora aceea, va fi fost instalată la loc de cinste. Im sfârşitul ceremoniei, cetăţenii se vor împrăştia în pace şi linişte, aşa cum se cuvine. Sunt absolut interzise grevele şi lock-outul. Trăiască Olaf Olafson! În numele său, Oscar". Semnat şi parafat.*

— Nu vi se pare o mostră de legislaţie binevoitoare?

— Mai degrabă patriarhală, nu credeţi?

— Ăsta-i cuvântul: patriarhală. Vă va da multe bătăi de cap traducerea?

— Deloc.

— Faceţi-o, atunci, limpede şi clară, că eu voi ieşi puţin.

Şi apoi, nu plecaţi. Întrevederea noastră abia a

---

7 „Caudillo" („conducător", „cârmaci") a fost supranumele dictatorului Francisco Franco. (*N. tr.)*

început.

Înainte de a ieşi, îmi va arăta o maşină de scris, la care, în timpul absenţei lui, voi scrie în spaniolă textul legii. Când se va întoarce, pe masa *lui va zăcea coala bătută la maşină, iar eu voi aştepta instrucţiuni. Va veni cu el o ordonanţă, care va da legea la tipar.*

— Minunat! Prima parte s-a desfăşurat perfect. Să trecem acum mai departe. Vreţi să examinaţi această listă de cetăţeni? Trebuie doar să confirmaţi că sunt cei mai respectabili din oraş.

— Nu locuiesc de multă vreme aici şi, în afara personajelor dintr-o anumită naraţiune, abia dacă mai ştiu pe cineva.

— L-am ales din rândul celor mai de seamă contribuabili.

— Atunci, inventarul este fără cusur.

— Totuşi, i-am exclus pe arhiepiscop şi pe clerici în general, din raţiuni pe care le veţi ghici până la urmă. Chiar şi aşa, prezenţa unui reprezentant al clerului, fie şi în civil, ar fi convenabilă. Clerul, în ansamblu, e *bogat.*

— Când voi afla despre ce e vorba, că *voi putea da vreun sfat.*

— E vorba, e vorba… (Va râde cu gura până la

urechi şi-mi va arăta portretul unei femei superbe.) E vorba de a o prezenta pe această femeie în societate.

Mi se va înmâna portretul; îl voi examina cu plăcere. Femeia pe care o zugrăveşte este dintre acelea pentru care merită să mori. Chiar dacă în portret, pare învelită în piei moi de vizon.

— Clericii de acum, precum cei dinaintea lor şi, bineînţeles, într-o mai mică măsură decât cei medievali, nu sunt incompatibili cu femeile frumoase.

— Chestiunea e că asta... se dezbracă.

— În cazul acesta, v-aş recomanda să le excludeţi de pe listă pe celelalte femei. Măcar pe cele mai în vârstă de treizeci şi cinci de ani, din raţiuni evidente.

— Totuşi, băgaţi de seamă că pe listă nu figurează decât femei bogate.

— Sunt tot atât de geloase precum femeile sărace, sau chiar mai mult. Căci, după câte mi s-a spus, cele sărace se resemnează, spre deosebire de cele bogate, pe care le deranjează că nu pot cumpăra cu bani nurii furaţi de bătrâneţe.

— Vă asigur, dragă prietene, că lucrurile se vor schimba în privinţa asta, chiar datorită lui Freya.

— Freya?

— E numele acestei femei, însă ea poate primi

oricare alt nume. Nu ne vom certa din pricina asta. În concluzie, aş vrea să înţelegeţi că, geloase sau nu, ne interesează prezenţa tuturor celor care, fie femei, fie bărbaţi, pot participa cu banii lor la o afacere. Hai să zicem o societate pe acţiuni, din care noi deţinem cam şaizeci la sută. Nu vă spun mai multe, din motive politice. Dacă lucrurile merg bine, aşa cum nădăjduim, într-un viitor nu foarte îndepărtat vom putea să ajungem la o sumă ce nu a fost calculată încă, dar care va fi substanţială.

Însă a vorbi despre asta acum e prematur. Ce vreau de la dumneavoastră este să redactaţi o invitaţie, care să poată fi tipărită repede, pentru ca mâine pe vremea asta, lumea să vină la prezentarea lui Freya.

— Unde va avea loc?

— Aş vrea să-mi daţi un sfat şi în privinţa locului celui mai potrivit. La început, ne-am gândit la catedrală, dar cineva a sugerat că asta ar putea provoca un conflict cu Biserica, iar noi nu vrem deloc să avem probleme cu ea.

— Lumea de pe această listă ar putea să încapă foarte bine în sala de festivităţi a universităţii.

— E un loc decent?

— Da, chiar dacă-i puţin cam desuet.

— Am nevoie de un loc în care o femeie din belle époque *să-şi poată etala toaletele şi farmecele. Din acest motiv, interiorul catedralei, cu tot barochismul său, cu risipa sa de aureturi, mi se părea adecvat.*

— Există aureturi şi în sala de festivităţi, şi stele de argint. Şi ceruri albastre cu nori şi amoraşi, şi câte-o trompetă cerească ici şi colo. Locul e bun pentru aşa ceva.

— Are încălzire?

— Bineînţeles.

— Că Freya e sensibilă la frig.

Va spune asta cu un soi de nostalgie vagă în voce şi în privire, care s-ar putea interpreta şi ca o vagă speranţă.

— Mă voi număra şi eu printre invitaţi?

— Se putea altfel? Chiar dacă ar fi mai bine să spunem că dumneavoastră veţi fi unul dintre asistenţi, nu pentru că n-aţi fi bogat, ci pentru că veţi veni acolo în calitate de însoţitor. Eu o voi prezenta pe Freya, iar dumneavoastră veţi traduce simultan. Veţi putea face acest lucru, nu-i aşa? Chiar dacă vorbele mele vor fi în versuri, nu e nevoie să fie astfel şi traducerea; mă voi mulţumi cu o proză fidelă. La urma urmelor, ăsta e

destinul poeţilor când sunt transpuşi într-o altă limbă.

Continuă jurnalul de lucru

22 iulie

A venit don Procopio să mă vadă. Venea cu sardeaua cam pleoştită şi cam unsuroasă, deşi cu aerul de a nu-şi da seama de asta, probabil din pricina unor ocupaţii mai importante. Din gâfâitul lui am dedus că e obosit, aşa că l-am poftit să se aşeze. „Vai, dacă mi-aţi putea da puţină apă…! Şi dacă aţi putea să puneţi în ea un strop de anason…!” l-am dat un pahar şi l-a băut dintr-o înghiţitură, ca un câine însetat. „Am venit la dumneavoastră din două motive principale. Primul are legătură cu M. Mathieu” „Individul acesta mi s-a părut întotdeauna suspect, l-am întrerupt, şi îl bănuiesc c-ar fi spion”. „Spion?” „Da, da. În serviciul unei puteri străine, cu însărcinarea de a-l urmări pe un anumit agent secret care, dacă tot veni vorba, nu se mai află în oraş. Aşa că mă interesează orice are legătură cu acest om”. „Păi, a plecat”, mi-a replicat don Procopio. „A plecat? Gând şi unde?” „Momentul: ieri seară. Destinaţia: nu o cunosc, chiar dacă el a

încercat să-mi explice clar”. „Atunci explicaţi-mi şi mie. Vă rog, cu aceeaşi claritate”. Don Procopio a băgat mâna în buzunarul sutanei şi mi-a întins nişte hârtii. „În dimineaţa aceasta, un curier de la Hotel España mi-a adus această scrisoare la catedrală şi a aşteptat ca eu să termin slujba pentru a mi-o înmâna personal, pentru că aşa fusese însărcinat să facă. Bineînţeles că, atunci când îl copleşeşti pe un om cu atâtea pretenţii, cel mai neînsemnat lucru pe care îl poţi face pentru el este să-i dai bacşiş. M. Mathieu a uitat de asta, astfel încât a trebuit să bag eu mâna în buzunar”. Nu ţinusem seama până atunci de zgârcenia aceea, dar m-am gândit ea că fusese dictată, probabil, de o stare de indignare recentă şi trecătoare. „Doar nu v-a adus la sapă de lemn”. „Bineînţeles că nu, dar întotdeauna mă deranjează astfel de lucruri”. Aici aş putea să introduc o referire la dimineaţa de atunci, luminoasă şi splendidă, deşi răcoroasă. Soarele intra pe fereastră, iar lumina sa făcea să strălucească sutana lui don Procopio. Aş putea să mai adaug, de asemenea, că eu tocmai îmi luam micul dejun şi că, după ce don Procopio mi-a dat hârtiile, i-am oferit o ceaşcă de cafea. „Nu vreau, cu atât mai puţin după ce am băut apă. Vă asigur că mi-am ieşit din pepeni, cum

se spune, şi iertaţi-mă că folosesc cuvinte vulgare, dar, în loc de un stimulent, mi-ar prinde mai bine un ceai de tei”. „Din cauza scrisorii?” „Mai degrabă din cauza urmărilor ei. Am comis greşeala să le-o citesc colegilor mei chiar în sacristie şi nici nu vă puteţi imagina ce băşcălie au făcut pe tema asta, şi ce glume. Înţeleg că aveau şi ei dreptate, dar dă-o naibii de treabă, ar fi putut să se abţină puţin. Sunt nişte dobitoci”. Eu continuam să ţin hârtiile în mână. „Haideţi, citiţi-o”. „E neapărat nevoie?” „Dacă vreţi să fiţi la curent cu ce se întâmplă, mi-e teamă că da. Deşi, dacă preferaţi, v-o povestesc. O ştiu aproape pe de rost”. I-am întins-o. „E mai bine aşa”. El însă nu a luat-o. S-a scărpinat în cap şi sardeaua a fost cât pe ce să-i pice. „Nu ştiu cum să încep”. „Vă îngădui s-o faceţi *in medias res*”. „În acest caz, n-aţi înţelege nimic. Trebuie să încep cu începutul, mai bine zis cu o serie de politeţuri prin care îmi cere iertare pentru că pleacă fără să-şi ia la revedere şi se justifică printr-o grabă subită care l-ar fi apucat, chipurile, când a aflat în ce dată suntem”. „Nu e nimic ciudat în asta”. „Sigur că nu. Şi dacă s-ar fi mărginit la această explicaţie, nu m-aş fi înfuriat aşa. Dar ascultaţi ce urmează”. S-a apucat să citească din nou, în tăcere. „Sunteţi bine

dispus?” m-a întrebat. „La prânz va fi cald şi ăsta e un lucru încurajator”. „Atunci, ţineţi-vă bine. După ce îşi ia la revedere şi după nişte fraze pretenţioase şi destul de vagi, o adevărată risipă de cuvinte, îşi cere din nou iertare, dar nu pentru plecare, ci pentru ce are să-mi dezvăluie”. A lăsat hârtiile să-i cadă în poală şi m-a privit. „Acum urmează ceva inadmisibil, o să vă daţi seama imediat; acum vine bătaia de joc la adresa mea şi a tuturor celor care am avut relaţii cu el şi l-am ajutat. Pentru că eu chiar l-am ajutat, înţelegeţi? i-am permis să facă schiţe după catedrală, din toate unghiurile şi poziţiile: l-am însoţit pe acoperiş, ca să poată studia partea superioară a bolţilor, şi prin subsol, că doar m-aţi văzut. Vă mărturisesc că nu ştiu de ce-am făcut-o. De fapt, ştiu. L-am simpatizat din primul moment, mi s-a părut că-l cunosc de undeva. Cine spuneţi că era?” „Un agent secret, aflat în căutarea altui agent secret”. „Păi, vă înşelaţi. E Meşterul Mateo”. La început nu mi-am dat seama de ce spusese. „Cine?” „Meşterul Mateo, cel care a construit catedrala, cel care a sculptat porticul, cel care este reprezentat în spatele coloanei centrale”. A dat cu scrisoarea de pământ. „Spuneţi-mi şi dumneavoastră dacă poţi să nu-ţi ieşi din pepeni.

Colegii din consiliul bisericesc aveau dreptate să râdă de mine”. Am încercat să-l liniştesc. „Bine, dar v-a oferit o explicaţie, nu?” „Desigur. Bătaia de joc e lungă şi amănunţită. Ascultaţi, dacă vreţi. Merită ascultată”. A ridicat hârtiile, a căutat un pasaj în ele şi a citit: „Veţi fi observat deja, dragă prietene, că în toate conversaţiile noastre mi-am arătat preferinţa pentru un tip de biserici care nu seamănă cu aceea pe care am construit-o. Cele care-mi plac sunt intime, îţi îngăduie să te reculegi, cu planul circular sau în formă de cruce greacă, cu ferestre mici, pereţi pictaţi cum se cuvine, porţile decorate cu figuri, astfel încât totul să vorbească; astfel încât niciun spaţiu să nu rămână mut. Când sfântul episcop Marcelo m-a luat în slujba sa şi mi-a cerut proiecte, am desenat mai multe în acord cu această viziune, cele mai frumoase biserici concepute vreodată. Însă nu i-au plăcut. De ce? Pentru că el vedea lucrurile altfel, voia biserici mari şi luminoase, biserici care să adăpostească mulţimile, nu-l interesau lucrurile care contau pentru mine şi pe care el le considera învechite. Era de acord, asta da, cu porticurile mele, însă nu şi cu planurile mele. «Inventaţi-mi o biserică diferită, cu planul în formă de cruce latină, care să măsoare atâţia coţi de la intrare

la prezbiteriu; una cu trei nave şi cu deambulatoriu, aşa încât să se poată merge roată în jurul prezbiteriului, care să poată fi văzut şi din faţă, şi din spate. Şi cu lumină, cu multă lumină.» Am vrut să-i fac pe plac, dar treaba nu mergea; nici mie nu-mi plăceau planurile pe care el le respingea, aşa că, la un moment dat. I-am spus că nu sunt în stare. «Domnule episcop, i-am zis, ar fi mai bine să rupem contractul şi dumneavoastră să căutaţi nişte artişti mai avansaţi decât mine. Nu vă va fi greu să-i găsiţi.» Dar el mi-a spus că prinsese drag de mine, că îi plăcea stilul meu de lucru şi că, deşi nu era de acord cu ideile mele, recunoştea că acestea erau demne de un bun creştin. «Trebuie să rezolvăm problema asta, dragul meu Mateo. Lasă-mi două zile de gândire, două sau trei. Nu-i vineri, astăzi? Vino să mă vezi duminică şi vom vorbi despre asta.» Am petrecut acele zile îngrijorat, tot desenând cu cărbunele nave şi arcade, pe care mai apoi le aruncam cât colo. Nu-mi ieşea nimic cum trebuie. În duminica următoare, când am mers să-l văd pe episcop, eram trist. M-a luat cu el, m-a invitat să împărţim o masă săracă, iar când am fost lăsaţi singuri, mi-a vorbit astfel: «Uite, Mateo, fiule, la ce m-am gândit sau ce m-a făcut Domnul să înţeleg. Fii

atent la vorbele mele, ca să înţelegi şi tu. Sunt încredinţat că tu, şi nu altul, vei fi acela ce va construi catedrala dorită, această minunată operă pe care voiesc s-o ridic în cinstea Domnului, deasupra temeliilor pe care le-a lăsat Sisnando, predecesorul meu, din motive ce-ţi sunt cunoscute. Sunt atât de convins de asta, încât consider catedrala deja construită şi pe urmaşii urmaşilor mei privind-o deja cu uimire. Nu mă exprim totuşi cu claritatea potrivită scopului pe care îl urmăresc, aşa că îţi voi explica lucrurile altfel: peste un secol, să zicem, catedrala va fi gata, astfel încât, dacă un coleg al tău o vizitează, îi va putea desena planul pentru a o reconstrui. Înţelegi ce vreau să spun?» I-am răspuns că da, chiar dacă nu eram foarte sigur. «Prea bine. Atunci chiar tu poţi fi acel arhitect.» M-am simţit ca şi cum un nor mi-ar fi întunecat minţile. «Ce?» «N-ai înţeles? Dacă eu te trimit în vremea ce va să vie, când catedrala va fi terminată, te duci, o copiezi, te întorci şi apoi o construieşti.» «Spuneţi că mă trimiteţi în vremea ce va să vie?» l-am întrebat, în timp ce simţeam ca o prăpastie sub picioare. «Chiar aşa ţi-am spus. Faci călătoria asta, care nu va fi foarte grea pentru tine, mai mult, va fi foarte interesantă şi vei avea multe de

povestit la întoarcere, fiindcă, dacă ne gândim la câte lucruri s-au schimbat până acum, imaginează-ţi cum va fi în viitor.» «Nu pot să-mi imaginez, domnule.» «Nici eu. Mi se întâmplă la fel ca ţie cu catedrala. Aşa că orbirea noastră comună se va rezolva cu această călătorie.» «Dar, domnule episcop, până acum călătoriile s-au făcut pe drumuri, cu piciorul sau călare pe măgar. Cum vreţi ca eu să călătoresc în timp?» Sfântul episcop Marcelo a părut să se lumineze atunci la faţă. Şi-a întors ochii spre cer, şi-a ridicat braţele şi a spus: «În noaptea asta, la orele douăsprezece fix, vei fi culcat în faţa altarului Sfântului Cristofor, cu capul îndreptat spre răsărit, iar picioarele, spre apus. Să nu care cumva să te suceşti.» Situaţia cu pricina mi se părea la fel de greu de înţeles precum explicaţiile pe care le dau uneori preoţii în legătură cu Sfânta Treime. Simţi că e un lucru adevărat şi crezi în el, dar nu-l înţelegi. Astăzi mi se întâmplă la fel: am străbătut aproape o mie de ani în timp, am ajuns într-o asemenea lume. Că episcopul Marcelo n-o să mă creadă când o să i-o descriu, dar sunt convins că, atunci când mă voi culca la noapte în faţa altarului Sfântului Cristofor, cu capul spre răsărit şi cu picioarele spre apus, mă voi întoarce din

călătoria mea şi mă voi trezi din nou în Villasanta, din care totuşi nu m-am mişcat niciodată. Vor călători cu mine toate aceste desene pe care dumneavoastră, cu amabilitate, mi-aţi permis să le fac, desene mulţumită cărora voi construi biserica dorită de don Marcelo, aceeaşi pe care o cunoaşteţi şi dumneavoastră şi care continuă să nu fie pe gustul meu, cu atât mai puţin acum. Când au învelit-o într-o armură de piatră, pe care am desenat-o de asemenea şi care o să-l lase pe don Marcelo la fel de perplex ca şi pe mine. Poate că explicaţiile mele o să-l ajute să înţeleagă, însă mă tem că atunci când va cunoaşte viitorul Creştinătăţii, va părăsi această lume".

Don Procopio a strâns hârtiile în mână. „Ce părere aveţi?" Însă eu n-am ştiut pe moment ce să-i răspund, pentru că rămăsesem la fel de uluit ca şi el, când citise scrisoarea pentru prima dată. „Înţeleg, i-am spus în cele din urmă, de ce au râs colegii de dumneavoastră, dar eu n-o voi face?" M-a privit uimit. „Să nu-mi spuneţi că luaţi în serios tâmpeniile astea!" „Nu, dar ar trebui cercetate cu grijă, pentru că s-ar putea să nu fie tâmpenii. Ceea ce mă intrigă este că nici dumneavoastră, nici colegilor dumneavoastră nu v-a trecut prin cap explicaţia care se afla la îndemâna

oricui”. „Care?” „Miracolul. Un miracol al sfântului episcop Marcelo. Că doar de-aia era sfânt”. Mi-a fost greu să interpretez surâsul lui don Procopio, nu pentru că nu ar fi fost destul de expresiv, ci din raţiuni de politeţe şi respect faţă de profesiunea acestui om. Totuşi m-am hotărât să nesocotesc raţiunile cu pricina. „Credeţi sau nu în miracole?” Francheţea mea l-a pus în dificultate; a început să se foiască în scaun, a băut puţina apă cu anason rămasă în pahar şi a privit iarăşi scrisoarea. „Bine, dar unde vreţi să ajungeţi?” „Pe terenul dumneavoastră. Nu ignor ipoteza că Monsieur Mathieu ar putea fi un farsor, dar nici aceea că ar putea fi un om sincer şi adevăratul meşter Mateo, dar asta numai din perspectiva credinţei în miracole”. Don Procopio nu mi-a răspuns; avea capul plecat, iar privirea i se oprise asupra unui loc aflat sub scaunul meu. „Prefer, a spus mai târziu, să lăsam chestiunea asta pentru altă dată”. „Cum doriţi, dar să ştiţi că acesta este punctul meu de vedere. Apoi, dacă-mi amintesc bine. Mi-aţi spus odată că figura francezului vă amintea de cea a meşterului Mateo, zugrăvită în portretul lui din piatră: rotunjoară şi cu părul buclat”. „Da, asta am spus… Şi a adăugat imediat: Nu mă mai chinuiţi acum”. „Mă rog”. Dar don

Procopio nu părea încă hotărât să renunţe la subiect. „Ceea ce mă supără cel mai mult este că ticăloşii aceia (îmi cer scuze) au răspândit vestea peste tot, şi acum tot oraşul încearcă să-şi imagineze cum ar putea călători un om printr-un timp (are nu există”. S-a ridicat dintr-o săritură, cu o vizibilă energie dialectică. „Că ăsta este lucrul absurd! Dacă ar fi mers în trecut, n-ar fi nimic inimaginabil; doar suntem obişnuiţi cu poveştile în care cineva se duce în trecut sau se întoarce din trecut. Dar aici e vorba despre viitor!” M-a privit cu expresia celui zdrobit de un silogism rostit într-o limbă barbară.

„Viitorul, mă înţelegeţi? De acum într-o mie de ani! Cum ar putea cineva să călătorească până peste o mie de ani? M-am ridicat şi eu şi i-am răspuns cu un raţionament care mi-a trecut prin cap chiar în acel moment. „Nu e nimic absurd în asta, don Procopio. Viitorul se află tot în mintea lui Dumnezeu, iar dacă El vrea… Amintiţi-vă de profeţi”. „Profeţii au fost cuminţi, au v*ăzut vii*torul, nu a*u fost în* viitor!” A amuţit dintr-odată şi a părut că se face mai mic, aidoma unui învins. „Deşi, bineînţeles, dacă Dumnezeu te duce în sânul Lui şi de acolo…” M-a privit din nou, cu o speranţă renăscută. „E un miracol,

desigur, un miracol inutil. Domnul a suspendat legile timpului şi ale spaţiului pentru ca să poată fi construită catedrala din Villasanta. Păi, asta nu poftesc s-o cred. Fir-ar să fie de treabă!” A lovit pământul cu piciorul. I-am replicat: „Nici eu”. „Atunci de ce aţi spus ce aţi spus?” „Pentru că trebuie să luăm în seamă toate punctele de vedere. Monsieur Mathieu a prevăzut acest lucru, de-aia v-a scris scrisoarea. Sunt sigur că, pe vremea asta, deja şi-a imaginat această scenă sau alta asemănătoare. Ce-o mai fi râs!” „Să-l trăsnească Dumnezeu”, a conchis, hotărât, don Procopio.

Ne-am aşezat din nou, iar el a început să scoată alte hârtii din buzunare. Deodată, anumite imagini care mă copleşiseră până atunci sau care se strecuraseră în mintea mea, au năvălit acolo sau în încăpere, nu-mi dau seama foarte bine. Ele nu aparţineau, după câte ştiu, propriei mele experienţe; nu erau amintiri, nici măcar amintiri modificate de uitare. S-a umplut totul de lume, o lume de nerecunoscut la început, iar odaia, care era mai degrabă mică, s-a lărgit fără măsură şi pereţii i s-au acoperit de oglinzi; oglinzi mari în rame aurite pe o tapiţerie de damasc roşu; uşile, cu canaturi de aur şi

cu poveşti sculptate în fildeşul cel alb, iar sub picioare, un parchet strălucitor pe care alunecau doamnele ca pe un ring de dans. Uniforme şi fracuri. O scenă în fund, cu un pian şi doi muzicieni în aşteptarea ordinului de a începe să cânte, care a venit după ce prin uşa cea mai mare a intrat o pereche de bătrâni înzorzonate, în faţa cărora îngenuncheau femeile, iar bărbaţii îşi înclinau capetele. Chiar dacă am închis ochii, am continuat să asist la sărbătoare, nu ştiu cât timp, până când imaginile au început să pălească. Muzica a părut că se aude departe şi totul a fost din nou ca înainte. Don Procopio se freca la ochi. „V-a plăcut?" Mi-a răspuns în stilul galician: „Cum faceţi asta?" „Cum fac ce anume?" „Asta. Să mă faceţi să văd un concert la curtea marelui duce Vladimir". Am improvizat un lung discurs despre puterea mea de sugestie, fiindcă aceasta mi s-a părut a fi explicaţia cea mai plauzibilă: iar el a acceptat-o. Chiar dacă nu foarte convins, căci l-am auzit bombănind: „Să vedem dacă nu-i tot o sugestie şi scrisoarea lui Monsieur Mathieu!" Şi mi-a arătat imediat celelalte hârtii. „Uitaţi, broşura asta a fost publicată clandestin, pentru că îi lipseşte autorizaţia de tipărire. Se povestesc în ea de-a fir a păr aventurile maicii

Sinforosa”. „Daţi-mi să văd”. Am răsfoit broşura; avea cam cincizeci de pagini, hârtia era proastă şi prost tipărită. „Mi-aţi adus-o ca s-o citesc?” „Nu cred că merită. Nu spune ceva ce nu ştim deja”. „Atunci?” Don Procopio mi-a oferit nişte hârtii bătute la maşină. Am citit titlul: „A fost Dante în infern?” I le-am înapoiat şi l-am întrebat din priviri. „E un articol ce va fi publicat mâine, probabil, în ziarul *Ziua.* Eu l-am scris, dar va apărea nesemnat. După ce compar descrierile iadului, făcute de Maica Filomena, cu anumite pasaje din *Divina Comedie,* mă întreb dacă, pornind de la supoziţia că sus-numita călugăriţă nu minte, nici nu exagerează, ci se mărgineşte să descrie ce vede. Nu cumva suntem îndreptăţiţi să credem că şi Dante a fost în infern? De exemplu, la pagina cincisprezece a broşurii, uitaţi-vă şi dumneavoastră, că am subliniat totul, maica Poletina spune: «Unii zăceau pe burtă, alţii se sprijineau spate-n spate cu vecinii lor, iar câte unul se târa în coate pe drum», ceea ce coincide aproape textual cu aceste versuri ale lui Dante:

Qual sopra îl ventre, e qual sopra le spalle, l’un del altro giacea, e qual carpone şi transmutaba por lo tristo calle.

Aceste versuri, într-o versiune pe care o am la îndemână. Se traduc prin următoarele cuvinte:

Pe burtă unii, alţii spate-n spate zăceau grămezi, iar alţii, fără stare, de-a lungul căii se târau în coate[8]*”.*

În privirea lui don Procopio strălucea triumful eruditului care tocmai a descoperit eroarea altuia. „Prin urmare, credeţi că maica Clementina şi-a copiat descrierile din Dante?” „Dacă ar fi numai textul acesta, ar putea fi vorba doar de o coincidenţă inexplicabilă. Însă nu există nici măcar un singur voiaj al ei unde să nu apară, modificate mai mult sau mai puţin inspirat, pasajele danteşti”. „Asta înseamnă că au fost copiate”. „Da, însă nu de către călugăriţă. E prea ignorantă, ca să-i treacă prin cap aşa ceva. Acuma, dacă admitem ideea că voiajele îi sunt *sugerate în întregime* de părintele Almanzora… Nu spun c-ar fi vreun specialist în literatura italiană, dar un om ca el, lipsit de imaginaţie poetică, însă isteţ, ştie foarte bine la ce surse trebuie să recurgă. Şi se

8 Dante Alighieri. *Divina Comedie,* „Infernul”, Cântul XXIX, vv. 67–69, trad. Eta Boeriu. Bucureşti, Minerva, 1982, p. 206. (*N. tr.)*

bazează pe faptul că nimeni nu citeşte Divi*na Comedie şi* că nimeni nu va descoperi subterfugiul. Însă eu am citit Divi*na Comedie, o* ştiu aproape pe de rost. Singurul lucru pe care l-am avut de făcut a fost să parcurg traducerile spaniole, care nu sunt chiar atât de multe, pentru a vedea de care dintre acestea s-a folosit farsorul. Nu a trebuit să mă chinui foarte tare pentru a descoperi textul: e vorba despre versiunea lui M. Aranda Sanjuán, publicată la Barcelona de Editura Ibérica, Paseo de Gracia, 62, ediţie nedatată". Ultimele lui cuvinte au căzut asupra liniştii din jur precum nişte pietre în apa unui lac. Erau îngreuiate de orgoliul triumfului.

„Să spun aşa ceva în textul articolului ar fi fost prea uşor: «Ascultaţi, domnilor, călugăriţa asta e o mincinoasă, iată fragmentele de unde-şi copiază poveştile!» Asta ar fi preferat directorul ziarului, dar el este un ziarist, iar eu un intelectual şi între noi trebuie să existe diferenţe de procedură. Eu prefer ironia mojiciei, iar săgeţile mele cele mai înveninate nu se îndreaptă spre călugăriţă, care e o sărmană imbecilă, ci împotriva celui ce-o inspiră. Vă imaginaţi cât de furios va fi Almanzora ăsta când va vedea că a fost descoperit?" „Da. Îmi imaginez, şi presupun că

Almanzora ăsta, cum îl numiţi dumneavoastră, nu va avea linişte până ce nu va afla cine a fost impertinentul. Va face tot posibilul”. „Bine, şi ce-i cu asta?” „E treaba dumneavoastră, don Procopio, dar cred că veţi ajunge în iad în cel mult două săptămâni”. „Nu voi fi printre cei care au dat bir cu fugiţii, credeţi-mă. Înainte să scriu acest articol, înainte de a mă hotărî să-l public, m-am gândit bine. Singurul lucru care mă face să ezit este situaţia directorului. Probabil că nu ştiţi că ambele ziare din oraş. *Ziua* şi *Noaptea.* Aparţin aceleiaşi familii”. „Cunosc”. „Dar poate că nu vi s-a spus că au acelaşi director”. „Nu. Asta nu ştiam”. „Lucrurile stau aşa din vremea lui don Balbino. Ca să economisească un salariu. Aşa că acelaşi ins trebuie să fie reacţionar ziua şi liberal noaptea”. „N-o fi chiar invers?” „Nu, pentru că *Ziua* se redactează noaptea, iar *Noaptea*, ziua”. „Aveţi dreptate”.

„*Noaptea* e proprietatea văduvei lui Bendaña, iar *Ziua.* A fiicei sale. Dacă directorul e dat afară de la *Noaptea*. Va pierde jumătate din salariu, ca urmare nu pot publica articolul până n-o conving pe Balbina, care este colegă cu mine la facultate, să-i plătească ea salariul întreg”. „Balbina asta. I-am spus, nu e cea a

orbului Marcelo?” „Chiar ea”. „N-aţi putea să vedeţi dacă…?” „M-am gândit deja la asta. Dar încă n-am văzut-o”. „Poate că se ascunde”. „Ce motive ar avea s-o facă? Deşi nu se ştie niciodată…” M-am prefăcut că mă uit după ceva, că trebuie să rezolv ceva. „Nu vă este necunoscut, don Procopio, faptul că mă aflu în căutare de material pentru un roman. Vreau să scriu despre oraş şi despre oamenii lui, dar am nevoie de o poveste şi de nişte eroi. Marcelo mă interesează şi cea care poate să ne dea informaţii despre el este chiar Balbina”. „Credeţi că ne-ar spune ceva?” „Asta depinde de diplomaţia de care sunteţi în stare”. „Voi vedea ce pot face. Dacă atunci când îi voi propune chestiunea legată de director. Se va arăta binevoitoare…”

29 iulie

Lenocika respecta cu stricteţe regula dependenţei amorului de muncă. Când i-am citit întrevederea mea cu clericul, n-a fost de acord întru totul. A exprimat câteva critici cu privire la tema legată de Monsieur Mathieu. Identificarea acestuia cu arhitectul şi sculptorul cu acelaşi nume i s-a părut

inutilă în acelaşi timp şi forţată. „Dai impresia că ai recurs la trucul respectiv pentru a avea cu ce să umpli paginile în continuare. Francezul este un personaj care dispare aproape fără să fi apărut, un personaj complet inutil. Deodată, faci din el eroul unei poveşti neverosimile de pe urma căreia nu obţii, de fapt, nimic. Nu o dezvolţi, ci o rezumi pur şi simplu, ceea ce dovedeşte că nu te interesează prea mult sau că înţelegi că este superfluă. Pe de altă parte, laşi să se insinueze conotaţii periculoase. N-o spun din cauza neverosimilului, căci, dacă e să vorbim despre asta, neverosimil este Balaurul cel Urât, şi după cum vezi, nu am nicio obiecţie în ceea ce priveşte prezenţa lui. E o fantezie, iar fantezia este legitimă. Dar treaba cu francezul *poate fi* un miracol, iar cu asta nu mai sunt de acord. Teologia nu-şi are locul în *niciun* roman: cu atât mai puţin în acesta; romanul nu este un gen teologic”. „Romanul este ceea ce vrem noi să fie, dar îţi accept obiecţiile. Voi suprima povestea francezului. Deşi… acum, că toată lumea o cunoaşte…” „E vina ta”.

Totuşi, nu a fost prea severă cu mine, pentru că pusese condiţia ca eu să lucrez, nu neapărat să şi nimeresc, iar paginile scrise depuneau mărturie despre un efort susţinut. A fost amabilă şi

drăgăstoasă, chiar mai mult decât în alte dăţi, poate pentru a contrabalansa critica pe care mi-o făcuse cu atâta răceală; iar eu i-am fost recunoscător pentru asta, t a şi pentru observaţiile făcute.

Mi-a vorbit, într-o pauză, despre o fată pe care o cunoscuse de curând, o cehoslovacă pe nume Lenn, care făcea reportaje pentru un ziar din Praga. „Ţi-o voi aduce, ca s-o cunoşti. E tare simpatică şi, după câte mi-a spus, se află aici împreună cu amantul ei, un om în vârstă”. A izbucnit în râs şi apoi a adăugat: „La fel ca tine”. Şi cu versatilitatea aceea a ei care-i permitea să treacă de la un lucru la altul, a spus pe nepusă masă: „Apropo. Am uitat de Bernárdez şi de bonzo-ul Ferreiro. Pe vremea asta, ar trebui să le fi povestit deja prietenilor cronica voiajului său astral”. Într-adevăr, uitasem. Totuşi, dintre toate materialele mele, povestea cu Bernárdez era singurul lucru pozitiv care ar fi putut constitui temelia unei istorii. În timp ce Lenocika dormea, mi-am deschis porţile imaginaţiei, pentru a vedea dacă aerul curat reuşea s-o aerisească; însă în afară de câteva dintre acele imagini artificiale care mă stânjenesc atât de mult şi care nu merită a fi consemnate aici, nu mi-a venit nicio idee. A fost una dintre acele nopţi sterile care te

aduc în pragul disperării şi în care arterioscleroza pare că s-a agravat şi simţi că şi creierul ţi s-a uscat precum o pajişte neudată de ploaie: uscat de crapă. Nici măcar somn n-am avut în acea noapte de neputinţă. Cu toate acestea, când m-am trezit, lângă maşina de scris era un teanc bine ordonat de pagini noi. Acestea:

Naraţiune (III-apocrifă)

„Juanucha le deschise uşa. Se spălase pe faţă şi se pieptănase, fără să se fi machiat însă. Îi conduse până în camera unde pusese deja două scaune şi se aşeză în capătul opus al patului; nu înainte de a-i aranja pernele bonzo-ului. Când omul de la legătorie întrebă ce avea la frunte şi dacă se lovise în timpul călătoriei, Juanucha se înroşi. «L-a examinat deja doctorul şi a spus că nu-i nimic grav.»

Omul de la legătorie insista ca bonzo-ul să nu vorbească. Considera că acesta era foarte slăbit, după un post atât de prelungit, dar bonzo-ul, cu o voce subţire şi muzicală, tot mai muzicală şi mai subţire, spuse că nu, că era mai bine să vorbească imediat, dat fiind că, dacă lăsa să treacă timpul, ar fi putut să uite

vreun amănunt al revelaţiei. «0 revelaţie? O revelaţie, aţi spus?» Bonzo-ul îşi ridică puţin mâna dreaptă. «Mi-a fost dat să contemplu cosmosul şi pot să vă spun cum este.» «E vorba despre un mesaj ştiinţific?» întrebă cu mult interes Pablo. «Eu nu l-aş numi aşa, îi răspunse bonzo-ul, fiindcă experienţa a fost de natură mistică, iar mesajul e unul al disperării.» «Ce vreţi să spuneţi?» Omul de la legătorie îşi apropie scaunul şi mai mult. «Certitudinea că universul este gol va constitui un motiv de disperare pentru majoritatea oamenilor. Ceea ce am văzut demonstrează că Dumnezeu este imposibil.» «Asta ştiam deja.» «Nu eram siguri că este aşa, nici eu nu eram sigur. V-am spus de multe ori că ateismul este o formă de credinţă. Acum, eu, cel puţin, deţin dovezi, iar dumneavoastră de asemenea, dacă primiţi mesajul meu şi credeţi în el.» «Cum am putea să nu credem?» «Vrem să auzim mesajul.» «Ştiu, ştiu, şi eu îmi doresc să vi-l comunic, dar ţineţi seama că am văzut ceva prea frumos, prea maiestuos, prea grandios pentru a încăpea în cuvinte. Aş putea, probabil, să vi-l spun în limba hindi. Înţelepciunea primită de la învăţătorul meu conţinea cuvinte foarte greu de tradus. Dar voi încerca să mă adaptez. Deocamdată, pot să vă asigur

că, după numărătoarea omenească, aceste douăzeci de zile în care am lipsit din propriul trup, au durat doar o clipă. Aş spune că abia ce am adormit, şi m-am trezit. Aşa de bruscă şi de rapidă a fost viziunea. Aş putea, cu toate acestea, să declar şi contrariul, fiindcă, într-o anumită măsură, dacă ţin seama de bogăţia infinită a experienţei trăite, călătoria a durat veacuri întregi, timp în care am străbătut distanţe incalculabile, milioanele de ani lumină care separă un univers de altul…» În acest punct, Pablo îl întrerupse. «Aşadar, există mai multe universuri?» «Dacă numim, ca să ne înţelegem, cosmos tot ceea ce există, şi univers sistemul în care trăim, un sistem care cuprinde ce a fost cercetat şi ce va fi cercetat peste veacuri, există. Într-adevăr, un număr incalculabil de universuri; într-o anumită măsură, chiar un număr infinit.» Se foi puţin în pat, iar mâna lui dreaptă, ridicată după cum îi era obiceiul, opri întrebările prietenilor lui. Juanucha, un pic retrasă, îşi aţintea privirea asupra lui Pablo, fără să se mişte.

«Ar fi mai bine, pentru a ne înţelege, să încep cu începutul şi să tragem concluziile la sfârşit. Dar să nu credeţi că va fi uşor. Dacă v-aş spune că m-am desprins de trup şi m-am trezit plutind într-un spaţiu

luminos, poate că veţi înţelege; dar nu vă spun asta, pentru că nu s-a întâmplat chiar aşa. Nu am ieşit din mine însumi, ci dimpotrivă; realitatea, toată realitatea care există, a intrat în mine.» «A fost o viziune, aşadar?» a punctat omul de la legătorie. «De nu a fost tocmai asta. Măcar a fost ceva asemănător. Dar a avut loc şi o călătorie, am şi ieşit oarecum din mine însumi, pentru că senzaţia de plutire nu m-a părăsit nicio clipă. De parcă aş fi fost o pasăre ce zboară la mare înălţime. E o contradicţie aici, nu-i aşa? Între senzaţia că ai rămas cufundat înăuntrul tău şi aceea, opusă, că ai ieşit şi te-ai eliberat de trup; senzaţia de plutire şi cea de nemişcare, care implică o a treia contradicţie: între o mare întunecime şi o lumină strălucitoare. Cu ajutorul tuturor acestor idei, încercaţi fiecare să vă faceţi o idee. Acelaşi lucru este valabil şi pentru viziune, căci, pe de o parte, a fost ca şi cum aş fi contemplat o panoramă şi, pe de altă parte, părea că vedeam un film printr-o gaură.» «Însă, ceea ce contează e viziunea în sine», a intervenit Pablo. «Pentru mine nu, fiindcă, în timp ce contemplam panorama sau filmul, trăiam o senzaţie de împlinire şi de desăvârşire care, bineînţeles, este intransmisibilă.» «Dar ceea ce aţi văzut…» «Asta da, datorită

cuvântului inel. Nu găsesc altul mai potrivit, nici nu cred că ar exista. Imaginaţi-vă mai multe inele, atingându-se între ele, dar nu tocmai cu extremităţile diametrelor. Dacă s-ar fi atins cu diametrele, ar fi constituit, în ansamblu, o figură prelungă, iar diametrele ar fi format o linie dreaptă. N-a fost aşa. Diametrele fiecărui inel formau un poligon cu un număr de laturi ce nu se poate calcula, un poligon încă incomplet, mă înţelegeţi?»

Niciunul dintre cei doi nu răspunse. Ferreiro surâse, după care i se adresă lui Juanucha. «Adu-mi un creion şi o hârtie». Îi spuse. Ea ieşi şi se întoarse imediat. «Asta e bun?» Creionul era mic şi bonzo-ul îl mânuia cu greutate. «0 să mă descurc. Dar am nevoie de ceva pe care să pun hârtia.» Privi în jur şi arătă cu degetul o carte aflată pe dulap. «Cartea aia.» Pablo se ridică şi o luă. «Acum apropiaţi-vă. Eu pot desena doar un număr limitat de inele. Important este să fiţi atenţi la faptul că, dacă prelungim şirul în direcţia aceasta şi în direcţia aceasta, la un moment dat figura se va închide şi va apărea un inel nou, un nou cerc incomensurabil.» Le întinse hârtia şi îi lăsă s-o studieze. «Dar cercul ăsta, inelul ăsta, nu s-a închis încă, după câte am văzut eu.» «E inelul timpului?»

întrebă Pablo, cu un anume entuziasm. «Într-o anumită măsură, dar numai într-o anumită măsură, pentru că l-am putea considera şi inelul spaţiului şi, cu o mai mare îndreptăţire, inelul istoriei.» Lăsă cartea şi hârtia pe pat şi se răsuci spre Juanucha. «Adu-mi un cuţit din bucătărie. Creionul ăsta n-are vârf.» Lui Juanucha îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că i se adresase ei. «Aţi spus ceva, tată?» «Da, să-mi aduci un cuţit, ca să ascut creionul.» În timp ce ascuţea creionul, Juanucha se întoarse la colţul ei de pat; Pablo şi omul de la legătorie aşteptau nerăbdători. Pablo îndrăzni să vorbească: «Şi inelul istoriei? Atunci, istoria nu se închide asupra sa însăşi?» «Istoria, fiule. Îi răspunse bonzo-ul, e tare monotonă, aşa cum o să vă explic mai târziu. Însă acum vom acorda atenţie fiecăruia dintre aceste inele parţiale, pe care să nu uitaţi că le numesc astfel doar ca să ne înţelegem. Ar fi vorba cu adevărat de un inel, dacă universurile care îl formează s-ar învârti unul în urma celuilalt şi l-ar străbate în întregime. Dar asta nu se întâmplă. Fiecare univers se învârte înăuntrul lui, desfăşoară o mişcare de rotaţie, dar nu şi de translaţie. Se află unde se allá o dată pentru totdeauna.» «Aţi spus universuri, învăţătorule?» În vocea omului de la

legătorie se simţea tonul respectuos al discipolului. «Universuri, la plural, asta am spus. Treizeci şi două în fiecare inel, ca să fiu mai exact, dacă izolăm un inel de restul; dar, în interiorul figurii centrale, primul univers din fiecare inel este ultimul din inelul anterior, şi ultimul este primul din inelul care urmează, cum puteţi vedea în acest al doilea desen.» Mâzgăli iarăşi pe hârtie şi o vârî sub ochii pofticioşi ai învăţăceilor. «Din moment ce inelele se repetă, este evident că explicaţia potrivită pentru unul dintre ele e valabilă pentru toate. Să plecăm de la ideea ca fiecare univers apare prin emisia sau emanaţia universului dinaintea sa; cele de la dreapta, spre dreapta şi cele de la stânga, spre stânga; în afara universului iniţial din fiecare inel, care emite spre dreapta şi spre stânga, şi în afara ultimului univers, în care se unesc emisiile universurilor anterioare. Ceea ce înseamnă că avem în fiecare inel două universuri duble şi treizeci simple.» «În ce fel ar trebui să înţelegem duplicitatea şi simplitatea?» întrebă Pablo. «În felul cel mai ştiinţific posibil. Universurile emanate spre dreapta sunt formate din materie, iar cele emanate spre stânga, din antimaterie. În universurile duble, materia şi antimateria formează o sinteză.» «Şi ce diferenţă este

între cele două categorii?» Bonzo-ul închise ochii şi aşteptă câteva secunde. «Vom ajunge şi la asta. Deocamdată vă voi spune că ne aflăm în unul dintre universurile materiale, din partea dreaptă. E mai bine să ne fixăm atenţia asupra acestora. Fiecare dintre ele, o emanaţie a celui dinainte, este exact identic cu acesta, repetându-l sau copiindu-l. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu lumile din partea dreaptă. Tot ce se petrece în fiecare dintre ele constituie o repetare a ceea ce a fost înainte. Din această pricină v-am spus că istoria este foarte monotonă. Dumneavoastră şi cu mine am existat de nenumărate ori, am purtat de nenumărate ori acest dialog: mie mi-a fost revelat cosmosul de acelaşi număr de ori şi, atâta timp cât cercul cel mare nu se va închide asupra lui însuşi, revelaţia se va repeta în vecii vecilor. Până şi pe cea mai umilă dintre fiinţele la care v-aţi putea gândi sau pe oricare dintre combinaţiile sale fizice, chimice sau biologice le aşteaptă acelaşi destin.» «Şi atunci când cercul cel mare se va închide asupra lui însuşi?» Bonzo-ul deschise, solemn, mâinile. «Acest lucru nu mi-a fost revelat. Eu am contemplat cosmosul în stadiul său actual. Am văzut cum se roteau fără rost în spaţiu nenumărate universuri carbonizate. Am văzut

cum se năştea un univers din altul, cum strălucea, nou-nouţ, făcut aproape în întregime din lumină curată. M-am apropiat de acele lumi şi am văzut istoria care nu s-a petrecut încă în lumea noastră, precum şi repetarea istoriei pe care deja o cunoaştem. Lumea aflată în urma noastră se găseşte chiar în vremea Revoluţiei Franceze; cea de dinaintea ei. Abia dacă a ajuns la Cearta Investiturilor; în următoarea lume, l-am putut asculta pe Iuliu Cezar vorbind în senatul roman şi am văzut cum l-au omorât.» Pablo întinse mâna pentru a pune o întrebare. «În Revoluţia Franceză, a întrebat. Îl omorâseră deja pe Marat?» «Cred că nu încă, îi răspunse bonzo-ul, dar îi dădeau târcoale.» «Atunci, continuă Pablo, dacă un om ar putea să emigreze din lumea noastră în lumea imediat anterioară şi să evite moartea lui Marat. În universurile succesive, Marat n-ar mai muri asasinat, Marat ar putea să-şi îndeplinească programul revoluţionar; Napoleon ar fi, prin urmare, suprimat, iar umanitatea ar cunoaşte fericirea.» «Şi cine ar fi în stare să zboare din lumea noastră în cealaltă?» Pablo îşi retrase mâna. «Era doar o ipoteză, o ipoteză salvatoare, mesianică. Dar dacă ar exista un mod de a realiza acest zbor, eu aş face-o, aş fi dispus s-o fac.»

«Şi aţi muri în revoluţia aceea?» întrebă, din colţul ei, Juanucha. «Ce mi s-ar întâmpla mie ar conta prea puţin. Există oare ceva mai frumos decât să modifici destinul umanităţii o dată pentru totdeauna?» «V-am spus eu că sunteţi un om bun.» «În orice caz, continuă bonzo-ul, dumneavoastră aţi schimba doar istoria universurilor materiale. Dar la istoria universurilor antimateriale v-aţi gândit? Să ştiţi că şi noi, fiecare dintre noi, trăieşte o dată în fiecare dintre acestea, dacă admitem că ceea ce se întâmplă acolo se poate numi viaţă. Nu există inhibiţii. Dorinţa se transformă, inexorabil, în act.

Aşadar, fiii se culcă cu mamele lor şi-şi omoară taţii. În limbă nu există verbul a muri, cu sensul pe care i-l dăm noi. Care include moartea din cauza bolii sau a bătrâneţii. Acolo înseamnă întotdeauna a muri de moarte violentă.» Juanucha interveni din nou: «Asta chiar că-i o mare nenorocire.» Mâinile lui Pablo dădură de ştire că urma să vorbească iar. «Cine ştie dacă nu cumva, modificând istoria universurilor materiale, aceasta nu s-ar modifica şi în celelalte universuri?» «La întrebarea asta, fiule, nu pot răspunde. Revelaţia mea nu a fost chiar aşa de cuprinzătoare. Dar încă nu v-am explicat că

universurile duble, unde fiecare dintre fiinţele separate se unesc într-una singură, unde materia şi antimateria ating o sinteză superioară, sunt adevărate paradisuri. Acolo istoria încetează şi ia naştere fericirea. Noi, oamenii, probabil datorită unei înţelepciuni reminiscenţe, cunoaştem acest lucru. Unii dintre noi plasăm paradisul în trecut, alţii în viitor. Toţi avem dreptate. Istoria este trecerea de la un paradis la altul. Viaţa în aceste raiuri însă tot repetiţie este. Ce s-a întâmplat în paradisul anterior se întâmplă, inexorabil, în următorul. Şi. Aşa cum primul s-a dezintegrat, zămislind în toate direcţiile universuri nefericite, tot astfel se va dezintegra şi cel de-al doilea.» Omul de la legătorie începu să se foiască în scaun. «Dar, zic şi eu aşa, că asta-mi trece prin cap acuma, ceea ce vorbim noi în momentul de faţă nu va folosi deloc umanităţii? Că, zic şi eu aşa, că asta-mi trece prin cap acuma, când o afla lumea de lucrurile pe care ni le-aţi mărturisit, va face ceva, nu-i aşa?» «Se va întâmpla ca şi cu celelalte revelaţii. Unii mă vor crede, alţii, ba. În lumea anterioară celei în care trăim, am văzut oameni la fel de nefericiţi ca şi noi, dar cu mai multe maşini. Se vede treaba că revelaţia mea nu le-a folosit la nimic.» «Insist, spuse Pablo cu

patimă, că trebuie să existe un mod de a schimba totul, începând chiar cu momentul pe care îl trăim acum. Dacă trebuie să acceptăm că viaţa se va repeta la infinit, măcar să fie o viaţă fericită.» «Poate că atunci când se va închide cercul cel mare…» Bonzo-ul încrucişa mâinile pe piept. «Oricum ar fi, cunoaşterea pe care o avem ne impune o datorie, cu asta sunt de acord.» «Datoria de a ieşi pe străzi şi în pieţe pentru a striga adevărul?» «Adevărul e sortit să nu fie crezut. Şi pofta noastră de fericire va trebui să aştepte până la paradisul următor.» «Câţi ani va trebui să aşteptăm?» întrebă oarecum emoţionată Juanucha. «Câteva mii de secole. Lumea noastră se află în universul al optsprezecelea. Mai trebuie să treacă două până la integrare. Inelul în care ne aflăm nu s-a închis încă. Am putut să văd că, după noi, urmează încă zece universuri, ultimul dintre ele, abia născut. E vorba despre un timp infinit pentru simţurile noastre, abia o clipită din întregul timp al cosmosului.» «Păi, pe mine aş vrea să mă prindă fericirea când oi fi bătrână, ăsta-i adevărul…»”.

2 august

Nu i-am spus nimic Lenocikăi. Am lăsat-o să-şi pregătească micul dejun şi, pentru mine, o cană cu ceaiul acela rusesc pe care mi-l serveşte, de fapt, la pahar şi cu un anume ritual de mişcări ale linguriţei şi ale degetelor. A plecat să-şi ţină orele, iar eu, puţin mai târziu, m-am dus să dau o raită prin catedrală. Înainte de asta cumpărasem ziarul de dimineaţă, unde se afla, pe pagina a treia, articolul lui don Procopio, nu foarte la vedere, dar totuşi vizibil. Pe şantier, excavatoarele dădeau târcoale în continuare labirintului, al cărui zid se găsea, în cea mai mare parte, degajat de moloz şi de pământ. Era puţină lume acolo. M-am aşezat pe o bancă într-un colţ. O bancă aflată în întuneric şi, cu ochii închişi, am început să mă cercetez pe mine însumi, o căutare interioară ce pleca de la un nume: Lenn. Îl aşezasem în centrul conştiinţei ca pe o momeală pentru amintiri, dar păsările care se adunau erau numai imaginile rapide ale unui oraş de aur, unde nu-mi aminteam să fi trăit vreodată. Am încercat să luminez nişte cotloane îndepărtate, dar voinţa mea lovea fără folos zidurile de umbră ale oraşului. Am avut totuşi impresia că ceva se furişa, ca atunci când scuturi o tufă şi se împrăştie animalele tupilate acolo. Am stat multă

vreme la pândă, până când un îngrijitor cu sutană roşie m-a scuturat şi mi-a spus să mă duc să dorm în altă parte.

Ne înţelesesem să mâncăm împreună într-o mică tavernă. Lenocika era bucuroasă şi mi-a povestit întâlnirea ei cu don Procopio, care o căuta pe Balbina Bendaña. Am întrebat-o dacă auzise de vreun comentariu la articolul canonicului, dar mi-a spus că studenţilor nu le păsa nici cât negru sub unghie de profeţiile şi delaţiunile maicii Theodoroskaia. „Este vorba totuşi de o lucrare erudită care ar putea să le servească drept model. Pozitivistă, dar bună". „O spui ca şi cum a fi pozitivist ar fi un defect" N-am vrut să-i răspund, pentru că am fi intrat într-una dintre acele discuţii teoretice în care nu ne puneam de acord niciodată, iar eu aveam nevoie să-mi menţin mintea trează pentru alte treburi. Am aşteptat să-şi bea cafeaua, înainte de a-i arăta paginile pe care le găsisem în dimineaţa aceea. Le-a citit în timp ce fuma; dintr-o suflare şi fără a face vreun comentariu. Când mi le-a înapoiat, mi-a spus; „Sunt bine scrise. Este aproape logic, aproape inevitabil ca bonzo-ul să fi întâlnit în cosmos o versiune a Eternei Reîntoarceri. Cât priveşte ideea că istoria se repetă într-o manieră

atât de monotonă, vreau să cred că n-ai luat-o în serios. Nu are decât o valoare literară, însă este totuşi semnificativă în cazul tău, pentru că-ţi trădează pesimismul involuntar”.

Eu băgasem deja hârtiile în servietă, alături de celelalte. Am pus mapa deoparte şi am privit-o fix. Ea a părut surprinsă. „S-a întâmplat ceva?” „Da. Că nu sunt eu autorul acestui capitol”. „Atunci cine?” „Nu ştiu”. Şi i-am povestit cum găsisem paginile. „Când afirm că nu sunt eu autorul, vreau să spun că nu le-am inventat eu, chiar dacă au fost scrise de mâna mea şi la maşina mea de scris. Am examinat şi greşelile; sunt cele pe care le comit de obicei. Şi cum cred că nimeni n-ar fi în stare să scrie în timpul somnului, cel puţin nu atât de coerent…”

Şi-a întins mâna peste masă şi şi-a aşezat-o peste a mea… Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat noaptea trecută”. „După ce ai adormit, am încercat să lucrez puţin. N-am fost în stare. Spre dimineaţă, am hotărât să mă culc. Asta-i tot ce-mi amintesc”. „Te gândiseşi deja la istoria cu bonzo-ul?” „Deloc. Este unul dintre subiectele pe care le întorsesem pe toate feţele fără să-mi vină vreo idee. În dimineaţa aceasta aveam de gând să merg la bibliotecă să răsfoiesc *Rāmāyana sau*

orice aş fi găsit din literatura hindusă, pentru a căuta acolo inspiraţia. N-am mai făcut-o, bineînţeles". „Vorbeşte-mi despre heteronimele tale". „Crezi că despre asta-i vorba?" „S-ar putea..." Am zâmbit. „Heteronimele nu sunt altceva decât un truc. Toată lumea ascunde în suflet contradicţii şi există oameni cărora le place să le atribuie nume şi formă umană. Este ca şi cum ai crea un personaj. Sub numele ăsta se adună anumite idei şi sub celălalt, altele. Unii adună, în loc de idei, fapte, în general imaginare, vieţi ce n-au putut fi trăite şi care-şi găsesc o precară împlinire în acest fel. E veche ideea că Atunci când alegi, renunţi la ceva; dar cel care nu se resemnează apelează la acest subterfugiu imaginar. Uneori, din astfel de operaţii ies nişte romane bune. Sau, mai bine zis, ieşeau, pentru că romanele la modă acum, după cum ştii mai bine decât mine, preferă să meargă pe alte căi". „Ţi-am cerut să-mi vorbeşti despre heteronimele tale". „Despre ale mele?" „Da. Vrei să-mi mai dai o dată textul?" Am cotrobăit în servietă şi am scos foile. Ea a căutat iute primul capitol. „Aici vorbeşti despre tema aceasta. Tu Abel *Ma*rtín şi tu Alber*to* Caeiro". „Heteronimele astea nu-mi aparţin. Sunt comparaţii prescurtate, un procedeu retoric:

«Am şi eu un Abel Martín şi un Alberto Caeiro, aşa cum i-au avut Machado şi Pessoa.»” Dar nu m-am exprimat astfel şi iată cât de confuz a ieşit. Lenocika răsfoia în continuare. „Şi ăsta care apare aici cine e? Mă refer la agentul secret”. „Dacă citeşti cu atenţie, îţi vei da seama că e vorba despre o simplă parodie. Agentul secret nu există” „Eşti sigur?” „Sunt sigur, bineînţeles, de faptul că eu l-am inventat şi de motivul pentru care am făcut-o”. „Cu toate astea, i-ai dat o existenţă ca a ta şi a mea”. „Dar nu l-am mai pomenit după aceea”. „Asta nu-l împiedică să umble prin oraş la fel ca oricare dintre noi şi, ceea ce este şi mai periculos, prin mintea ta. Tu nu te gândeşti la el, însă el continuă să trăiască”. „Insinuezi că el este autorul acestui capitol?” „E posibil”. „Totuşi, eu cred că a fost altul”. „Altul?” „Da. Şi nu e vorba despre vreo invenţie a mea. Un heteronim sau un personaj. Este cineva care are o existenţă independentă. Vrei să te întorci la primul capitol şi să citeşti partea în care spune…? Dă-mi puţin foile. O să caut eu”. Am găsit imediat pasajul şi i l-am citit: Deunăzi, m-a*m întâl*ni*t înăuntrul meu cu un necunoscut; în ziua următoare, cu altul,* ia*r ieri,* cu *altui N*u *am reuşit să aflu cine sunt, ci doar că* s*e tem şi se ascund; ca şi cum eu aş fi un refugiu. „Am crezut*

mereu că e vorba de o glumă sau o alegorie”. „Şi eu. Dar acum se pare că…” Am întors iute mâna cu faţa în sus şi am prins-o pe a ei. Care nu se mişcase. „Vreau să mă ajuţi să fac o experienţă”. M-a strâns de mână la rândul ei. „Nu trebuie să mă rogi; e suficient să mi-o ceri”. „S-ar putea să fie ceva împotriva principiilor tale”. Şi-a eliberat mâna şi a lovit-o pe a mea. „Încă o dată…!” Cârciuma era pe jumătate goală. Într-un colţ mai era o pereche, iar după tejghea trebăluia proprietăreasa. Nu obişnuia să ne privească pentru că ştia că aveam simţul măsurii, pe care-l păstram cu mare grijă, mai ales pentru a lipsi lumea din jur de spectacolul oferit de un bătrân şi o fetiţă care se ating. Astfel încât, nimic de acolo nu ne deranja în vreun fel. „Nu ştiu, i-am spus, ce cuvinte să folosesc. Suflet, conştiinţă, spirit, lume interioară: fiindcă oricare dintre acestea se arată neputincios. Iar dacă adăugăm subconştientul şi inconştientul, nu ne lămurim, căci toate vorbele astea se referă la un lucru sau la o funcţie, în vreme ce eu mă gândesc la un loc în care se poate pătrunde şi pe unde se poate trece, un loc situat înăuntrul nostru, dar care este mai mare decât noi, din moment ce se confundă, uneori, cu infinitul. Sigur că s-ar putea să nu fie vorba nici măcar

de un loc, iar dacă i se potriveşte cuvântul respectiv, asta se întâmplă doar pentru că a fost folosit în sens metaforic. Să convenim, aşadar, că este ca un loc întins sau *f*ără graniţe, unde se află totul, chiar dacă doar în stadiul de imagine. Ascunzătorile sunt doar imagini ale ascunzătorilor; întunecimile, imagini ale întunecimilor: şi acelaşi lucru se petrece cu drumurile, cuvintele sau amintirile. Nu ştiu dacă textura fluvială a sistemului nervos determină complexitatea căilor ce străbat acest loc sau îi serveşte drept model; dar locul cunoscut de mine, al meu, este la fel de încâlcit ca reţeaua nervoasă, chiar dacă nu-i făcut dintr-un material atât de simplu. Unde, în sistemul nervos, există dendrite şi chestii de soiul ăsta, în locul despre care vorbesc sunt bastioane, prăpăstii, tuneluri, parcuri, palate în ruină, cadavre abandonate, cărţi, conversaţii fără oameni care să le susţină; şi furtuni teribile, îngeri înfricoşători, frânturi de muzici pierdute, şi oameni, foarte mulţi oameni. Locul tău este la fel?” Privirea lui Lenocika rătăcea de-a lungul peretelui din faţă. A întors ochii spre mine şi mi-a spus: „Nu ştiu. Niciodată nu am avut viciul introspecţiei” „Există acolo şi un personaj care se repetă până la saţietate şi în care m-ai putea

recunoaşte în toate zilele vieţii mele, cele de care mi-aduc aminte şi cele pe care le-am uitat. Dar nu eu sunt cel căutat". „Mergem?" „Da. Experienţa e următoarea: să intri acolo cu mine şi să mă ajuţi". „Dar cum?" „La fel cum te afli aici, la fel cum fiecare dintre noi împărtăşim plăcerea celuilalt şi o simţim ca şi cum ar fi a noastră. În unicul mod posibil, de fapt". A rămas puţin pe gânduri şi a spus apoi: „Accept, dar numai cu o condiţie". „Care?" „Să-mi promiţi ca după ce facem asta sau înainte, cum vrei tu, să intrăm împreună şi în... conştiinţa mea, cum o numeşti tu". „Ţi-am spus doar că vorbele sunt mai puţin importante; dar nu înţeleg de ce vrei să facem lucrul acesta". „Pentru a stabili un echilibru. Din moment ce eu voi cunoaşte toate zilele vieţii tale, vreau ca şi tu să le cunoşti pe ale mele". „De acord, cu condiţia ca asta să nu se întâmple imediat, ci într-o zi mai potrivită, când nu va trebui să căutăm sau să urmărim pe cineva". „Mă rog". „Dă-mi mâna".

Şi-a lăsat mâna să cadă pe scaun, iar eu am apucat-o. Era rece şi tremura puţin, l-am cerut să închidă ochii şi să asculte, şi am început să vorbesc: am descris intrarea în neguri, drumul îngust, potecile întortocheate care ne purtau către un centru mai

luminat unde stăruia numele Lenn. „De ce Lenn?” m-a întrebat. „Când mi l-ai spus, mi-a amintit de ceva, sau, mai bine zis, mi-a provocat un soi de comoţie intimă, un fel de cutremurare. L-am aşezat acolo cum vânătorii pun prepeliţa femelă într-o colivie, ca să-l atragă pe mascul”. „Crezi că este el?” „Da. Chiar dacă nu ştiu exact cine este. Nu e cineva inventat de mine, sunt sigur de asta. Aşadar, avem de-a face cu un intrus”. Ni se arătau în faţa ochilor oraşe neterminate, acelea pe care eu le văzusem sau le imaginasem. Între ele era şi Villasanta de la Estrella, mai degrabă fantomă decât oraş, căci nimic nu era precis, clar sau ordonat, ci era vorba de o adunătură de lucruri în aşteptarea cuiva care să le aşeze pe fiecare la locul său. Cu toate acestea, lumea forfotea pe acolo, fără chip şi aproape fără formă. Însă din acea grămadă de umbre s-a desprins o figură care, pe măsură ce se apropia, devenea din ce în ce mai precisă. Era don Felipe Segundo, care ne-a salutat foarte politicos şi ne-a cerut permisiunea să ne spună o poveste. Când Lenocika şi-a dat acordul, i-a mulţumit cu un zâmbet. „Uitaţi, doamnă, e vorba despre una dintre acele femei care fac un copil în fiecare an şi care născuse şapte în pofida medicamentelor pe care i le

prescrisese doctorul. „Domnule doctor, aşa nu se mai poate. Acuşi îl fac pe al optulea, ce naiba! Daţi-mi un medicament care să aibă efect!” Medicul s-a gândit puţin şi apoi i-a spus: „Singura soluţie este ca atunci când soţul dumneavoastră dă ochii peste cap. Să vă retrageţi”. „Vai, domnule doctor, dar cum credeţi dumneavoastră că pot eu să mă retrag, dacă în timpul în care soţul meu dă ochii peste cap, eu îi ţin închişi pe ai mei”. A izbucnit în râs. „Nimic nu e mai sănătos şi mai încurajator decât spiritul spaniol!” Ne-a făcut o plecăciune şi a plecat, l-am arătat lui Lenocika un bărbat care picta o acuarelă după catedrală. „Uite, ăsta e agentul secret. Maestrul Urmelor ce se bifurcă. Aveai dreptate” Am trecut pe lângă el. Ne-a aruncat o privire alunecoasă, puţin dispreţuitoare şi a continuat să-şi vadă de pictat. Mai încolo se afla luminişul cu numele lui Lenn în mijloc; dar Lenocika a văzut şi altceva în afară de nume; a văzut persoana în întregime şi s-a apropiat de ea s-o salute. Le-am auzit vorbind, cu acele cuvinte pe care şi le spun fetele din oricare colţ al lumii când nu au nimic serios să-şi spună: „Ce drăguţă eşti! Ce bine îţi stă cu eşarfa asta!” Dar eu n-am văzut-o pe Lenn, până când n-am reuşit să mi-o imaginez, şi atunci mi s-a arătat ca o

fătucă roşcovană îmbrăcată într-un *deux-pièces*, cu o servietă şi un aparat de fotografiat agăţate de umărul stâng. Nu ştiu dacă Lenocika o fi văzut aceleaşi lucruri, pentru că nu mi-a descris-o şi e mai mult ca sigur că imaginile noastre nu s-au potrivit. Am adăugat o eşarfă de mătase înfăţişării lui Lenn. Lenocika a făcut prezentările.

„Şi prietenul tău unde este?" „Păi, tocmai îl aşteptam". „Am putea să mergem toţi patru să bem ceva" „Numai să vină..." „Mai întârzie?" „El are treburile lui, iar eu pe ale mele". Le-am propus să intrăm într-o cafenea de unde se vedea locul întâlnirii, şi când am făcut lucrul acesta, mi-am dat seama că acele cuvinte şi acea invitaţie nu erau rezultatul voinţei mele, ci că îmi *fuseseră dictate, ia*r în timp ce mergeam spre cafenea, am înţeles că, de câteva minute, eram *gândit de cineva diferit de mine.* În asemenea situaţii, senzaţia pe care o ai e supărătoare, cel puţin aşa a fost în cazul meu, căci dacă poate fi adevărat, cum afirmă unii, că toţi suntem vise ale lui Dumnezeu, adevărul este că Dumnezeu ne acordă o anumită autonomie, or eu mă simţeam, în acel moment, împins pe un drum pe care nu-mi trecuse prin cap s-o apuc şi nici nu ştiam dacă mi-aş fi dorit

aceasta. Intraserăm, Lenocika şi cu mine, în lumea mea, şi iată că acolo, tocmai acolo, eu nu eram decât gândul altuia. Ne-am aşezat la o masă şi fetele au început să vorbească ruseşte între ele, pentru că Lenn nu mai vorbise de mult această limbă şi acum profita de ocazie. Le-am lăsat să se simtă în largul lor şi eu, fără a avea altceva de făcut şi dorind să capăt încredere în mine. Am început să-mi imaginez întâlnirea dintre Balbina Bendaña şi don Procopio.

Extraordinara poveste a Balbinei şi a lui Marcelo (I)

9 august

Don Procopio a aranjat astfel lucrurile încât să se întâlnească tocmai în dimineaţa aceea cu colega lui. Numită B.B.C. De studenţi, din pricina iniţialelor ei. I s-a părut că arăta râu, de parcă era cu douăzeci de ani mai bătrână. Imediat ce l-a văzut, i s-a aruncat în braţe plângând (nu era nimeni de faţă): „Să nu mi-o luaţi în nume de râu, don Procopio, pentru că de ieri nu fac decât să plâng fără-ncetare”. „Dar ce vi s-a întâmplat?” „Ştiţi foarte bine, don Procopio! Cadavrul

acela! E trecutul care se întoarce, când eu îi crezusem mort!” „Liniştiţi-vă, doamnă, că doar nu dumneavoastră l-aţi închis pe Marcelo în labirint”. „Nu, dar eu am fost de vină. Am crezut şi eu, ca toată lumea, că plecase la Madrid şi că fusese omorât acolo. Dar sinuciderea asta...! Pentru că s-a sinucis fără-ndoială...!” „O sinucidere foarte tristă! Fiindcă a murit, probabil, de foame, îmbrăţişând-o pe doña Esclaramunda”. „Mare dreptate avea când îmi spunea că mai multă milă găsise într-o inimă de piatră decât la o femeie din carne şi oase! Adică la mine”. „Nu-i nevoie să-mi mărturisiţi lucrul acesta”. „Cui să-i mărturisesc dacă nu dumneavoastră? Sunt o femeie singură pe lume, don Procopio! Mama e ca şi cum n-ar fi: se gândeşte doar la părintele Almanzora şi la călugăriţa aceea care merge în iad. De parcă ea i-ar plăti călătoriile! La ce-mi foloseşte că sunt bogată, dacă nu am alături o persoană dragă, fată de care să-mi vărs amarul? Sunt singură şi acum cred că asta e o pedeapsă de la Dumnezeu!” „Dar dumneavoastră credeţi în Dumnezeu. Balbina? Dacă te iei după ce vorbeşte lumea, n-ai zice”. „Ce ştiu eu? Nu cred în Dumnezeu, dar mi-e teamă ca nu cumva să existe. Fiindcă, dacă există...” „Dacă există, o să aranjaţi

dumneavoastră lucrurile cu El. Nu-i dracul chiar aşa de negru". „Îmi vorbiţi aşa, pentru că sunteţi un om de treabă. De-asta aş vrea să mă ascultaţi". „Doriţi să vă spovediţi?" „Spuneţi-i cum vreţi. Fără să-mi daţi binecuvântarea şi fără ca eu să îngenunchez, dar tot o spovedanie e până la urmă. Uitaţi cum facem: dacă nu aveţi nimic împotrivă sau vreo altă treabă de făcut, mergem la catedra mea, unde nu e nimeni la ora asta, şi o să vă povestesc totul. Doamne-Dumnezeule. Au trecut atâţia ani, încât am crezut că l-am uitat, dar acum îmi amintesc de toate, de parcă s-ar fi întâmplat ieri! De treizeci şi cinci de ani îl port aici înăuntru, ca o bombă ce urmează să explodeze când te aştepţi mai puţin". „Să mergem atunci la catedra dumneavoastră. Că la mine la catedră, la ora asta, trebuie să fie don Celendonio, cu care m-am luat la harţă azi-dimineaţă". „Am citit şi eu articolul din ziar. Nu ştiu cine a spus că l-aţi beştelit în asemenea hal pe părintele Almanzora, că acesta se gândeşte să părăsească oraşul". „Nu cred s-avem noi norocul ăsta!"

Când urcau scările şi ajunseseră la unul dintre etajele superioare şi pustii, don Procopio a oprit-o pe Balbina: „Apropo, i-a spus. Înainte de a începe să-mi povestiţi, am o treabă cu dumneavoastră". „În

legătură cu ziarul?” „Da. Aţi spus înainte că mama dumneavoastră se gândeşte doar la părintele Almanzora şi la călugăriţa din iad. Ştiţi că *Noaptea* a început o campanie disimulată în favoarea acestor miracole?” „Cu acordul mamei mele, bineînţeles. Ei i se pare minunat tot ce-i spune părintele Almanzora”. „Păi, noi ne propunem să susţinem, în *Ziua*, o campanie opusă. Articolul de astăzi este începutul”. „Bineînţeles că puteţi conta pe ajutorul meu”. „Bine, însă după cum ştiţi, don Agatángelo este directorul ambelor ziare. Şi se teme că dacă Almanzora insistă, va fi dat afară”. „Poate fi dat afară de la *Noaptea*, care-i al mamei mele; dar *Ziua* este în întregime proprietatea mea, aşa a lăsat scris bunicul în testament şi aşa stau lucrurile de treizeci de ani. Iar eu n-o să vă pun beţe-n roate”. „Ştiu, dar Agatángelo nu va putea trăi doar cu salariul plătit de un ziar”. „Dacă asta-i problema... Faceţi ce credeţi de cuviinţă, că eu îi voi plăti două salarii”. „Dumnezeu să vă aibă în pază!”

Toate scaunele din catedră, nu numai mesele, erau pline de cărţi şi de hârtii, astfel încât a fost nevoie să elibereze un fotoliu pentru canonic şi un scaun pentru Balbina. Totuşi, era un loc plăcut; şeful

de catedră era mereu plecat în străinătate, o ţinea tot într-un congres şi într-un simpozion, iar Balbina îşi făcea de cap; ţinea acolo glastre cu flori şi reproduceri de tablouri italieneşti pe pereţi. Încăperea era prezidată de *Iubirea sacră şi profană*, tablou după care Balbina se dădea în vânt şi după care ceruse să i se facă o copie, agăţată acolo din raţiuni personale. A început prin a-i povesti lui don Procopio câte ceva din călătoriile ei prin Italia şi că Tiţian îi plăcea mai mult decât oricare alt pictor, la care don Procopio a răspuns exprimându-şi preferinţele pentru ilustratorii medievali şi pictorii catalani de fresce; dar conversaţia a abandonat în curând tema picturii când ea a ajuns să povestească, pornind de la altceva, că în dimineaţa aceea, când ieşise din casă, se simţise de parcă ar fi fost goală şi că toată lumea o privea. „Ca atunci când eram tânără, don Procopio; dar atunci se uitau la mine pentru că eram drăguţă. În dimineaţa asta, toţi or fi văzut că sunt bătrână şi s-or fi întrebat cum de bietul Marcelo a ajuns să se omoare pentru mine. Ştiţi, ieri a fost în vizită la mine văduva lui Mariño. Vrăjitoarea naibii, care e de-o vârstă cu mine şi se mai împopoţonează şi acum. Venise să-i spună mamei cum că fusese găsit scheletul bietului Marcelo şi că doña

Esclaramunda aia seamănă foarte mult cu mine. Vipera naibii, în timp ce mă privea ironic, ridica în slăvi frumuseţea statuii, că avea nasul nu ştiu cum, că gura îi era aşa şi pe dincolo, că bărbia… «Vai, Matilde, parcă aş vedea-o pe fiică-ta la douăzeci de ani!» Asta până când m-a umflat plânsul şi am plecat. Chiar atât de tare seamănă cu mine?” „Eu nu v-am cunoscut când aveaţi douăzeci de ani”. „Ştiu că sunteţi mai tânăr decât mine, dar vă pot aduce chiar mâine un portret al meu”. „Deocamdată, asta-i mai puţin important. Dar dacă vreţi să mergeţi în labirint…” „Nu, Dumnezeule, ce oroare!” „Când va fi curăţat de oase, nu va mai fi un loc sumbru”. „Şi ce aveţi de gând să faceţi cu osemintele lui Marcelo?” „Cum nu e sigur dacă s-a sinucis şi cum e foarte posibil să nu fi găsit ieşirea şi să fi rămas acolo împotriva voinţei lui…” „Nu, don Procopio, de asta sunt sigură. El îmi povestea că se plimba prin labirint ca prin propria-i casă, dar eu nu-l credeam. Aveam impresia că inventase întreaga poveste”. „După cum vedeţi, totul a fost adevărat” „I s-ar putea face o slujbă?” „Ba chiar mai multe, pentru că azi a venit la mine o bătrânică să-mi spună că a fost gazda lui şi că voia să i se facă nişte slujbe”. „Trebuie să fi fost doña Esmeralda. E

mai bătrână decât Matusalem”. „Da. Aşa mi-a spus c-o cheamă”. „Pe mine nu putea să mă vadă în faţa ochilor”. „Despre asta nu mi-a vorbit”. „Pe vremea aceea, era încă o bucăţică bună şi era îndrăgostită de el. Multe fete erau îndrăgostite de el”. „Şi dumneavoastră, nu?” Balbina şi-a acoperit ochii. „Nu ştiu, nu ştiu, niciodată n-am ştiut!” „Poate că nu vă mai amintiţi”. „Nu, don Procopio, îmi amintesc perfect. Marcelo era, mai mult decât seducător, fascinant. Atât de inteligent, atât de chipeş şi atât de nefericit! Dar gândiţi-vă puţin, cum puteam eu să mă mărit cu el, dacă era fiul părăsit al unei curve? Purta în suflet ruşinea originii lui şi nu putea să se resemneze cu faptul că era orb. Marcelo nu era un om bun sau, cel puţin, avea un demon înăuntrul lui care îl chinuia. Dacă şi-ar fi asumat cât de cât starea în care se găsea, ar fi putut fi fericit”. Don Procopio a întrerupt-o: „Dar dumneavoastră, în locul lui, v-aţi fi resemnat?” „De unde să ştiu eu!” În acest moment, nu-i mai văd pe Balbina şi pe canonic, nu le mai aud nici vocile. Mi se arată o cameră unde nu zăresc, deocamdată, nici mobile, nici podoabe. Lumina este difuză. Marcelo, în picioare lângă o veioză, se vede bine. Balbina rămâne în penumbră, ghemuită pe un

divan, înconjurată de pernuţe, cu o ţigară în mână. Marcelo îşi povesteşte vizitele recente la Muzeul Prado şi ce-a învăţat acolo despre pictura lui Goya. „Într-una din zilele următoare, voi ţine o conferinţă, o să vezi. Le voi arăta eu acestor nătărăi că pictura nu este inaccesibilă unui orb”. „Mă număr şi eu printre nătărăi?” „Ce, nici tu nu mă crezi?” „Nu”. Marcelo ridică din umeri şi-şi continuă povestea; îşi mişcă mâinile cu calm şi fiecare gest îi subliniază sau completează cuvintele. Balbina îl contemplă fascinată. Îl urmăreşte, îl spionează. „Am întâlnit o fată excepţională, o analfabetă, urâtă, mai mult ca sigur, dar cu o sensibilitate de-a dreptul drăcească pentru culoare şi formă. O duceam cu mine, îi puneam întrebări; ea îmi desena cu degetul în palmă dispunerea elementelor în tablou, iar din tremurul pielii ei ghiceam intensitatea culorilor. Era, apoi, uşor să reconstruiesc tabloul în minte. Îl traduceam în termeni muzicali”. „Nu mă îndoiesc că poţi să te înşeli pe tine însuţi, Marcelo…” „Vrei să-ţi vorbesc despre Maya *goală?*” „Nu mă îndoiesc că poţi s-o faci. Terenul acesta îţi este familiar”. „Greşeşti. Pot s-o fac fără a pomeni măcar nudul”. „Chiar şi aşa, nu mă interesează”. „Ceea ce tu nu vrei să admiţi este că eu.

Un orb, ştiu mai multe decât voi despre realitatea lumii. Ceea ce nu vei înţelege niciodată este că eu nu am deloc nevoie de vedere. Deşi sunt orb, sunt mai bogat decât voi şi ajung unde voi nu veţi ajunge niciodată!” Balbina dă să-i răspundă, dar se opreşte. Dă la o parte pernuţele, lasă chiştocul în scrumieră, se ridică. „Voi ieşi pentru câteva clipe. Aşteaptă”. Trece prin faţa lui Marcelo, atingându-l uşor; ajunge la uşă, o deschide şi o închide fără să iasă. Pentru câteva momente, stă şi-l priveşte pe orb. Deodată, îşi scoate eşarfa de la gât şi şi-o leagă peste gură şi nas. Apoi începe să se dezbrace febril, în tăcere şi cu precauţie; îşi lasă hainele să cadă pe jos, deasupra covorului, îşi scoate apoi şi pantofii. Rămâne astfel un timp. După aceea, cu grijă, se apropie de Marcelo, până când ajunge lângă el, cu sânii în dreptul gurii lui, şi aşteaptă. Marcelo e îngândurat, cu creştetul plecat şi mâinile în buzunare. Trec câteva clipe, după care orbul îşi înalţă chipul, îl îndreaptă spre locul în care aşteaptă Balbina, respiră adânc. „Balbina”. Ea face un pas înapoi, iar el întinde o mână şi pipăie aerul. „Balbina. Ce faci?” Lasă deoparte bastonul şi merge spre ea. Balbina priveşte înapoi, ocoleşte o mobilă şi ajunge în spatele lui. „Balbina, de ce te-ai dezbrăcat?”

Se apropie cu calm, genunchii lui se lovesc de aceeaşi mobilă, o atinge, o pipăie. „Balbina, eşti aici, ştiu că eşti aici, ştiu că eşti goală. De ce faci asta?” Acum cotrobăie prin aer cu ambele mâini, iar Balbina le lasă să se apropie, să o atingă, aproape, cu degetele, dar se furişează fără a fi fost atinsă, ajunge iarăşi în spatele lui Marcelo. Acesta adulmecă aerul, face stânga-mprejur, merge după urmă ca un ogar. „Balbina, Balbina. Balbina…” O încolţeşte, aproape că a prins-o în braţe, dar ea scapă din nou, se refugiază într-un colţ mai ferit, respiră cu putere, gâfâie. Marcelo a pierdut urma, adulmecă, o regăseşte, se îndreaptă iarăşi spre ea. Figura lui rămâne liniştită, dar mâinile îi tremură, iar vocea începe să-i semene cu un sforăit; numele Balbinei îi trece prin gâtlej ca pe o hârtie de şmirghel. „Balbina”. Înaintează drept, fără să ezite. Balbina apucă un scaun uşor, îl aşază în calea lui Marcelo; acesta se împiedică şi cade. „Balbina”. S-a lovit la cap. Are o mică rană, sângerează. Balbina scapă, se îmbracă iute şi se preface că s-a întors. El încearcă să se ridice când ea trânteşte uşa. „Marcelo! Ai căzut, bietul de tine?” El nu răspunde; s-a ridicat deja în picioare. „Aşteaptă, o să aduc ceva. Nu te mişca”. Acum chiar iese. Lui Marcelo îi lunecă pe faţă

un firicel de sânge care i-a pătat deja gulerul cămăşii. Se află în mijlocul camerei, aproape exact sub lampa pe care Balbina a aprins-o, înainte să iasă. Îşi scoate ochelarii, îi bagă în buzunar: îşi şterge cu batista sângele de pe mâini. Balbina se întoarce cu servitoarea; aduc un lighean cu apă, spirt, un pansament, feşe, un prosop. „Hai să vedem, omul lui Dumnezeu. Aşază-te aici. Vino. Te duc eu. Aşa. Nu te mişca. Prosopul, Pepa. Stai liniştit, acum”. Îi şterge sângele, îi curăţă rana. „Nu-i nimic. Din fericire, nu-i nimic. Dar puteai să te omori. Ce voiai să faci, omul lui Dumnezeu? Eşti ca un copil”. Marcelo nu-i răspunde; suportă fără să-şi mişte faţa usturimea spirtului, le lasă să-l pipăie şi să-i aşeze pansamentul. „Ia să vedem. Acum, ochelarii. Unde ţi-s ochelarii? Pepa, uită-te dacă n-au căzut cumva pe jos!” Marcelo şi-i scoate din buzunar şi i-i dă, iar ea i-i pune. „Nu s-a întâmplat nimic. Ia astea, Pepa. Şi tu, vino, aşază-te pe divan sau întinde-te dacă te doare”. Îl ia de mână şi-l conduce, iar ea se aşază lângă el. „Ia spune-mi, omule, ce ţi s-a întâmplat?” Marcelo, dintr-o smucitură se desprinde din mâinile Balbinei şi o apucă puternic de braţe. „Spune-mi. De ce-ai făcut asta?” „Ce-am făcut?” „Ştii foarte bine!” „Ai înnebunit, Marcelo! Ce-am

făcut?” „Te-ai dezbrăcat şi ai venit să mă ispiteşti!” Balbina se desprinde din mâinile lui Marcelo şi îi dă o palmă. El o priveşte fără s-o vadă. „Curvo!” Apoi se ridică, ezită o clipă, se îndreaptă spre uşă şi iese.

Poate că ar trebui să-mi imaginez aici scena care a urmat confesiunii, cu Balbina căindu-se şi gândindu-se dacă nu cumva ar trebui să încerce să recupereze credinţa pierdută, pentru a obţine de la puterile divine, reprezentate atât de demn şi, mai ales, atât de înţelegător, de don Procopio, iertarea şi pacea sufletului, de care ar fi avut mare nevoie pentru a-şi petrece fără tulburări anii ce-i mai rămâneau de trăit. Dar nu mi-a fost dat să mă concentrez, mintea mi-a umblat aiurea, n-aş putea să spun de ce, iar când m-am întors în mine însumi, imaginaţia mi s-a dezlănţuit pentru a-l urma pe Marcelo, care străbătea străzile ca un îndrăcit şi care a intrat în catedrală, s-a strecurat printr-o uşiţă în claustru şi a coborât până la coridoarele întunecate numai de el ştiute. În acel moment, imaginile au dispărut şi au lăsat în urma lor doar conştiinţa faptului că Marcelo se îndrepta spre labirint, intra acolo, ajungea la chilia din capăt şi, în acel loc, după ce-şi arunca bastonul cât colo, îmbrăţişa plângând statuia doñei Esclaramunda.

Am văzut-o şi pe Balbina, ţintuită pe divan de insulta lui Marcelo. Se simţea ca o curvă prin toţi porii pielii şi plângea.

15 august

Am coborât atât de adânc înăuntrul meu, încât Lenocika a trebuit să mă apuce de braţ şi să mă scuture, ca şi cum aş fi adormit. „Alo, domnu', nu sunteţi singur pe lume!" Râdea, şi în timp ce mă privea, mi-a făcut cu ochiul, gest pe care eu l-am interpretat ca un semn că ea înţelesese pe unde îmi umbla capul şi că era de acord cu asta. Mai era acolo o persoană, care mi-a fost prezentată drept profesorul nu-ştiu-cum; un ins scund şi îndesat, cu privirea şireată şi un aer de superioritate. Politicos, totuşi. Mi-a trecut prin cap că era, poate, văduvit de dragoste, la fel ca mine, şi că apelase la acelaşi subterfugiu pentru a o prelungi încă puţin; dar aveam certitudinea că nu eu îl creasem şi îmi era teamă ca nu cumva să mă fi inventat el pe mine, fiindcă senzaţia că eram gândit de altul persista.

Perplexitatea mea a complicat scena. Abia de am spus două vorbe, că m-am şi transformat în ascultător,

însă doar în aparenţă, pentru că îmi foloseam, de fapt, voinţa pentru a o contrabalansa pe a lui, care mă ţâra după ea, şi astfel, sub masca unei conversaţii triviale, două forţe gigantice se încleştau. Profesorul mi se adresa, şi în viaţa reală, i-aş fi răspuns, ba chiar l-aş fi contrazis, şi tocmai asta voia el de la mine, poate pentru ca spiritul său strivitor să iasă în evidenţă pe spinarea mea; dar am izbutit să nu spun nimic, până când el a dat cărţile pe faţă, ceea ce constituia pentru mine o victorie, căci asta îmi dorisem de la început. „Bine, a spus pe un ton calm, se vede că lucrurile nu merg aşa cum vreau eu, dar nici cum vreţi dumneavoastră. Ar fi mai bine să vorbim pe şleau”. Am ridicat din umeri. „Faceţi cum doriţi”. Lenocika şi-a dat seama despre ce era vorba, nu şi Lenn, care a întrebat ce se întâmplă. „Avem ceva de împărţit, acest domn şi cu mine. E care pe care, o înfruntare între imaginaţia mea şi a dânsului”. „Poate că e în joc ceva mai important decât imaginaţia”. „Insinuaţi că este un duel între personalităţile noastre?” „Chestiunea în cauză, i-am răspuns, este dacă eu v-am inventat pe dumneavoastră sau dumneavoastră pe mine. Mi se pare o problemă stupidă, de vreme ce nu eu v-am inventat, căci nimeni ca dumneavoastră nu a trecut

vreodată prin imaginaţia mea, deşi acum vă aflaţi în ea”. „Sau dumneavoastră într-a mea. Înclin să cred că aceasta este varianta exactă”. „Accept ca pe o vagă posibilitate faptul, că dumneavoastră mă gândiţi pe mine, dar trebuie să fiţi de acord că şi eu vă gândesc pe dumneavoastră”. „Şi ce se deduce de aici?” „Că s-a comis o eroare sau, dacă preferaţi, că a avut loc o interferenţă”. „Mi se pare ceva greu de explicat, dar. Dacă acceptaţi că eu v-am imaginat, lucrurile sunt clare. Sunteţi un personaj din romanul meu”. „Din romanul dumneavoastră?” „Desigur. Din romanul pe care îl aveţi în servietă şi pe care eu vi l-am dictat de la început până la sfârşit. Pot să vi-l povestesc de la a la zet, dacă doriţi”. Lenocika a intervenit, cu o voce înflăcărată, dar fermă. „Vă pot asigura, profesore, că romanul a fost scris de el. Sunt martoră”. „Chestiunea este că dumneavoastră, Lenocika, sunteţi tot o invenţie a mea”. Lenocika a izbucnit în râs. „Eu? Sunt o fată din Rusia, de douăzeci şi patru de ani şi cu o situaţie socială bine definită: profesoară la Universitatea din Leningrad. Dacă mă aflu aici în starea în care mă aflu, asta se datorează unor raţiuni personale”. „Exact ca mine şi ca Lenn. Suntem la fel ca dumneavoastră şi avem şi noi motivele noastre. În

schimb, el nu este nimic, pentru că, în afara imaginaţiei mele. Nu există nimeni care să răspundă pentru actele lui. Noi putem fi fantome ale unor persoane reale, în timp ce el nu este decât o înşiruire de vorbe: ale mele. Dacă rup aceste pagini, va dispărea”. L-am privit provocator: „Faceţi-o”, şi am pus hârtiile pe masă. El le-a mângâiat. „Lenn şi cu mine suntem în pericol şi acesta este refugiul nostru. Afară ne aşteaptă moartea, o moarte reală, de persoane reale, nu moartea unui personaj literar. Dacă n-ar fi existat această ameninţare autentică, nici dumneavoastră, Lenocika, nu v-aţi fi preschimbat în ceea ce sunteţi, nici domnul acesta nu ar avea astăzi vreo formă”. Am rămas o vreme pe gânduri. După aceea, am spus: „Insist asupra faptului că s-a petrecut o interferenţă. Căci eu am scris aceste pagini, în afară de câteva, a căror paternitate v-o atribui, profesore, fără ezitare. Pe de altă parte, sunt sigur că în viaţa reală există un bărbat care răspunde pentru mine, care este una şi aceeaşi persoană cu mine, numai că în carne şi oase”. „Haideţi să examinăm această ipoteză, mi-a replicat profesorul, chiar dacă sunt convins că e vorba de o simplă fantezie”. „Pentru a face asta, e nevoie să ştim cine sunteţi

dumneavoastră”. A izbucnit în râs. „Cine sunt eu, vreţi să ştiţi? Mă întrebaţi cine sunt? Chiar nu m-aţi recunoscut?” „Nu”, i-am răspuns. Atunci a luat cuvântul, pregătindu-se pentru un discurs lung.

1 septembrie

„Cine sunt eu, cel care spune «eu» de la începutul acestor pagini, nu e treaba nimănui s-o ştie. Totuşi, acum am chef s-o declar; despre chef e vorba – să fiu bine înţeles – şi nu despre vreun angajament sau vreo obligaţie. Nu neg faptul că sub acest chef s-ar ascunde dorinţa secretă de a-mi bate joc de cineva. Dar de cine? Pentru că tu abia dacă mă interesezi. Nu ştiu cine eşti şi, oricine-ai fi, nu ne e dat să ne întâlnim niciodată, iar dacă asta s-ar întâmpla, nu mă vei recunoaşte, aşa cum nu m-ai recunoscut nici până acum. Totuşi îmi ştii numele. Ştii şi cum arăt. E foarte probabil ca portretul meu să se afle la tine acasă şi sunt absolut sigur că stai mereu sub mine, când te aşezi la birou. Nu ţi-ai dat seama încă? Sunt însuşi Atotputernicul, cel care porunceşte. Cel pe care îl binecuvântezi sau îl blestemi în fiecare zi, în rugăciunea de dimineaţă sau de seară, după cum ai

tras sau nu foloase de pe urma mea. Atotputernicul. Acum ştii. Adică neică nimeni, nu-i aşa?

De ce mă aflu aici? Aceasta este povestea pe care ţi-o voi spune acum, chiar dacă, pentru a o înţelege, va trebui să divagăm puţin la început. Nu poţi concepe că eu m-aş putea plictisi. După mintea ta puţină, crezi că unuia ca mine. Care deţine toată puterea din lume, nu-i rămâne timp să se plictisească, iar dacă îi prisoseşte ceva timp, ai impresia că toate plăcerile imaginabile, mai cu seamă cea a autocontemplării, îi stau la îndemână. Tu, care mă iubeşti (oare mă iubeşti?), mă şi invidiezi în acelaşi timp. Ah, de-aş fi Atotputernicul! gândeşti când suferi. Iar dacă faci parte dintre cei care mă urăsc (majoritatea, presupun), ştii că o faci pentru că nu eşti în stare să mă imiţi. Dar de ce vorbesc eu de imitaţie, când, de fapt, tu vrei să fii în locul meu! Ah, de-aş fi Atotputernicul! În ceea ce priveşte dorinţa asta stupidă, sunteţi toţi la fel. Ca nişte şoareci.

Ascultă, era odată un om foarte înţelept, dintre aceia care se ocupă cu interpretarea istoriei. A scris o carte groasă, al cărei rezumat îl învaţă pe de rost copiii la şcoală. Poate că ştii lucrul acesta sau l-ai învăţat de la propriii tăi copii, care recită propoziţia

asta în fiecare zi: «Atotputernicul este împlinirea istoriei.» Dacă o considerăm un slogan, e în regulă: dar pentru a sintetiza o carte atât de groasă, e insuficientă. Preaînţeleptul dascăl afirmă, sprijinindu-se pe nenumărate date şi argumente – iar tu îl crezi, mut de uimire – că atomul misterios, încărcat cu energie, din care s-a ivit Universul, a început să se mişte îndemnat de ideea sau, poate, de speranţa că din acea mişcare aveam să mă nasc eu. Astfel a apărut în cosmos o singură lume locuită: astfel s-a ivit în această lume *homo sapiens*; astfel a început istoria, ca o piramidă, al cărei vârf sunt eu, fiindcă la mine duc toate drumurile şi converg toate liniile de forţă. Pentru ca eu să exist, a tăiat capete Nabucodonosor, a murit Alexandru, a meditat Napoleon în Sfânta Elena şi au câştigat francezii bătălia de la Verdun. Pentru ea eu să te pot conduce, a fost inventată birocraţia şi s-au trimis oameni pe lună. Vaca fată viţelul mâncat apoi de tine, gândindu-se la mine. Deşi, bineînţeles că… Asta spune dascălul în cartea lui, iar oamenii sunt de acord cu el; cei care mă iubesc şi cei care mă detestă. Nu mai e nimic de adăugat. Sunt cel ce sunt şi mă aflu unde mă aflu. Dar mă plictisesc, ştii? fiindcă – primul atom nu şi-a imaginat aşa ceva – sunt superior

Atotputernicului, sunt mai presus decât mine însumi. Când m-au creat natura şi istoria împreună, au greşit şi m-au făcut puţin mai mare decât s-ar fi cuvenit. M-au făcut aşa cum sunt.

În ziua în care mi-am dat seama de asta, am fost pe punctul de-a da totul naibii. Am făcut un efort, m-am privit din afară şi am izbucnit în râs. Aşadar, eu eram insul acela ruginit pe care îl cinsteau, adulau, urau şi ascultau toţi, pe care încercau să-l imite şi de care se foloseau pentru a porunci, la rândul lor, altora, şi a fi cinstiţi, adulaţi, urâţi şi ascultaţi la fel ca mine? Te asigur că în ziua aceea puţin a lipsit ca mersul istoriei să nu se frângă, să nu sosească *le grand tournant* şi totul să nu se ducă dracului. Nu s-a petrecut aşa ceva pentru că, înainte de toate, nu-mi dispăruse sentimentul compasiunii (oare nu mă numiţi voi Părinte Milostiv?), dar şi pentru că aveam un dublu. Datorită lui am putut să găsesc o soluţie, să fiu şi să nu fiu în acelaşi timp.

Să mă explic. Toţi avem un «dublu», vreau să spun toţi ăştia care poruncim. Graţie lui, putem asista la recepţii şi inaugurări, putem să apărem călare în public, să dăm bomboane copiilor şi să suferim din când în când de febră tifoidă, boală de care se agaţă

toţi cei care-mi vor moartea, precum şi cei care se tem de ea. Ah, prin ce tulburări trec aceia care citesc zilnic buletinele informative! «Sănătatea Atotputernicului se îmbunătăţeşte.» Şi era vorba de sănătatea dublului meu. Datorită căruia am devenit uman şi vizibil, iar fotografia aceea care tronează în biroul tău e a lui, nu a mea. Îmi cunosc dublul de multă vreme; pot spune că îl cunosc în profunzime şi că mă am bine cu el. E o greşeală a naturii sau eu sunt greşeala, nu ştiu; pentru că el este ceea ce ar trebui să fiu eu, făcând abstracţie de acel adaos despre care am vorbit deja şi care mă plasează mai presus de mine însumi (adică mai presus de el). Am discutat despre subiectul ăsta de multe ori şi am ajuns la un acord, conform căruia el îmi recunoaşte superioritatea şi mă venerează. Dar, în schimb, eu recunosc că el îndeplineşte rolul de Atotputernic mai bine decât mine, pentru că nu se priveşte din afară şi nu râde de sine însuşi, ci se stimează ca un om care s-ar privi în oglindă şi s-ar îndrăgosti de propria-i frumuseţe. Un Narcis. De când mă înlocuieşte, anumite programe pe care nu le-aş fi realizat niciodată, sunt duse la îndeplinire. Ca să dau numai un exemplu: miile de broaşte ţestoase ce îmi populează palatul şi ce

provoacă atâta îngrijorare în rândul cancelarilor mei, acele exemplare enorme de a căror fotografii se folosesc televiziunile şi buletinele de ştiri pentru a umple spaţiul de emisie când nu au material suficient. Eu nu le-aş fi adus niciodată, însă dublul meu m-a convins că ar fi o chestie specială care ar rămâne în istorie, legată de numele meu. Ce absurd este să te îngrijeşti de istorie! mai ales că eu încercam tocmai să ies din ea.

Tot el a construit şi podurile, pe cele necesare, cât şi pe cele inutile, cele cerute de planul şoselelor, precum şi celelalte, de lux, care pornesc de pe culmile munţilor şi nu se termină, arătându-şi acolo, sus. Membrele amputate ale structurilor neisprăvite. Dar reţeaua de labirinturi subterane care încep fără să se termine, dar înlocuirea marilor tei centenari cu stâlpi de ciment, dar cea a lalelelor de primăvară cu altele demontabile. Fabricate din plastic multicolor şi mult mai durabile? Aş putea enumera şi cuierele pentru pălării la tot colţul, patinele colective pentru transportul urban, precum şi marea umbrelă transparentă, cu resort automat, care apără de ploaie străzile oraşului şi dăruieşte copiilor mai multe ore de joacă.

Într-o zi i-am spus dublului meu: «O să lipsesc o perioadă, fără ca nimeni să-şi dea seama. Vreau să văd de aproape cum merg lucrurile în ograda mea.» Aidoma califului aceluia din *o mie şi una de nopţi*, care se distra atât de bine în timpul escapadelor lui nocturne. Mi-a spus că bine şi că se va ocupa el de toate. Am profitat de absenţa asta pentru a călători şi a vizita câteva dintre oraşele care mă atrăgeau; a le vedea de aproape şi a trăi ca locuitorii acestora. Paris, Veneţia, New Orleans. La întoarcere, totul mergea strună, dacă n-ar fi fost soţia mea, pe care am găsit-o supărată. «Ce ţi s-a întâmplat?» am întrebat-o. «Mă mai întrebi?» În sfârşit, am aflat că, în timpul absenţei mele, nu făcuse dragoste cu niciun bărbat, pentru că dublul meu nu îndrăznise să se culce cu ea. L-am făcut să jure că, în timpul următoarei mele călătorii, avea să se poarte ca un soţ adevărat. «Treaba e că, mi-a răspuns cu ezitare, soţia dumneavoastră nu-mi place.» «Nici mie, dar trebuie să dăm exemplu.» După câte am înţeles pe urmă, au ajuns să se înţeleagă nemaipomenit şi se pare că, într-un moment de plăcere intensă, el i-ar fi mărturisit soţiei mele că ea nu făcea dragoste cu mine, ci cu el, iar soţia mea a spus că asta era minunat. La urma urmelor, ne

plictisisem unul de celălalt, iar prin schimbarea aceea, ea dobândise un soţ nou, fără nici cel mai mic scandal.

Dispariţiile mele au devenit din ce în ce mai dese. Dobândisem o poziţie civilă, echivalentă celei ocupate de orice cetăţean. Eram liniştit şi în privinţa ţârii mele, pentru că dublul meu făcea ceea ce eu însumi aş fi făcut în oricare dintre situaţiile ivite. La început, mă amuza să-l privesc la toate marile defilări sau să-i citesc discursurile. Apoi, m-am plictisit de el ca de o jucărie. Cred că se împlinesc cam zece ani de când funcţionează fără supravegherea mea. În tot acest timp, ne-am văzut de câteva ori, ca nu cumva să-i treacă prin cap că eu mi-aş fi luat de tot mâinile de pe el şi ca să-i cer câte-o favoare, precum, de exemplu, graţierea vreunui prieten care conspirase împotriva lui şi pe care el îl condamnase la moarte. Însă raţiunile politice pe care le-a invocat în sprijinul deciziei luate au fost atât de îndreptăţite, încât a trebuit să caut altă soluţie pentru a-l ajuta pe bietul băiat.

care, până la urmă, a evadat din închisoare cu douăsprezece ore înainte de executarea sentinţei.

Nu din cauza banilor, că aveam oricum prea mulţi, ci pentru a mă ascunde mai bine, am devenit

scriitor. Mi-am câştigat un anumit prestigiu, iar cum Atotputernicul îi ura pe intelectuali, am fost persecutat de mine însumi, adică de dublura mea, şi am ajuns chiar să emigrez, să mă număr printre eroii rezistenţei şi să fiu elogiat pentru asta. Să vezi ce pamflete am scris în exil. În care îl acuzam pe Atotputernic de lucruri pe care numai eu le cunoşteam, şi-i dădeam în gât pe oamenii lui, ale căror vieţi private şi matrapazlâcuri le cunoşteam ca nimeni altul! Presupun că am exagerat cu joaca sau că aşa a gândit Atotputernicul. Într-o dimineaţă, la Londra, a fost cât p-aci să dea peste mine o maşină. Câteva zile mai târziu, la Paris, o motocicletă obişnuită mi-a smuls poalele paltonului. La Roma a ars un lift în care ar fi trebuit să mă aflu şi eu, iar o jumătate de duzină de oameni s-au pârlit. N-am avut, atunci, nici cea mai mică îndoială că încercau să-mi facă felul. În pofida faptului că presa internaţională mă acuzase de trei tentative de crimă şi că mai multe organizaţii teroriste îmi oferiseră protecţie, am preferat să mă ascund. Mi-am schimbat personalitatea încă o dată şi m-am refugiat pe o insulă grecească, de unde a trebuit, totuşi, să fug, pentru că o stâncă desprinsă din vârful unui munte aproape că m-a strivit, în rostogolirea-i

oarbă către apele mării. Altă personalitate, altă ascunzătoare: o catedră de Drept Politic la Praga, unde explicam concepţia marxistă despre condiţia cetăţeanului, aflându-mă. Logic, sub protecţia partidului comunist. Lenn a fost desemnată asistenta mea şi în tot timpul acela în care fusesem urmărit, acea intensă singurătate a ultimei perioade din viaţa mea mi-au slăbit voinţa şi m-au făcut să mă îndrăgostesc de ea. Am fost fericiţi în timp ce ne plimbam cu barca pe râu şi-l studiam pe Karl Marx. Asta până când, într-o zi. Când eram numai noi doi, departe de oameni, ea m-a privit cu tristeţe şi mi-a spus: «Profesore, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă ucid.»

Am înţeles imediat că fusesem descoperit din nou şi că destinul meu era atât de original încât urmam să mor chiar de mâna celei pe care o iubeam. «De ce nu vrei să vorbim mai întâi despre asta?» am întrebat-o. Iar ea mi-a răspuns: «După câteva ore vor veni să-ţi ia cadavrul. Până atunci…» «Aveai de gând să întârzii atât de mult?» «Aş fi vrut să trăim ultimul nostru ceas de iubire, pentru că, după ce te voi omorî, mă voi sinucide.» Mi-a părut foarte rău că fetiţa aceea, căci era doar o fetiţă, avea să moară din cauza mea. «Dar

stai puţin, fetiţo…», am început. Şi i-am vorbit îndelung, până ce am convins-o. Problema era însă că toate drumurile erau păzite şi nu aveam cale de scăpare. Resemnată, a sfârşit prin a spune că, din moment ce nu mai îndrăznea să mă omoare, puteam s-o omor eu pe ea, iar apoi să mă sinucid. Am ajuns şi eu să cred că nu-mi rămânea altceva de făcut, când, deodată, mi-am amintit de romane. Din moment ce eu le scrisesem, puteam să inventez unul în care să ne ascundem amândoi. Poate că mă vor găsi până la urmă, sunt sigur, de fapt, că aşa se va întâmpla, fiindcă, în timpul acelei conversaţii memorabile, Lenn mi-a spus că Atotputernicul (de fapt, ea nu ştia că ordinul venea chiar de la el) îl însărcinase să mă urmărească şi să mă ucidă tocmai pe doctorul Moriarty, considerat de toată lumea creierul crimei: dar asta avea să mai dureze ceva timp, şi, până atunci…

Din această cauză ne aflăm în acest roman, Lenn şi cu mine”.

19 septembrie

„E o poveste haioasă şi destul de bine construită,

i-am spus Atotputernicului, chiar dacă nu-i prea originală şi, într-o anumită privinţă, mi se pare cam previzibilă, dat fiind că dorinţa înlocuitorului de a-l elimina pe cel înlocuit este înscrisă în însăşi natura substituţiei. Tocmai pe aceste mişcări instinctive se bazează şi teoria metaforei. Mă bucură, cu toate acestea, că intervine şi profesorul Moriarty. Un vechi prieten al meu, ale cărui noi aventuri mi-ar plăcea să le cunosc mai în amănunt, deşi cred că nu voi avea niciodată parte de o asemenea plăcere, din cauză că domnul Conan Doyle a murit demult, iar ceea ce a lăsat scris în urma lui e cunoscut de toată lumea. Sunt mulţumit să constat că nimic din povestea asta nu vine din căpăţâna mea, astfel încât faima pe care ar putea s-o câştige vă aparţine în întregime. Pe de altă parte, există nişte amănunte care nu pot fi ignorate şi care duc la concluzia că *această poveste nu aparţine acestui roman* şi că este introdusă aici forţat. Dumneavoastră nu vă adresaţi mie, ci unuia care vă este supus şi care, din raţiuni oficiale, vă arborează portretul într-un loc vizibil şi sus-pus, ceea ce nu-i cazul meu, nici măcar nu s-ar putea presupune aşa ceva, din moment ce e foarte clar că nu v-am recunoscut de la început. Vorbiţi despre nişte copii pe

care nu-i am. Despre o funcţie pe care nu o deţin şi despre nişte sentimente pe care nu le împărtăşesc nici pe departe, astfel că afirmaţia mea este absolut justificată. Acuma, nu asta-i problema pe care merită s-o discutăm, ci alta: Sunt oare o creatură a imaginaţiei dumneavoastră? Sunt astfel toate personajele şi evenimentele din romanul pe care cred că-l scriu? Faptul că dumneavoastră aţi aflat de acest roman, folosindu-vă de nu ştiu ce şiretlicuri, şi faptul recent că aţi colaborat la el vă permit să susţineţi lipsa mea de autonomie, condiţia mea subsidiară, indigenţă mea ontologică. Voi accepta provizoriu teoria cu pricina, aşa, ca ipoteză de lucru. Bun… Pornind de la această idee. Vă întreb: Care sunt şi cărei istorii îi aparţin episoadele inventate de mine, în timp ce prietenele noastre vorbeau în ruseşte despre treburile care le preocupă pe ele? Dacă îmi răspundeţi cum se cade, nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să admit, nu public, ci în adâncul sufletului meu, că sunt doar un vis visat sau un gând gândit de dumneavoastră. Sau, şi una. Şi alta. Ce m*ai* contează?” Mă ascultaseră în tăcere, iar Atotputernicul a făcut-o în liniştea cea mai scrutătoare, liniştea aceluia care încearcă să

ghicească gândurile altuia. Când am terminat de vorbit, a continuat să mă privească şi aproape că m-a durut forţa cu care încerca să-mi intre în creier şi să-l citească. Am rezistat la fel de liniştit şi presupun că fetele, în timpul desfăşurării acelei lupte mute, şi-au imaginat că asistă la acel moment al încleştării când, echilibrându-şi forţele, atleţii compun un grup statuar ce se poate transforma foarte uşor în marmură, ori tocmai de acest lucru m-am temut, atâta timp cât a durat acea tensiune atroce. Nu ştiu cât a ţinut şi chiar mă îndoiesc că respectivul episod ar putea fi judecat în termeni temporali, căci se poate ca echilibrul acela să se fi stabilit în afara timpului. Lenocika se uita fix în ochii mei, ca şi cum ar fi vrut să mă ajute, însă eu nu-i puteam întoarce privirea, pentru că mă uitam ţintă în ochii Atotputernicului, fiind conştient de faptul că, dacă aş fi clipit doar, câştigătorul ar fi fost el. Cred că Lenn a fost cea care m-a ajutat într-adevăr, chiar dacă nu-şi propusese s-o facă, pentru că a mângâiat uşor mâna Atotputernicului, iar puţina energie absorbită de acest contact a fost suficientă pentru a-i determina înfrângerea. În caz că Lenocika ar fi făcut acest lucru, aş fi închis ochii, mulţumindu-i astfel pentru intenţie. Chiar asta a făcut şi Atotputernicul, iar tensiunea s-a

risipit, Lenocika a răsuflat uşurată. Lenn a izbucnit în plâns, iar el a spus pe un ton destul de ridicat: „Să vă ia dracu'!" Am avut grijă ca niciun gest sau zâmbet să-mi exprime satisfacţia. „Dacă vă ia şi pe dumneavoastră, accept cu plăcere" Cel care-a râs a fost el. Chiar dacă era râsul cel mai puţin prietenos de pe lume, un râs uscat şi tăios, care a silit-o pe Lenocika să mă îmbrăţişeze. „Să nu-ţi fie teamă", mi-a şoptit.

„Presupun, am zis atunci, că ipoteza mea despre interferenţă a fost acceptată, nu pentru că aş fi demonstrat-o suficient, ci pentru că e cea mai comodă şi mai plauzibilă. Acum, după ce onoarea amândurora a fost pusă la adăpost, am putea stabili un pachet de condiţii acceptabile pentru ambele părţi fără alt scop decât acela de a evita situaţiile supărătoare. Propun deci ca, începând de astăzi, drumurile noastre să se despartă în aşa fel, încât să se mai poată întâlni doar la infinit" „Ooo! m-a întrerupt Atotputernicul, dar infinitul e după colţ. Nu vă trece prin cap că Pentru un bărbat ca mine, infinitul este o dimensiune foarte accesibilă? Aşa că propuneţi o divergenţă mai radicală". „Fot să vă întreb ce aveţi de gând să faceţi de acum înainte? Nu vă pun întrebarea asta din

curiozitate, ci din dorinţa de a nu face ca dumneavoastră”. „Ar trebui să vă imaginaţi şi singur, mi-a răspuns Atotputernicul; voi organiza o conspiraţie împotriva mea însumi”. „Din interiorul romanului *dumneavoastră*?” „Chiar acesta va constitui istoria conspiraţiei”. „Va trebui să-l introduceţi în roman şi pe dublul dumneavoastră. Nu cred că l-aţi putea da jos altfel”. „0, n-aveţi nicio grijă! O să inventez eu o metodă”. M-am ridicat. „Vă doresc noroc şi vă rog să-mi permiteţi să mă retrag. Mi-e teamă că Lenocika şi cu mine avem ceva de făcut”. Atotputernicul s-a ridicat la rându-i. „Să fiţi fericiţi”. Parcă-mi amintesc că Lenocika şi Lenn s-au pupat la despărţire.

Naraţiune (IV)

1 octombrie

După ce am ieşit din cafenea, am mers o vreme în tăcere, cu Lenocika strâns lipită de mine. După-amiaza se întunecase, iar prin crăpături îşi arătau mutrele triste izotopii. Luna îşi făcuse deja apariţia, la capătul unei străzi. „Ai încredere în el?” m-a întrebat

ea, deodată. „Nu. N-am deloc încredere, dar nu ştiu de ce”. „Nu-mi plac mâinile lui”, a adăugat ea, poate pentru a-şi justifica într-un fel neîncrederea. Apoi a continuat: „Sunt mâini de bărbat care bea cafea şi tărie după masă şi o ciupeşte pe nevastă-sa, ca să-i taie orgasmul”. Aceeaşi oroare ne-a cuprins pe amândoi. „Ce-ai de gând să faci?” „Nu ştiu încă, dar ceva trebuie să se întâmple cu anarhiştii din turn. Îţi aduci aminte că un tovarăş al lor era pe cale să sosească? în primul capitol, Pablo o întreba despre el pe soţia lui Ramiro. Cred că a sosit deja sau, cel puţin, trebuie s-o facă dintr-o clipă-ntr-alta. Există o crâşmă unde obişnuiesc să se întâlnească. Ramiro a plecat la gară; ceilalţi aşteaptă într-un separeu al localului; sunt aceleaşi persoane care se adună în fiecare noapte pentru partida de şeptică. La început, abia dacă i-am băgat în seamă; acum, îi privesc însă mai pe-ndelete. E unul care vorbeşte mai mult decât ceilalţi. Îl cheamă Pedro Lanas, lucrează ca zidar, iar când plouă, ca cizmar improvizat. La el se ajunge printr-un coridor strâmt şi lung, pe ai cărui pereţi a lipit tăieturi din ziare, pentru a ascunde un portret al lui Bakunin, decupat la rândul său dintr-o revistă veche şi acoperit cu un nud feminin. Pedro Lanas a devenit celebru într-

un miting clandestin, în care a ajuns, pe neaşteptate, atracţia principală. Când preşedintele a spus: „Are cuvântul tovarăşul Lanas”, tovarăşul Lanas a făcut un salt, s-a sprijinit în mâini, şi-a ridicat picioarele şi din această poziţie şi-a rostit discursul, dând din picioare în loc să dea din mâini. Dar nu doar postura respectivă, ci şi textul discursului a devenit celebru. Cu capul aproape de pământ, dar cu voce puternică şi crispată, a început prin a spune: „Protestez împotriva legii gravitaţiei! Protestez împotriva ritmului universului! Protestez împotriva ordinii cosmice! Dacă am chef să merg cu capul în jos, de ce să nu pot s-o fac? Dacă am chef să zbor, de ce propria mea greutate trebuie să mă lipească de pământ? Realitatea e prost făcută şi, pentru că nu putem s-o schimbăm, propun s-o distrugem!” Şi a continuat în acelaşi fel, timp de câteva minute, până când greutatea şi oboseala l-au răsturnat. Atunci s-a ridicat în picioare şi, înainte de a se retrage, s-a adresat publicului: „Ceea ce tocmai s-a întâmplat este o dovadă clară a nedreptăţii. Căcat”. Şi au urmat aplauzele.

Se mai afla acolo şi Pablo Bernárdez, despre care tovarăşii de credinţă ştiu doar că, de ani de zile, calculează cantitatea necesară de dinamită pentru a

arunca în aer catedrala, în aşa fel încât să nu rămână piatră peste piatră. Celelalte preocupări ale lui nu sunt cunoscute, dacă facem abstracţie de omul de la legătorie, care-i mut ca o lebădă. Şi fiindcă Pablo foloseşte la calculele lui matematica, o ştiinţă aproape pură, ceilalţi îi respectă înţelepciunea şi ocupaţia. Lângă el se aşază întotdeauna omul de la legătorie, prieten cu don Procopio şi cu bonzo-ul Ferreiro, pe care a încercat să-l alimenteze prin rect, o încercare eşuată, chiar dacă în secret. Preocuparea lui este morala. Îi dau de furcă numărul de tinere necăsătorite care rămân gravide şi scandaloasa intervenţie a clerului în perpetuarea ilegală a speciei. Susţine că timpurile s-au împlinit şi că ar trebui să plouă cu pucioasă, drept pedeapsă, dar don Procopio, care ştie mai multă istorie decât el, obişnuieşte să-i spună că aşa a fost mereu şi că nu pare probabil ca monotonia păcatelor omeneşti să se tulbure, cu sau fără pucioasa divină căzută din cer.

Al treilea personaj este *Dinamită*, de meserie frizer. Încă tânăr şi cel mai bun jucător de şeptică dintre toţi. Îşi datorează porecla stăruinţei cu care asigură pe toată lumea, când e vorba de orice dificultate, greşeală sau nedreptate, că: „Asta se

rezolvă cu dinamită”, chiar dacă niciodată n-a ţinut în mână măcar o petardă. Este logodit cu o croitoreasă hotărâtă să se căsătorească numai la biserică, idee la care el se opune cu argumente comunicate apoi prietenilor, în căutarea unei aprobări. „Pentru că cine naiba sunt judecătorul sau popa, ca să verifice ei dacă mă culc sau nu cu Fermina?” La care Ramiro, croitorul, obişnuieşte să-i răspundă: „Bravo, ai dreptate. Singura formă logică de căsătorie e cea pe care am folosit-o eu: patul”. Şi partea distractivă e că, atunci când îi aude. Arhiepiscopul râde în loc să se simtă stingherit. „Nu-i aşa că am dreptate domnule arhiepiscop?” au obiceiul să spună, pe rând, *Dinamită* şi Ramiro.

Omul de la legătorie plătise un rând pentru toată lumea, îşi exprimau temerile ca tovarăşul aşteptat, care venea de la Barcelona, în calitate de reprezentant al nu ştiu cărui comitet central, despre a cărui locaţie nu ştiau nimic sigur, să nu le pretindă, cumva, anumite cotizaţii neplătite de o bună bucată de vreme, nu din indolenţă, ci pentru că lucrurile mergeau prost şi puţinul ce se strângea abia dacă ajungea pentru a-i ajuta pe cei închişi sau urmăriţi. „Aia de la comitetul central trebuie să ţină seama.

Înainte de toate, că suntem foarte puţini. Asta nu-i un oraş industrial, iar cei câţiva muncitori care există sunt controlaţi de sindicate, conduse de oameni cu minte puţină, preocupaţi mai degrabă de interese meschine decât de idealuri. Liderii sindicali n-au fost nevoiţi să-i asmuţă împotriva noastră, pentru că muncitorii simţeau deja pentru noi o ură moştenită de la burghezi. Deunăzi, am apelat la unul dintre ei pentru a-l ajuta pe un deţinut al nostru şi ştiţi ce mi-a răspuns? Că lucrul cel mai bun care s-ar putea face cu noi ar fi să ne spânzure" *Dinamită* era cel care vorbise. Omul de la legătorie i-a venit în ajutor: „Ar fi trebuit să-i repeţi argumentele folosite de Bakunin împotriva lui Marx. Asta ar fi trebuit să faci". „De parcă le-ar păsa lor de Bakunin! Singura speranţă a lor este mărirea salariilor".

Cel care sosise de la Barcelona era un ins măsliniu, cu un păr lung de culoarea porumbului, mic şi slab, dar foarte vioi. A început prin a spune că poliţia era pe urmele lui, că întârziase pentru a scăpa de urmăritori şi a întrebat dacă nu exista cumva vreun loc mai sigur, unde ar putea vorbi. „Eu i-am spus deja că ar fi bine să mergem la mine acasă, dar avem nevoie de asentimentul vostru", a spus croitorul şi toţi

au fost de acord, aşa că au plecat din cârciumă doi câte doi. „Ne vom întâlni în faţa uşii”, a anunţat Ramiro. Începuse să plouă. Lanas şi *Dinamită* au făcut un ocol prin pieţele Algalia de Arriba şi Algalia de Abajo. Ramiro şi reprezentantul comitetului, al cărui nume nu-l cunoşteau încă, s-au îndreptat în direcţia opusă. Doar Pablo şi omul de la legătorie au ales drumul cel mai scurt, fără să schimbe o vorbă, pentru că ploaia îi obliga să meargă repede, unul în spatele celuilalt, adăpostindu-se pe sub streşini, şi chiar şi aşa s-au udat, astfel încât Pablo a început să tuşească, iar omul de la legătorie l-a întrebat dacă îşi făcuse injecţiile prescrise de medic şi Pablo a răspuns că nu avusese timp pentru asta. *Dinamită* l-a iscodit pe Pedro Lanas, pentru a-i afla părerea despre reprezentantul comitetului central, iar Lanas i-a răspuns că i se părea un căcat cu ochi şi că se va vedea cum va fi primită autoritatea hoţilor de la centru. „Şi eu care nu ascult nici de aşa-numita chemare a lui Dumnezeu, cum să ascult de ei?” Au ajuns primii la arcul lui Ramírez, sub bolţile căruia se alia uşiţa pe unde trebuiau să intre. Au apucat să fumeze jumătate de ţigară, până să audă tuşea lui Pablo, care a apărut imediat de după colţ, urmat de

omul de la legătorie. Lanas i-a dat lui Pablo nişte palme pe spatele ud. „Trebuie să ai grijă cu tuşea asta, auzi? Legile biologice sunt inexorabile”, şi a adăugat că dacă Rosina aprinsese deja focul, cel mai bine ar fi să-şi dea jos sacoul şi să se pună la uscat, odată cu acesta. Ramiro şi reprezentantul sosiră în linişte. Omul de la Barcelona purta un impermeabil care strălucea. Fără un cuvânt, Ramiro a deschis uşa şi toţi s-au adâncit în întuneric, dar, în curând, o dâră de lumină a luminat altă uşă. Mergeau în şir, cu Ramiro la urmă, care ţinea lanterna. Omul de la Barcelona nu făcea decât să se uite împrejur. „Pe unde mergem?” I-au răspuns că prin vechiul palat al arhiepiscopilor, care fusese golit pentru a putea fi vizitat de turişti. „Şi nu vă e ruşine să treceţi printr-un palat fără a-l distruge?” Ramiro i-a răspuns că, deocamdată, nu exista alt drum spre casa lui. Când, în sfârşit, au intrat în catedrală, omul de la Barcelona s-a oprit. „Dar ce-i asta?” Catedrala, la ora aceea, era golită de lume şi plină de întuneric şi de un du-te-vino de cavaleri templieri, dar omul de la Barcelona nu părea să-i fi observat, chiar dacă stegarul era cât pe ce să dea cu calul peste el. Noroc cu Pedro Lanas care l-a împins într-o parte. Cuvintele lui au fost:

„Catedrala. Pentru a ajunge la dumneavoastră acasă, trebuie să treci prin catedrală. Eu, unul, nu mai înţeleg nimic”. În uşa scării turnului au dat peste Manolito, aşezat pe o treaptă. „Ce faci aici, pe întuneric?” l-a întrebat tatăl lui, iar Manolito i-a răspuns lipindu-şi degetul de buze şi spunând: „Şşşt!” Şi-au continuat drumul, vreau să spun. Au urcat scările, Rosina a deschis uşa şi au intrat cu toţii. Omul de la Barcelona nu a băgat-o în seamă pe femeie, care l-a privit şi a ridicat din umeri. Ramiro i-a cerut să facă o cafea pentru fiecare, dar omul de la Barcelona a zis că pentru el. Nu. Că nu-i făcea bine şi că prefera un ceai de muşeţel. „Ca domnul arhiepiscopi, a spus Rosina, iar omul de la Barcelona a rămas perplex, dar n-a zis nimic. S-au aşezat. Pablo, fără sacou, învelit cu o năframă pe care i-o adusese Ramiro, aşteptând să i se usuce sacoul. Era o năframă de femeie, de culoarea mărului verde, cu franjuri lungi. Omul de la Barcelona a început să vorbească fără nicio introducere, înainte să-i fie adus ceaiul. „Cei de la centru bănuiesc că sunteţi nişte trântori, dar, după câte am văzut până acum, calificativul ăsta mi se pare blând. Ce fel de anarhişti sunteţi, dacă intraţi într-o catedrală ca la voi acasă şi n-aţi aruncat-o încă în aer? Comitetul central

vă acuză de a nu fi organizat niciun atentat împotriva acestor simboluri ale oprimării, dar ce constat eu acum este că nu doar le menţineţi intacte, dar vă şi folosiţi de ele”. Ramiro l-a întrerupt: „Presupun că domnii din comitetul central nu s-au gândit că, dacă aruncăm în aer catedrala, eu rămân fără locuinţă” „Şi ce-i pasă comitetului central de motivele tale personale?” Pablo a scos o mână lungă şi palidă, ce stătuse ascunsă până atunci, şi a făcut semn că vrea să intervină. „Vorbeşte Pablo”, i-a dat Ramiro permisiunea. „Comitetul central, a început Pablo, e posibil să aibă vreo idee despre cum s-ar putea arunca în aer o catedrală, sau, mai bine zis, despre cum nu s-ar putea arunca. Tovarăşii aici de faţă ştiu că am întreprins studii foarte minuţioase pe această temă şi pot să vă spun, tovarăşe, că dacă punem o tonă de nitrotoluen la douăzeci de metri sub pământ într-un loc anume, pe care l-am stabilit cu precizie, nu s-ar reuşi decât aruncarea în aer a prezbiteriului şi a capelelor radiale. Pe de altă parte, pentru ca încărcătura explozivă să fie plasată unde se cuvine, ar trebui să săpăm în stâncă, o muncă pentru care am avea nevoie de mult timp şi care ar trebui să se desfăşoare la lumina zilei, pentru că, dacă ar fi făcută

noaptea, zgomotul maşinilor de perforat s-ar auzi în tot oraşul. În ceea ce priveşte tona de explozibil, achiziţionarea.

transportul şi utilizarea ar necesita nişte plăţi şi nişte proceduri absolut imposibile în situaţia de faţă. Dar asta nu e tot. Tovarăşul reprezentant al comitetului central s-a referit la un ştiu ce simboluri ale oprimării. Catedrala e doar simbolul libertăţii. Au construit-o oameni liberi care şi-au lăsat oful scrijelit pe pietrele acestea. Mărturisesc că şi eu m-am gândit într-o perioadă că ar fi drept să fie aruncată în aer. Astăzi, sunt convins că e drept să fie păstrată şi poftesc să comunici asta comitetului central. Tovarăşii mei şi cu mine nu vom precupeţi niciun efort ca să apărăm catedrala de orice rău". Reprezentantul, care îl ascultase zâmbind, l-a întrebat: „Chiar împotriva ordinelor comitetului central?" Aici a intervenit violent Pedro Lanas: „Ordinelor? Comitetul central dă ordine?" „Bineînţeles, şi eu sunt purtătorul lor". Pedro Lanas s-a ridicat solemn şi şi-a dus mâna dreaptă la piept. „Eu sunt un anarhist şi nu accept ordine de la nimeni. Spune-i asta comitetului central". „Nu sunteţi decât o şleahtă de indisciplinaţi, nişte anarhişti precum cei din trecut. Dar lucrurile s-au schimbat

mult şi în situaţia actuală avem nevoie de autoritate”. Ramiro a izbucnit în râs. „Eu să mă supun. Păi, nici nevastă-mea nu-i în stare să mă comande!” Atunci, a intervenit *Dinamită*: „Grupul de eliberare din Villasanta, adunat aici, e major şi capabil să ia decizii şi singur, fără ca acestea să-i fie impuse din afară. În plus, vreau să fie clar că noi cunoaştem perfect doctrina anarhistă şi că mi se pare imposibil să fim convinşi cu argumente, şi cu atât mai puţin cu ordine”. Omul din Barcelona i-a privit pe rând: „Totuşi, are să vă fie greu să împiedicaţi comitetul central să ia decizia de a rupe cu voi orice legătură pe linie de partid şi de a vă declara excluşi din federaţie”. „A, foarte bine! Comitetul central e liber să facă după cum îl taie capul, iar noi, la fel. Dar cum nimeni nu ne poate lipsi de calitatea de anarhişti adevăraţi, fiindcă asta nu ne-a dat-o nimeni, decizia comitetului nu va influenţa cu nimic situaţia noastră de grup local autonom. În plus, cred că e necesar să vă amintesc că – şi tovarăşul Ramiro, care-i de vârsta mea şi cunoaşte foarte bine lucrurile.

nu mă va lăsa să spun minciuni – încă dinainte de război, comitetul central, sau cum s-o fi numit pe vremea aceea, a încercat în zadar să ne supună şi că

răspunsul nostru a fost mai mult sau mai puţin acelaşi. Primul principiu al adevăratului anarhist este să nu asculte de nimeni în afară de el însuşi şi asta, numai dacă e convins că mintea lui şi-a câştigat uzul liber al raţiunii". Vorbise omul de la legătorie, liniştit, dar nu lipsit de energie. Cel de la Barcelona şi-a băgat mâinile în buzunare. „Sunteţi o adunătură de tembeli şi n-am de gând să mai pierd timpul cu voi". A scos o hârtie şi a aruncat-o pe masă. „Aveţi aici decizia scrisă a comitetului central. Misiunea mea a fost îndeplinită". S-a ridicat şi, chiar în acel moment, s-au auzit nişte ciocănituri în uşă. „E poliţia?" a întrebat omul de la Barcelona. „Nu, e arhiepiscopul", i-a răspuns Rosina cu ironie. „Deschide-i", a spus *Dinamită.* „Nu, aşteaptă". Ramiro i s-a adresat celui de la centru. „Pistolul! Dă-mi imediat pistolul!" şi a început să-l percheziţioneze. Omul de la Barcelona l-a dat la o parte. „Nu am asupra mea altă armă decât o capsulă cu cianură". Rosina, care se îndrepta spre uşă, a dispărut în coridorul întunecat. „Vă vizitează arhiepiscopul?" a întrebat cel din Barcelona. „Da. Vine să joace şeptică". „Asta explică totul! Sunteţi nişte anarhişti de dreapta", şi îşi luă impermeabilul. Ramiro a vrut să-l ajute să se îmbrace, dar omul de la

Barcelona a refuzat. „Te voi însoţi până la ieşire”, a spus Ramiro. „Mulţumesc, dar mă descurc şi singur”. „O să te rătăceşti prin catedrală!” Omul de la Barcelona l-a privit cu dispreţ şi a ieşit. Pe coridor, s-a întâlnit cu arhiepiscopul. Nici măcar nu l-a privit. Zgomotul uşii trântite a fost acoperit imediat de bătăile ceasului din turn, care anunţau ora unsprezece. Arhiepiscopul i-a salutat pe cei prezenţi şi a întrebat-o pe Rosina cum îi mergea sarcina. „În afara ameţelilor de dimineaţă, e foarte bine, domnule arhiepiscop. Imediat vă aduc ceaiul de muşeţel”. Când prelatul a dat să se aşeze pe locul lăsat liber de omul de la Barcelona, *Dinamită* i-a luat-o înainte şi a şters scaunul cu o batistă. „Nu cumva să fi lăsat ăla vreun microb”. „Cine?”

„Unu de la Barcelona care a venit să ne spună că de ce nu aruncăm în aer catedrala”. Arhiepiscopul a scos un pachet de bomboane de ciocolată şi le-a împărţit celor de faţă. „Lui Manolito i-am dat deja. L-am întâlnit jos. Foarte interesat de nu ştiu ce ardere a unui rege”. „Nu-l băgaţi în seamă. Are foarte multă imaginaţie”. Arhiepiscopul s-a întors spre Pablo. „Şi dumneavoastră ce aveţi de tremuraţi în halul ăsta?” „M-am făcut ciuciulete”. „Păi, nu v-ar face rău nişte

rachiu”. „I-l aduc imediat”, s-a grăbit să spună Rosina şi a ieşit. Arhiepiscopul i-a întrebat dacă voiau să joace cărţi. S-au privit şi, la sfârşit, Ramiro a vorbit: „Nu ne mai arde nouă de aşa ceva, acum, domnule arhiepiscop. Dacă citiţi această hârtie, veţi vedea de ce a venit aici piticul ăla de la Barcelona”. Arhiepiscopul şi-a pus ochelarii şi a citit. „Vă compătimesc, dar înţeleg că aveţi de vorbit şi că eu sunt în plus. Voi bea ceaiul de muşeţel şi lăsăm cărţile pentru mâine”. „Nu, nu, mai staţi! Nu ne încurcaţi deloc”. „Avem încredere în dumneavoastră”, a adăugat Pedro Lanas. „Problema e că Dacă vreţi să-i mulţumiţi pe cei de la Barcelona şi vă hotărâţi să aruncaţi în aer catedrala, nu se cuvine ca eu să aflu”. „Nu vă fie teamă, că nu suntem atât de proşti”. Omul de la legătorie s-a folosit de momentul de linişte. „Eu aş vrea să le povestesc ăstora ce-a văzut bonzo-ul Ferreiro în lumea de dincolo”. Arhiepiscopul a părut surprins. „Şi bonzo-ul face voiaje în lumea de dincolo, precum maica Sinforosa?” „Nu e acelaşi lucru. Bonzo-ul n-a fost în iad, dar a avut o revelaţie”. „Povestiţi-ne”. „Poate că Pablo ar putea povesti mai bine decât mine”. Dar Pablo, care continua să tremure, a refuzat să ia cuvântul. „Singurul lucru pe care-l pot face e să-

ţi amintesc câte-un amănunt important, în caz că l-ai uitat”. Atunci, omul de la legătorie a repetat aidoma ce le povestise bonzo-ul. Fără ca Bernárdez să intervină mai mult de două-trei ori. Prietenii lui ascultau cu stupoare, iar arhiepiscopul cu un interes zâmbitor. „Şi despre Villasanta n-a povestit nimic?” a întrebat Ramiro. „Ba da. A spus că era ca un deal de praf şi noroi, dar asta, peste câteva sute de ani”. Când omul de la legătorie a terminat de vorbit, arhiepiscopul a spus: „Nu-i prea optimistă revelaţia asta. Chiar aş îndrăzni să spun că ne arată un viitor plictisitor. Vă imaginaţi ce-ar însemna pentru mine să fiu arhiepiscop de infinite ori, când cu o singură dată sunt sătul până peste cap?” Atunci, Pablo, cu o voce arzătoare şi o mişcare convingătoare a mâinilor, a intervenit în discuţie: „Răul cel mai mare. Domnule arhiepiscop, nu e plictiseala, ci disperarea. Pe de-o parte, povestea asta ne arată că dreptate nu va fi niciodată. Pe de altă parte, ne oferă dovada empirică a inexistenţei lui Dumnezeu” Arhiepiscopul l-a privit uşor surprins. „Dar ce, dumneavoastră credeaţi în El?” „Nu, domnule, dar una e să fii ateu din convingere filosofică, şi alta, să ştii sigur că Dumnezeu e o simplă invenţie” Ramiro aproape că a săltat pe

scaun, iar Pedro Lanas, care îşi făcea de lucru cu linguriţa de cafea, a rămas, deodată, nemişcat. „Ce vrei să spui?” „Nici mai mult, nici mai puţin decât am spus; că una e să fii ateu, cum suntem noi, şi alta, să deţii dovada empirică. Dovada empirică – a explicat – este, să zicem, demonstraţia prin fapte, lin univers care se repetă la infinit exclude ideea unui creator justiţiar”. Omul de la legătorie lovea în masă cu un cuţit. „Cu alte cuvinte, realitatea ne dă dreptate”. „Da, a spus Pablo, dar ne lasă fără speranţă”. „Îţi cer din nou să te explici, Pablo”, a spus Pedro Lanas. „Chestiunea este că eu gândesc că Pablo a strănutat de două ori, eu gândesc că de fiecare dată când vedem că revoluţia noastră e din ce în ce mai departe şi mai greu de înfăptuit, apelăm la noţiunea unei justiţii imanente care e, până la urmă. Dumnezeu sau ceva asemănător. Nu e un argument raţional, recunosc, dar este totuşi o ieşire. Cel puţin, aşa era pentru mine”. „Eu nu gândesc la fel, i-a replicat Pedro Lanas. Eu cred că, dacă Dumnezeu este singurul care ar putea să rezolve lucrurile, atunci inexistenţa lui e altă nedreptate”. „Păi, acum ai dubla certitudine a faptului că nu există rezolvare. Pe de-o parte. Dumnezeu nu există, pe de alta, vom vorbi despre asta

etern, ba într-o lume, ba într-alta”. „Cu vorbele pe care le rostim acum, a întrebat *Dinamită*, că, pe ici, pe colo, s-o schimba câte ceva, nu?” „Cu aceleaşi vorbe şi cu aceeaşi răceală a mea. În chip inexorabil”. Arhiepiscopul a sorbit ce mai rămăsese din ceaiul de muşeţel, care începuse să se răcească. „E ce v-am spus înainte. O adevărată plictiseală”. Atunci. Pablo a dat cu pumnul în masă. „Dar eu refuz să mă resemnez! Cred că trebuie să existe un fel de-a aranja lucrurile!” „Bine-ar fi!” a spus arhiepiscopul, fără a înceta să zâmbească. Pablo s-a învelit mai tare cu năframa şi i-a dat paharul Rosinei, ca să i-l umple. „Nu ştiu dacă dumneavoastră, domnule arhiepiscop, îmi cunoaşteţi teoria. Ăştia mi-au auzit-o de nenumărate ori. Dar o s-o repet. Eu susţin că Dacă Marat n-ar fi fost asasinat, omenirea s-ar fi salvat. Pentru că ceea ce-a deformat Revoluţia Franceză, ceea ce a făcut-o mai mult decât inutilă, chiar stricătoare a fost Napoleon şi codul său civil”. „Nu gândiţi râu”, a comentat arhiepiscopul. „Să vedeţi. De când am ascultat revelaţia bonzo-ului, mă obsedează o idee, aceea de a ajunge în lumea unde e pe cale să înceapă Revoluţia Franceză, pentru a evita moartea lui Marat”. „Ce spui?” Omul de la legătorie a adăugat

întrebării rugămintea de a primi o explicaţie mai clară şi mai amănunţită. „Păi. Eu cred că au fost clare şi suficiente cuvintele pe care le-am spus. Dacă moartea lui Marat este împiedicată, vom rămâne fără Napoleon, iar omenirea va fi fericită, şi această fericire, îmbunătăţită zi de zi, va ajunge şi la lumile care vor urma”. „Adică, a intervenit arhiepiscopul, dacă asta ar fi posibil, istoria s-ar modifica, iar cursul fatalităţii s-ar întrerupe”. „Exact, domnule arhiepiscop”. „Prin crearea unei fatalităţi noi, dar fericite”. „Aşa, aşa”. „Asta ar însemna că l-am elimina din istorie pe Hitler şi pe mareşalul Pétain”. „Şi pe Stalin, domnule arhiepiscop, şi pe toţi dictatorii!” „N-ar fi rău. Nu! Dar cine-ar fi în stare să facă aşa ceva?” Lui Pablo, răspunsul i-a ieşit patetic şi solemn: „Eu, dac-aş putea să trec din lumea asta în cealaltă”. Ramiro şi-a coborât privirea, întristat. „Dacă nu există altă soluţie decât una imposibilă...” Pablo şi-a umflat pieptul brusc, făcând să-i cadă năframa de pe umeri. În timp ce vorbea. Rosina s-a repezit să i-o pună la loc. „Dar de unde ştim noi asta? În univers există forţe necunoscute, care vor fi descoperite, probabil, într-o bună zi. Cine ar fi putut să ne asigure că vom ajunge pe lună? Chiar şi Newton ar fi izbucnit în râs. Cu toate

astea…” „Poate e cum spui, i-a replicat omul de la legătorie; dar asta se va petrece prea târziu, când Revoluţia Franceză va fi trecut”. „Revoluţia Franceză nu va trece niciodată, pentru că se va repeta la infinit! Într-o bună zi…” Omul de la legătorie a scos un creion din buzunar şi a început să mâzgălească ceva pe dosul hârtiei de la comitetul central. „Uite, Pablo, dacă faptele se repetă aidoma, acea forţă despre care vorbeşti, în caz că se descoperă, va veni prea târziu. Am făcut desenul ăsta ca să vezi exact cum stau lucrurile. E o problemă de decalaj”. Pablo a refuzat să se uite pe hârtie. „Cu asta mi se întâmplă ce mi s-a întâmplat cu Dumnezeu. Raţiunea respinge ideea, dar ceva înăuntrul meu fierbe. În cazul meu, golul pe care l-a lăsat certitudinea că Dumnezeu nu există se umple acum cu speranţa nouă că, într-o bună zi, cineva va ajunge la timp”. Arhiepiscopul a devenit dintr-odată serios şi, în clipa următoare, a izbucnit în râs. „Aţi auzit povestea lui Monsieur Mathieu?” „Povestea lui Monsieur Mathieu?” „Da, domnule! Nu se vorbeşte despre altceva în toată Villasanta. Până şi eu am aflat!” Anarhiştii s-au privit unii pe alţii şi Ramiro a dat din cap că nu. „Trebuie să-l fi văzut măcar o dată. Era un om corpolent şi cu părul cârlionţat, blond-

roşcat. Umbla prin catedrală, desenând una-alta”. „Păi, nu l-am văzut”. „Mi-e cam jenă să povestesc, pentru că mi se pare o glumă”. „Doar suntem între prieteni, domnule arhiepiscop!” a subliniat, din colţul ei, Rosina. „Ştiu şi mă bazez pe acest lucru. Dar n-aş vrea ca Pablo, care a luat atât de în serios povestea bonzo-ului şi posibilitatea de a călători în altă lume posibilă, să vadă cumva în cele ce voi povesti cea mai mică rea intenţie. Mi-am amintit de asta pentru că seamănă cu ce a spus Pablo, numai că pe invers”. „Pe invers?” „Da, căci dacă n-am înţeles greşit, dumneavoastră, pentru a face o călătorie înapoi în timp, va trebui să zburaţi înainte, în vreme ce monsieur Mathieu, pentru a merge înainte, a trebuit să facă un salt înapoi”. Pablo a mărturisit că nu înţelegea prea bine. „De acord, aveţi dreptate. Lucrurile nu sunt tocmai clare, dar eu încerc să mă folosesc de revelaţia bonzo-ului – pe care, apropo, mi-ar face plăcere să-l cunosc – pentru a explica gluma lui Monsieur Mathieu. Monsieur Mathieu, care se afla aici de o bună bucată de vreme pentru a desena fel şi fel de lucruri din catedrală, aşa cum v-am spus, a plecat deunăzi fără aş lua la revedere, dar a lăsat o scrisoare care explica totul”. A povestit în amănunt

conţinutul scrisorii, trebuind să repete unele chestii mai exagerate din aceasta, pentru că nici Rosinei. Nici lui *Dinamită* nu le venea să creadă. În sfârşit, totul a fost lămurit. Atunci, Pablo a spus: „Dar ăsta-i un miracol, şi eu refuz miracolele pentru că sunt iraţionale”. „De acord, i-a replicat arhiepiscopul, şi eu l-am respins, dar. În lumina revelaţiei bonzo-ului, lucrurile se schimbă. Faptul că noi le ignorăm nu înseamnă că nu există acele lumi succesive în care viaţa se repetă. Dacă în lumea care urmează imediat după a noastră, e vremea Revoluţiei Franceze, cine ne garantează nouă că în lumea de după aceasta, nu e vremea Cruciadelor? Pe de altă parte, nu-i cu neputinţă ca un om sfânt precum strămoşul meu, Marcelo, să fi cunoscut procedeul prin care se putea merge dintr-o lume în alta şi toate rechizitele necesare unui voiaj precum acela înfăptuit de Monsieur Mathieu. Ceea ce Văzut dintr-un punct de vedere, pare miraculos, adică absurd, poate fi explicat în felul următor: strămoşul meu. Sfântul episcop Marcelo, l-a trimis pe Monsieur Mathieu din lumea lui într-a noastră, pentru că ştia că aici catedrala era deja construită. El a spus că îl va trimite cu câteva secole înainte, dar, în realitate, l-a trimis cu câteva secole

înapoi, adică a folosit singura modalitate posibilă. De-asta spuneam înainte...” Pablo nu l-a lăsat pe arhiepiscop să termine. „E atât de desăvârşit, încât pare imposibil”. „Dar vă dă posibilitatea să speraţi”. „Cum a făcut francezul ăla ca să se întoarcă în punctul de plecare?” „După cât se pare. S-a culcat în faţa altarului Sfântului Cristofor, într-o anumită poziţie”. „Asta pute a vrăjitorie”. „Dacă admiteţi că Sfântul Cristofor nu este decât o legendă şi că Biserica l-a şters din cataloagele sale, singurul lucru care rămâne în picioare e locul, ora şi poziţia”. „Într-o biserică”. „Da, dar asta-i mai puţin important. Trebuie să acceptăm, cel puţin ca pe o ipoteză, că într-un loc anume. Într-o poziţie anume şi la o anumită oră, acţionează forţele necunoscute care-i permit unui om să emigreze dintr-un univers în altul. Mie nu mi se pare mai miraculoasă povestea asta decât revelaţia ce i-a fost dată bonzo-ului”. „Chestia e că bonzo-ul, l-a întrerupt omul de la legătorie, în afara faptului că e un ascet care nu se hrăneşte decât cu ceai şi ceapă, a ajuns foarte departe pe calea spiritului”. „Eu nu propun, i-a replicat arhiepiscopul, ca prietenul nostru Pablo să se pregătească prin post, pentru că, după câte am înţeles, Monsieur Mathieu mânca bine, ca

orice francez. Nici nu sugerez că ar trebui să intre în stadiu cataleptic, deoarece, pentru a-i face faţă lui Charlotte Corday, va avea nevoie de putere. Un braţ slăbit de somn nu mi se pare cel mai potrivit pentru a opri pumnalul asasin! În sfârşit, adevărul e că nu propun absolut nimic. Ceea ce-am spus, am spus pentru că mi-a venit în minte din pricina unor coincidenţe”. „Am înţeles, a spus Pablo cu voce patetică, dar eu voi ţine cont de ce aţi spus”. Cu câteva clipe înainte, intrase Manolito şi rămăsese în spatele scaunului lui Pablo. Când acesta a tăcut, Manolito a spus: „Acolo jos tocmai l-au ars de viu pe regele Franţei, pentru trădare, iar pe un bărbat care a ieşit de aici, l-au călcat caii cu copitele”. „Caii?” a întrebat arhiepiscopul. „Da, caii templierilor. I-am spus să se dea la o parte, dar nu m-a ascultat. Pare mort”. Arhiepiscopul a făcut o cruce în aer.

15 octombrie

„Şi ce s-a întâmplat cu anarhistul din Barcelona?” m-a întrebat Lenocika. „S-au dus în catedrală, au văzut că era într-adevăr mort şi s-au sfătuit chiar acolo asupra lucrurilor ce trebuiau

făcute. Toate soluţiile propuse prezentau inconvenientul că poliţia avea să-i bage pe toţi la închisoare, ceea ce, după părerea lor, nu era oportun. Arhiepiscopul i-a salvat: „La urma urmelor, a spus, eu sunt cel care porunceşte în catedrală, iar mortul se află sub jurisdicţia mea. Ar fi mai bine să-l lăsăm unde se află, ca să fie găsit mâine. Poliţia n-are decât să creadă ce-o pofti. Mi-ar plăcea să aflu ce explicaţie ar da unei morţi datorate loviturilor de copite ale unor patrupede, petrecută în interiorul unei catedrale! Luaţi-i toate hârtiile din buzunare şi capsula de cianură daţi-mi-o mie. Ca nu cumva s-o înghită Manolito, crezând că-i o bomboană templieră. Iar dumneavoastră, desigur, nu ştiţi nimic despre toate acestea”. În ziua următoare, când a fost descoperit cadavrul, lumea a crezut că-i aparţinea cuiva care se ascunsese acolo ca să fure şi, nefiind identificat, l-au îngropat cu un număr”. „E un procedeu cam expeditiv de a te descotorosi de un personaj”, a observat Lenocika. „Recunosc, dar nu am altă soluţie. Cine naiba l-a pus să se vâre sub picioarele cailor?” „Oricum, ai fi putut să descrii scena, care mi se pare foarte atrăgătoare, ca de roman gotic”. „Ţine seama că e vorba de un personaj episodic. Aş pierde cu el

mai mult timp decât este necesar”. „Poate că era un om interesant”. „Nu cred”. „Nu există niciun om, şi-a pronunţat Lenocika verdictul, care să nu merite atenţia unui romancier”. Şi a schimbat vorba.

A treia secvenţă profetică

V

Păi, *popor de mâncăi! Popor de plimbăreţi! Sare a istoriei vă credeţi, voi, locuitori ai Villasantei!*

Nici măcar un singur strigăt de protest, nici un singur mort pe stradă! Nu există niciunul în stare să urle: Jos cu el!

Ca nişte miei îl lăudaţi pe Viking şi îi adulaţi efigia; suportaţi ca fiicele şi soţiile voastre să se culce cu soldaţii; ele spun că sunt forţate, dar eu ştiu din surse sigure că o fac cu asemenea plăcere şi satisfacţie, de parcă n-ar exista alţi bărbaţi în viaţa lor. Până la lună v-au crescut coamele, proliferante şi caligrafice; adevărate păduri, la umbra cărora femelele voastre vă înşală, pentru ca totul să rămână ascuns şi să nu existe, de fapt, înşelăciune.

Iar voi, nici măcar să nu vă atingeţi de ele. Legea regelui este legea. „Ţelul nostru cel mai măreţ, când

am cucerit cetatea, a fost acela de a o mântui de lacrele rasiale care o urâţesc: în primul rând, de marţafoi, de sfrijiţi şi de mititei, inşi care nu fac faţă şi nu valorează cât o ceapă degerată. (Traducerea îmi aparţine.) Prin urmare, poruncesc: Art. 1.: Niciun bărbat din Villasanta nu va mai întreţine raporturi sexuale cu soţia lui, cu logodnica sau cu prietena, dacă nu vrea să fie trecut prin maşina de ucis iute. Art. 2.: Toţi invadatorii vor avea liber acces la băştinaşele de orice vârstă sau condiţie, fără ca acestora să le fie permis să-i refuze, dacă nu vor să sufere aceeaşi pedeapsă. Art. 3.: Băştinaşele vor fi, cu toate acestea, lipsite de dreptul de a pretinde sau de a solicita, având doar posibilitatea de a sugera sau de a se da la invadatori, singurii îndreptăţiţi să aleagă procedeul de apropiere". Nici măcar călugăriţele de clausură nu i-au refuzat pe violatorii lor! Dar de ce le pomenesc pe călugăriţe? Dacă nici măcar pe moartele voastre nu aţi fost în stare să le apăraţi! Deoarece, chiar în această dimineaţă, regele Olaf, îmbrăcat în haine de paradă şi însoţit de căpeteniile lui, a vizitat catedrala şi, fără ca nimeni să-l împiedice, a intrat în labirint şi a ajuns până la chilia unde zac oasele, parfumate de dragoste, ale doñei Esclaramunda,

iubită de un arhiepiscop, aceeaşi femeie pentru care Olaf a pierdut, cu un mileniu în urmă, crunta bătălie de la Catoira. Şi ştiţi ce-a făcut? A îngenuncheat şi a plâns, a îmbrăţişat statuia şi a hulit cerul pentru că fusese nedrept. Ceea ce ar fi fost suportabil, ba chiar plăcut pentru orgoliul local, dac a după asta n-ar fi poruncit ca mormântul să fie demontat şi dus la palatul unde locuieşte el, ca să-l aibă zi şi noapte aproape de lacrimile lui. A fost ca şi cum ne-ar fi Jurat inima, locuitori ai Villasantei! Laolaltă cu piatra de mormânt şi cu statuia culcată pe o năsălie cu bentiţe negre până-n pământ, a purtat-o într-o procesiune, în ritmul aceluiaşi marş al lui Chopin, cu urlete şi vaiete şi trupe în uniforme îndoliate. Iar regele, la urmă, îmbrăcat în negru, împreună cu aceleaşi căpetenii şi conducători, îndoliaţi şi ei. Şi multă lume în jur, privind şi plângând durerea lui Olaf. De parc-ar fi fost a lor! „Sărăcuţul de el! Se vede c-o iubea!”

Oare ce ni s-ar mai putea întâmpla după asta? Dar ce mai contează? V-au plătit ofensa cu vârf şi îndesat. Vă iau femeile? Da, dar nu vi le-au înapoiat deja? Mai bine zis, nu vi le-au înlocuit? Poate că n-aţi aflat încă, dar mâine, la ceasul proclamării legii, vi se va da de ştire. Până atunci se vor zvoni tot soiul de

prostii, care vă vor face să holbaţi ochii, veţi întreba dacă aşa ceva este posibil şi mulţi dintre voi, ca să nu zic toţi. Veţi mulţumi cerului, pentru că vi i-a trimis pe vikingi, eliberatorii voştri. Aşa cum se numesc ei înşişi.

O să vă povestesc totuşi, dacă asta e menirea mea. S-a întâmplat în seara asta şi a fost ca o sărbătoare, cu domni îmbrăcaţi în togă, ciucuraşi de doctori şi licenţiaţi, muzici corale şi Gaudeamus. De parcă i-am fi dat titlul de doctor lui Freya! Dar încă n-o cunoaşteţi. Veţi înţelege pe parcurs.

Mai întâi, oamenii care se întâlnesc, dichisiţi nevoie mare, la invitaţi mă refer, se salută şi ce mai faci şi de mult nu te-am mai văzut şi nelipsitele arăţi foarte bine şi parcă nu îmbătrâneşti şi restul prostiilor de genul ăsta.

Şi apoi, că de ce or fi instalat o pasarelă în centru ca la prezentările de modă, şi de ce or fi acoperit prezidiul cu zorzoane, covoare luxoase şi o pictură cu Suzana şi bătrânii, prima menţiune istorică a voyeurismului. Uşor de contemplat, pe de altă parte, pentru că pictorul care a făcut-o e Rubens.

Când toţi s-au aşezat la locurile lor şi s-au liniştit, s-a pornit muzica, o melodie calmantă ca o doză de

bromură. Ce a precedat apariţia Scaldului, deja dragul meu prieten. Oscar Oscarson, pe care-l bănuiesc de o anume homosexualitate mentală, bazându-mă pe anumite detalii.

Prevăzuseră nişte microfoane, două, ca să fiu exact. Şi mai multe difuzoare distribuite prin toată sala. Instalaţiile electronice ale străinilor prezintă avantajul că funcţionează, că îmbunătăţesc vocea şi o catifelează. Tot aşa s-a întâmplat şi cu vocea lui Oscar Oscarson care, deşi este uşor piţigăiată, părea că aparţine unui bariton ce se apropie puţin de tenor. Iar vocea mea. Care este baritonală, părea de bas. Aşa mai zic şi eu!

Oscar Oscarson a adresat celor prezenţi un salut înflorit, pe care l-am tradus, şi s-a lungit în ample comentarii despre scopurile invadatorului modern, care, dincolo de sentimentele sale personale – se referea la iubirea regelui pentru Esclaramunda – îi aduseseră pe vikingi în oraş. A făcut o paranteză pentru a explica raţiunile strategice care-i făcuseră să apeleze la un deghizament precum cel al indienilor, atât de îndepărtat de propriile lor tradiţii militare, şi a spus că, date fiind eşecurile de odinioară ale invaziilor maritime, din cauza turnurilor de observaţie şi pentru

că dispozitivele de apărare din estuarul Arousa ar fi putut să scufunde cu uşurinţă corăbiile lor de lemn şi piele, au preferat să intre în oraş pe jos, deghizaţi în ceva care să nu atragă atenţia, stratagemă de care erau mândri şi care se aşteptau, din motive întemeiate, să fie consemnată de Istorie. După care şi-a reluat discursul despre raţiunile colonizării, ce îi determinaseră să dorească o îmbunătăţire a rasei, precum fuseseră deja enunţate în legea aceleiaşi zile, dar că interdicţiile şi permisiunile care figurau în textul legii nu presupuneau, în niciun fel, un sacrificiu din partea bărbaţilor privaţi de femeile lor. Cum se va vedea în continuare. Pe neaşteptate, vreau să spun că fără nicio tranziţie sau punte, a afirmat că orice cucerire şi orice colonizare combină finalităţile morale cu cele economice, şi că ei, vikingii, aduceau un plan de industrializare a oraşului, intim legat de contribuţia la soluţionarea problematicii virile. M-am gândit, în timp ce traduceam, că vikingilor le trecuse prin cap, poate, să înfiinţeze bordeluri moderne, dotate cu tehnică de vârf, şi să dea astfel de lucru curvelor lor şomere, dar am greşit. Proiectul era altul şi, pentru a-l aduce la îndeplinire, solicitau colaborarea bogaţilor locali cărora le garantau

dobânzi suculente, prevăzute în contract, cu scutiri de impozitele care obişnuiau să-i întristeze.

Lumea se foia deja în scaune, fiindcă Oscar nu vorbea clar, şi începeau să mă bănuiască de traducere deficientă; pentru că nu concepeau, tâmpiţii şi tâmpitele acelea, ed *o bună propagandă politică şi economică putea să se folosească de procedee literare atât de triviale precum* suspansul. *De care, ce-i drept, Oscar Oscarson abuzase într-o măsură inadmisibila din punct de vedere literar, chiar dacă nu vreau să mă amestec în chestiunea eficacităţii comerciale.*

„Acum, doamnelor şi domnilor, ne *apropiem de climaxul acestei seri,* dai *fiind faptul că n-am pomenit încă, nici n-am sugerat măcar, natura afacerii care ne va aduce un profit foarte gras, va constitui o punte de legătură între popoarele noastre şi lucrul cel mai important, poate,* va *aduce nemaipomenite beneficii morale societăţii în care trăim; căci, dacă, pe de-o parte, vom da de lucru în fabrica noastră la câteva sute de muncitori şi muncitoare, ceea ce vă va elibera de ameninţarea şomajului, pe de altă parte, chiar aceşti muncitori vor obţine o libertate totală şi efectivă; ele, dăruindu-se îmbunătăţirii raţionale a rasei; ei, realizându-se, acesta e cuvântul cel mai*

potrivit, în ceea ce priveşte formele cele mai personale şi mai rafinate ale amorului. Tocmai către această realizare ţinteşte produsul nostru, pentru că există în bărbaţi, cu precădere în cei care aparţin popoarelor inferioare, tendinţa, probabil înnăscută, de a transforma în obiect persoana iubită, astfel încât femeile, cel puţin cele normale, reclamă participarea altei persoane, pe care nu numai că nu o obiectualizează, dar căreia nici nu le-ar folosi obiectualizată. Să lăsăm deoparte chestiunea auxiliară dacă nu cumva tocmai în această atitudine se vădeşte mereu bănuita şi niciodată recunoscuta superioritate a femeilor. Acesta este un fapt pe care trebuie să-l admitem ca atare. Numai dacă ţinem seama de ei ne putem explica anumite neregularităţi aparente din statisticile indicilor noştri de producţie. Mă rog, astea sunt chestiuni despre care vor vorbi în şedinţele lor viitorii consilieri. Dacă dezbatem acum aceste probleme, am devia prea mult de la subiect, şi observ deja la dumneavoastră semne de nerăbdare. Voi tăcea, aşadar. Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Freya".

A tras de un şnur. S-au stins luminile, s-a aprins un reflector. S-au deschis draperiile care ascundeau

partea din spate a scenei şi s-a arătat Freya; după toate aparenţele, o fală foarte frumoasă, îmbrăcată, cu o feminitate probabil excesivă şi cu un chip ce-mi aducea aminte de un altul, fără să ştiu însă de care, şi-a mişcat capul încântător într-o parte şi-n cealaltă, s-a îndreptat înspre pasarelă, aşa cum fac manechinele, s-a răsucit, tot după obiceiul acestora şi, după câţiva paşi, a început să-şi suflece jerseul. Care, aruncat apoi cu neglijenţă, a căzut pe capul unui spectator în vârstă şi i-a dat jos ochelarii. Ajunsese deja pe pasarelă, când şi-a desfăcut fermoarul de la rochie, care, la câţiva paşi mai încolo, a rămas înfăşurată după picioarele ei. S-a debarasat de ea, dintr-o azvârlitură de picior, impulsivă, dar oportună, după care şi-a dus mâinile la spate ca să-şi desfacă sutienul. În acel moment, s-a auzit o voce care a spus: „Destul!". Şi nişte murmure înfundate: „Nu, nu! Să continue!" Cât despre şuşotelile femeilor, le-am presimţit, dar nu le-am auzit.

Freya se oprise pe la jumătatea pasarelei, cu lumina deasupra ei, cu braţele ridicate şi mâinile la ceafă, nemişcată ca un cadavru sau o păpuşă. Cel care strigase „Destul!" a ieşit din mulţime, făcând un amplu gest de reproş. Părea să fi încremenit la rându-

i, însă un mic tremur arăta că e indignat şi viu. Chiar dacă era îmbrăcat civil, l-am recunoscut pe părintele Almanzora.

Ceilalţi, uimiţi, rămăseseră cu privirile aţintite asupra lui Freya, mângâindu-i coapsele şi sânii, încă acoperiţi. Chiar şi femeile, acum tăcute, se simţeau atrase de acea figură care păstra, aproape suspendată în aer, un echilibru negat de ştiinţă. Atunci, Scaldul a vorbit. Ascultaţi cuvintele lui:

— Cum veţi fi ghicit deja, nu este o fiinţă omenească, ci o păpuşă. Dar ce păpuşă! Făurită din materialele cele mai delicate; nu e piele mai dulce decât a ei, nici măcar cea a negreselor, nici mişcări mai incitante, nici mângâieri mai ascunse. Iar trupul ei, cu proporţii desăvârşite, e mai presus de fire. Freya este femeia la care au visat mii de generaţii, cea cântată de poeţi şi dorită de îndrăgostiţii schizoizi, cea pe care au încercat în zadar s-o zugrăvească pictorii, cea pe care sculptorii n-au izbutit s-o modeleze. Dacă un cunoscător ar cântări-o din priviri, şi-ar da seama imediat de echilibrul proporţiilor ei, calculate la milimetru cu ajutorul celor mai moderne instrumente de precizie. Aţi văzut cum merge, cu acel aer nonşalant, pe care femeile l-au

pierdut şi pe care doar cei mai în vârstă dintre noi ni-l mai amintim, dar care zace în subconştientul tuturor poftelor. Freya este alcaloidul feminităţii.

În vreme ce Oscar perora, iar eu traduceam – în lumina candelabrele luxoase –, l-am examinat pe părintele Almanzora şi am putut să observ că atitudinea lui se înmuiase, braţul furios îi căzuse şi se liniştise, iar în trăsăturile lui de vulpe se întrevedea interesul crescând al expertului care descoperă aurul adevărat sub poleială. Se sprijinise de perete într-o poziţie comodă, ca acela care nu vrea să piardă niciun cuvinţel. Ceilalţi, ca muţi, îşi mutau privirea de la Scald la păpuşă, de două ori fascinaţi. La fel şi femeile, dar poate că numai de perspectiva afacerii.

— Veţi putea examina fişa tehnică a lui Freya din broşura explicativă care vi se va înmâna la ieşire. Vă anunţ totuşi dinainte că sub pântecele ei delicat se ascunde un computer minuscul, alimentat de patru baterii de un volt şi jumătate, reîncărcabile, care se instalează în tălpile picioarelor fără a fi perceptibile, deşi se află sigur acolo, pentru ca mâna care mângâie sau buzele care sărută să nu fie surprinse de vreo jantă impertinentă. Sub păr, ascuns la rândul său, se găseşte un tablou de comandă cu treizeci şi trei de

butoane, dispuse în serii de unsprezece, având rolul de a-i ghida mişcările care, pornind de la cele o mie două sute douăzeci şi unu de mişcări de bază pot fi multiplicate la infinit, dar, fiindcă pot fi apăsate unul, două, trei. Patru sau toate cele treizeci şi trei de butoane în acelaşi timp. Rezultatele sunt nebănuite. Există, oare. Vreo femeie vie, oricât de înţelept ar fi trupul ei. Care să ofere un repertoriu mai complex şi mai variat? Imaginaţia umană. Înfocată la maximum, nici nu poate visa asemenea mişcări. Însă o mână tremurătoare, cu un gest neînsemnat, le poate transforma în realitate. Specialiştii noştri sexologi au studiat. Înainte de a concepe programul păpuşii, ceea ce oamenii de toate culorile şi din toate culturile au poftit şi au visat, posibilul şi imposibilul, insistând însă asupra vechilor mărturii ale civilizaţiilor celor mai erotice, astfel încât au conceput-o pe Freya ca pe un rezumat al tuturor femeilor reale şi imaginare, o sumă a tuturor felurilor de dragoste, de la cea romantică, la cea fizică şi focoasă. Nu e nevoie să vă explic că este dotată cu trei găuri utilizabile, fiecare cu mişcarea sa proprie, dacă se doreşte, şi că anumite exemplare de lux ating idealul semitic al virginităţii perpetue. În sfârşit, am să vă spun un amănunt care îi va interesa

pe medici: este absolut aseptică şi se spală automat. Biologii noştri lucrează la un arhetip fertil. Dar nu sunt în măsură să vă spun în cât timp se va realiza acesta şi cu atât mai puţin, când va ieşi pe piaţă. Dar este. Fără-ndoială. Un scop al nostru.

Părintele Almanzora s-a desprins de la perete şi a ridicat mâna cerând cuvântul. Scaldul mi-a spus că are îngăduinţa să vorbească, l-am transmis-o părintelui.

— Deocamdată, a spus Almanzora. Nu am decât o întrebare. O curiozitate nevinovată: Oare nu-şi vor putea permite această păpuşă perfectă decât o mână de oameni foarte bogaţi?

— Ne-am gândit la asta. Păpuşa de faţă este un model destinat în special oamenilor cu stare, chiar dacă s-a avut în vedere puterea de cumpărare a unor pături cât mai largi. Se înţelege de la sine că se va putea cumpăra în rate. Dar există şi modele simple, gândite şi proiectate pentru sensibilităţile rudimentare şi elementare, cu venituri modeste. Deviza noastră este: Niciun bărbat fără femeia dorită. Prin modelele ieftine s-a urmărit satisfacerea unor pofte secundare, care nu aparţin tocmai domeniului erotic. Cănii muncitor nu i-ar plăcea oare să se culce

cu o regină? Avem portretele tuturor reginelor în viaţă şi ale celor faimoase din trecut, Semiramida. Cleopatra sau Caterina a Rusiei, care ne privesc de la înălţimea istoriei sau a tablourilor din muzee. Cinematograful, societatea, scandalurile pun în circulaţie modele inaccesibile. Moi le furnizăm la un preţ modic. Cu alte cuvinte, de la cea pe care o vedeţi acum, până la negresa grasă şi liniştită, inertă în esenţa ei, nu există femeie care să nu figureze într-unul din cataloagele noastre. Pe de altă parte, pentru că suntem realişti şi ne este cunoscut faptul că, de multe ori, bogăţia nu este însoţită de bunul gust, caracteristicile tehnice ale lui Freya se regăsesc în multe alte tipuri, chiar şi în cele alese dinainte. Astfel încât fabricăm atât păpuşa pedepsitoare şi sadică precum şi pe cea liniştită sau masochistă, ca să nu mai vorbim de toate clasele de efebi. Într-un cuvânt, căci nu vreau să vă obosesc, producţia noastră este la fel de variată pe cât este dorinţa omenească.

— Trebuie să fie o afacere bună, a spus cineva din spate, în partea dreaptă.

I-am tradus cuvintele.

— Contam pe perspicacitatea dumneavoastră, a replicat Oscar. E afacerea cea mai profitabilă care se

poate închipui.

— Dar şi vorbeşte? a întrebat altul.

— Nu vă îngrijoraţi. Există modele mute cu desăvârşire, dar altele, mai complexe, gem, surâd, plâng în hohote, se vaită, insultă, după voinţa proprietarului şi în momentele stabilite de acesta. În urma unor îndelungi deliberări, am renunţat la guralive.

— De parcă aşa am fi toate, l-a întrerupt o femeie.

— Mai rămâne să vă atrag atenţia asupra unui lucru. Chiar dacă aceste păpuşi par să fie produse în serie, fiecare dintre ele are un secret personal care nu figurează în broşura cu instrucţiuni şi al cănii cifru rămâne ascuns. Într-o bună zi. Pe neaşteptate, amantul va descoperi la păpuşa lui un comportament extraordinar, ea va face sau va arăta ceva neaşteptat, fapt ce va prilejui deschiderea unor posibilităţi inedite. De exemplu, nişte sfârcuri care vor musti de lapte. Acest secret individualizează fiecare păpuşă. Tocmai pentru că ştie acest lucru. Se subliniază în instrucţiunile de folosire, proprietarul se va aprinde de poftă şi va nutri o speranţă ce nu se va sfârşi cu o decepţie. Aş spune că prin acest procedeu am

umanizat păpuşile, le-am dotat cu personalitate. Şi acum, câteva detalii practice. Soldaţii noştri au adus o parte a utilajului, iar serviciile logistice se ocupă acum de completarea acestuia. Fabrica se va construi într-o săptămână. Cel mult zece zile şi are nevoie de încă o dată pe atât pentru a funcţiona din plin. Totuşi, avem la dispoziţie un stoc suficient pentru a satisface primele cereri. Afară, în sala alăturată, veţi putea depune cererile şi cumpăra acţiuni. Până ce va fi necesară o sporire a capitalului, numărul acţiunilor este limitat, însă în cazul perechilor căsătorite, fiecare dintre soţi poate cumpăra numărul maxim de acţiuni permise sau le poate pune pe numele copiilor, în proporţia dorită. În ceea ce priveşte asociaţiile, numărul de acţiuni ce poate fi achiziţionat va trebui negociat. Deocamdată, acţiunile nu sunt transferabile, însă pot fi gestionate de o bancă. Ca să n-o mai lungesc, odată cu hârtia fiecărei acţiuni veţi primi instrucţiuni scrise. Mă aştept să se vândă toate, aşa că hotărâţi-vă repede.

A înaintat pe pasarelă şi a luat corpul static al lui Freya, pe care l-a dus în braţe de parcă ar fi fost al unei femei leşinate. Însă, odată ajunsă pe scenă, Freya a scos un strigăt scurt şi a fugit, ascunzându-se

după draperii.

În sala alăturată era agitaţie mare.

Puţin mai târziu, părintele Almanzora cumpăra, printr-un intermediar, numărul maxim de acţiuni pentru sine şi pentru fiecare dintre călugăriţele din mănăstirea lui, inclusiv pentru maica Firústica.

Continuă jurnalul de lucru

20 octombrie

M-am împotmolit din nou. Mi se întâmplă tot mai des. În anumite situaţii, există o cauză exterioara, şi atunci, procedeul cel mai nimerit prin care pot să intru iarăşi în roman este supunerea acestuia la un examen critic, (lin care obişnuieşte să iasă prost. Aşa şi acum. Aş fi avut chef să rup tot ce scrisesem şi să încep din nou fără ajutorul Lenocikăi, care, deşi înţelege deficienţele textului, zice că s-a ataşat de acesta şi că e mai bine să continui. Îndoielile mele au fost legate de structură. Să luăm nucleele cele mai importante ale naraţiunii, cele pe care aceasta s-ar putea baza: pe de-o parte, descoperirea cadavrului lui Marcelo şi rolul Balbinei în moartea lui: pe de altă

parte, peripeţiile lui Bernárdez. Povestea Balbinei şi a lui Marcelo se poate desfăşura înapoi, ca o funie care se adună: cea a bonzo-ului şi a lui Bernárdez poate merge înainte, ca o urmărire a Destinului. Dacă aceste nuclee ar fi bine însăilate, romanul ar avea două timpuri ce ar curge în direcţii opuse, şi asta ar fi foarte bine, pentru că mintea cititorului nu ar obosi datorită acestui exerciţiu al compensaţiei, acestui gen de du-te-vino: când ai obosit să mergi înapoi, o iei înainte, şi tot aşa până la sfârşit. Ar fi nevoie, bineînţeles, de două scrituri diferite. Naratorul primului nucleu ar trebui să fie Balbina, care-i povesteşte lui don Procopio în mai multe reprize sau mie. Al doilea nucleu nu are un narator vizibil, căci, în loc de relatare, acesta cere o desfăşurare realistă şi obiectivă. Astfel, fiecărui timp i-ar corespunde un *tempo*, şi rezultatul ar fi magnific.

Până aici, Lenocika a fost de acord, sugerându-mi chiar câteva procedee punctuale. Apoi mi-a trecut prin cap. Naiba ştie de ce, că ar fi bine să renunţ la punctuaţie şi la convenţiile ei, măcar într-una dintre naraţiuni, pentru a întări contrastul: m-am gândit că ar fi bine s-o fac în povestea lui Pablo, pentru a risipi impresia inevitabil neplăcută de realitate.

La început, ea nu a fost de acord, pentru că are o credinţă nestrămutată în efectul clarificator al punctuaţiei, dar eu am pretins că suprimarea cu pricina ar conferi naraţiunii un aer misterios şi chiar o anume ambiguitate poetică. Cum ea a negat lucrul acesta, am făcut o probă: am ales un paragraf din scenele cu anarhişti din turn şi l-am rescris în felul următor:

„De acord aveţi dreptate lucrurile nu sunt tocmai clare dar eu încerc să mă folosesc de revelaţia bonzo-ului pe care apropo mi-ar face plăcere să-l cunosc pentru a explica gluma lui monsieur Mathieu monsieur Mathieu care se afla aici de o bună bucată de vreme pentru a desena fel şi fel de lucruri din catedrală aşa cum v-am spus a plecat deunăzi fără a-şi lua la revedere dar a lăsat o scrisoare care explica totul a povestit în amănunt conţinutul scrisorii trebuind să repete unele chestii mai exagerate din aceasta pentru că nici Rosinei nici lui *Dinamită* nu le venea să creadă în sfârşit totul fusese clarificat atunci Pablo a spus dar ăsta-i un miracol şi eu refuz miracolele pentru că sunt iraţionale de acord i-a replicat arhiepiscopul şi eu l-am respins dar în lumina revelaţiei bonzo-ului lucrurile se schimbă faptul că noi

le ignoram nu însemna că nu existau acele lumi succesive în care viaţa se repetă…”

„Şi ce-i cu asta?” a întrebat Lenocika. „Păi, la lectură ai o senzaţie diferită din punct de vedere exclusiv estetic”. „Foarte bine. Vrei să-mi citeşti fragmentul cu voce tare?” „Pentru ce?” „Pentru ca să duci experimentul până la capăt”. I-am citit paragraful şi ea a izbucnit în râs. „Acolo n-or fi nici puncte, nici virgule, dar tu le-ai înlocuit prin intonaţie şi pauze”. „De acord, dar suprimarea punctelor şi a virgulelor nu se face pentru cel care aude lectura, ci pentru cel care citeşte în linişte”. „Explică-mi, atunci, de ce tai un cuvânt şi îl înlocuieşti cu altul, care înseamnă acelaşi lucru”. „Pentru că sună mai bine”. „Şi ce-ţi pasă ţie cum sună, dacă nu-l auzi?” A trebuit să recunosc că, până şi atunci când citeam în tăcere, îmi *auzeam* cuvintele şi le organizam potrivit unui principiu muzical. „Atunci, suprimarea punctelor şi a virgulelor nu-ţi foloseşte la nimic”. A trebuit să mă apar, atacând, şi, după cum se poate bănui, am reprodus acolo marea polemică universală între realismul socialist şi scriitura liberă. A câştigat ea, dar eu n-am recunoscut.

„În orice caz, a continuat, este prematur să luăm

o decizie. Materialul tău e încă subţire. Nu ştii acum cât vei scoate din istoria Balbinei şi a lui Marcelo, care se poate transforma într-o plicticoasă acumulare de date inutile sau în naraţiunea succintă a trei sau patru evenimente esenţiale: totul depinde de memoria Balbinei sau, mai bine zis. De caracterul său selectiv. În ceea ce-l priveşte pe Bernárdez, te-ai gândit la ceva?" „Nu, bineînţeles. Se află într-un moment dificil, un adevărat *impasse*, pentru că legătura pe care a stabilit-o arhiepiscopul între bonzo şi Monsieur Mathieu şi mai ales. Felul în care a înţeles-o şi a acceptat-o Pablo creează o situaţie fără ieşire". „De ce ţi-ai imaginat aşa ceva. Atunci?" „Trebuia să iau lucrurile de unde le lăsase intervenţia ascunsă a Atotputernicului. Am preferat să reiau firul poveştii de acolo". „Şi acum nu ştii cum să ieşi din încurcătură". „Da. Adică... am la îndemână soluţia de a-i inventa lui Pablo un proces psihologic, de a da o raită prin conştiinţa lui. Ca să văd ce se întâmplă acolo". „În felul acesta vei comite impardonabila eroare a psihologismului". „Şi asta-i adevărat".

Lenocika era întinsă pe divan (spunea că în poziţia aceea gândea mai bine) şi îşi adunase picioarele sub mâinile înnodate. Eu, în picioare,

mergeam de la fereastră la masă şi înapoi. Aveam chef să fumez, dar ea îmi numărase ţigările pentru ziua respectivă şi apoi mi le luase, iar pachetul se afla acum sub perna pe care îşi sprijinea capul. „Crezi c-aş face bine, am spus ce mi se năzărise tocmai atunci, să merg să-l văd pe Pablo şi să-i pun nişte întrebări? Nu există o metodă mai obiectivă”. „Ar fi minunat dacă ţi-ar spune adevărul”. „Pablo nu-i un mincinos. În plus, cuvintele sunt cele care rămân, iar eu mă bazez pe ele, nu pe gânduri”. „Nu pierzi nimic, dacă încerci. Unde-o fi acum?” „Păi. Uite, e un lucru curios. S-a întâlnit cu Juanucha şi au mers împreună să bea un pahar cu vin”. „Şi întâlnirea asta a fost întâmplătoare?” „Nu prea. Juanucha a făcut în aşa lei încât să se întâlnească”. „S-a îndrăgostit de Pablo?” „Nu ştiu încă, dar în cele câteva ocazii în care s-au văzut, a arătat un anume interes pentru el. Ceea ce e normal pe de altă parte, din moment ce Pablo este un tip foarte diferit de studenţii chipeşi cu care se distrează Juanucha”. „Şi Pablo e chipeş”. „Da. Poate că şi acesta este unul dintre motivele interesului ei, dar numai la început. Lui Juanucha îi place Pablo, precum tuturor fetelor care îl văd. Dar dacă restul fetelor ţin seama şi de faptul că e un bărbat fără viitor

şi, pe deasupra, anarhist, pentru Juanucha, toate astea nu contează”. „Dar nu ştim nimic despre ea. Ce spui ai inventat acum, pe loc”. „Nu. Aminteşte-ţi bine scenele. În prima, după ce l-a văzut pe Pablo şi i-a vorbit, s-a despărţit de studentul din Bilbao, cu care tocmai petrecuse o oră în pat”. „Adică, într-un moment în care e satisfăcută şi-l poate asculta pe Pablo fără vreo nelinişte erotică”. „Dar, după aceea, în timp ce bonzo-ul îşi povesteşte călătoria, nu-şi ia ochii de la el”. „Pentru că e drăguţ. Nu se spune că, în afară de faptul că-l priveşte, îl şi doreşte. Însă se presupune”. „De ce să presupui, dacă nu se spune clar?” „Păi, e normal. Băiatul îi place, îl mănâncă din ochi şi îşi imaginează cât de bine s-ar simţi împreună”. „Repet că asta nu se spune. Şi ce nu se spune nu există”. Lenocika m-a privit cu un amestec de mustrare şi ironie. „Şi ce spui de Robinson Crusoe?” „Ca istorie, e, desigur, falsă. Însă e o ficţiune”. Lenocika şi-a eliberat picioarele din strânsoarea mâinilor şi s-a ridicat. „Niciodată nu vom ajunge la un acord. Totuşi cred că am datoria să-mi exprim punctul de vedere despre Juanucha. Pablo îi place, dar, în afară de asta, se simte fascinată când îl ascultă vorbind. E posibil ca, în acele momente de fascinaţie, dorinţa să nu figureze în peisajul

conştiinţei, însă se află în pielea şi în venele ei. Nu ar fi deloc ciudat ca, după una dintre peroraţiile lui Pablo, Juanucha să i se arunce în braţe şi să înceapă să-l sărute. Eu, în locul ei, aşa aş face". „Şi apoi, ce? Fac dragoste?" „Dacă se iveşte prilejul, bineînţeles. Iar dacă tu ascunzi acest lucru, vei aluneca în idealism". „Chestia e, am subliniat, că mie nu-mi pasă de relaţiile sexuale dintre Juanucha şi Pablo. Şi mă miră că tocmai tu. Care eşti atât de puritană, insişti pe tema asta". „Eu nu spun să descrii aceste relaţii, ci doar să ţii seama de ele, ca de ceva real". Începea să mă deranjeze încăpăţânarea lui Lenocika. „Pablo, i-am spus, renunţă să-şi scrie dramele, îşi sacrifică vocaţia de artist pentru cea de revoluţionar. De ce nu şi-ar sacrifica şi viaţa amoroasă? Nu ar fi primul anarhist absolut cast". Nu ştiu dacă tonul cuvintelor mele nu a fost mai dur decât era necesar şi politicos. Lenocika m-a privit şi a sfârşit prin a zâmbi. „Bine. Ţi-am spus doar că niciodată nu vom ajunge la un acord. De ce să ne certăm?" S-a apropiat să mă sărute, mi s-a agăţat de gât şi m-a privit. „La urma urmei, autorul romanului eşti tu". S-a desprins de mine, şi-a luat flautul şi a început să cânte *Sonată pentru un singur flaut*, opus 57, de Reinhardt.

22 octombrie

Plouă de ieri în Villasanta. Pietrele sunt negre şi pereţii, murdari. L-am întâlnit pe don Felipe Segundo, care îşi pusese pe umeri o pelerină impermeabilă, şi-şi trăsese gluga peste pălărie. A venit în fugă, aşa şchiop cum era, imediat ce m-a zărit. Tac, tac, tac. „Aşteptaţi, aşteptaţi! Vreau să vă spun o poveste!” Am intrat sub un arc, iar el. Când a ajuns, şi-a dat jos gluga, care şiroia de apă. „O poveste minunată, ştiţi? fiindcă spiritul spaniol este inegalabil, nu credeţi? Că dumneavoastră vă pricepeţi la lucrurile astea. Problema e că, atunci când acest spirit nu se ocupă de lucruri măreţe, îşi pierde timpul cu fleacuri. Dar veţi vedea cum se vor schimba lucrurile când va veni din nou vremea mea!” L-am întrebat dacă mai era mult până atunci. „Asta nu se poate şti niciodată, ştiţi? Depinde de ceea ce se cheamă astăzi condiţionări, iar eu aş numi circumstanţe. Trebuie să coincidă multe dintre acestea, e vorba mai ales de descoperirea zăcământului nesecat de petrol de sub câmpurile Castiliei şi atunci… A! Atâta timp cât nu se întâmplă nimic, geniul naţional se antrenează inventând glume

deocheate. Nu contează.

Important este să nu se culce pe-o ureche. Şi gluma pe care am să v-o povestesc este dintre cele izbutite, ştiţi? Un băiat andaluz merge la bordel şi cere o curvă care să cunoască stilul din Jaén. Matroana îşi adună fetele, le povesteşte cum stă treaba şi le întreabă dacă vreuna dintre ele ştie cum şi-o pun cei din Jaén, dar alea habar n-aveau. Atunci, îi spune uneia, mai tinere: „Du-te tu, că tot citeşti cărţile alea care te învaţă diverse poziţii”, căci fata dorea să ajungă departe în meserie şi era autodidactă. Fata se duce şi se întoarce după o oră. „A plecat fără să plătească. A spus că o va face când va strânge recolta”. Hi, hi, hi! Nu vi se pare o poveste formidabilă?” l-am mărturisit că nu înţelesesem prea bine. „Haideţi, domnule, nu fiţi încet la minte! Nu ştiţi care că în Jaén nimeni nu plăteşte până ce nu recoltează măslinele?” „Păi, nu. Nu ştiam”. „Atunci, cum puteaţi să-nţelegeţi!” Şi-a pus gluga şi a plecat în fugă, dar, înainte de-a ajunge la colţ, l-a abordat pe unul care venea cu umbrelă şi a început să-i spună povestea cu cel care voia s-o pună în stilul de la Jaén.

Acum mă aflu în faţa maşinii de scris şi nu ştiu despre ce să scriu. Are dreptate Lenocika atunci când

susţine că materialul de care dispun e încă insuficient, dar mi-e greu să-l dezvolt, chiar şi numai în imaginaţie. Cred că asta mi se întâmplă din acelaşi motiv pentru care n-am înţeles de la început gluma lui don Felipe Segundo: ceva legat de arterioscleroza mea. Celulele din creier, unde îşi are sediul imaginaţia, nu primesc sânge suficient. Şi, în consecinţă, se întâmplă ceva care afectează procesul normal al secvenţelor mele imaginare. Înainte, dacă aş fi tras de una, ar fi ieşit şi celelalte, ca atunci când tragi de firul unui pulover croşetat şi se destramă o mânecă întreagă. Acum, nu mai e aşa. Acum. Vreau să mă gândesc la Pablo sau la ceva legat de el şi mintea mă duce la von Moltke, care mi-a mai făcut o dată chestia asta, chiar dacă într-o situaţie diferită. Mă refer la faptul că soseşte la un palat din piatră în stil neoclasic, puţin cam rece, într-o berlină trasă de doi cai, care se opreşte, iar din ea coboară doi aghiotanţi în uniformă şi cu monoclu, mai întâi, şi apoi un bătrân mareşal, deja foarte sclerozat. Se mobilizează, pentru a-l primi cu onoruri, toţi servitorii din palat, care, asta aflăm mai târziu, este chiar sediul statului-major central al armatei prusace. Membrilor acestuia, din mai multe generaţii, von Moltke le va explica de ce au

fost pierdute două războaie consecutive plănuite în mod similar. E ciudat şi greu de explicat faptul că în public se află, la loc de cinste, cei care au pierdut aceste războaie, adică Wilhelm al II-lea de Hohenzollern şi un anume Adolf Hitler, care poartă uniforma de *Grossfeldmarschall* într-o manieră foarte puţin marţială şi cu care majoritatea oamenilor de meserie nici nu catadicsesc să discute. Von Moltke vorbeşte cu o voce liniştită şi uşor hodorogită, îşi consultă notiţele din când în când, deşi pare să confunde două războaie cu unul singur, sau poate că, din punctul lui de vedere, au fost două etape ale aceleiaşi confruntări, ca în Războiul de Treizeci de Ani. Problema e însă că amestecă Verdunul cu Ardenii şi Parisul cu Stalingradul şi, lucru curios, nu se referă niciun moment la intervenţia Statelor Unite, fără a căror participare, după părerea lui, războaiele tot ar fi fost pierdute. „Desigur! exclamă în şoaptă un căpitan cu figură ageră. Adevărul e că, dacă lucrurile se văd din perspectiva anului 1870, nimeni n-ar fi putut să prevadă potenţialul belic al Statelor Unite”, la care căpitanul de alături, cu o figură şi mai ageră, i-a replicat: „Păi, bătrânul ar fi trebuit să anticipeze asta, dacă e atât de isteţ!” Era vorba, după cât se vede. De

un început cu adevărat promiţător, căci lucrul cel mai probabil era ca Adolf Hitler să-l dea pe von Moltke pe mâna unui consiliu de război, format numai din membri S.S., toţi specialişti în strategie, care să-l condamne la moarte pentru a nu fi prevăzut reacţia industrială nord-americană. Debarcarea din Normandia şi inventarea radarului, fapte care, aşa cum s-a dovedit cu asupra de măsură, constituiau un delict de trădare împotriva celui de-al Treilea Reich. Iar cu apărarea bătrânului strateg, stupefiat de concluziile acuzării, a fost însărcinat un poet sinucigaş, un anume Heinrich, care a arătat că are idei personale despre comportamentul militar, în pofida faptului că se născuse cu câteva decenii înaintea acuzatului şi cu mai bine de un secol înaintea procesului. Dar diferenţele astea temporale sunt floare la ureche pentru un bun narator. Imbolduri, provocări, ţinte de atins, chiar dacă în acest caz, nu păreau să aibă nimic de-a face cu un oraş pe nume Villasanta de la Estrella, unde există un om care vrea să evite moartea lui Marat şi, dacă se poate, să scrie şi o jumătate de duzină de drame, deşi proiectul respectiv trecuse pe planul doi şi, chiar dacă începuse deja să-l modifice inconştient, în ceea ce priveşte

problematica teoretică şi mai ales. Soluţiile practice, fiindcă recenta, deşi foarte târzia iniţiere în dragoste părea să acţioneze ca un element transformator al principiilor fundamentale ale autorului, acesta a ajuns să admită până la urmă, cel puţin ca ipoteză de lucru, ca drama intitulată Li*bertate* să nu fie cu totul nihilistă, ci să lase să pătrundă măcar o palidă rază de speranţă; adică, eroul să nu proclame „Sfârşitul se apropie! Neantul vine asupra noastră! Să ne afundăm în el pentru totdeauna! şi să moară după aceea, ci să spună „Totuşi, o stea îşi arată la răsărit lumina proaspăt născută! Plec în căutarea ei!” şi apoi să moară. Că, aşa cum explica Juanucha, nu-i acelaşi lucru să mori afundându-te în neant sau învăluit de lumina unei stele, ce se naşte tocmai în Orient, ştiute fiind excelentele proprietăţi ale acestei categorii de stele şi de lumini, dovedite prin faptul obiectiv că majoritatea au fost considerate reprezentantele văzute ale unei divinităţi. Pe de altă parte. Juanucha era destul de perspicace pentru a observa că Pablo luase hotărârea de a introduce steaua cu pricina şi lumina sa în deznodământul dramei chiar după o partidă de amor, în timpul căreia acesta rămase stupefiat, descoperind pe cale empirică, deşi bine

dirijat de Juanucha. O mare expertă în gimnastica dragostei, că tot aia e dacă te uiţi la pernă sau la petele din tavan şi că asta nu-i decât a doua chestiune dintr-un catehism care cuprinde destule întrebări şi răspunsuri, deşi nu chiar aşa de multe pe cât cred unii; Juanucha, zic, a stabilit între cele două fapte o relaţie cauză-efect şi a dedus că, dacă ar introduce o nouă cauză de aceeaşi natură, ar fi foarte probabil ca eroul dramei, după ce-şi proclama voinţa de-a se scălda în lumina astrală, să facă asta fără ca să fie nevoie să moară, ceea ce ar consola-o peste poate pe prietena şi tovarăşa lui ideologică, pe eroină, adică o femeie care îl ajutase pe tot parcursul dramei, fiind îndrăgostită de el fără s-o ştie şi care se întrista foarte tare la moartea lui, ba chiar sugera eventualitatea unei apropiate sinucideri, ceea ce n-o încânta defel pe Juanucha. Drept pentru care încerca să evite acest final. Dar s-a întâmplat că, tocmai când îmi treceau prin cap ideile astea şi când simţeam bucuria renăscută că un val neaşteptat de sânge de cea mai bună calitate ajunsese la celulele unde sălăşluia imaginaţia şi că lucrurile mergeau ca în vremurile bune. Mi-am dat seama că tot ce era legat de teatrul lui Pablo, de transformările acestuia şi de intervenţia

lui Juanucha în deznodăminte, care se folosea până şi de argumentele erotice cu caracter personal, nu era decât repetarea, modificată în amănuntele cele mai superficiale, dar identică în profunzime, a ceea ce ni se întâmpla Lenocikăi şi mie, în legătură cu lucrul la propriul meu roman, aşa încât, dacă aş fi mers în continuare pe drumul cu pricina şi aş fi scris un capitol în care să dezvolt această temă, aş fi creat o lume paralelă sau un joc de oglinzi, sau cum s-o numi procedeul cu pricina, care ar fi dat rezultate bune, dacă m-aş fi gândit la asta din prima clipă şi aş fi conceput romanul ca pe aventura unei perechi reale (Juanucha şi Pablo) care reproduce, uşor schimbate, faptele altei perechi cu totul imaginare (Lenocika şi cu mine). Ideea mă ispitea totuşi în continuare şi cu toate că mă aşezasem trist înaintea maşinii de scris, acum mă ridicam de acolo plin de speranţă şi hotărât să profit de ceva ce nu era, la urma urmei, decât un neajuns. Câte minunăţii nu mi-au trecut prin cap, dintr-odată! Printre altele, ideea de a inventa o a treia, o a patra, o a cincea pereche, care să se repete ca nişte imagini din ce în ce mai degradate şi mai umbrite. Şi, de ce nu? în loc de cinci, cinci sute. Toate perechile celebre şi câteva dintre cele cunoscute,

ţinându-se de mână şi străbătând spaţii nemărginite, dintr-un univers într-altul, aşezându-se când aici, când colea? „Aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, dacă aici s-a ajuns deja la Revoluţia Franceză?” „Nu, domnule. Aici suntem încă pe vremea Războiului de Şapte Ani. Duceţi-vă şi vedeţi ce se întâmplă în universul din vecini”. Şi să ne aruncăm din nou în spaţiu, evoluând în elegante spirale, până ce vom ajunge în lumea în care Eva nu mâncase încă mărul. „Auziţi, domnule Adam! Dacă-i daţi doamnei dumneavoastră câteva la poponeaţa aceea lucitoare şi îi interziceţi pe viitor orice relaţie cu şarpele. Care nu-i deloc de încredere, aţi salva umanitatea de o grămadă de rele”. Dar, în acel moment, Adam nu cunoştea încă ideea de umanitate, sensul ei transcendent şi numărul ei incalculabil, în afara faptului că habar n-avea ce-i aia să-i dai cuiva câteva, aşa că avertismentul rămâne suspendat în aer, e a suspinul unei dorinţe.

Îmi place. Îmi place mai ales ideea călătoriei interspaţiale a celor cinci sute de perechi îndrăgostite, conduse de Juanucha şi Pablo, mai ales datorită metaforelor pe care le-ar putea prilejui. Însă, oricât mi-ar plăcea, nu văd cum aş putea să fac loc unei astfel de călătorii într-o naraţiune riguros realistă.

23 octombrie

Iau hotărârea să plec în căutarea lui Pablo. Continuă să plouă şi merg lipit de ziduri, ca un fugar, dar ploaia tot îmi udă părul. Mai târziu, Lenocika îmi va spune că de ce nu mi-am luat basca şi că aş putea răci. Lenocika, aşa cum am pomenit deja, cred, are mare grijă de sănătatea mea, dar nu-i nimic dacă mă repet, fiindcă trebuie să spun şi eu ceva. Îmi recomandă ceaiuri necunoscute, plante din stepa siberiană sau din pădure. Îi spun că asemenea lucruri nu se găsesc prin farmaciile de aici.

Dar să revenim la oile noastre. Pablo trebuia să fie în bodega Juanuchei, că acolo l-am lăsat ieri. Oare ce-au vorbit şi ce-au făcut ăştia doi atâta vreme? Patruzeci şi opt de ore mână în mână sunt suficiente pentru ca un bărbat şi o femeie să-şi spună tot ce şi-ar putea spune în douăzeci de ani de viaţă. Astfel încât cel mai probabil este să fi ajuns deja la clipa în care nu mai au nevoie să-şi vorbească. În care îşi spun totul din priviri şi este probabil, de asemenea, ca Juanucha să fi adormit. Dar, când intru în bodegă, văd că nu se află acolo şi mă întreb cum e posibil aşa ceva, *dacă în*

tot acest timp, eu nu m-am gândit la ei. Îl întreb pe proprietar. „Da, au fost aici alaltăieri, timp de două sau trei ore. Au mâncat nişte plăcintă de cartofi şi-au băut câteva pahare de vin roşu fiecare. A plătit ea. Au vorbit mult şi după aceea au plecat”. „Mulţumesc”. Deodată, fără vreo cauză de care să fiu conştient, încep să tremur. La ieşire, cauza mi se dezvăluie în toată gravitatea ei. O altă interferenţă! Lenocika spune că Atotputernicul are mâini de om rău. Şi atunci mă gândesc la ce-i mai rău. Că s-au culcat unul cu altul. Că astfel s-a dus pe apa Sâmbetei un întreg proiect de personaj.

Îl întâlnesc pe Pablo pe unde obişnuieşte să se plimbe, prin mica piaţetă a călugăriţelor benedictine, adăpostindu-se de ploaie sub bolţi. Merge cu mâinile în buzunare, cu capul plecat, cu ţigara în gură şi trece prin faţa mea fără să mă vadă, cu gândul aiurea. Îl abordez, ne salutăm. Îl întreb dacă i s-a întâmplat ceva. „Poate că da, îmi răspunde, poate că voinţa mea s-a întărit şi, în acelaşi timp. S-a limpezit. Înainte, mă îmboldeau nişte raţiuni abstracte. Acum le adaug o motivaţie concretă, care valorează cât toate celelalte”. Nu l-am întrebat care era aceea, pentru că ştiam deja răspunsul. „Şi ce aveţi de gând să faceţi?” S-a oprit,

m-a privit ca un nebun, cu ochii aceia deschişi la culoare şi atât de curaţi, în care totuşi ardea ceva, sau strălucea. „Dumneavoastră credeţi în posibilitatea de a ajunge în acea lume în care nu l-au omorât încă pe Marat?” Am izbucnit în râs. „Dar domnule, încă nu v-aţi săturat de ideea asta?” „E obsesia mea!” „Păi, atunci, gândiţi-vă la altceva. Gândiţi-vă, bunăoară, la motivaţia aceea nouă, despre care mi-aţi vorbit”. „Lucrurile merg împreună. Mai mult. Faptul că am avut o experienţă trecătoare a absolutului mă obligă să-l cuceresc pentru totdeauna şi pentru toţi oamenii”. „Oamenilor, după cum vedeţi, par să le fie de-ajuns acele parcele mititele de absolut, pe care le obţin de ici, de colo”. „Dacă privirea mea bate mai departe decât privirea tuturor a, am obligaţia...” „Da. Nu are rost să continuaţi. Cunosc raţionamentul”. „Atunci, îmi veţi da dreptate”. „Eu aşteptam de la dumneavoastră un alt fel de isprăvi”. „La ce vă referiţi?” „Ştiu şi eu... să îndrăzniţi să organizaţi o revoluţie”. „Dacă reuşesc să izbândesc în aceasta, toate celelalte vor deveni inutile”. „Înţeleg, dar nu-i bine să-ţi faci iluzii. Nimeni nu cunoaşte drumul care duce dintr-o lume în alta”. „Mă gândesc la cel pe care l-a făcut francezul”. „Poate fi o înşelăciune sau purul adevăr, dar, în acest caz, ar

fi magie la mijloc”. S-a oprit, din nou dramatic. „Acesta este cuvântul la care nu cutezam să mă gândesc, dar care totuşi îmi dă târcoale din ziua aceea!” M-a apucat de umeri, el, care era atât de înalt, şi m-a scuturat puţin. „Chiar credeţi că a fost o operaţiune magică?” „Eu n-aş lua-o atât de în serios, pentru că e bine să ţii seama de faptul că, în spatele magiei, se află mereu înşelăciunea”. Aproape că m-a doborât dintr-un brânci, probabil involuntar (deşi e posibil să fi fost şi intenţionat. Căci nu trebuie să uit că acţionează la imboldul – adică, la gândul – Atotputernicului, care era în stare să-l transforme într-un necioplit chiar şi pe un om atât de politicos precum Pablo). „Ceea ce spuneţi este nedemn de dumneavoastră! Dar. Dacă preferaţi, putem vorbi despre miracol. Oricum, din ziua aceea, conştiinţa mea se zbate între două forţe contradictorii pe care nu e nevoie să le numesc, pentru că le cunoaşteţi deja. Faptul grav în situaţia mea morală şi intelectuală – fiţi atent, morală şi intelectuală – este că nu reuşesc să mă conving că ar putea exista o energie necunoscută, dar accesibilă raţiunii, care să-mi permită să fac acea călătorie, imediat ce reuşesc să cred orbeşte că Dacă mă culc la miezul nopţii, în faţa altarului Sfântului

Cristofor. Voi ajunge la Paris în zilele constituirii Triumviratului…” A aşteptat răspunsul meu. L-am privit fără să spun nimic. A adăugat: „Ştiţi, nu? Danton, Marat şi Robespierre”. „Da, ştiu. Guvernul Terorii”.

Am ajuns, plimbându-ne, la capătul logiei şi ne-am oprit. Din strada alăturată se aude un scandal de voci şi strigăte feminine, iar în urma lor, apare un grup de studente cu o pancartă de la un trotuar la altul, prin care femeile reclamă libertate sexuală. Unul dintre beţele lozincii este ţinut foarte strâns de doña Pepita Mosteiro, soţia lui Méndez, care poartă nişte pantaloni lipsiţi de farmec şi o bluză ale cărei pliuri abia îi ţin ţâţele în frâu. Toate fetele, când trec prin faţa noastră, îl privesc pe Pablo. Unele îi zâmbesc. O bruneţică scundă îi spune unei blonde opulente: „Uită-te la el. E bărbatul cel mai frumos din Villasanta”. Şi îi trimite un sărut cu degetele. Pablo se înroşeşte. Fetele sunt cam două sute. Trec repede, umplu piaţeta şi apoi ies pe o stradă din partea opusă. „Vedeţi cât de urgent este să-i fie oferită lumii o soluţie. Condiţiile socio-economice în care trăiesc aceste femei le fac să reclame libertate sexuală, când ar trebui să aspire la cea amoroasă. Dar cum să ceară aşa ceva, dacă nu

cunosc dragostea?” „V-aţi înţelege de minune cu Lenocika, i-am spus. O fată din Rusia care trăieşte în Villasanta, poate că o cunoaşteţi”. Nu a părut că aude ce spun. „La fel cum muncitorii solicită mărirea salariilor, când ar trebui să ceară egalitatea economică a tuturor oamenilor. De fapt, e vorba de una şi aceeaşi problemă: în această lume, zămislită de Codul lui Napoleon, femeile sunt prizonierele legilor căsătoriei, iar muncitorii, prizonierii legilor care garantează proprietatea privată”. A strâns pumnii energic. „Eu voi face imposibil Codul lui Napoleon”.

24 octombrie

Ne dădusem întâlnire, Lenocika şi cu mine, la ora prânzului. Ca să-i citesc după masă ultimele corecturi, dar, lucru ciudat la ea, întârzia să apară, iar eu mă îngrijoram tot mai mult, cu fiecare minut care trecea; pentru că n-am avut răbdare niciodată şi, din pricină că am aşteptat mereu cu anxietate femeile, am acuma inima cât prova unei corăbii. În plus, la această tulburare a aşteptării se adaugă neliniştea, când ghicesc că motivul întârzierii nu este unul fericit, lucru care mi se întâmplă adesea. După ce am trăit în

starea asta o jumătate de oră, m-am ridicat brusc, am lăsat un mesaj pentru Lenocika, în caz că avea să vină. Şi am pornit s-o caut la universitate, unde mi-au spus că ieşise; la bibliotecă unde nu fusese; la ea acasă unde nu apăruse. Am telefonat la restaurant: „Nu, domnule, nu a sosit încă”. Am rămas lângă telefon, perplex, nu ca acela care are în faţă mai multe drumuri, ci ca acela care nu are niciunul. Să o caut pe străzi? Asta am şi făcut, deşi fără multe speranţe. Bătea un vânt rece din nord-est. Care aducea picături mari de ploaie. Străzile erau pustii şi de la un capăt al uneia se putea vedea dacă trece cineva pe la capătul celălalt. Am străbătut toate galeriile, am intrat în crâşme şi cafenele, i-am întrebat de ea pe nişte studenţi care o cunoşteau. Aşa am petrecut ora prânzului, şi pe următoarea, disperat şi, ceea ce era mai rău, gândindu-mă că puteam fi amândoi victimele unei năzbâtii a Atotputernicului. Ale cărui mâini de om rău le vedeam peste tot, ca şi cum mi-ar fi arătat direcţia în care trebuia să merg, iar eu le ascultam, fără să-mi dau seama că eram victima unei înşelăciuni. Mâinile care arătau m-au obligat să străbat o spirală de străzi care m-au întors de unde-am plecat. Se deschideau iarăşi magazinele, iar oamenii se

întorceau pe străzi, când s-a auzit un sunet de trâmbiţă şi l-am văzut venind în grabă pe don Procopio, cu gulerul paltonului ridicat şi cu mâna pe bască; dar cum, atunci când m-a văzut, a dat din braţe, o puternică rafală de vânt i-a zburat-o de pe cap, iar el a luat-o la fugă după ea, şi eu după el. „Aţi văzut-o pe Lenocika?”

„Tocmai în legătură cu ea vă caut de două ore!” „Ce s-a întâmplat?” „Nu spun că s-a întâmplat ce-i mai rău, dar aproape”. M-a apucat de braţ şi m-a împins către catedrală. „Au venit să-mi dea de ştire. În jur de ora unu jumătate, când muncitorii din catedrală terminau de mâncat, a apărut deasupra şantierului, a coborât scara şi, fără ca nimeni să poată s-o oprească, a intrat în labirint. Şeful de şantier spune că semăna cu o somnambulă”. M-au cuprins fiorii. „Asta e o ispravă a Atotputernicului!” am exclamat şi preotul s-a uitat lung la mine. „Ce amestec are Atotputernicul?” „Nu vă mai gândiţi la asta. Oricum, n-aţi înţelege”. Mi s-a părut că s-a cam îmbufnat, însă cuvintele mele. Grăbite, au nesocotit posibila lui supărare. „Trebuie s-o scoatem de acolo!” „De-asta vă căutam. Dar cum să facem?” „Dumneavoastră aţi fost deja înăuntru”. „Da, cu ajutorul lanternelor şi al firului lui Tezeu”. „Aş

putea să le folosesc şi eu”. „Dumneavoastră, singur?” „Sunt gata de orice!” M-a bătut pe spate. „Sunt sigur de asta. Domnule, dar îmi permit să vă aduc aminte că nu mai sunteţi la vârsta copilăriei, ca să porniţi în asemenea aventuri”. „Inteligenţa mă ajută să-l întrec pe cel mai curajos dintre oameni”. „Când o să vă rătăciţi prin labirint, n-o să vă fie de mare ajutor”. Tocmai intram în catedrală. „La fel ca toate labirinturile, şi ăsta o avea vreo cheie”. Don Procopio şi-a lovit, deodată, fruntea cu palma. „Bineînţeles! Ce idiot pot să fiu!” Şi a intrat fără să-şi scoată basca, a străbătut nava din dreapta şi a pătruns în claustru. L-am urmat, pentru că mergea ca purtat de diavol. A ajuns în faţa uşii odăii unde se păstrează manuscrisele şi a deschis-o cu nişte chei aidoma ciocanelor. „Intraţi!” L-am ascultat. Fără să-mi spună nimic, a scos din vitrina sa codexul lui Beatus şi a început a-l răsfoi cu delicateţe. „Apropiaţi-vă şi priviţi!” îmi arăta desenul labirintului. „Şi ce-i cu asta?” „Nu ştiu cum nu mi-a trecut prin minte până acum!” l-am cerut explicaţii şi i-am amintit, cu ocazia asta. Că Lenocika se afla încă înăuntru. „Bineînţeles că-mi amintesc, domnule! Dacă n-ar fi aşa, n-am fi aici. Dar asta nu mă împiedică să mă numesc pe mine însumi bou şi distrat.

Şi de câte ori m-am uitat eu la pictura asta! De mii de ori. Şi nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi cheia celuilalt labirint. Primul a fost pictat şi celălalt a fost construit din ordinul lui don Sisnando. Oare nu e logic să crezi că sunt unul şi acelaşi?" îşi pusese ochelarii şi acum scotea de undeva o hârtie şi-un creion. „Am ştiut mereu că e vorba despre nişte cuvinte, dar nu m-am gândit niciodată să le copiez şi să le descifrez. E cea mai gravă neglijenţă din toată cariera mea de erudit, o neglijenţă pe care n-o voi uita cât oi trăi". „Mai ales dacă l-am întrerupt, ajungem prea târziu ca s-o mai salvăm pe Lenocika". „Da, da, desigur". A început să deseneze ceva, în timp ce murmura numele literelor: „*Haş*, *i*, dublu*l, a, q, u, a* lung, *a, em*, din nou *a, v, i, t. Hic illa quam amavit...* Vedeţi? Vă amintiţi că monsieur Mathieu ne-a spus că e o frază de amor? Şi continuă: *Aepiscopus Sisnandus... pu... puella Esc... claramunda,* desigur, şi la sfârşit, *iacet*".

A scris totul, cu majuscule, pe hârtie:

HIC ILLA QUAM AMAVIT AEPISCOPUS
SISNANDUS PUELLA ESCLARAMUNDA IACET

„Fiţi atent acum. Literele sunt unite prin linii de legătură, iar acestea corespund golurilor prin care, în labirint, comunică o literă cu alta”. M-a privit. „Aţi fi în stare să învăţaţi totul pe de rost?” „Fraza, da, o ştiu deja, dar acele linii de legătură la care vă referiţi, nu”. „Va trebui să le desenez, atunci”. „Ar fi mai bine”. A scos altă bucată de hârtie, mai mare decât cea dinainte, şi a copiat desenul mărindu-l şi păstrând profilul de scriere vizigotă al literelor, pe care le-a aşezat în formă de cerc, aşa cum erau acestea dispuse în labirintul de piatră. „Cu asta n-aveţi cum să vă rătăciţi. Acum, haideţi să căutăm o funie suficient de lungă, o lanternă şi câteva baterii, în caz că rămâneţi mai mult timp acolo. Trebuie să ţinem cont de orice eventualitate”. Treaba cu funia şi bateriile a durat o jumătate de oră. Am aşteptat, tot mai disperat, alături de muncitori, le-am ascultat comentariile. Mai ales pe acelea ale şefului de şantier, care mi-a explicat cum coborâse Lenocika scara cu siguranţa unei somnambule şi cum, înainte s-o poată opri cineva, pătrunsese în labirint. Unul, nu-mi aduc aminte care dintre ei, poate tot şeful de şantier, m-a sfătuit să leg strâns capătul funiei de o coloană, să iau în spate restul, nu din cauza drumului de dus, ci din cauza

celui de-ntors. Şi a sosit clipa s-o iau din loc, nu înainte ca don Procopio să mă binecuvânteze. „Până în fund şi apoi la dreapta, nu uitaţi. Veţi intra în litera *te* Mi s-a părut că aud vocea lui don Procopio care-mi striga: „Amintiţi-vă de Orfeu!”. Dar la fel de bine putea să fie vorba de o nălucire a mea. O dâră de lumină tăia întunericul şi se izbea mereu într-un perete de piatră, câteodată exact sub nasul meu, alteori ceva mai departe. Iar picioarele mele călcau pe oase de morţi, pe care nu le măturaseră încă de acolo. (Deşi eu eram de vină pentru asta. Din pricină că nu mă mai gândisem la labirint din ziua în care fusese descoperit Marcelo, aşa că acesta rămăsese în mintea mea ca un material inert. Cum ar fi putut cineva să-l cureţe?) Dar din când în când am călcat şi pe trupuri moi şi mişcătoare, nu ştiu dacă de şobolani sau de şopârle. Orice ar fi fost, atingerea lor semăna cu aceea a pântecului unui muribund. M-am înfiorat la gândul că Lenocika ar putea face aceleaşi asocieri ca şi mine, fiindcă, dacă aşa stăteau lucrurile, cât de râu trebuie să se fi simţit! Am îndreptat către pământul pe care călcam lumina lanternei şi am văzut cum fugeau corpuri de o culoare nedefinită, sau, mai bine zis, cum se foia ceva sub covorul de oase. „Dacă las frica să-mi

conducă fantezia, voi vedea, în timpul acestei călătorii, mai multe lucruri şi mai oribile decât cele pe care le-a văzut Dante în condiţii asemănătoare, numai că eu sunt singur şi n-am cu cine să le comentez. În plus, mă grăbesc. Beatrice a lui putea să-l aştepte secole de-a rândul. A mea, doar câteva ore, sau minute, cine poate şti?" Aşa că am pus minţii zăbală şi văzând că asta nu foloseşte la nimic, m-am hotărât să rămân indiferent la strigătele, chipurile, abisurile şi monştrii pe care îi plăsmuiam la fiecare curbă a drumului. Monştri în IACET, abisuri în ESCLARAMUNDA, chipuri în PUELLA şi, în SISNANDUS. Strigăte de groază proferate, lucru curios, de nişte domnişoare care dansau cancan. De fapt, era ceva logic. Şi astfel am trecut prin mai multe litere, confruntându-le cu desenul lui don Procopio şi mă găseam în primul *p* din *aepiscopus* (adică în ultimul, pentru că străbăteam inscripţia în sens invers), când a ajuns până la mine un plânset, pe care, la început, l-am luat drept o închipuire a mea, dar de a cărui existenţă obiectivă nu m-am mai îndoit în minutul următor. Mi-am pus mâinile pâlnie la gură, nu ştiu nici eu de ce: „Sunt aici! Ajung imediat!" şi în i-ul aceluiaşi cuvânt am găsit-o pe Lenocika adunată într-

un colţ, tremurând şi plângând de groază. Nu mă auzise, pentru că atunci când lumina a descoperit-o. A scos un ţipăt puternic şi şi-a acoperit ochii cu braţele. Dar eu m-am apropiat şi cu vorbele cele mai dulci am încercat să-i explic cine era acela care străbătuse iadul pentru a o salva. Nu ştiu sigur dacă nu-mi pierdusem conştiinţa propriei identităţi şi dacă nu mă simţeam, cumva, Orfeu. Tot ce-i posibil. I-am dat să bea o înghiţitură dintr-o sticlă de rachiu, cu care mă înarmase don Procopio şi care-mi fusese de mare ajutor în momentele de spaimă, am legat-o de mijloc, am lăsat între noi cam un metru de funie şi am început să facem drumul înapoi, mergând tot în sens invers. Mai mult de drag decât de dragul siguranţei o ţineam şi de mână, dar ceea ce nu-mi spusese don Procopio, în caz că ştia lucrul acesta, era că, mergând în direcţia aceea, urma să ajungem în încăperea centrală, unde am putut vedea mormântul doñei Esclaramunda şi scheletul lui Marcelo, care o îmbrăţişa. Purta ochelarii negri şi avea o curioasă figură de golan, care m-a surprins, pentru că mi-am amintit în acel moment că don Procopio se întorsese cu ochelarii lui Marcelo în mână. După cum stă scris pe undeva, şi cu bastonul. Oare să fi existat două perechi de ochelari? Nu. Erau

aceiaşi, numai că eu uitasem că scheletului îi fusese luat acel obiect macabru care-l identifica. În sfârşit... a trebuit să mă uit pe desen pentru a găsi ieşirea. Am făcut-o fără alte neplăceri şi fără ca vocile Avernului să mă oblige să privesc în urmă şi s-o pierd, astfel, pentru totdeauna, pe Lenocika. Don Procopio aştepta, împreună cu muncitorii, şefii de echipă şi câţiva clerici care veniseră mai târziu. Apariţia noastră a fost anunţată de lumina lanternei. „Se întorc!" a strigat cineva şi, când am apărut la ieşirea din labirint, toţi s-au îndreptat într-acolo. Don Procopio m-a îmbrăţişat, iar pe Lenocika a bătut-o pe umăr. Ea s-a lăsat să cadă, sleită de puteri şi acolo, pe loc, i-am improvizat un aşternut în care să-şi poată reveni. Tocmai când o acopeream, don Procopio mi-a dat un cot şi mi-a spus: „Priviţi în sus". Am văzut un preot, foarte ferchezuit şi grăsan, care contempla scena de la balustrada ce împrejmuia şantierul. „E părintele Almanzora", mi-a spus don Procopio. „Şi ce dacă?" „Nu-i nimic, doar v-am spus că e acolo". Silueta cu pricina a dispărut şi n-am mai vorbit despre asta. Lenocika era slăbită, aşa că am stabilit s-o ducem acasă la Ramiro, croitorul, în speranţa că va găsi acolo ceva de mâncare, dar unul dintre muncitori i-a oferit sandvişul, pe care Lenocika

l-a devorat, trăgând şi câte-o duşcă de vin. Când s-a simţit mai bine, am plecat, dar între timp. Don Procopio dispăruse.

Când Lenocika s-a culcat şi s-a încălzit, văzând că nu poate să doarmă, i-am cerut să-mi povestească ce se întâmplase, dar n-a fost în stare. Nu-şi amintea decât că se trezise din somn într-un loc întunecat din care nu îndrăznise să se mişte. „Cum e posibil să fi făcut aşa ceva?” m-a întrebat îngrozită. I-am răspuns cu ipoteza mea că fusese isprava Atotputernicului. „Crezi că este atât de rău?” „E singura explicaţie şi nu mă refer doar la acest caz, ci şi la mersul istoriei lui Pablo. S-a eliberat de tutela mea. Acum îl gândeşte altcineva”. Am spus că ar trebui să-l căutăm din nou pe Atotputernic şi să-l ameninţăm, dar Lenocika a subliniat că singura persoană de care se temea acesta era profesorul Moriarty şi în acel moment am strigat, triumfător, că totul era clar. „Şi cum vom reuşi acest lucru?” m-a întrebat ea. „Introducându-l pe Moriarty în roman. Imediat, fără niciun preambul”. Şi, chiar în clipa aceea, s-a auzit o bătaie în uşă.

ani mers să deschid şi l-am văzut pe profesorul Moriarty, care aştepta cu pălăria în mână şi cu un zâmbet oripilant sub mustaţă. Mi l-am imaginat ca pe

un bătrân de o vârstă misterioasă, pe care nu o ascundea, şi totuşi, transmitea vigoare prin toţi porii, în acelaşi timp, l-am văzut ca pe un ins din a cărui minte ieşeau cabluri fine şi infinite ce formau o fină reţea de conexiuni cu lumea crimei. Am sperat însă ca acest accesoriu să fie invizibil pentru Lenocika, aşa cum fusese şi sardeaua lui don Procopio.

„Mă cunoaşteţi?" a întrebat. „Bineînţeles. Intraţi, vă rog". Avea o mapă în mână şi m-a întrebat unde ar putea-o lăsa. I-am spus că oriunde. „Nu sunt copii pe aici, nu-i aşa? Pentru că e plină cu dinamită şi cu cele mai ucigaşe otrăvuri din lume. Chiar dacă arma mea preferată e învechitul cuţit cu plăsele de corn, care omoară fără zgomot". „N-aveţi nicio grijă, că nu sunt copii aici". „Aş regreta foarte mult, pentru că îi ador pe micuţi şi aş fi gata să-mi dau viaţa pentru oricare dintre ei". „Acest lucru dovedeşte că sunteţi un om sensibil, profesore" „Odată, pieptul lui Adolf Hitler a fost în bătaia pistolului meu, dar nu am tras pentru că l-aş fi omorât şi pe unul dintre fiii lui Goebbels. Vedeţi şi dumneavoastră ce ocazie am lăsat să-mi scape" „Poate că ocazia pe care v-o ofer eu o va răscumpăra pe cea pierdută". „Ar fi cam greu acuma să mai evităm războiul din treizeci şi nouă!" „Cel care trebuie să

judece consecinţele sunteţi dumneavoastră”. În absenţa mea, Lenocika se sculase din pat şi acum se apropia zâmbitoare. Profesorul i-a sărutat mâna, foarte ceremonios, şi, când a auzit primele cuvinte spuse de ea, i-a răspuns în ruseşte. „Vorbiţi rusa mai bine decât mine!” a comentat, pe jumătate mirată, pe jumătate amuzată, Lenocika. Apoi ne-am aşezat.

1 noiembrie

Atâtea zile fără să scriu nimic! Oare ce-au făcut, în tot acest timp, personajele mele? Ce-oi fi făcut eu, care sunt unul dintre ele? Mi le imaginez precum marionetele unui teatru unde spectacolul se întrerupe. Pumnalul ridicat nu coboară, nu sângerează pieptul care i se oferă, adulterina nu cade în genunchi. Deodată, soseşte păpuşarul şi le readuce la viaţă. În acel interregn, n-au fost decât simplă stare, gest încremenit, la fel ca o fotografie. Oare aşa om fi fost. Lenocika, Moriarty şi cu mine? În primul moment, asta cred. Dar apoi. Mă gândesc mai bine şi-mi dau seama că nu-i acelaşi lucru. Mai întâi, e posibil ca o nouă interferenţă să ne fi pus în mişcare şi să ne oblige să spunem sau să facem ceea ce nu dorim. Însă,

din fericire, nu există pagini în care să figureze aşa ceva, iar ce nu e scris nu există. E posibil, pe de altă parte, şi să mă întorc în acelaşi moment în care am rămas, pentru a recupera astfel timpul, nu cel al vieţii mele. Ci timpul romanului. Asta am să şi fac. Am spus că ne-am aşezat. Lenocika, lângă mine, iar profesorul. În faţa noastră. Se schimbase de când îl văzusem ultima oară. Luptându-se pe buza unei prăpăstii. Se îmbrăca la fel ca bărbaţii din vremurile mele, iar din moda vremii lui, păstrase doar un lanţ de ceasornic, ce-i traversa vesta ca un fulger de aur. De lanţul acesta, prea gros, atârna un medalion cu un chip încastrat. Mi-am exprimat curiozitatea de a-l vedea mai de aproape. L-a desfăcut din lanţ şi mi l-a dat… Priviţi-l. E portretul celui mai bun prieten al meu”. L-am recunoscut pe Sherlock Holmes. Când i l-am arătat Lenocikăi. A râs. „Apărătorul justiţiei burgheze! Cu toate astea. Îl simpatizez”. „Inteligenţa, i-a răspuns Moriarty în timp ce lua medalionul şi-l agăţa din nou de lanţ, se află mai presus de clasele sociale şi nu e apanajul niciuneia. Credinţa că toţi burghezii sunt imbecili a provocat moartea multor revoluţionari şi sunt convins că această idee a fost scornită tocmai de burghezie, ca strategie defensivă. Dacă eu aş fi

îmbrăţişat credinţa cu pricina, Sherlock Holmes m-ar fi eliminat”. „Atunci, vă felicit, profesore, pentru că, astfel, ne putem bucura de compania dumneavoastră”. „De ce m-aţi chemat? Treaba de care mă ocup acum e importantă. Îl urmăresc pe un impostor”. „Dar nu îl căutaţi unde trebuie”. „De unde ştiţi?” „Atotputernicul s-a refugiat aici, ca într-o cetate inexpugnabilă. Chiar aşa şi este. Dacă nu v-aş fi adus eu. Dumneavoastră, cu mijloacele de care dispuneţi, n-aţi fi reuşit niciodată să intraţi aici” „Atunci, ce oraş e ăsta?” „linul care există doar în fantezia mea şi în paginile unui manuscris”. „Nu prea înţeleg”. „Dar cum se poate aşa ceva? Doar inteligenţa dumneavoastră este uimitoare”. „Lumea literaturii nu a fost niciodată punctul meu forte”. „Cu toate astea, dumneavoastră sunteţi literatură”. A ridicat din umeri, fără să-mi răspundă. „Cu alte cuvinte, am continuat. Atotputernicul se află aici, şi dumneavoastră de asemenea. Căutarea lipsită de rezultate pe care aţi întreprins-o poate avea, acum, sorţi de izbândă. În cazul în care…” Moriarty a întins mâna. „Aţi spus Atotputernicul?” „Da”. „Un pitic grăsuţ cu ochi albaştri şi mişcări aproape mecanice?” „Un tip robust, chiar dacă nu prea înalt, cu spate lat şi mâini

energice. Cu ochi închişi la culoare”. „Ala nu-i Atotputernicul”. A izbucnit în râs. „Dar e cel pe care-l caut”, a continuat. „Are un nume ciudat, între „Shopandsuck” al nostru şi „Chupachup” al vostru. Hai să rămânem cu „Shopandsuck”, că aşa-i spun eu. Să nu credeţi însă că e vorba de o bomboană”. A râs din nou, cu râsul sinistru al unei grămezi de capete de mort, deşi, în compoziţia acestuia, apăruse şi un ingredient simpatic, a cărui natură şi origine nu eram încă în stare să le identific. „Există mai multe lucruri, în afară de bomboane, care se pot cumpăra şi suge: o acadea, de exemplu. Sau un anume tip de drajeuri medicinale. Vă asigur că acest ins nu e nicio acadea, niciun drajeu, ci un ticălos fără pereche. Vreţi să vă povestesc despre el? Asta ar clarifica anumite lucruri”. Lenocika i-a răspuns că dorea foarte mult să-l asculte, iar eu i-am spus acelaşi lucru.

Totuşi, Moriarty a întârziat mai mult de un minut până să vorbească. A aruncat o privire mapei, s-a aşezat mai comod în fotoliu şi i-a cerut voie lui Lenocika să-şi fumeze pipa. Îşi începuse deja povestea, când a aprins-o şi ne-a învăluit într-o aromă de tutun balcanic, cu un anume iz de răşină. „Omul acesta, pe nume Shopandsuck, sau ceva asemănător,

cum am spus, a devenit un pasionat al matematicilor şi s-a dus să le studieze în Statele Unite. După asta. S-a îndrăgostit de filosofie şi s-a dus în Germania. Şi într-un loc. Şi-n altul, a scris şi i s-au montat nişte comedii, a publicat versuri. Fizionomia lui publică e aceea a unui scriitor şi asta apare şi în paşaportul lui. În Statele Unite, a învăţat să urască democraţia. În Germania, tirania, ceea ce nu l-a împiedicat să recunoască eficacitatea metodelor folosite de aceste regimuri. Se întâlnea cu maximaliştii, a participat la atentate şi la deturnări de avioane, deşi a făcut-o în serviciul cauzelor celor mai diverse, ca şi cum s-ar fi antrenat doar. Într-o bună zi, s-a întors în ţara lui, pregătit să-l omoare pe Atotputernic care, avertizat de poliţie, a ordonat să fie arestat şi l-ar fi omorât cu propria lui mână, dacă nu se convingea, într-o discuţie avută cu el. Că se putea folosi de el. Nu doar că l-a iertat, ci l-a făcut garda lui de corp şi consilierul lui personal. Shopandsuck este un dialectician abil şi se pricepe să fascineze, când îşi propune lucrul acesta, cu spectacolul imaginaţiei şi al fanteziei lui. Astfel, a reuşit să-l convingă pe Atotputernic că cea mai mare plăcere din lumea asta este să îţi poţi contempla, din afară, propria glorie şi să experimentezi, în chip pasiv,

propria putere. „Din afară? Cum adică?” „Din afara dumneavoastră înşivă, văzându-vă ca într-o oglindă!” Aşa se explică utilizarea curioasă a dublurii Atotputernicului şi jocul iluziilor şi al substituţiilor, care complică acest caz. Dublura a ajuns să se creadă Atotputernicul, iar acesta s-a dedicat adorării de sine din poziţia anonimă a unei identităţi neînsemnate. Şi totul ar fi mers bine dacă Shopandsuck nu ar fi ajuns să creadă că Atotputernicul, adevăratul Atotputernic, conspira împotriva lui însuşi, adică împotriva dublurii lui. Şi dacă nu ar fi hotărât să se apere, aliindu-se cu soţia stăpânului. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi ia tălpăşiţa, lăsând în loc propria lui dublură, fiindcă şi el avea aşa ceva, iar acesta din urmă, la rândul lui, s-a lăsat înlocuit, de teama pericolului care îl păştea, de altă dublura a patra sau a cincea – în funcţie de cum ţii socoteala –, care, cu toate că era o reproducere exactă a predecesorului lui imediat, semăna doar pe departe eu iniţiatorul seriei şi care a fost victima unei conjuraţii de palat, inspirata de partidul comunist. În locul lui a fost pus dublul următor, al şaselea, pare-mi-se, cel care a şi apelat la serviciile mele. Probabil din cauza unei informaţii greşite, ce a făcut ca eu să fiu confundat cu stimatul

meu duşman, detectivul Sherlock Holmes, decedat de o bună bucata de vreme, dar a cărui reputaţie m-a determinat să-mi asum acest rol şi să mă pun de partea justiţiei în loc să acţionez împreună cu asasinii, cu toate că – şi asta-i adevărat – treaba pe care o fac e destul de suspectă, căci, în seria de înlocuiri pe care am prezentat-o. Există şi câţiva asasini, ca să nu mai vorbesc de cei care vor mai fi de-acum încolo, pentru că, după informaţiile mele, fiecare deţinător al puterii este în continuare detronat de dublura lui, în ritm de aproximativ, unul pe lună, fără ca presa să afle ceva şi fără alte comentarii decât cele ale vreunei ziariste de tabloid, pentru care fizionomia Atotputernicului întinereşte sau îmbătrâneşte cu o o rară uşurinţă. Astfel încât, atunci când l-am descoperit pe adevăratul Atotputernic, prizonier al lui Shopandsuck, şi am reuşit să-l eliberez, mi-a fost imposibil să-i redau şi funcţia, din pricină că nu mai semăna deloc cu uzurpatorul din acel moment, iar explicaţia adevărată despre cele ce se întâmplaseră nu ar fi fost acceptată de Cancelarie. Nu mi-a rămas altă soluţie, decât aceea de a repeta procesul în sens invers, cu inconvenientul că lanţului îi lipsesc verigile corespunzătoare celor ucişi, şi prin urmare nu este imposibil să apară

anumite piedici. În acest timp. Mă ocup cu urmărirea lui Schopandsuck, care mi-a scăpat, blestematul, pentru că posedă cea mai îndrăcită capacitate de metamorfozare ce se poate imagina. Chiar şi aşa însă, i-am descoperit, una după alta. Identităţile false şi ascunzătorile succesive, până în ziua în care am crezut că voi pune mâna pe el, că nu avea cum să mai scape, ori se sinucidea. Ori îl ucideam eu. Atunci, i-am pierdut urma pentru totdeauna". „Noi vă oferim ocazia să-i daţi iarăşi de urmă". „Îi ştiţi adresa?" „Ştim că umblă prin oraş, chiar dacă se află într-un sistem verbal diferit de al nostru. Am reuşit să-l descoperim datorită unor interferenţe şi, poate, satisfacţiei pe care o obţine din capcanele întinse celorlalţi. Am vorbit cu el o dată, fără prea mult noroc, desigur, iar acum încearcă să ne facă rău. Dacă mă întrebaţi unde se află. Vă pot spune doar că, uneori, îi simt mirosul când dau colţul, sau îi ghicesc silueta în mijlocul mulţimii. Am, din când în când, senzaţia că tocmai a plecat din locul unde eu tocmai am sosit, sau că va sosi acolo, imediat ce eu voi pleca. Ultima lui năzbâtie a pus-o în pericol pe Lenocika. Din pricina asta v-am adus aici. Profesore". Moriarty a privit-o cu duioşie pe Lenocika. „Moartea unei fete atât de frumoase ar fi

fost dureroasă”. Şi Lenocika i-a mulţumit, dar nu cred că Moriarty a auzit-o pentru că părea că se închisese în sine, pentru a medita.

Am profitat de linişte pentru a scoate o ţigară şi a-i cere cu privirea voie Lenocikăi să fumez. A acceptat, deşi cu o expresie serioasă şi amenințându-mă cu degetul. Am putut să fumez toată ţigara înainte ca Moriarty să se întoarcă din imersiunea în sine însuşi. Tocmai aruncam chiştocul, când m-a întrebat pe neaşteptate: „Deci, dumneavoastră spuneţi că se află într-un sistem de cuvinte?” „Exact. Sau, altfel. Spus. A creat un roman în care s-a constituit ca personaj”. „Primul lucru care trebuie făcut atunci este să distrugem limbajul în care e scrisă această carte”. „Dar noi nu avem decât nişte pagini în care romanul nostru coincide cu al lui sau viceversa”. „Vreţi să mi le arătaţi?” I-am dat manuscrisul, deschis la locul dorit. L-a luat şi a citit în tăcere. „Nu e mare lucru, dar putem, deocamdată, să deschidem un fel de gaură neagră prin care eu să pot intra în acea lume paralelă”. Şi a început să citească în felul straniu care urmează: „Cine sunt eu prin faţă, va fi cel care spune eu pe la spate, de când au început aceste pagini prin faţă, cui îi pasă pe la spate? Totuşi, prin faţă, acum am

chef s-o declar pe la spate, adică un adevărat chef prin faţă, nu un sentiment de obligaţie sau o promisiune pe la spate. Nu resping ipoteza că prin faţă s-ar putea ascunde pe la spate dorinţa secretă a cuiva de a-şi bate joc de mine prin faţă, dar de cine prin spate?… Şi a continuat astfel, netulburat, până ce a distrus întregul discurs prin care Atotputernicul ne comunicase cine este. Înainte de a intra în prăpastia creată în felul acesta, ne-a spus că vom primi veşti de la el. Poate că s-a referit la bomba care a explodat la o jumătate de oră după aceea şi a cărei bubuitură a ajuns până la noi. Nu cred totuşi că asta a dus la pieirea Atotputernicului, fiindcă, politicos cum era, Moriarty ar fi venit să ne înştiinţeze.

2 noiembrie

Considerându-l, aşadar, viu, ne-am chinuit să plănuim un sistem de măsuri de precauţie împotriva Atotputernicului, Chupachup, după numele lui actual, un sistem care să ne apere de ticăloşiile lui. Unele dintre aceste măsuri vizau siguranţa noastră personală, altele, romanul. Am organizat, după obicei, o adunare critică, pentru a examina posibilităţile pe

care le aveam la dispoziţie, începând din acel moment.

Merită pomenit ceea ce mi-a trecut prin minte, chiar în legătură cu probabila influenţă a Atotputernicului în roman, precum şi în privinţa sensului pe care acesta îl dăduse invenţiilor mele. Am informat-o pe Lenocika asupra intenţiei mele de a mă folosi de imixtiunea Atotputernicului, în loc să lupt împotriva ei, iar când m-a întrebat cum aveam de gând să fac aşa ceva, i-am răspuns că mă refeream chiar la Pablo, a cărui pretenţie nesăbuită de a schimba mersul omenirii mă gândisem s-o dezvolt până la capăt, ţinând cont de propria lui dorinţă. „Vei comite greşeala de a-l transporta pe altă planetă şi de a-l face personaj în Revoluţia Franceză?” „Nu ştiu încă. Deşi va fi o greşeală numai dacă nu inventez ceva potrivit, căci faptele literare se justifică doar prin literatură. O să-ţi povestesc la ce m-am gândit. Te-aş ruga să stenografiezi totul, aşa cum ai făcut şi altă dată, iar apoi voi face corecturile de rigoare”. A spus că bine, a luat un creion şi un caiet, iar eu am început să povestesc.

Naraţiune (V)

Se adunaseră în Turnul Berengaria, dar nu pentru a juca şeptică. Pablo îi convocase de urgenţă. Erau acolo cei dintotdeauna, mai puţin arhiepiscopul, care fusese rugat să-şi ia gândul în noaptea aceea de la partida de cărţi. Pablo tuşea încă, dar răceala lui mergea evident spre bine. După ce se strânseseră toţi şi în timp ce beau rachiul oferit de Rosina, după cafea, din cauză că noaptea aceea era specială. Pablo le comunică în vorbe puţine şi energice hotărârea lui de a face experienţa cu pricina şi că n-o va amâna pentru una din zilele următoare, ci o va stabili chiar pentru a doua zi. De teamă ca nu cumva, din pricina aşteptării, să piardă ocazia potrivită. *Dinamită* îl întrebă dacă avea vreo garanţie că lucrul acela era posibil şi Pablo răspunse că nu avea nicio garanţie, în afara părerii bonzo-ului, pe care îl consultase şi care nu excludea posibilitatea trecerii dintr-o lume în alta. Nici ideea că procedeul folosit de francez pentru a călători ar putea fi admis fără fandoseli – ca multe altele, de altfel – de un creier sănătos, dar educat. „Metodele mele sunt nefolositoare acum”. Câtă cuvintele bonzo-ului cu destulă acurateţe, aşa încât cei prezenţi recunoscură până şi stilul acestuia, împănat de influenţe hinduse, şi respectiva dovadă de autenticitate îl făcu pe

Dinamită să treacă de partea lui Fernández şi nu doar să-l sfătuiască, ci chiar să-i înteţească dorinţa. Iar cum vorbele lui *Dinamită* obişnuiau să fie pline de patimă. Îi convinseră şi pe ceilalţi şi, la sfârşit, după un alt rând de băutură, toţi îşi exprimară acordul, cu mai multă sau mai puţină elocinţă, mai puţin Rosina, care nu spuse nici da. Nici ba, dar îi privi pe toţi cu înţeles. Pablo plecă singur, pentru că îşi dăduse întâlnire cu Juanucha. Căreia îi spuse când o văzu: „Totul e hotărât. Va fi mâine seară". Ea nu îi vorbi imediat, ci se cufundă într-o tăcere tristă, la sfârşitul căreia îl întrebă dacă avea s-o ia şi pe ea. Iar el îi răspunse că nu, că niciodată nu se gândise la asta. „Dar de ce?" „Pentru că ar fi o prostie să te oblig să-ţi asumi un risc inutil" „E acelaşi risc pe care ai să ţi-l asumi şi tu". „Desigur. E vorba de un pericol cu consecinţe necunoscute, dar care pot fi teribile. Şi dacă sper cu adevărat să ajung la destinaţie şi să zgudui lumea din temelii, asta nu înseamnă că hazardul nu-mi poate rezerva un eşec, care s-ar putea manifesta într-o mie de feluri, de la dezintegrarea în spaţiu, până la închisoare sau moarte". „Atunci, mă voi dezintegra şi eu împreună cu tine, mă vor băga la închisoare alături de tine, mă vor omorî odată cu tine". „Tocmai asta

vreau să evit”. „De ce?” „Pentru că e de ajuns un singur sacrificiu. Cu ce drept te-aş sacrifica şi pe tine. Eşti tânără. Dacă nu mă întorc, vei suferi câteva zile, poate câţiva ani. Te vei consola mai târziu şi apoi mă vei uita”. Juanucha îl apucă de mână cu putere. „Chiar asta nu vreau. Să mă consolez şi să uit. Vreau să merg cu tine şi să-ţi împărtăşesc soarta, bună sau rea. La fel se întâmplă şi cu ăia care merg în Cuba. Întotdeauna am spus că soţiile lor ar trebui să-i însoţească. Aşa gândesc şi acum”. Pablo tăcu câteva clipe. „Tu nu ştii franceză”. „Şi ce-i cu asta? În afară de faptul că pot să învăţ, nu merg cu tine ca să-ţi servesc drept traducătoare, ci ca să te ajut la ce vei avea nevoie, cum ar fi să-ţi spăl hainele, să ţi le cos, să-ţi ţin tovărăşie când vei fi singur. Chiar dacă suntem împreună de puţin timp, ştiu că-mi vei duce dorul”. „Şi încă cum! De asta să fii sigură.

Dar, din moment ce fac acest lucru şi pentru tine…” „împreună cu mine, Pablo! Fă-o împreună cu mine!” Şi îl strânse din nou de mână. „Şi dacă te vei sacrifica doar tu?” „Nu trebuie să ne gândim la asta!” „Şi ce va zice bonzo-ul?” „Că am plecat cu bărbatul pe care îl iubesc! Asta nu are cum să-l supere”. „Ar fi mai bine să-i spunem”. „Ce rost are?” „Pentru că îi sunt

credincios”. „Mă rog. Dacă nu se poate altfel…” Se duseră imediat să vorbească cu el şi îl găsiră aşezat pe covor ca un Buddha. „Când se allá în poziţia asta, a spus Juanucha, nu vrea să fie deranjat”. „Atunci, ne vom întoarce mâine”.

Odată ajuns în acest punct, n-am mai avut chef să inventez. E ca şi cum un gard viu. Foarte des, s-ar aşeza în mijlocul creierului, o delăsare a trupului, ce are nevoie de o altă activitate căreia să i se dedice. „Hai să ne plimbăm puţin”. Lenocika a pus deoparte creionul şi hârtia. „Uită-te dacă plouă”, mi-a spus. I-am răspuns că da. Fără să mă mişc din loc. Şi-a pus impermeabilul şi mi l-a aruncat pe al meu. Mergeam pe Carrera del Conde. În tăcere, când am văzut-o trecând pe Balbina Bendaña, cu o geantă plină cu cărţi. „Când voi fi bătrână, voi arăta ca ea”, mi-a spus Lenocika, strângându-mă de braţ, „chiar dacă sper să mă consolez cu amintiri mai bune”. Eu mă gândeam, nu ştiu de ce. La păpuşa erotică şi la alte detalii din profeţia domnului Samaniego. Mi s-au asociat în cap, în mod neaşteptat, amintirea despre Marcelo, imaginea păpuşii şi Balbina, care tocmai trecuse. „Mă gândesc la o scenă ipotetică. Ce s-ar întâmpla dacă, în acest moment, Marcelo, la douăzeci de ani, şi Balbina.

La cei şaizeci pe care îi are, ar intra în legătură cu păpuşa erotică?” „Ipoteza aceasta, mi-a răspuns Lenocika. Poate fi amplificată la infinit. Ce s-ar întâmpla dacă am băga în aceeaşi cameră cu păpuşa erotică, pe o Mistinguette îmbătrânită şi pe Maurice Chevalier la douăzeci de ani? Sau pe cavalerul Des Grieux cu Elizabeta a Angliei, pe patul de moarte?” „Personajele pe care le pomeneşti nu mă interesează, dar ce s-ar petrece, insist, între Balbina şi Marcelo, la vârstele amintite înainte, şi păpuşă? Ceva se pune la cale în imaginaţia mea”. „Lucrul ăsta mi se pare mai potrivit cu imaginaţia lui don Justo Samaniego”. „Dacă el şi-a permis să mi-l folosească pe părintele Almanzora, pot şi eu să mă folosesc de invenţia păpuşii”. „Ai putea chiar să ceri un exemplar, nu?” a replicat, ofticată. Lenocika. Am schimbat subiectul, deşi eram hotărât să cercetez dacă putea ieşi ceva din acea combinaţie aiurită.

Chiar în acel moment a apărut escadronul de lăncieri. În această sarabandă de imagini, în acest du-te-vino, rămâi pe loc sau fugi, nu toate plăsmuirile aparţin, aşa cum am explicat, cred, temei care mă preocupă, ci o parte dintre ele sunt străine şi chiar nelegitime. Aşa se întâmpla şi cu cele care apăruseră

în clipa respectivă şi care-mi aparţineau în exclusivitate, fiindcă am întrebat-o pe Lenocika ce vede, iar ea mi-a răspuns că nimic special, doar oamenii, parcul şi strada. Nimic special la un escadron de lăncieri care se întoarce de la manevre şi care este condus nici mai mult, nici mai puţin decât de Kronprinz! Primul născut al lui Wilhelm al II-lea avea un surâs trist pe faţa-i cabalină, un surâs de mareşal învins şi chinuit de Istorie, iar călăreţii îl urmau obosiţi, în coloane de câte patru. Au traversat în diagonală acea câmpie imensă, intrând prin colţul din dreapta sus al conştiinţei mele şi ieşind prin cel din stânga jos, fără entuziasm, fără alt zgomot decât cel al copitelor atingând pământul şi fără alt miros, decât damful drăcesc al cailor. După trecerea lor, nimicul.

3 noiembrie în urma episodului cu escadronul, mi-a fost greu s-o mai ascult pe Lenocika. Imaginea lui Marcelo, amestecată cu aceea a ultimilor cai şi suprapusă pe aceasta, dădea din mâini şi striga ceva. Mi s-a părut că aud numele Esclaramundei şi altceva nimic. Acum trebuie să aştept să se alăture din nou, mă refer la imaginile Balbinei, ale păpuşii şi ide orbului, ca să văd ce se întâmplă. Să văd dacă e vorba, aşa cum pare deocamdată, de Fecioara din vechime

sau de altceva, mai inedit, cum înclin să cred, chiar dacă nu poţi fi niciodată sigur, dat fiind că plăsmuirile nu se prea lasă dirijate. Iau naştere mai degrabă din dorinţele cele mai adânci şi mai puţin cunoscute decât din voinţa conştientă, cel puţin asta este senzaţia mea, bazându-mă pe unele imagini pe care le numesc recurente, datorită insistenţei cu care revin de fiecare dată când încerc să le alung. De pildă, scena morţii lui Marcelo, care coincide cu sosirea vikingilor, o închipuire dintre cele mai năstruşnice, deoarece nu numai că Marcelo este deja mort, dar nici vikingii nu au sosit încă şi nu cred să sosească vreodată. Cum să-i adun laolaltă, atunci? Ar fi suficient ca Balbina să dorească acest lucru, pentru a-i pune în aceeaşi scenă pe orb şi pe păpuşa erotică? Totuşi, e de la sine înţeles că întâmplarea nu poate fi considerată ca aparţinând trecutului (stil indirect liberi, nici viitorului (ipoteză posibilă sau imposibilă), şi cu atât mai puţin prezentului. Adevărul e că limba, cel puţin spaniola, este lipsită de timpurile şi modurile verbale apte pentru un asemenea discurs. În care ar trebui să se ţină seama, ca de nişte factori, nu doar constanţi, ci şi în mod constant conştientizaţi, că Marcelo apare la vârsta la care a murit cu adevărat şi în anul decesului

(1936), iar Balbina, drept ceea ce este acum, adică o profesoară asociată de la universitate, nu foarte departe de pensie, cu faţa aceea frumoasă a ei, destul de zbârcită, cu frumosul ei păr arămiu, foarte strâns la spate şi deja cu multe fire albe, şi ţâţele ei drăgălaşe, comparabile doar cu cele ale doñei Esclaramunda. Cel puţin în opinia exprimată a lui Marcelo, dar transformate acum în două burdufuri mici şi dezumflate de cimpoi. Cred. În plus, că această indiscutabilă îmbătrânire a ei. De care este conştientă peste poate şi faţă de care are un neîmpăcat resentiment, este ceea ce mişcă întregul sistem de imagini la care mă refer, pentru că în urmă cu patruzeci de ani. Dacă s-ar fi hotărât să se culce cu Marcelo (lucru care nu ştiu dacă s-a întâmplat sau dacă putea să se întâmple), ar fi pus totul la bătaie, adică s-ar fi folosit de propriul trup. Şi nu ca acum, de trupul intermediar al păpuşii erotice. Să admitem, aşadar (mie nu mi-e greu deloc s-o fac), că lucrurile s-au petrecut aşa, că Balbina. Ezitând între teamă şi dorinţă, l-a dus pe Marcelo la casa ei de la ţară. Din Boiro, în automobilul personal. De care putea să se folosească în pofida stării de război, ca recunoaştere a sumei ridicate cu care contribuise la bugetul belic,

cumpărând un mare pachet de acţiuni Pefssa (Păpuşa erotică, fabricată în serie, societate anonimă). Păstra păpuşa achiziţionată într-un loc secret din casă. În timpul călătoriei, scurte de altfel, s-a arătat extrem de drăguţă, mult mai mult decât de obicei, şi a observat cum Marcelo, mereu neîncrezător, a sfârşit totuşi prin a nutri speranţe, ba chiar certitudini, l-a pregătit o gustare, i-a pus muzică, i-a adus chitara, l-a lăsat să se elibereze prin cântec de durere şi când l-a văzut că are spiritul *ad-hoc* şi trupul înfocat, s-a mărginit să-l sărute. Restul a mers ca pe roate. I-a cerut lui Marcelo s-o lase să-l dezbrace. El nu mai avea de gând să-i refuze nimic. Dar când aştepta din partea ei aceeaşi atitudine, Balbina s-a strecurat printre mâinile lui, deşi nu mai era îmbrăcată decât în lenjeria intimă, şi s-a scuzat că-i era ruşine şi că s-o lase pentru altă dată, şi astfel l-a atras pe Marcelo până la pat, toată numai geamăt, tremur şi plânset, şi atunci i-a pus în faţă păpuşa, pe care o parfumase cu parfumul ei şi care gemea la rându-i, plângea şi se înfiora, având posibilitatea, în acest fel, să asiste la extazurile orbului, să audă cuvintele care-i vorbeau de iubire şi o asigurau că acele clipe răscumpărau toate suferinţele vieţii lui, că atingerea ei îl vindeca de durerea de-a n-o

putea vedea, şi că sânii ei, pe care-i ţinea acum în mâini, îl făceau să uite de orele lungi petrecute în cotloanele subterane ale catedralei şi în încăperea centrală a labirintului, mângâind ţâţele reci ale doñei Esclaramunda. Toate acestea au făcut ca Balbina, emoţionată şi pitită într-un colţ din spatele patului, să ajungă să vadă golul imens din viaţa ei, acum aproape trecută şi, nemaiputându-se abţine, să scoată un strigăt care a întrerupt entuziasmul lui Marcelo şi l-a făcut să înţeleagă că iubea şi mângâia o păpuşă (un exemplar cu ochii înguşti şi pielea galbenă, deşi neînchipuit de dulce). Figura i s-a crispat, a insultat-o pe Balbina, a căzut la pământ într-o criză de furie şi de ruşine, iar Balbina nu a îndrăznit să-l ajute, ci a fugit, nu înainte, e adevărat, de a-i lua păpuşa, şi Marcelo a rămas acolo îndurerat, şi când a început să simtă frigul, şi-a căutat cu greu hainele împrăştiate pe jos şi a reuşit să se îmbrace doar pe jumătate. Apoi au venit după el servitoarele Balbinei.

Întors în Villasanta, Marcelo nu mai ieşea din casă. Nu mai mânca şi nu făcea altceva decât să fumeze şi, uneori, să ciupească chitara, insistând asupra corzilor de bas. Chiar dacă protectoarea lui, doña Esmeralda, care-l iubea cu disperarea celor

cincizeci de ani grăsuţi ai ei, încerca să-l ajute ţinându-l de vorbă, servindu-l cu ciorbă şi cu ciocolată caldă, pe care el le refuza. Doña Esmeralda credea că ghiceşte cauza acelei dureri, chiar dacă la modul general şi vag. Şi nu înceta să spună, cu voce suficient de tare pentru ca Marcelo s-o audă, că anumite femei ar merita spânzurate şi că, dacă n-ar fi cine este, i-ar face o vizită unei anume domnişoare fandosite, ca să-i spună vreo două. Şi, dacă se ivea prilejul, chiar s-o apuce de pâr şi să spele cu ea pe jos. Cum ar fi meritat. Într-una din zile, i-a spus lui Marcelo să iasă din starea aceea şi să meargă în Plaza de los Plateros, unde trupele vikinge ofereau poporului prilejul de a experimenta viaţa din cazarmă şi muzici de fanfară. La care Marcelo a întrebat-o la ce oră are loc manifestarea, că e posibil să meargă, şi doña Esmeralda i-a spus că la douăsprezece, că va fi multă lume şi că zona era deja păzită de soldaţi. În eventualitatea în care rezistenţa şi comandourile cetăţeneşti aveau de gând să pună vreo bombă. „Vreo bombă?” a întrebat-o Marcelo şi ea a răspuns: „Nu ar fi pentru prima dată, ştiţi doar ce nebuni sunt franctirorii, nimic mai mult decât nişte puşti neascultători”. Marcelo a rămas puţin pe gânduri şi

apoi a întrebat-o dacă avea un ghem de lână de culoare închisă. „Da. Trebuie să am vreunul, dar ar fi mai bine pentru dumneavoastră să mergeţi să ascultaţi muzică, decât să vă băgaţi iar în labirinturile alea din catedrală, că o să vă rătăciţi într-o zi”. I-a dat ghemul. Marcelo l-a luat, şi-a pus paltonul şi a ieşit. Străzile erau pline de lumea care mergea în Plaza de los Plateros, şi s-a amestecat şi el în mulţime, dar apoi a intrat în catedrală pe una dintre porţi, a traversat claustrul, s-a cufundat în obişnuitele coridoare întunecate, până ce-a ajuns într-o sală mare şi ruinată, care mirosea a igrasie. A căutat pervazul apropiat de podea al unei ferestre pentru a se aşeza şi a rămas acolo, liniştit. În timp ce rumoarea mulţimii, trompetele şi tobele marcau partea cea mai zgomotoasă a spectacolului. Apoi, s-a aşternut tăcerea, după care a început programul de muzică marţială: *Marşul turc* de Mozart, *Marşul militar* de Schubert, *Tannhäuser* şi, după pauză, *Steguleţule*, *ce roşu eşti* şi *Marşul din Cádiz*. Marcelo, nemişcat, părea că doarme. Se auzea deja „Sunt un curajos şi credincios legionar”, când s-a ridicat dintr-un salt, a deschis o fereastră cu o asemenea furie încât sticla s-a spart şi s-a căţărat pe pervaz. Zgomotul făcuse muzica

să înceteze, lumea îl privea, cineva a spus: „E orbul”. Marcelo a ridicat braţele şi-a strigat: „Ticăloşilor!” şi a aruncat ghemul de lână. Strigătele oamenilor au acoperit răpăitul mitralierelor, iar trupul lui Marcelo, după o zvâcnitură, s-a zdrobit de lespezile de piatră.

Am scris totul dimineaţa devreme, ca să reuşesc să dorm. Când i-am citit Lenocikăi aceste pagini, le-a respins, nu doar din cauza complexităţii tramei, mai neverosimilă din punct de vedere fizic decât temporal sau ontologic, ci din cauza a ceea ce ea numea erotism subiacent, mai degrabă sugerat decât descris, deşi eficient, şi pe care nu a ezitat să-l atribuie anumitor frustrări ale mele, care ar justifica poate o consultaţie la psihanalist. Niciodată ca atunci, nu mi s-a părut Lenocika mai americană. Am avut presentimentul că mă credea tulburat de păpuşa erotică, blestemată fie clipa în care o inventase domnul Samaniego în profeţia lui (presupun că era inspirată din Marea Stricată a Babilonului, din Apocalipsă), dar mi s-a părut mai discret să nu-i spun nimic despre asta şi să orientez conversaţia către literatură. Am apărat cele două pagini ale mele de dubla acuzaţie de complicaţie inutilă şi de erotism. În primul rând, am spus că într-o naraţiune atât de lipsită de unitate precum a noastră,

episodul cu pricina nu avea ce să strice şi că, deşi relaţiile dintre Marcelo şi Balbina nu rămăseseră foarte clare, aş fi putut să remediez asta. Dacă găseam nişte pagini vechi care, odată introduse în text, ar fi clarificat şi limpezit acest aspect. În ceea ce priveşte a doua chestiune, am scos în evidenţă curăţenia cuvintelor mele. Gândindu-mă la Lenocika şi la puritanismul ei teoretic (în practică, era mai femeie decât oricare alta) şi am afirmat că o scenă ca aceea nu putea fi prezentată cu elemente mai puţine decât cele folosite şi că, dacă păcătuia prin ceva. Atunci era prin insuficienţă. I-am dat ca exemplu expresia „spirit *ad-hoc*”, al cărei nivel de abstracţiune nu putea fi depăşit, cerându-i să ţină seama că aş fi putut spune „spirit tremurător” sau „suflet înfierbântat” şi, când am rostit aceste ultime cuvinte. Lenocika a izbucnit în râs şi mi-a dat o sărutare lungă, pentru că vorba „înfierbântat” o distra şi o bine dispunea. Astfel că în acel moment incidentul a încetat.

4 noiembrie

Lenocika a fost nostalgică toată după-amiaza şi a tot cântat la flaut, în timp ce eu corectam anumite

pagini. Am auzit-o abordând nişte melodii necunoscute şi altele, pe care le-am recunoscut, precum un fragment al lui Borodin *Prinţul Igor)* care părea cântat într-o izbă pierdută în monotonia stepei, sau în stepă, dar fără izbă, şi care semăna cu sunetul unui n-ai quéchua, în partea cu lamentaţii. Când am pus foile deoparte, puţin disperat din pricina unei fraze simple care-mi dădea totuşi bătăi de cap, am întrebat-o dacă voia să mergem la cinema sau să bem un pahar în oraş şi ea[9] mi-a răspuns că nu, că nu avea chef şi că, dacă eu aveam poftă, să merg singur, dar să-i las manuscrisul, fiindcă dorea să arunce o privire asupra unor paragrafe. I l-am dat, s-a cufundat în el şi eram pe punctul de-a ieşi, când mi-a trecut prin cap. Deodată, ideea că Atotputernicul sau Shopandsuck sau cum s-o fi chemat (eu aveam tentaţia să-l numesc Chupachup). Se plimbase prin romanul meu, în timp ce eu nu ştiam nimic despre al lui. Şi chiar dacă nu-mi doream să dau peste el şi să intru din nou în încurcături sau să-l deranjez pe profesorul Moriarty. Totuşi nu mi-ar fi stricat o plimbărică prin oraş. Aşa descurajat cum eram.

I-am vorbit despre asta Lenocikăi, şi ea, fără să-

9 Pentrul efectul fonic, a se citi „ia”. (*N.a.*)

mi răspundă. A căutat paginile distruse de profesor, cu alte cuvinte, ceea ce am putea numi siajul comunicant, şi le-a ţinut deschise, până ce eu m-am cufundat în ele. Prima impresie a fost de întunecime, iar când ochii au început să mi se obişnuiască, mi-am dat seama că mă aflam într-un soi de tunel, la capătul căruia, departe, se vedea o lumină. M-am gândit să mă întorc şi apoi să revin înarmat cu o lanternă, dar. Cum singurul lucru neplăcut de acolo era întunericul şi cum nici acesta nu era de natură să mă împiedice să merg, am luat-o înainte, pipăind mai întâi locul unde puneam piciorul, care s-a arătat a fi un drum pavat cu lespezi roase de piatră, asemănător celor din Villasanta. Pereţii, pe care i-am atins, păreau grosolani şi netezi, dar nu puteam vedea tavanul, ci doar un fel de boltă mai întunecată, în spatele căreia era, poate, altă boltă de piatră. Prin urmare, un tunel plicticos, ca atâtea altele din Villasanta, care putea să ducă la o biserică, la o mănăstire sau la un palat. Nu doream să trăiesc aventuri hazlii, nici macabre, care m-ar fi abătut de la scopul meu. Din fericire, imaginaţia părea adormită sau, cel puţin, obedientă, astfel încât am reuşit să străbat tunelul fără surprize şi să ajung la capătul care dădea într-o piaţetă

necunoscută, cu case mici şi văruite, cu streşini şi gratii la ferestre. Erau forme arhitecturale care nu se întâlnesc în Villasanta, ci mai degrabă în Andalucía, dar care aveau un oarecare aer colonial, foarte surprinzător pentru mine. Totuşi, pe măsură ce descopeream străzile pustii, locul mi se părea din ce în ce mai familiar şi chiar plăcut, cu toate că încercam să mă conving pe mine însumi că acel oraş nu putea fi Villasanta de la Estrella, chiar dacă purta acest nume, în caz că îl purta, şi, instantaneu, mi s-a înfiripat în minte gândul, preschimbat iute în spaimă, că acela nu era oraşul imaginat de (Chupachup, ci de mine, şi că nu intrasem în lumea lui romanesca, ci într-o prelungire a romanului meu, aşa. Ca o excrescenţă apărută pe o coastă, şi că mult dorita comunicare nu era decât o iluzie a mea. Oricum ar fi stat lucrurile, mă aflam deja pe drum şi am hotărât să merg mai departe. De altfel şi dacă aş fi decis să mă întorc, n-aş fi putut, pentru că m-am trezit înconjurat de patru sau cinci inşi cu mutre de metişi sau mulatri (înserarea mă împiedica să-mi dau seama exact), cu uniforme pitoreşti, care vorbeau o spaniolă cu accent şi moliciune tropicale şi care, înainte ca eu să realizez ce se întâmpla, mi-au pus nişte cătuşe, fără a afişa

purtări prea civilizate, drept să spun, şi m-au luat cu ei. I-am întrebat unde mă duceau, iar ei mi-au răspuns că o să aflu singur.

Împins uneori, şi alteori târât chiar, am ajuns la un comisariat de poliţie, m-au băgat înăuntru, iar în timp ce trei dintre ei mă păzeau, al patrulea a luat telefonul, unul cu manivelă, şi a spus ceva ce n-am înţeles, pentru că din pricina vocii lui joase şi a accentului învăluitor, cuvintele se ascundeau de mine şi se amestecau între ele, aşa că singurul lucru pe care l-am auzit clar a fost „La ordin!”-ul de la sfârşit. M-au aruncat într-o maşină de teren care mirosea foarte urât. Unde zăceau un negru şi un englez beat, şi am început să străbatem străzile, până ce-am ajuns în faţa unui mare edificiu, o fostă mănăstire, fără-ndoială, a cărei faţadă dădea spre un port cu vapoare de anvergură, ancorate şi iluminate, ceea ce m-a convins că oraşul acela nu era Villasanta, cel puţin nu Villasanta mea. Am traversat o intrare boltită şi am ajuns într-un claustru liniştit, cu copaci deşi şi păsări cântătoare. Unde ne-au lăsat pe o bancă de piatră, păziţi de două dintre corcituri, adică pe negru, pe britanicul beat mort şi pe mine. Englezul sforăia uşor, negrul îngâna un cântec, dar cum păsărică făcea

acelaşi lucru. Însă pe un ton de două ori mai înalt, am ascultat-o pe ea şi m-am lăsat furat într-o asemenea măsură de trilul ei (Era o privighetoare, oare? Nu sunt sigur dacă astea zboară prin cerul de la tropice). Încât, atunci când pasărea a sărit în alt copac şi, de-acolo, pe o streaşină, dăruindu-mi liniştea ei, m-am temut cu destulă îndreptăţire ca nu cumva să fi trecut două sau trei sute de ani. Încă nu sunt convins că nu s-a întâmplat aşa sau că timpul pauzei nu a fost şi mai mare, infinit poate, şi că poliţiştii care au venit după mine şi m-au dus la etajul de sus pe nişte scări cu o frumoasă tăietură barocă, nu erau replica, de după un milion de ani, a celor care mă aduseseră, sau că ne aflam într-una dintre acele lumi repetabile, din care, aşa cum spunea revelaţia bonzo-ului. Era făcut cosmosul. Mi se întâmplă adesea, când mă trezesc dintr-un somn lung şi liniştit, să trăiesc o experienţă asemănătoare, să mi se pară că am dormit ani lumină şi că, în tot acest timp, lumea întreagă a dormit de asemenea, ceea ce, la urma urmei, nu are importanţă, căci, la fel ca după somn, şi după cântecul păsăricii lucrurile se reiau din punctul în care se opriseră, iar lumea e aceeaşi. Altceva ar fi dacă, atunci când te trezeşti din somn sau când concertul încetează, lumea

să fie alta, cum se spune la mine în sat că i s-a întâmplat Sfântului Ero din Armenteira. M-au dus, aşadar, într-o anticameră, unde o domnişoară cu figură cabalină (ce mi-a amintit de fiica poetului Rilke), dar deloc neplăcută şi cu aerul de-a fi foarte eficientă, m-a poftit să stau jos şi, cu creionul într-o mână (în mâna stângă) şi un caiet în cealaltă, m-a supus unui interogatoriu superficial şi minuţios, care m-a purtat de la apartenenţa mea politică până la bolile de care suferisem în copilărie. Când a terminat, s-a scuzat că trebuie să mă lase singur şi a ieşit printr-o uşă albă încrustată în peretele tapiţat cu atlaz roşu. Atunci, am putut să privesc în jurul meu. În locul cel mai vizibil şi mai respectabil se afla un mare portret al lui Chupachup, pe care eu îl confundasem cu Atotputernicul.

Secretara s-a întors imediat, dar nu serioasă, ci surâzătoare şi m-a invitat să intru pe uşa pe care ieşise ea. Am trecut printr-un coridor scurt şi am ajuns într-o încăpere luminată, zugrăvită în verde şi în culoarea lemnului de mahon, dar fără mobile, având doar, în capătul uneia dintre diagonale, un birou, cu câte un scaun de-o parte şi de alta. Lângă birou se afla un tripod cu o puşcă. Lucrul acela mi-a amintit de

biroul lui Mussolini din Palatul Veneţia, pe care eu nu-l văzusem niciodată, dar pe care mi l-au descris unii dintre vizitatori, şi am tras concluzia că ocupantul acestui birou, acel omuleţ ce părea foarte ocupat cu cititul unor hârtii, încerca să-l imite. Dar nu era Chupachup. Ci profesorul Moriarty. Aşa că m-am îndreptat spre el, fără complexe, şi l-aş fi salutat plin de efuziune, dacă el nu mi-ar fi făcut semn să tac, ducându-şi degetul la gură. Când am ajuns lângă el, mi-a şoptit la ureche: „Peste tot e plin de microfoane şi de informatori feluriţi”. Apoi, cu voce tare: „Vă rog să luaţi loc, profesore, şi nu mai tremuraţi, că aici nu mâncăm pe nimeni. „A urmat o repetare a interogatoriului, făcută pe un ton autoritar, la care am răspuns cu voce tremurătoare, doar ca să-i fac jocul lui Moriarty, care zâmbea mulţumit.

Brusc, a terminat cu întrebările şi a spus: „În regulă. Să trecem acum la chestiunea armelor pe care vreţi să ni le vindeţi, nouă, poliţiei. Însă ar fi mai bine să vă duc la cartierul general, ca să vedeţi ce avem deja”. A apăsat pe o sonerie, a cerut o maşină, m-a luat cu el şi, pe timpul drumului, destul de lung, am avut o conversaţie despre ipotetica vânzare de materiale pentru comandouri de represiune. Locul în

care m-a dus era fosta fortăreaţă, care trebuie să fi fost mândria oraşului, dacă te luai după cât de bine conservată şi iluminată era. Am coborât din maşină şi, singuri acum, Moriarty a izbucnit în râs. „Ce frică trebuie să vă fi fost!” „Am fost mai degrabă surprins decât înfricoşat şi, bineînţeles, tulburat. Nu înţeleg ce se întâmplă. Ce oraş e ăsta, ce se petrece aici, ce căutaţi dumneavoastră la direcţia poliţiei? Scopul dumneavoastră era să terminaţi cu domnul Shopandsuck, însă acum văd că sunteţi în serviciul lui şi în fruntea unor agenţi care mă arestează imediat ce pun piciorul în oraş şi mă aruncă în fundul unei maşini de teren, între un negru şi un beţiv”. „Sunt şeful suprem al poliţiei, iar pe dumneavoastră v-au arestat ca suspect de a fi profesorul Moriarty. Profesorul Moriarty. De la care aţi primit veşti – a râs din nou –, a comis un atentat terorist împotriva domnului Shopandsuck, din care respectivul a scăpat, lucru de neînţeles, fără nici cea mai mică zgârietură. Atentatul purta, aşa cum se întâmplă mereu, semnătura autorului, aşa încât ăştia s-au apucat să-l caute ca nebunii, în vreme ce Shopandsuck se punea la adăpost, înconjurat de pretorieni, în palatul său din Insula Margarita, care se află acolo în faţă. Am avut

ceva probleme, am fost de câteva ori pe punctul de a cădea în mâinile zbirilor, şi dacă asta nu s-a întâmplat, a fost din pricina faptului că Înainte de sosirea mea, sistemul poliţienesc suferea de nişte hibe pe care am reuşit să le folosesc în avantajul meu. Inteligenţa mea m-a făcut să înţeleg situaţia şi să-mi dau seama care era singura ieşire. I-am scris o scrisoare lui Shopandsuck în care i-am dezvăluit imperfecţiunile cu pricina. M-a primit în palatul lui, m-a ascultat, l-am uimit şi mi-a spus: «îmi rezerv un răgaz de douăsprezece ore, ca să mă conving pe mine însumi că trebuie să vă împuşc sau să vă fac şeful poliţiei. În acest timp, veţi sta la închisoare.» A fost o noapte neplăcută, dar, la douăsprezece ore de la întâlnirea cu el, eram numit şef al poliţiei cu însărcinarea de a-l împuşca pe predecesorul meu, din cauza neglijenţei lui, şi de-al găsi pe Moriarty într-o lună. Aşa s-au petrecut lucrurile”.

M-a privit într-un fel ciudat. M-a privit ca şi cum ar fi vrut să adauge: „Şi l-am prins şi pe Moriarty”. Nu a spus asta. Dar sunt sigur că aşa a gândit şi că a fost cât pe ce s-o şi spună. M-am grăbit să intervin, pentru a evita asemenea cuvinte. L-am întrebat cum se făcea că, deşi venise să-l omoare pe Shopandsuck, ajunsese

în serviciul acestuia. „Sufletul omului, mi-a răspuns, e tare întortocheat. Se lasă condus mai degrabă de sentimentul de admiraţie, decât de convingeri, iar Shopandsuck e admirabil. Ar fi fost de ajuns, pentru a mă avea de partea lui, grija pe care o investeşte în educaţia copiilor. Chiar dacă aţi merge prin tot oraşul, nu veţi găsi nici măcar unul singur abandonat sau înfometat. Cheltuieşte pe copii aproape jumătate din buget, vrea să-i vadă pe toţi dolofani şi fericiţi, iar dacă îi moare vreunul, vai de mama lui. Vă amintiţi de zmeul din poveste? E ceva asemănător”. „Da’ ce, îi mănâncă?” am întrebat, uluit de comparaţie. „Nu fiţi tâmpit, domnule! Shopandsuck care, apropo, nu se cheamă tocmai aşa. Ci are un nume mai apropiat de Chucuchú, este un vegetarian convins şi de o austeritate comparabilă doar cu a mea. Unicele lui pasiuni sunt ştiinţa şi cruzimea, în slujba cărora pune toate acţiunile lui politice. În ţara asta, există mai multe centre de studii superioare pe cap de locuitor decât în Statele Unite, chiar dacă aceste centre s-au specializat în sisteme de detecţie şi dominaţie. Astăzi, datorită primelor, nici măcar un cuvânt pronunţat de un cetăţean nu scapă controlului poliţienesc, şi ei ştiu asta. Dar nu mai e mult până vom reuşi să le

cunoaştem şi gândurile, împlinind astfel vechiul ideal al lui Felipe Segundo şi al tuturor marilor guvernanţi din istorie”. „Tot nu înţeleg, i-am spus, de ce l-aţi comparat cu zmeul”. „Shopandsuck, hai să-l numim aşa în continuare, îi protejează pe copii pentru a obţine cetăţeni pe care să-i devoreze. Vă daţi seama că, într-un stat ca acesta, oricărui cetăţean, până şi celor fideli sau poliţiştilor înşişi, le mai scapă uneori câte-un cuvânt împotriva conducătorului. Şi asta e suficient ca să-ţi aducă moartea, ale cărei forme ating aici o varietate infinită, pe care am putea-o numi chiar poetică. Imaginaţia lui Shopandsuck s-a pus în mişcare, mai întâi, pentru a inventa acest stat, pe care concepţia lui ştiinţifică şi acum, colaborarea mea l-au făcut perfect. Apoi, s-a dedicat descoperirii unor noi feluri de a muri. Vreau să spun, feluri de a tortura. E foarte curios că, în privinţa asta. Shopandsuck preferă să-şi folosească mai degrabă intuiţia decât intelectul, aplicându-şi inteligenţa doar asupra detaliilor tehnice. Ştiu că s-a inspirat din practicile unor popoare primitive şi ale unor dictatori sud-americani. Ştiţi, de pildă, că prin pădurea care ajunge până pe coasta din faţa noastră, de cealaltă parte a Insulei Prezidenţiale, rătăcesc oameni fără piele?” Am scos un urlet de

groază, fiindcă o străfulgerare a imaginaţiei mi i-a adus în faţa ochilor. „Oh, dar asta nu-i nimic, nu vă speriaţi atât de devreme! Jocul cu caimanii este mult mai distractiv şi în ţara asta este, oarecum, echivalentul luptelor eu tauri din ţara dumneavoastră, doar că aici, taurii nu mor niciodată”. Începu să plouă cu bruscheţea şi violenţa climelor calde. „Haideţi să intrăm într-una din gheretele astea, dar va trebui să schimbăm tema conversaţiei noastre. Vorbiţi-mi de noul model de mitralieră, care mă interesează foarte mult, pentru că sunt prevăzute rebeliuni de amploare pentru săptămâna viitoare”. „Rebeliuni? Dar ce, lumea mai îndrăzneşte să protesteze?” „Avem şi noi provocatorii noştri”. „Şi ce obţineţi cu asta?” „Organizăm o zurbă revoluţionară când închisorile se află la cincizeci la sută din capacitate. Şefului îi place să fie pline, chiar dacă nu să dea pe dinafară. Sistemul nostru de închisori este foarte grijuliu cu deţinuţii. Moartea unuia dintre ei îl supără pe şef tot atât de mult ca moartea unui copil şi o sinucidere îl întristează pentru o săptămână întreagă, dar acelaşi lucru i se întâmplă şi în ceea ce priveşte cetăţenii aflaţi în libertate. Existenţa unui bolnav îl tulbură, moartea cuiva din cauza unui infarct îl scoate din

minţi. Nu înţelege cum de moartea îi poate fura victimele. Idealul lui este să se transforme în Destinul tuturor, iar Destinul, după cum ştiţi foarte bine, cuprinde viaţa şi moartea. În curând, în ţara asta. Moartea se va numi Chucuchú şi atunci, şeful va fi atins culmea gloriei, căci va fi aidoma lui Dumnezeu”. „Îmi explic acum de ce îl admiraţi”. „Într-adevăr, a spus Moriarty cu modestie. Comparat cu el, eu sunt doar un mic copil”. Am ajuns la gheretă şi am început să inventez proprietăţile şi virtuţile noului sistem de mitraliere, pe care doream să le vând poliţiei lui Chupachup.

5 noiembrie

Moriarty m-a cazat în acea noapte în hotelul rezervat diplomaţilor. Era un stabiliment de cinci stele situat într-un palat colonial cu grădini şi curte interioară, cu arcade, streşini de ţiglă brună şi decoraţiuni în care artiştii indieni lăsaseră urmele cosmogoniei lor. Când am rămas singur, înainte de cină, am examinat situaţia îndelung, sprijinit în coate pe marginea unui balcon de lemn sculptat, în vreme ce. În marea apropiată, de un albastru închis, pâlpâia

luna, iar rechinii cei cruzi lăsau în urma lor siaje de lumină. În arborii de mirt din parcul din jur, luminau licuricii cu lămpile lor plăpânde, iar pe puntea unui vapor se cânta un vals de demult. „Dacă mă aflu într-adevăr în romanul lui Chupachup, nu voi ieşi de aici niciodată. Voi fi denunţat ca fiind Moriarty şi poate că mi se va da sarcina de a lupta cu un caiman. Dacă mă gândesc mai bine, aş putea chiar să-l provoc pe unul dintre rechinii aceia, ca să vedem cine ajunge primul la babordul vaporului. Asta i-ar distra nemaipomenit pe turişti”. Examinând imediat ceea ce tocmai îmi trecuse prin cap, am ajuns la concluzia că materialele din care era făcută lumea aceea nu fuseseră doar modificate, ci îmi erau cu totul străine în substanţa lor. Fiindcă respectiva combinaţie de port colonial. Înotător, rechin şi călători spectatori o cunoşteam foarte bine, după ce o citisem undeva. „Poate că mă aflu în acea excrescenţă la care m-am gândit înainte şi toată frica prin care am trecut este nejustificată, pentru că lucrurile nu pot trece dincolo de inventivitatea mea”. M-am trântit pe o canapea, hotărât să mă controlez.

Ah, nişte lecţii de yoga, ce bine mi-ar fi prins acuma! Însă prin cap îmi trecea deja ceva ameţitor şi

de nestăpânit: o grămadă de soldaţi cu pălării de paie şi cartuşiere, dar desculţi, se răspândeau prin oraş, înconjurau hotelul, urcau pe scara monumentală, ocupau coridorul chiar până la uşa mea, în vreme ce, pe cealaltă parte, ajungeau tocmai până la chei şi până la laguna cu caimani. Cot la cot şi pe două rânduri, cu un culoar în mijloc prin care eu trebuia să trec spre locul unde avea să mi se dea de ales între corida cu caimani şi competiţia în stil fluture cu un reprezentant ales al rechinilor. În vederea acestui eveniment, oraşul întreg fusese instruit şi acum se aduna în stradă sau îşi alegea locurile cele mai potrivite pentru contemplaţie. Turiştii americani de pe transatlantic trimiteau telegrame cifrate la Washington pentru ca, pe cale diplomatică. Să reuşească să mă lipsească de posibilitatea de-a alege, astfel încât ei să se poată desfăta cu concursul de înot. Nu ştiu dacă nu se gândeau cumva să adauge şi nişte premii atârnate de o prăjină. În vederea unei probe preliminare, pentru a face concursul mai interesant. Spre consolarea, dar nu şi spre salvarea mea. Un milionar în vârstă, general în *Salvation Army*. Încerca să-şi convingă concetăţenii de faptul că eu eram cu siguranţă un impostor, căci Moriarty murise deja şi că

Prin urmare, întrecerea mea cu oricare dintre lighioanele mai sus-pomenite era lipsită de orice interes istoric. Tocmai aflasem de acest impediment, când cineva a bătut la uşă. Am răspuns „Imediat!” şi, înainte de a deschide, m-am uitat în oglindă să văd dacă figura mea exprima demnitatea cerută de moarte. Mi-am netezit părul, puţin cam vâlvoi, şi doar apoi am deschis. O namilă negricioasă de sergent, cu dantura albă, mi-a făcut un semn politicos să ies. Ceea ce am şi făcut, am văzut cele două şiruri lungi de soldaţi, aşa cum îmi imaginasem, şi în faţa unei asemenea dovezi că acele imagini îmi aparţineau, că le inventasem eu, că mă îndreptam spre o moarte la care eu însumi mă condamnasem, m-am oprit, i-am făcut sergentului semn să nu se impacienteze şi, chiar acolo, sprijinit de tocul uşii, m-am gândit că, dacă nu mai eram eu care s-o gândesc, Lenocika va dispărea şi, odată cu ea. Toate personajele mele şi poveştile plănuite şi toate motivele din care s-a ivit acea grămadă de pagini şi lumea aceea construită din cuvinte, şi că aceste lucruri ar fi putut să se întâmple numai dacă eu îl ascultam pe sergent şi o luam înainte, pe acel culoar ce ducea spre chei. Şi de ce să nu schimb planul acesta iar, odată cu el, şi mersul

aventurii? Oare armata nu era a mea? M-am îndepărtat de uşă, am devenit ferm şi sergentul a strigat: „Prezentaţi… arm!” 0 mie de puşti sau câteva mii – cine ştie? –, toate puştile care doream eu să fie. În hotel şi pe străzi, până şi băltoaca plină cu caimani şi debarcaderele cu rechini mi-au prezentat onorul ca unui şef, spre surpriza, groaza şi bucuria secretă a publicului, şi n-a trebuit decât să le ordon să atace Insula Margarita, pentru ca toţi să se avânte urlând, cu intenţia de a-l răsturna pe tiran şi de a-l spânzura, de viu dacă era posibil, şi de a-l agăţa de un felinar public, lucru care nu ştiu dacă s-a şi întâmplat în cele din urmă. Pentru că tocmai în clipa în care soldaţii au început să tragă nu m-au mai interesat, ei şi soarta lor. Căci, pe de-o parte, dacă-i purtam spre victorie, asta ar fi coincis cu atâtea alte poveşti despre dictatori, iar, pe de altă parte, dacă făceam ca dictatorul să-i înfrângă, aş fi comis o injustiţie literară de care nu mă simţeam în stare, astfel încât i-am lăsat în plata Domnului, în mijlocul împuşcăturilor, şi o vor ţine tot aşa cât or trăi. În vreme ce eu mă aflam deja acasă, trântit pe canapea, cu Lenocika lângă mine, care termina de citit paginile. Nu era decât o lumină aprinsă, cea care lumina hârtiile, părul blond,

despletit, o parte a feţei (cea ascunsă ochilor mei) şi un umăr. Am privit-o îndelung, nemişcat, şi nu ştiu de ce am avut presentimentul că aveam s-o pierd în curând. Dar cum aveam de la început convingerea că, la vârsta mea, iubirile nu durează mult. Am simţit, în loc de tristeţe, o stare de melancolie şi resemnare, din care m-a smuls Lenocika, atunci când s-a ridicat: „Ai terminat deja?" am întrebat-o, iar ea: „Nu dormeai?" „Am dormit până acum un minut". „Ai avut un coşmar, nu-i aşa? Te-am auzit strigând". „Da, am visat că Moriarty mă arunca într-un lac cu caimani, înarmat doar cu un par. Pentru a mă apăra de ei". „Eşti nedrept în visurile tale. Moriarty nu mi s-a părut un om în stare de o asemenea cruzime. Un om pe care îl emoţionează copiii!" Am întârziat câteva clipe, înainte de a-i răspunde că avea dreptate.

„Am recitit foile tale şi avem destule lucruri de vorbit. Deocamdată, nu mă simt în stare să emit o judecată obiectivă, pentru că nu ştiu dacă ăsta e un roman sau jurnalul unui eşec". „Şi de ce nu o poveste de dragoste?" „Pentru asta. Ar mai fi nevoie de nişte capitole în plus". „Tu ai vrut-o". „Şi vreau în continuare". „Spune-mi cum de ţi-a venit să foloseşti expresia «jurnalul unui eşec». Mi se pare potrivită".

„Aşa cred şi eu. Pentru că, doar sub această titulatură, textul e admisibil. Ca roman, nu este decât o serie de drumuri începute fără a îi continuate, de ţeluri stabilite, dar lăsate baltă. Să vedem dacă reuşesc să mă fac înţeleasă. La un moment dat. M-ai dus cu tine într-o călătorie foarte plăcută, în căutarea unui monstru pe care-l numeai «Balaurul cel Urât». L-am adus pe ţărm şi l-am găzduit în peştera Regelui Cintolo. Oare de ce? Că balaurul a dispărut apoi din naraţiune, şi în stadiul în care se află aceasta acum, nu există nicio manieră legitimă de a-l reintroduce. Ăsta e doar unul dintre cazuri. Altul e cel al lui Pablo Bernárdez. Nu unul, ci două romane ai plănuit, cu el ca personaj principal. Şi ăsta a luat-o pe alt drum şi în curând îl vom pierde de tot, dacă insişti ca el să ducă la bun sfârşit faimoasa expediţie în lumea de dincolo. Ce ţi-ai propus. De pildă, când ai identificat naratorul poveştii cu un agent secret, cu acel Maestru al Urmelor ce se bifurcă? Doar o mică ironie la adresa lui Borges?” „Conform proiectului iniţial. În fiecare capitol al romanului, un personaj diferit urma să facă oficiile de narator. Inclusiv Atotputernicul şi profesorul Moriarty. În curând am înţeles însă că proiectul era irealizabil şi că prin această confuzie de

identităţi n-aş fi reuşit decât să repet ce s-a mai făcut deja”. „De către cine?” „Chiar de către mine, printre alţii. „Romanul nu are capitole. Singurul material organizat în capitole este profeţia domnului Samaniego”. „Pentru că romanul nu există ca atare, iar profeţia este singurul lucru cât de cât coerent. Restul…” M-am oprit pentru câteva secunde şi am privit-o. „… restul sunt materiale cu care voi putea *scrie r*omanul, dar cu condiţia să nu mă aflu şi eu înăuntrul lui. Ceea ce distruge romanul este, nici mai mult. Nici mai puţin, decât condiţia mea de personaj”. „Atunci, de ce nu ieşi din el?” „Pentru că te-aş pierde. În afara romanului, nu suntem decât două fiinţe îndepărtate una de cealaltă, care îşi scriu, care se imaginează reciproc, care trăiesc una faţă de cealaltă un sentiment pe care am convenit să-l numim iubire, deşi nu este. Cel puţin, am fost de acord amândoi că iubirea nu poate exista fără ca trupurile să se înţeleagă unul pe celălalt”. „Da, suntem două fantome”. „Chiar mai puţin decât atât. Suntem cuvinte, cuvinte şi iar cuvinte”. „La fel ca Hamlet, nu-i aşa?” „Da, dar cu mai puţină forţă. Capacitatea mea poetică nu şi-a putut depăşi limitele şi, de fapt, cred că n-a fost în stare nici măcar să şi le atingă încă”. Am

tăcut amândoi. Pentru o clipă am crezut că avea să dispară, şi că eu aveam să redevin doar un bărbat care scrie sub lumina unei lămpi. În timp ce maşinile trec pe stradă. Un bărbat care fumează şi visează, care fumează, punându-şi inima în pericol şi care visează, pentru că nu mai poate să făptuiască. Lenocika părea să-mi fi ghicit gândurile. „Mai aşteaptă puţin. Gândeşte-mă cu putere. Mă aflu încă aici”. „Eşti aici şi te iubesc”. Ceea ce a urmat mi-a fost interzis să povestesc. Nimic altceva decât cuvinte!

6 noiembrie

M-am trezit din transa iubirii cu mintea lucidă şi limba elocventă. Era una dintre acele stări plăcute, când viaţa curge liniştită, iar simţurile stau la pândă. Cu toate că starea asta. Prezentată cu atâta solemnitate, nu a anticipat, nici nu a produs vreo viziune a cosmosului său. Măcar, vreo înţelegere a sensului tragic al existenţei, căci, dacă lucrurile ar fi stat astfel, aş fi spus-o într-un sonet sau poate într-un poem inform, dar profund. Nu mi s-a întâmplat, de fapt, mare lucru. Am căpătat doar deplina convingere că romanul meu putea să prindă contur, iar

materialele acumulate până atunci, care o luaseră în direcţii diferite, s-au organizat într-un tot organic, care totuşi mă excludea pe mine. Dar asta-i mai puţin important. Operaţia a costat vreo trei sau patru ţigări şi un mic vis al Lenocikăi, pe care l-am întrerupt fără milă. Dar cu credinţa că voi fi iertat. S-a bucurat foarte tare când i-am spus despre ce era vorba şi m-a ascultat. „Lite… Ceea ce mă deranjează acum e povestea lui Pablo Bernárdez, pe care trebuie s-o închei cât pot de repede şi s-o las ca pe o acţiune secundară.

Mă voi concentra asupra anarhiştilor şi voi dezvolta doar acest subiect în două direcţii, fapt pentru care va trebui să refac mult din ce am scris până acum. În primul traseu narativ. Anarhiştii acceptă provocarea trimisului din Barcelona, îţi aminteşti, nu-i aşa, de cel pe care l-au ucis Templierii, şi se hotărăsc să pună bombe peste tot, dar, după ce fac lista bisericilor care ar putea fi vizate de atentate, descoperă că Dintr-un motiv sau altul, fiecare dintre acestea merită păstrate. Ba chiar protejate. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu palatele şi mănăstirile. Astfel, voi avea prilejul să descriu, în mod indirect, diverse locuri şi colţuri din oraş. Planul teroriştilor este în

pericol de a se duce pe apa sâmbetei din lipsă de obiective, când *Dinamită* îi scoate din încurcătură, propunându-le să-i pună o bombă – de mică putere, ce-i drept – zgripţuroaicei, adică Balaurului cel Urât, din lemn pictat, care aşteaptă în claustrul catedralei nu ştiu ce procesiune, în care trebuie să fie scos pe străzi, după obiceiul secular. Şi fac lucrul ăsta cu atât noroc, încât stricăciunile sunt minime, deşi suficiente pentru a împiedica, deocamdată, folosirea obiectului cu pricina în procesiune. Cu toate acestea, în oraş se produce o mare tulburare, pentru că ar fi pentru prima dată când zgripţuroaica nu e plimbată pe străzi şi când copiii nu aruncă bomboane spre fălcile sale grozave. Atunci, îşi aduc aminte că, în urmă cu o grămadă de veacuri, s-a produs o avarie asemănătoare şi că, la cererea arhiepiscopului, Balaurul cel Urât în persoană a fost de acord să se urce în car şi să-şi imite propriul portret. Nimeni nu îndrăzneşte totuşi să-i propună arhiepiscopului actual să repete cererea, din cauza bănuielii că acesta nu mai crede în asemenea tâmpenii. Oare nu este el, aşa cum spune toată lumea, un arhiepiscop progresist? Până la urmă, îndrăzneşte don Procopio, chiar dacă fără să-i facă propunerea pe faţă, ci povestindu-i doar ce se petrece. Arhiepiscopul

îl ascultă, râd amândoi, niciunul dintre ei nu crede. În ajunul procesiunii, lumea e cătrănită şi abătută. Iar cofetarii se plâng că bomboanele se vând tot mai prost. Totuşi, în dimineaţa următoare, Balaurul cel Urât se află la locul lui şi nimeni nu îndrăzneşte să-l atingă, ca nu cumva să fie o lighioană adevărată. Oare s-o fi dus arhiepiscopul, în secret, să facă cererea cu pricina? E un miracol? Lumea nu ştie ce să creadă, iar naratorul nici atât. Aşa că lucrurile rămân cum sunt, important este că zgripţuroaica nu lipseşte din procesiune, vânzările de bomboane cresc odată cu entuziasmul, iar popularitatea arhiepiscopului ia amploare, spre disperarea părintelui Almanzora. A doua direcţie narativă îi pune în valoare pe anarhişti. Într-un mod mai făţiş. După o partidă de cărţi, omul de la legătorie repune în discuţie, cu arhiepiscopul de faţă, chestiunea ateismului, care fusese neglijată din pricina nebuniei lui Pablo. Certitudinea inexistenţei lui Dumnezeu – dac-ar fi să credem în revelaţia bonzo-ului şi credem – ridică o serie de probleme fizice şi metafizice, care nu se cuvin ignorate, ci necesită o explicaţie grabnică. Cum revelaţia bonzo-ului este cunoscută de toată lumea, restul ateilor din oraş, cel puţin aceia care se recunosc ca atare, în număr de

cincizeci şi şapte, de la anarhişti şi oameni fără afiliere politică, până la burghezi, sunt îngrijoraţi, încercând să găsească, pentru a ieşi din criză, soluţii individuale şi, în definitiv, nesatisfăcătoare, fiindcă situaţia cere adoptarea unei soluţii colective şi responsabile. Problema s-ar putea rezolva printr-un congres, la care ar fi invitaţi ateii din alte oraşe galiciene, precum Santiago, Tuy. Mondoñedo. Orense şi Lugo, în calitate de reşedinţe episcopale, şi cei din La Coruña, Ferrol şi Vigo, oraşe industriale şi moderne. Aceştia ar putea, mai mult ca sigur, să vină cu explicaţii şi soluţii sau, cel puţin, cu formule acceptabile pentru o perioadă de tranziţie. Însă au fost cu toţii de părere că poliţia nu ar permite aşa ceva şi atunci a intervenit arhiepiscopul, care păstrase tăcerea, pentru a spune că, dacă erau de acord să organizeze congresul în cripta catedralei, unde poliţia nu-şi putea exercita jurisdicţia, s-ar ocupa el însuşi de asta şi chiar ar accepta să prezideze dezbaterile. În calitate de moderator, deşi bănuia că treaba asta i-ar da destule bătăi de cap, fiindcă tema dezbătută nu era de ici de colo şi era de presupus că discuţiile aveau să fie aprinse, ba chiar violente. «Şi dacă dumneavoastră acceptaţi propunerea mea, a spus el în cele din urmă.

Mă angajez să deschid dezbaterile eu o conferinţă despre moartea lui Dumnezeu, o temă care-i preocupă pe teologi», lucru aprobat cu entuziasm de toţi cei prezenţi”.

„Cu toate astea, rămâne o chestiune de rezolvat, am adăugat. Mi-ar plăcea ca la congres să participe şi don Bernardino Bendaña, unchiul Balbinei, pe care îţi aminteşti că l-am pomenit în primele pagini ale jurnalului. Însă el e mort, a murit în 1945, iar eu nu pot să-l readuc la viaţă, cu atât mai puţin să i-o prelungesc; ca urmare, intervenţia lui ca personaj în povestea de faţă ar fi complet neverosimilă, din moment ce am apucat să spun că îl însoţea pe Alfonso XIII la vânătoare şi în escapadele sale extraconjugale. Aş avea nevoie de tupeul lui Valle-Inclán, care ni-l prezintă pe marchizul de Bradomín trecut de o sută de ani, vorbind cu Rubén Dario, după înmormântarea lui Max Estrella. Însă dacă renunţ la acest personaj, pierd discursul pătimaş prin care şi-ar exprima protestele bătrânul hidalgo, ce aştepta totul de la providenţă şi acum descoperă că cerul este pustiu şi nu mai are în faţa cui să se plângă din cauza nedreptăţii”.

Am întrerupt expunerea, pentru că Lenocika a încercat să mă convingă să renunţ la scena în discuţie,

de dragul verosimilului, mai important, pentru ea, decât orice altceva, şi ne-am dondănit o jumătate de oră în legătură cu cât era de necesar sau de inutil acel personaj, din cauză că Lenocika apăra în continuare ideea unui roman realist, chiar a unuia fără adjective. Şi aceasta, ca toate disputele noastre, s-a epuizat fără a rezolva problema, deşi Lenocika m-a obligat să-mi recunosc nostalgia faţă de realism, care îl scuteşte pe romancier de multe complicaţii, din momentul în care acceptă limitele verosimilului şi ale mimesisului. „Îmi menţin ideea, notată undeva, mai precis în ziua de douăzeci octombrie, ca Balbina să povestească povestea iubirii ei cu orbul, dar de la sfârşit către început, pentru ca să existe în roman un contrast temporal. Nu am gândit-o încă aşa cum trebuie sau, mai bine zis. Nu mi-o amintesc aşa cum trebuie, fiindcă ştii şi tu că iubirea asta e o temă care m-a preocupat cu mulţi ani în urmă şi despre care scrisesem aproape totul, dar am pierdut paginile acelea sau le-am rătăcit printre altele. Îmi mai rămâne să studiez subiectul legat de părintele Almanzora, despre care ştiu puţine lucruri şi căruia mi-ar plăcea să-i fac o vizită”. „Eu l-aş trata ca pe un personaj secundar”. „Chiar şi aşa, nu pot să-l ignor, pentru că

există un moment în care el devine important, şi anume atunci când conduce o conspiraţie împotriva arhiepiscopului, tocmai din pricina congresului ateilor, despre care află prin serviciul lui de spionaj şi apoi răspândeşte vestea, scandalizând tot oraşul sau măcar o parte a Bisericii şi pe toţi bisericoşii”. „Pentru mine, chestiunile acestea nu prezintă prea mult interes. Poate că aş reuşi să înţeleg că ateismul, la un moment dat, ar putea să devină o problemă dramatică, dar mă doare în cot de tot ce are legătură cu Biserica şi cred că atenţia pe care o acorzi acestei teme e cam demodată”. „Cu toate astea, în societatea în care trăiesc, e o problemă reală”. „De-asta nu-ţi spun să renunţi la ea, căci, dacă e o idee ce preocupă în mod constant societatea din care faci parte, e firesc să fie şi o constantă a literaturii tale”. „Aşa este”. În ziua următoare m-am dus la universitate să-l aştept pe don Procopio, pe care nu-l văzusem de la episodul cu labirintul, şi l-am găsit foarte amuzat de ceva ce i se întâmplase la ore. „Mă bucur că vă văd, domnule. Fiţi sigur că am multe să vă povestesc”. M-a dus la bar, unde ne-am aşezat la o masă mai liniştită, şi mi-a spus: „Nici nu vă trece prin cap ce tărăboi a făcut deunăzi Almanzora ăsta. Vă amintiţi că vi l-am arătat,

când aţi ieşit împreună cu fata cea blondă din labirint? După asta s-a dus glonţ la sacristie, unde o jumătate de duzină de preoţi se îmbrăcau pentru a celebra un parastas de prima mână. Dintre acelea cu muzică de orgă şi cântece corale, în cinstea nu ştiu cărui bogătaş mort. Şi a făcut un scandal monstru care a atins punctul culminant tocmai când intram eu, fiindcă pe mine mă făcea vinovat, urlând din răsputeri, de toată tărăşenia. Îmi reproşa nici mai mult. Nici mai puţin decât faptul că, atunci când aţi pornit în căutarea fetei, eu v-am lăsat, în loc să vă însoţesc şi să vă supraveghez, deoarece, odată ce aţi rămas singur cu domnişoara. Aţi preacurvit mai mult ca sigur, aşa încât în catedrală nu se mai pot ţine slujbe de acum înainte, din pricina sacrilegiului. Ce părere aveţi despre asta?” „Că are o minte murdară, Almanzora ăsta”. „Asta i-am sugerat şi eu, dar el a ţinut-o una şi bună. Că dumneavoastră sunteţi un ins lipsit de morală, fiindcă vă iubiţi la vârsta dumneavoastră cu o comunistă, şi că situaţia asta trebuia să ajungă la urechile prelaţilor, pentru ca aceştia să ia măsurile ce se impun, cea mai urgentă fiind aceea de a suspenda parastasul, spre nemulţumirea celor prezenţi, care îşi plănuiseră cu stricteţe programul pentru după-amiaza respectivă şi

nu le surâdea ideea de a sta o oră degeaba. Până la urmă, mi-a venit o idee. «Ascultaţi, i-am spus, dacă aveţi scrupule, asta se poate rezolva cu uşurinţă. În această catedrală, în vremurile ei bune, s-au comis asasinate, chiar şi preacurvii îngrozitoare, aşa încât ar fi trebuit să fie închisă pe timp nelimitat, ceea ce n-ar fi convenit comercianţilor din oraş, care, fără pelerini. Şi-ar fi văzut veniturile reduse în chip considerabil. Aşa că a fost trimisă o delegaţie la Roma, ce s-a întors cu o bulă prin care se spunea că era suficient ca lespezile catedralei să fie udate cu apă sfinţită şi cenuşă, pentru ca lăcaşului să-i fie redată puritatea. Voi face eu asta chiar acum.» «Don Procopio are dreptate», au spus unii în cor. Drept pentru care am chemat un ministrant şi mulţumită sfeştocului şi cenuşii, catedrala a rămas în afara oricărei bănuieli, iar părintele Almanzora a plecat îmbufnat, pentru că nu obţinuse decât o victorie precară. Scandalul pe care-l pregătise se destrăma chiar sub nasul lui!”

„Chiar că trebuie să fie bine dispusă acum, înalta faţă bisericească”, i-am spus, iar don Procopio mi-a replicat: „E fiinţa cea mai ticăloasă din oraşul ăsta”. „Şi i s-a întâmplat asta tocmai acum. Când îmi propusesem să-i fac o vizită!”

„Nu cred că v-ar primi”. „Mă sfătuiţi să nu încerc?” „Vă sfătuiesc să nu vă faceţi iluzii, dar dacă vreţi, duceţi-vă”. Părintele Almanzora locuia în mănăstirea sau în internatul – sau cum s-o fi numind – unora dintre măicuţele acelea îmbrăcate în civil. Doar pentru a păstra aparenţele, odăile acestora erau situate de cealaltă parte a capelei, fără să comunice cu locuinţa capelanului, după cât se ştie. Nici măcar prin biserică, fiindcă la odaia lui Almanzora se ajungea prin sacristie, iar la chiliile călugăriţelor, prin cor. Nu puteai să greşeşti uşa şi n-am greşit-o nici eu. Lin servitor îmbrăcat în salopetă şi cu o mătură în mână m-a întrebat ce doresc. I-am răspuns că vreau să-l văd pe părinte. M-a informat că acesta se afla în rugăciune şi că poruncise să nu fie deranjat. L-am întrebat la ce oră puteam să revin, dar el mi-a răspuns că nu ştia. „Atunci, nu poate fi vizitat?” „Dacă nu vă stabileşte dânsul o întâlnire...!” „Şi ce trebuie să fac pentru a obţine aşa ceva?” „Asta nu vă pot spune!” Am uitat să precizez că îngrijitorul acela avea aerul efeminat al unor anumiţi îngrijitori şi o voce piţigăiată şi răcită, dar mi-a fost milă de el, pentru că nu părea prea bine hrănit... E-n regulă. Puteţi pleca”. M-a ascultat – de parcă se putea altfel – şi mi-a lăsat cale liberă. Aş fi

putut să inventez, recunosc, o manieră mai îndrăzneaţă de acces în locuinţa acelui ecleziast din cale-afară de complicat. Aş fi putut să mă deghizez într-un preot de-al casei, sau să intru pe fereastră ca o rândunică, sau pe sub uşă, ca un şoarece, şi mărturisesc că această ultimă idee m-a ispitit în vreme ce urcam scările, influenţat, fără-ndoială, de o poveste orală a lui Álvaro Cunqueiro, în care se vorbeşte despre negocierile dintre un demon transformat în şoricel şi un frate franciscan, ce reuşise să-l recunoască. Jocul era atât de distractiv, încât ar fi meritat să fie reprodus împreună cu cineva atât de bombastic şi atât de puţin şoricesc, precum părintele Almanzora. Dacă asta n-ar fi însemnat un plagiat mărturisit şi flagrant, drept pentru care am ales maniera civilizată şi banală a bătutului la uşă. Iar când l-am auzit pe părinte întrebând cine-i. Cu o voce nu din cale-afară de amabilă, am deschis uşa şi am intrat. Chilia nu era tocmai o chilie, pentru că era compusă dintr-un birou încăpător şi un dormitor aflat în penumbră. Crucifixul era atât de discret, încât aproape că nu se vedea. Pe pereţi se aflau diagrame ale evoluţiilor bursiere, pe ani, luni şi săptămâni. Pe rafturi, anuare ale băncilor, dări de seamă ale firmelor

multinaţionale şi pe ici, pe colo, maşini de calculat de ultimă generaţie. Mobila era făcută din metal şi lemn, dar era scumpă, confortabilă şi futuristă. Pe masă, hârtii, maşină de scris, pixuri. Părintele Almanzora se ridicase în picioare şi mă privea cu ură. Aşa, văzut de aproape, îi ieşeau în evidenţă ochii vii şi pătrunzători, duritatea mandibulei de ţăran. Nu era urât. Presupun că aparţinea acelei categorii de preoţi cu o entuziastă clientelă feminină.

„Cum îndrăzniţi?” a spus, iar vorbele lui au sunat ca nişte împuşcături. „Pentru că pot”. „Ieşiţi afară imediat!” „încercaţi să mă scoateţi. Promit că nu voi opune rezistenţă”. Ce uşor este să provoci un personaj, pe care tu însuţi tocmai îl creezi! L-am făcut să înainteze spre mine şi apoi să se oprească. „Vedeţi?” „Terminaţi odată ce aveţi de spus”. „Am multe de spus”. „Vi se mare politicos să-mi întrerupeţi rugăciunea?” „Scriaţi, nu vă rugaţi”. „Şi de unde ştiţi că nu mă rog în timp ce scriu?” „Şi de unde ştiţi dumneavoastră că felul meu de-a mă ruga nu constă tocmai în a vă vizita şi a vă întrerupe?” „Nu e permis să te rogi în acest fel”. „Asta vom vedea mai târziu”. Mica scenă îmi ieşea de minune şi lucrul acesta mi-a dat putere. „Preferaţi să discutăm în picioare sau să

ne aşezăm?” „Să ne aşezăm, bineînţeles. Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar vă previn că nu e vorba despre o vizită propriu-zisă, căci am venit cu pretenţia de a vă pune întrebări. Ceva asemănător cu ceea ce se numeşte sondaj de opinie. În limbajul jurnalistic”. „Sunteţi ziarist?” „Într-un fel, da”. „E pentru vreun ziar?” „Nu. Pentru mine”. „Asta-i impertinenţă”. „Şi mie mi se pare la fel, însă nici dumneavoastră, nici mie nu ne pasă de acest lucru”. Între timp, ne-am aşezat. El a scos dintr-o cutie de argint un trabuc subţire şi lung şi m-a invitat să iau şi eu. „Mulţumesc. Prefer ţigările”. „Nu am aşa ceva la îndemâna”. „Voi fuma dintr-ale mele”. Când ne-am aprins, el, trabucul şi eu, ţigara, cu bricheta lui, ne-am privit, aproape unul de celălalt şi înclinaţi deasupra flăcării slabe. „Sunteţi nevoit să admiteţi că această vizită, dincolo de impertinenţă, constituie o recunoaştere a importanţei mele”. „Bineînţeles. Altfel, de ce-aş mai fi venit?” „Vizita mai dovedeşte că reputaţia mea a ajuns departe”. „Nu greşiţi când spuneţi asta”. „Iar dumneavoastră mă duşmăniţi, dar sunteţi atras de această reputaţie” „De ce-mi atribuiţi o intenţie atât de ticăloasă?” „Pentru că tocmai v-am recunoscut. Sunteţi ziaristul acela bătrân care

scandalizează lumea prin relaţiile lui cu o tânără comunistă”. „Nu cred că scandalizez pe nimeni”. „Vi se pare o situaţie morală?” „Mi se pare o chestiune personală, în care nimeni nu are de ce să se amestece”. „Dar exemplul pe care-l daţi, prietene? Ce-mi puteţi spune despre asta?” „Ce să spun! Te pomeneşti că s-au luat toţi după mine”. „V-aş putea aminti cazul unui profesor pe cale de-a se pensiona, care se ţine după o femeie tânără şi călugăriţă, pe deasupra”. „Povestea asta s-a întâmplat înainte de povestea mea. În plus, măicuţa cu pricina face demersurile necesare pentru a părăsi ordinul şi a se căsători cu bătrânul profesor, iar dumneavoastră ştiţi asta foarte bine”. „Da, dar nu pot fi de acord. Bătrânul satir îi răpeşte Domnului un suflet”. „Avantajul meu este că Lenocika e atee”. „Dar dumneavoastră?” „Eu. Nu”. „Nu vă e teamă că o să vă molipsiţi? Nu vă e teamă că moartea vă va surprinde trăind în păcat?” „Ca şi în situaţia înainte pomenită, e vorba de o chestiune personală, dar riscul pe care mi-l asum de-a mă îndrepta spre veşnica pierzanie depinde exclusiv de gravitatea păcatului prin cuvânt”. „Nu vă înţeleg”. „Nu contează. N-am venit să mă spovedesc, ci să…” M-a întrerupt energic: „Aţi venit, cumva, să mă

spovediţi dumneavoastră pe mine?” „într-un anume fel, da, chiar dacă spovedania ar ţine foarte puţin. Ştiu totul despre dumneavoastră”. A râs. „Nu fiţi atât de încrezut!”. Am râs şi eu. „Vreţi să vă spun ce scriaţi când am intrat?” „Vă provoc s-o faceţi”. Am tras lung din ţigară şi am suflat fumul încet: „Este vorba despre a şaisprezecea dintre «scrisorile către Dumnezeu». Începe, ca toate celelalte, cu un D.A., prescurtare de la «Dumnezeule Atotputernic», o veche formulă oratorică pe care dumneavoastră o folosiţi în genul epistolar. E ceva original, fără-ndoială. Ce altă invocaţie ar fi fost posibilă? Doar nu era să vă începeţi scrisorile cu «Dragă Doamne» sau cu orice al stereotip călugăresc”. Am avut senzaţia că s-a înmuiat. „Dumneavoastră, mi-a spus, aţi năimit iscoade ca să mă urmărească”. „Iscoade? Aici, după cum bine ştiţi, nu intră decât Dimas, portarul-îngrijitor, care e analfabet. Nu comiteţi greşeala de a-l concedia, cu atât mai puţin aceea de a-l lua la rost, pentru că nu e vinovat nici măcar de prezenţa mea aici”. „Sunteţi vrăjitor?” „Poate că da!” „Atunci, dacă sunteţi vrăjitor, n-aveţi decât să ghiciţi. Nu veţi scoate nicio vorbă de la mine”. „Greşiţi, don Casto. Veţi vorbi când va fi nevoie”. „De unde ştiţi?” „Mă bazez pe

anumite dovezi”. A mutat o carte din loc, a aranjat nişte hârtii... Mă faceţi să nu mă mai simt în largul meu”. „Acceptaţi situaţia”. „Ce vreţi de la mine?” „Nu ştiu dacă vreau să vă ascult, sau să mă ascultaţi. Aici trebuie să fie rostite anumite cuvinte, e totuna dacă le spuneţi dumneavoastră sau le spun eu. V-ar folosi ca să vă înţelegeţi mai bine, iar mie, să vă înţeleg”. „De ce vreţi să mă înţelegeţi?” „Aţi fi priceput dacă l-aţi fi citit pe Unamuno”. A făcut o cruce cu degetele în aer şi a întins braţul: „*Vade retro,* Satană! Să nu mi-l pomeniţi pe ereticul acela!” „Regret, dar nu am altă soluţie. Dacă ar fi să dau cărţile pe faţă, scena mea şi a lui ar semăna ca două ouă, în afara unui mic detaliu, iar dumneavoastră m-aţi putea acuza pe bună dreptate de plagiat. Însă dacă îmi ascund cărţile. Scena mea rămâne o simplă imitaţie sau o parodie. Prefer a doua interpretare, fiindcă parodia e mai legitimă decât imitaţia şi presupune măcar o încercare secretă de a fi original”. „Mă aduceţi la disperare şi nu vă înţeleg!” „Ei, dacă l-aţi fi citit pe Unamuno...!” S-a închinat şi a început să se roage în tăcere. Apoi mi-a spus cu o voce cam pierită: „De ce nu plecaţi odată?” „Pentru că nu ştiu încă dacă vă cunoaşteţi pe dumneavoastră înşivă sau nu şi, pentru orice

eventualitate, vă voi dezvălui nişte ascunzişuri ale inimii dumneavoastră. În primul rând, recunoaşteţi că faimoasele voiaje în infern ale maicii din vecini sunt nişte tâmpenii inventate de dumneavoastră?" S-a ridicat în picioare cu violenţă. „Nu mă insultaţi, că nu aveţi dreptul! Cea pe care o numiţi «maica din vecini» este o creatură aleasă de Dumnezeu, care primeşte, cu sufletul curat, revelaţiile dăruite de Domnul". „Ce-mi puteţi spune în legătură cu textele din Dante, despre care vorbea Ziua*, nu* cu mult timp în urmă?" „O simplă coincidenţă". „Atunci, de ce ascundeţi în spatele acelor cărţi o Divi*na comedie cu* semne de hârtie între anumite pagini? De ce oare, după ce a fost dată în vileag înşelăciunea, călugăriţa a rămas frumuşel acasă la sfârşit de săptămână? Şi de ce căutaţi texte escatologice pe care nimeni nu le citeşte, ca să extrageţi de acolo descrieri ale infernului? Aţi fost informat că există un părinte grec, în scrierile căruia aţi putea găsi fragmente foarte potrivite, dar cum nu ştiţi greacă, aşteptaţi să vă parvină o versiune italiană. Vă întreb de ce nu le inventaţi dumneavoastră. Ar f*i* mai puţin riscant". A înclinat capul, dar nu cu umilinţă, pentru că l-a ridicat imediat, ca o viperă gata să muşte. „Numiţi

înşelăciune, ceea ce s-ar putea numi foarte bine abilitate. Oricum, ambele cuvinte sunt nepotrivite. Prefer să consider că e vorba despre procedee pastorale create de mine. Dacă măicuţa din vecini spune despre n ea cutărescu că l-a văzut în iad, asta se întâmplă pentru că n ea cutărescu e un păcătos reincident sau încrâncenat, care, dac-ar muri, ar merge în iad fără nicio îndoială. În felul ăsta primeşte un sfat. Ca să-şi schimbe purtările". „Şi de ce credeţi că arhiepiscopul, la masa căruia mâncaţi în fiecare zi, în afară de dăţile când sunteţi invitat pe la casele bogaţilor, e un păcătos reincident sau încrâncenat". „Diavolul l-a ales ca, împreună cu alţii, să distrugă Biserica. Dar este scris: Porţile iadului nu vor sta mai presus de Dânsa". „De acord, dar dumneavoastră nu aveţi autoritatea să afirmaţi că arhiepiscopul e o poartă a iadului".

A săltat în scaun. „Atunci de ce mi se opune?" „Dar dumneavoastră de ce vă opuneţi lui Hristos?" Şi-a dus mâinile la ochi. „Astea nu sunt decât blasfemii!" „Într-una din scrisorile pe care i le adresaţi Domnului, în cea cu numărul 7, puneţi la îndoiala anumite afirmaţii din Evanghelie, tocmai pe acelea care recomandă sărăcia şi desprinderea de lucrurile

lumeşti. „” „Ceea ce pun eu la îndoială este oportunitatea acestei doctrine pentru Biserica şi pentru oamenii ei de astăzi! Fără bani. Nimic nu poate supravieţui, nici măcar Biserica. Una dintre porţile iadului, care se va ridica mai presus de noi, e chiar acest îndemn la sărăcie. Dacă aveţi cât de cât habar de istoria ecleziastică, vă veţi aminti dificultăţile pricinuite Bisericii de propuneri precum cea a Sfântului Francisc, un aiurit sau un visător, cum preferaţi. Şi dacă asta se întâmpla în epoca medievală, gândiţi-vă la ce s-ar întâmpla azi. Oare unde am ajunge dacă am lua în serios recomandările ultimului conciliu în legătură cu această temă? Din fericire, nu e vorba decât despre nişte declaraţii făcute de ochii lumii, a căror îndreptăţire e bine cunoscută de oamenii serioşi”. „Vreţi să salvaţi Biserica?” „Da”. „Credeţi că veţi reuşi? „” „Măcar voi reuşi să mă fac ascultat”. „Nu vă e teamă de Domnul?” „Domnul mă poate pedepsi doar pentru că l-am slujit”. „În schema pe care o aveţi pregătită acolo – în sertarul din dreapta, sus – sau, dacă preferaţi, în schiţa scrisorii a nouăsprezecea, comentaţi pe mai multe pagini uşurinţa cu care se mântuiesc bogaţii şi dificultăţile întâmpinate de săraci pentru a se salva. Vă întreb

dacă credeţi că Iisus ar admite o asemenea teorie”. „Iisus? vorbiţi ca un protestant. „” „Iar dumneavoastră gândiţi precum Calvin”. „Nu sunteţi în măsură să mă acuzaţi pe mine de erezie!” „Nici dumneavoastră, să mă numiţi păcătos notoriu”. „Trăiţi în concubinaj cu o femeie necredincioasă!” „Un retor din secolul al XVII-lea ar putea demonstra că nu am păcătuit nici măcar o singură dată”. „Oricum. Îmi provocaţi scârbă. Aparţineţi categoriei celei mai meschine şi mai nedemne a celor care practică preacurvia”. „Adică mă dispreţuiţi, asta vreţi să spuneţi?” „Da”. „Atunci spovediţi-vă cât mai repede, pentru că dispreţul e un păcat mai grav decât preacurvia”. „În orice caz, e păcatul oamenilor superiori”. „Chiar credeţi că există asemenea oameni?” „Experienţa mi-a dovedit-o”.

Nu ştiu dacă greşesc sau nu. Scena s-a terminat aici. Din pricina oboselii sau pentru că am crezut că portretul unui personaj n-ar merita niciun rând în plus. Când i-am citit Lenocikăi cele scrise, cu speranţa că îşi va da acordul, deoarece dialogul era vioi şi curgător, iar personajele se diferenţiau perfect, mi-a spus că scena fusese fabricată cu ajutorul unor şmecherii. Prima dintre ele, referirea la Unamuno. A doua, faptul că eu inventasem ambele părţi ale

dialogului. „Din moment ce personajul e inventat de tine, acesta răspunde ce vrei tu să răspundă şi ce-ţi convine ţie. Augusto Pérez e independent de autorul lui, însă părintele Almanzora, nu. Recunosc totuşi că povestea lui Augusto Pérez nu poate fi repetată, cel puţin, nu la un nivel decent. Ai făcut şi tu ce-ai putut”.

8 noiembrie

După ce-am numărat paginile scrise, mi s-a părut oportun să intercalez aici o nouă secvenţă profetică, dat fiind că secvenţele anterioare apar la fiecare treizeci şi ceva de foi. M-am dus să-l vizitez pe domnul Samaniego în văgăuna lui de la bibliotecă. L-am găsit foarte alarmat. „De ce n-aţi venit mai devreme. Am scris o grămadă de pagini, iar lucrurile evoluează cu o asemenea viteză încât mă înspăimântă”. „Dar, domnule, până acum totul se desfăşura în pace şi în pofida maşinii de ucis iute, nimeni nu era în pericol”. „Citiţi, citiţi ce-am scris şi veţi vedea. Nu poţi să te încrezi în aparenţe şi ceea ce trebuie să se întâmple, se întâmplă. Mie. Cel puţin, mi-e frică şi, dacă n-aş fi avut o obligaţie faţă de dumneavoastră, aş fi dat bir cu fugiţii”. „Dar ce. Nu sunteţi mulţumit cu rolul acela de

traducător? Asta vă pune la adăpost de orice bănuială, şi pe de altă parte, nu vă cred în stare să vă încurcaţi cu cei din rezistenţă, în caz că vor apărea. Dumneavoastră sunteţi o persoană rezonabilă" „Până acum aşa era, dar există tentaţii… Ştiţi că regele Olaf, al cărui nume, citit invers, devine «falo»[10], vă spun asta în caz că n-aţi observat, şi care are faţă de aşa ceva, m-a chemat ca să-i scriu şi să-i traduc povestea doñei Esclaramunda? Se pare că are pretenţia ca Scaldul s-o pună apoi pe versuri şi s-o includă în saga cuceririi oraşului Villasanta". „Păi, ăsta e un argument care susţine ce-am spus înainte. Veţi fi funcţionar regal". „Sau, cum se spunea mai demult, servitor". „Numele e mai puţin important". „Şi de ce nu l-am folosi pe acela de istoric aulic?" „Mai degrabă, cronicar sau scriitor de letopiseţe. În locul dumneavoastră, aş povesti istoria doñei Esclaramunda sub forma de baladă. Ar suna minunat". „Mi-aţi dat o idee bună. Vă ofer. În schimb, profeţia mea. Citiţi-o cu atenţie pentru că povesteşte punct cu punct ce se va întâmpla". „Apropo de asta. Aş vrea să vă spun că secvenţa anterioară nu e scrisă la viitor, precum celelalte două dinaintea ei". „Problema a fost că eram

10 „Falus", în spaniolă. (*N. tr.)*

obosit şi am găsit o stratagemă gramaticală pentru a istorisi totul la trecut”. „Doar n-aţi făcut şi cu asta la fel?” „Drept să spun, nu-mi mai aduc aminte”.

Am intrat într-o cafenea şi am citit paginile ce urmează:

A patra secvenţă profetică

Totul va merge bine timp de câteva zile, totul va merge bine. Bărbaţii din Villasanta îşi vor sărbători nunta cu păpuşa erotică şi vor descoperi în timpul copulaţiei plăceri nebănuite, cu excepţia celor fără prea multă imaginaţie, cărora le va păsa de asta cât negru sub unghie. Totul va merge bine pentru că acum au de lucru şi o muiere nouă, iar mâncarea nu le va lipsi de pe masă. Apropo, fabrica va funcţiona, desigur, în acea minune barocă de la San Procopio, un simplu schit la început. Mănăstire a Ordinului de Cluny mai apoi, cu o arhitectură spaţioasă, bogată în bolţi şi curţi interioare, în zone luminate şi penumbre, hărăzită liniştii şi penitenţei. Atelierul principal va fi instalat în imensul refectorium*, în care încăpeau patru sute de călugări, iar în chilia abatelui va fi atelierul de croitorie. Şefi de echipă şi maiştri îi îndeamnă pe muncitori la lucru, acordă prime pentru producţie,*

dublează plata pentru orele suplimentare: o adevărată risipă, în pofida căreia, costul producţiei va fi de două ori mai mic decât în ţara de origine. Adică va fi o mare afacere. Ca să nu mai vorbim de splendorile de care vor fi în stare tinerele croitorese, campioane ale însăilării şi ale tighelului, în timp ce visează la vikingul care le aşteaptă la uşă! Cine îşi va mai aminti de Worth, de Paquin sau de Elio Wermayer? Păpuşile vor fi îmbrăcate încântător. Oamenii vor plăti ca să le admire. Aşteptaţi şi-o să vedeţi.

Atelierele unde se va termina păpuşa vor fi lăsate în sarcina bărbaţilor, care vor deveni, în curând, maeştri ai finisajului ireproşabil. În primele zile, când toţi vor fi mulţumiţi, se vor face glume pe seama părţilor intime fabricate. „Asta o are bruneţică. Fii „Astălaltă o are roz!" Apoi, insultele între prieteni şi rivali: „Cum i le facem tipei ăsteia „La fel cum le are curva de mă-ta!" Intervin paznicii şi nu se întâmplă nimic. Masculii îşi pierd agresivitatea şi nu se mai aude chestia aia cu o să fac moarte de om pentru asta sau o să-i mănânc tipei ăsteia ţâţele cu fulgi cu tot. Vor fi surâzători şi fericiţi, până la un punct sau, mai bine zis, până într-o bună zi. Vor fi surâzători şi fericiţi, chiar dacă vor fi obligaţi să respecte legile de

import ale tiranului, de genul astăzi se interzice privitul în sus, mâine se va interzice privitul în pământ; săptămâna asta, bărbaţii vor ieşi pe stradă în fundul gol, şi săptămâna viitoare, muierile vor umbla cu sânii goi; iar când va suna muzica, la dans cu toţii, chiar dacă vor trebui să danseze polca.

Fericirea va înceta în ziua în care se va alinia prima serie de păpuşi, fiecare în cutiuţa ei, de-a lungul claustrului. Pe care-l vor ocupa de jur-împrejur, ca într-o expoziţie. Vor fi diferite unele de altele, cum sunt, bunăoară, cele gonflabile ale muncitorilor, care se schimbă la fiecare cincisprezece zile şi se reciclează: dar astea din claustru nu erau dintre cele de suflat, pentru că ascundeau în pântecele lor compact un calculator de mici dimensiuni care programează mişcările şi gemetele. Toţi s-au gândit la asta în timpul procesului de producţie: „Ce-o să mai petrecem când ni le vor da pe mână!” Şi, dacă în viziunea metaforică asupra sexualităţii din mintea fiecăruia, păpuşa gonflabilă funcţionase până atunci ca substitut al femeii, începând din acel moment, toţi vor vorbi doar despre mult aşteptata păpuşă clasa întâi, modelul erotic X3, cu trei găuri dinamice, sumă a perfecţiunilor posibile, datorată nivelului la care

ajunsese industria şi ştiinţa, aplicate la fericirea umană, etapă strălucitoare în drumul ce duce către inimaginabile desfătări. La concepţia şi realizarea ei lucrează echipele noastre de cercetători, care, până acum, au reuşit să creeze doar un prototip cu randament slab, din pricina costurilor, ce nu poate fi scos, deocamdată, pe piaţă, dar care figurează deja ca realitate operabilă în haremul regelui Olaf, cel mai privilegiat dintre bărbaţi. Şi asta tot e ceva, chiar dacă acest prototip trăieşte doar în taina păstrată de cei puţini şi în speranţa celor fără de număr. Ziua sfârşitului fericirii va veni, aşadar, când o comisie formată din muncitori fruntaşi, care va vorbi în numele tuturor tovarăşilor lor, se va adresa şefului de echipă cu rugămintea ca păpuşile lor gonflabile să fie înlocuite cât mai repede cu modelul X3, la ambalarea şi trimiterea cărora spre destinaţii necunoscute muncitorii asistă cu îngrijorare: „Pentru că dacă le trimit în continuare în străinătate, aşa cum se pare că au de gând, nu vor rămâne în stoc şi pentru noi". Şeful de echipă va transmite mai sus rugămintea lor şi li se va răspunde că nu vor fi excluşi, bineînţeles, de la bucuria de a poseda un model X3, asta ar mai lipsi, fiindcă vikingul e democrat, cu condiţia să plătească,

deoarece, dacă vor consulta copia contractului pe care l-au semnat, vor afla că li se recunoaşte dreptul de a primi gratis numai o păpuşă gonflabilă, model C27, şi nu altceva. La asta se va găsi cine să răspundă: „Pentru aşa ceva nu avem nevoie de vikingi, că păpuşi gonflabile am văzut eu şi în Germania, când am fost acolo la lucru. Şi chiar ştiu pe cineva care-şi cumpărase una!” Cern *ce va provoca o decepţie colectivă,* o *împuţinare a speranţei generale,* o *scădere a producţiei de opt virgulă treizeci şi nouă de procente pe săptămână şi o curbă descendentă; ce va fi urmată de o stare proastă latentă, cu episoade de ranchiună. După cum se va consemna în raportul zilnic despre starea morală şi psihică a muncitorilor,* ca *izbucniri sporadice de furie şi anumite stricăciuni ale utilajelor. Această stare de fapt va aduce legi tot mai exigente şi chiar trecerea prin maşina de ucis iute a câtorva recalcitranţi neguvernabili, ale căror testicule, fiecare pereche într-un pachet măricel, vor fi destinate totuşi cabinetelor de studiu, şi nu vulgarului transplant. Iar aceste execuţii vor răsuna ca o goarnă în conştiinţa muncitorilor, cărora nu li se va oferi consolarea de a asista la înmormântări, dat fiind că După cum se ştie, bucăţile de carne reziduală*

vor fi pulverizate de maşina cu pricina. În ziua în care regelui îi va trece prin cap că toată lumea trebuie să privească cerul, destui vor fi arestaţi pentru că se vor fi încăpăţânat să privească în pământ, şi încă o dată va fi pusă în funcţiune maşina de ucis iute. Iar bărbaţii încorporabili vor fi obligaţi să se adune în piaţă şi să asiste la execuţii. Nimeni nu îndrăzneşte să strige „Nu e drept!”, dar toată lumea se gândeşte la asta. Şi tocmai la adunarea respectivă se va răspândi consemnul ca muncitorii să se adune chiar în seara aceea, înainte de restricţia de circulaţie, în catacombele fostei Inchiziţii, pentru că vikingii nu cunoşteau locul respectiv, la care se ajungea prin pivniţa unei bodegi sărace, care va vinde în după-amiaza cu pricina mai mult vin decât în toată istoria sa.

Nu vor fi mulţi cei care vor îndrăzni să se adune. Cincizeci, şaptezeci, o sută? Cam aşa. Vor veni cei mai hotărâţi, după ce vor pune santinele pentru a nu fi încolţiţi. Im lumina lumânărilor şi a lanternelor sau chiar a chibriturilor. Uneori, vor aştepta cu sufletul la gură, nici ei nu vor şti pe cine anume, şi acela va fi chiar Dinamită, *membru în comitetul local al partidului anarhist autonom, care le va ţine un*

discurs. Toţi îl cunosc şi ştiu că are capul limpede şi sufletul curat. Dinamită, *unul dintre aceia care nu pot fi mituiţi, are la activ dureroase experienţe în închisoare. „Tovarăşi!” va striga şi toate grupurile vor face linişte. „V-am chemat aici pentru că situaţia a devenit insuportabilă, pentru că sunteţi dezorientaţi şi confuzi şi pentru că trebuie cineva să ia cuvântul şi să strige într-o lume în care toţi tac, unde frica închide gurile, unde moartea sigură paralizează acţiunea. Dar mie, aşa cum mă cunoaşteţi cu toţii, nu mi-e frică de moarte, sunt prieten vechi cu durerea şi nu mă tem că-mi voi pierde avutul, fiindcă, oricum, sunt şomer. Vreau să vă spun că gruparea din care fac parte, ştiţi prea bine care, a studiat ultimele evenimente şi acum este în măsură să vă explice ce se întâmplă, deoarece cu asta trebuie să începem. Să vedem limpede, înainte de a acţiona în forţă. Aşadar, după îndelungi discuţii, după ce fiecare şi-a exprimat părerea şi am ajuns la o înţelegere, am venit aici pentru a vă spune că ne aflăm în faţa unuia dintre episoadele luptei de clasă, în faţa unui caz de discriminare flagrantă, într-un cuvânt, în faţa unei jigniri provocate de o situaţie de inegalitate, care doar cei mai naivi au crezut că va fi altfel. N-aveţi decât să credeţi că starea în care vă*

găsiţi este aceea a masculului în călduri, căruia îi este răpită femela preferată. Dar nu fiţi atât de idioţi! Cui a putut să-i treacă oare prin cap că acea femeie mecanică, refuzată vouă, fusese gândită pentru voi? Aveţi cu ce s-o plătiţi? În vreme ce automobilele de lux, palatele somptuoase, casele comode şi alimentele bune sunt destinate celor bogaţi, voi sunteţi consolaţi de acel monstru de aer, căruia îi dăruiţi mângâierile voastre. Mă întreb, tovarăşi, cum de v-aţi lăsat înşelaţi într-un asemenea hal. Oare nu înţelegeţi care este scopul invadatorului? Pentru bogaţi, bani, iar pentru săraci, muncă. Dar cum toţi bogaţii se înţeleg între ei, nici ai noştri n-o vor duce prost şi ştim că mulţi fraternizează cu şefii vikingilor, că organizează în cinstea acestora chefuri şi zaiafeturi, nu cu păpuşi, ci cu femei, care vasăzică au obţinut primele dividende de pe urma trădării lor. Cutiile cu păpuşi pleacă de pe aeroportul nostru către toate ţările de pe glob, unde alţi bogătaşi le cumpără cu sângele fraţilor noştri de pe toate latitudinile. Tovarăşi, nu e nimic nou în ceea ce se întâmplă, chiar dacă anumite detalii ne-ar putea induce în eroare! Nu e decât un capitol în plus din cunoscuta istorie a exploatării omului de către om”.

Se va opri pentru a-şi curăţa gâtlejul şi a-l răcori

cu o sorbitură de vin roşu. Atâta timp cât durează tăcerea – pe care dresul vocii n-o întrerupe – se vor auzi murmure, suspine, cuvinte rostite în şoaptă. Dar toate acestea vor înceta, atunci când oamenii îl vor vedea pe Dinamită *cu palmele sprijinite de masă, ca şi cum s-ar pregăti pentru un salt. „Dacă vreunul dintre voi e credincios, îşi va aminti că la începutul slujbei se recomandă un gest de căinţă. Aici nu ne aflăm la slujbă, nici nu aşteptăm ceva de la Dumnezeu, dar recomandarea cu pricina ne este de folos. Analizaţi-vă, tovarăşi, purtarea. La început, aţi fugit ca nişte gândaci de armele vikingilor. Apoi, v-aţi lăsat încornoraţi şi nu e casă unde soţia, fiica sau sora să nu primească în fiecare noapte vizita unui soldat duşman, în timp ce voi preacurviţi cu o gogoaşă umplută cu vânt. Şi nu vă acuz că v-aţi vândut libertatea de proletari pentru un loc de muncă, pentru că aceasta este soarta noastră, ci pentru că aţi lăsat să vă naufragieze conştiinţa proletară în speranţa de a poseda o femeie din aluat. Oare nu mai sunteţi bărbaţi? Oare muncitorii din Villasanta nu mai au sânge în vine? Dacă mai aveţi încă aşa ceva, atunci schimbaţi-vă purtarea încă din această noapte”.*

Nişte murmure îl vor întrerupe şi cineva va

striga: „Ce-am fi putut să facem?” Majoritatea le va cere să tacă celor care au vorbit. Şi Dinamită *va continua: „Din fericire, cineva se gândeşte la voi şi în locul vostru. Comitetul local al partidului anarhist autonom, reunit în sesiune permanentă, veghează în timp ce voi dormiţi. Vă vorbesc în numele său. Şi tot în numele său vă voi da primele ordine. Pe noi nu ne interesează dacă vreţi femei sau păpuşi. Fiecare cu gusturile lui şi cu treaba lui. În orice caz, modelul X3 va figura începând de astăzi în fruntea revendicărilor voastre. În al doilea rând, cei care-şi pierd viaţa din pricina unor proteste punctuale, pentru că nu respectă legea zilei sau pentru sabotaje improvizate, pentru randament scăzut la locul de muncă, pentru bătăi şi restul incidentelor de acelaşi fel,* care sâni *pedepsite cu maşina de ucis iute, sunt, de fapt, soldaţi care nu vor putea participa la lupta care se apropie. Aşa că fiecare să aibă grijă şi să nu se pună inutil în pericol. Trei la mână: lupta va începe. Mâine? Într-una din aceste zile? Când va hotărî comitetul care studiază strategia şi tactica revoluţiei. În acest timp, se vor organiza comandouri cetăţeneşti şi vor fi instruiţi posibilii franctirori. Vă veţi întreba „*po*ate,* ci*ne suntem noi ca să dăm ordine. Vă răspund că doar o*

acţiune concertată, pr*ecum cea a unei armate,* va *putea să ne ducă spre victorie. Patru la mână: nimeni să nu aibă iniţiative,* pe*ntru că iniţiativele individuale sunt condamnate la eşec şi vor servi doar pentru a-l ţine treaz pe inamic. Accept ca un bărbat,* aj*uns la capătul răbdării,* să-*şi tragă un glonte în cap,* da*r acela va rămâne închis în propriul destin, ca un sacrificiu închinat invadatorului. Prin urmare, până la ora haş,* to*ată lumea să fie cuminte şi să nu se încreadă în scandalagii şi în eroi spontani. Oamenii care vor trebui să acţioneze vor fi aleşi pe sprânceană. Şi ca să termin,* ri*sipiţi-vă în linişte. Nu formaţi grupuri, întoarceţi-vă la casele voastre înainte de începutul restricţiei de circulaţie. Dacă se va organiza o altă adunare,* ve*ţi fi informaţi asupra orei şi locului. Aici nu ne vom mai aduna niciodată".*

VI

Înainte de sosirea orei haş, locuitorii din Villasanta vor auzi acel alegretto *din Simfonia a Şaptea – care proclamă urcarea îngeraşilor la cer –, răspândit pretutindeni de difuzoarele maşinii de ucis iute, al cărei vârf va fi mereu decorat cu banderole.*

Iar bărbaţii buni de armată vor merge în piaţă şi vor putea admira rămăşiţele pământeşti ale prietenilor şi tovarăşilor lor alunecând pe banda fără sfârşit, în pachete luxoase; plasmă, ficaţi, ochi, glande şi rinichi, plus materiile prime ce compun muşchiul, cu o grijă specială pentru proteine şi pentru apa distilată destinată laboratoarelor. (Se va spune sotto voce *că pachetele cu maţe sunt trimise direct la fabricile de mezeluri, unde sunt foarte preţuite datorită consistenţei lor.) Dar cum muzica e mereu aceeaşi, iar spectacolul e monoton, de fiecare dată va fi tot mai puţină lume acolo, asistenţa reducându-se, în cele din urmă, doar la rubedeniile şi prietenii decedatului. Până şi tragedia plictiseşte.*

Ora haş va fi pregătită prin apariţia lozincilor pe zidurile marilor clădiri. Culori ţipătoare, formulări concise şi uşor de înţeles, după exemplul acesta:

MODELUL X3 PENTRU PROLETARIAT!

Sau acesta:

PĂPUŞA APARŢINE CELUI CARE O FABRICĂ!

Sau acesta, al treilea:

MÂNGÂIERILE MELE TE AŞTEAPTĂ, MARGARITA!

conceput, fără-ndoială, de o persoană cultă, poate de omul de la legătorie, sau de croitorul Ramiro, care este şi el foarte citit.

Un grup de tineri, cu vopsea, pensule şi şabloane de litere, va fi surprins la ore târzii din noapte sau, poate, odată cu ivirea zorilor, de o patrulă a vikingilor şi omorât pe loc cu mitralierele.

Aceeaşi soartă o va avea şi un zugrav solitar, în timp ce. Deasupra petei din sângele lui care va stropi zidul alb. Se va vedea jumătatea de propoziţie:

JOS CU

Dată fiind situaţia nou creată, căpeteniile şi conducătorii vikingilor se vor reuni într-un consiliu de război. În care se vor adopta măsuri drastice destinate restabilirii ordinii. Cu toate acestea, invadatorii nu vor fi prea îngrijoraţi, din *moment ce ritmul producţiei se va menţine în parametri stabiliţi*

şi nu vor fi semne care să anunţe vreun conflict colectiv de muncă.

Părintelui Almanzora i se va părea excesiv optimismul noilor stăpâni. El, care-şi cunoaşte bine poporul, va şti foarte bine că acela nu e decât începutul. Va solicita o întrevedere cu Scaldul, la care eu mi participa în calitate de tălmaci şi în care el îşi va oferi serviciile, ca o persoană interesată ce este în bunul mers al fabricii, din moment ce se află în fruntea listei acţionarilor. Va propune organizarea unor comandouri de represiune, cu membri recrutaţi din rândul fiilor celor interesaţi în afacere. Aceştia va trebui să fie implicaţi, după părerea lui, în acţiuni eroice, pentru a evita riscul de a se lăsa cuceriţi de eroismul inamicilor. Ce să-i faci, dacă aşa sunt tinerii! Le place să ucidă, dar preferă să aibă un pretext sublim, fie că-i vorba de libertate, fie că-i vorba de ordine. Cuvintele abatelui vor fi serioase şi precise. Îşi va fi învăţat bine rolul.

Scaldul îi va răspunde că va trebui să se consulte asupra chestiunii respective cu şefii lui, dar că, în ceea ce-l priveşte, nu are nimic împotriva acestei colaborări, fiindcă dacă locuitorii din Villasanta ajung să se omoare între ei, e treaba lor. (Cuvintele din

urmă nu i le voi traduce părintelui Almanzora, nu ştiu de ce.)

După o săptămână de scris lozinci pe ziduri, se comite primul act terorist: o bombă de proveniență necunoscută explodează în mijlocul unui detaşament care îşi face rondul şi doboară o jumătate de duzină de soldaţi. Copiii care vor fi de faţă, cu acea inocenţă specifică vârstei lor, vor tăbărî asupra coifurilor încornorate, pentru a-şi le pune pe cap, bucuroşi nevoie mare.

În noapte următoare, o femeie ce fusese prinsă în pat cu un tânăr invadator, va apărea pe stradă rasă în întregime, unsă cu miere şi dată prin pene. Păcătosul care profita de ea, va lipsi în noaptea aceea de la raport, şi ceilalţi vor bănui că a fost aruncat într-un puţ.

Şi aşa mai departe sau, dacă preferaţi, etcetera.

La închisoare va fi un du-te-vino cu totul neobişnuita iar în casa lui Ramiro, agitaţie mare: ordine şi parole, fabricare de artefacte explozive. Totul se va petrece pe ascuns. Până când un ins, prins cu mâţa-n sac şi supus la tortură, va declara că bomba pe care n-a apucat s-o pună îi fusese dată de Ramiro croitorul şi că, după ştiinţa lui, astfel de bombe se

fabricau în turn.

Responsabilul cu ordinea publică va medita îndelung, cu obrazul sprijinit în mână, căci, fără nicio îndoială, va fi nevoit să dea piept cu Biserica.

Şi mai târziu, se *va plimba de-a lungul şi de-a latul biroului spaţios. Douăzeci de paşi spre nord şi alţi douăzeci spre vest.*

După care va porunci să-i fie aduşi don Casto Almanzora şi eu, ca să-mi fac treaba de traducător.

Îl va întreba pe preot dacă poate să-i bage pe soldaţi în biserică, pentru a pune mâna pe comitetul anarhist. Preotul îi va răspunde că nu, cu excepţia cazului în care arhiepiscopul şi-ar da acordul.

Atunci, responsabilul cu ordinea îi va cere, cu multă diplomaţie, să-i transmită această rugăminte prelatului, făcându-l să-şi dea seama de pericolul reprezentat de cei care se adăpostiseră în acel loc, precum şi de durerea şi umilinţa cu care i se cere să îngăduie, doar o singură dată. Acea măsură excepţională.

Părintele Almanzora se va duce fuga la palat, va cere audienţă şi, cu diplomaţie, îi va prezenta situaţia arhiepiscopului.

Acesta va răspunde că nu, că să-şi pună pofta-n

cui şi că Dacă soldaţii violează lăcaşul de cult, va ieşi la porţile catedralei împreună cu toţi canonicii bisericii şi ta arunca anatema asupra lor. Preotul va încerca să-şi apere punctul de vedere, dar necunoaşterea vechilor canoane şi a privilegiilor pontificale de care se bucură bazilica în această privinţă şi în altele îi va slăbi pledoaria.

„Apropo, îi va spune arhiepiscopul, a ajuns la urechile mele informaţia că dumneavoastră investiţi într-o anume societate anonimă care se ocupă cu fabricarea unor păpuşi mârşave.

Preotul va susţine că nu, că asta-i o calomnie şi că el n-are bani pentru a în vesti în aceasta ori în alte întreprinderi comerciale şi că puţinul primit de la sufletele milostive îl cheltuie în serviciul lui Dumnezeu.

„Aşa că spuneţi-le vikingilor că în catedrală nu intră şi că, dacă încearcă s-o facă, le voi pune chiar eu o bombă".

Cu toate acestea, părintele Almanzora nu le va spune vikingilor aşa ceva. Iar eu îi voi traduce responsabilului cu ordinea un mesaj ambiguu, cu una caldă, una rece, din care se va deduce totuşi că arhiepiscopul nu îndrăzneşte, deocamdată, să permită

intrarea soldaţilor în templu şi că, deşi înţelege că solicitarea e îndreptăţită, speră că regele Olaf împreună cu funcţionarii şi slujbaşii săi vor pricepe că ar fi nevoie de o pregătire prealabilă a credincioşilor, lucru destul de uşor de făcut, dacă ne gândim că, în omiliile slujbelor zilnice, preoţii îi reproşează poporului purtările şi-l avertizează că vor adopta aspre sancţiuni spirituale, precum excomunicarea, în cazul în care acesta va continua cu campania de teroare. Almanzora va garanta că nu se va ocupa doar el cu această pregătire, ci le va transmite personal ordinul unui mare număr de sacerdoţi.

După care, responsabilul cu ordinea se va mai linişti, şi, în informarea pe care trebuie s-o scrie zilnic, va insista asupra marii forţe a Bisericii şi-şi va exprima credinţa că prelatul, o persoană cultă şi modernă, va sfârşi prin a aduna în juru-i pe toţi reprezentanţii civilizaţiei. Până atunci, va trebui să fie trecute cu vederea anumite fapte.

Arhiepiscopul, la rândul lui, îi va avertiza chiar în noaptea aceea pe jucătorii de şeptică asupra schimbării situaţiei şi asupra temerii lui ca nu cumva invadatorii să încalce drepturile Bisericii şi să-i prindă pe toţi. „Şi dacă le trece prin cap să vină taman atunci

când jucăm cărţi, mă vor aresta şi pe mine”. „Atunci, îmbrăcaţi-vă în civil când mai veniţi seara, domnule arhiepiscop, pentru că ar fi foarte urât să vă aresteze în haine preoţeşti”, îi va spune Rosina. Chiar în acea clipă se vor auzi bătăile de tobă care precedă execuţiile. Toată lumea se va repezi la fereastră, o gaură romanică, împodobită pe dinafară cu brizbrizuri baroce şi cu un pervaz de care se vor sprijini. Bătăile de tobe vor înceta şi va începe allegretto-ul. *Arhiepiscopul va desena în aer o cruce, ca întotdeauna. Ramiro croitorul va spune: „Nenorociţii!”, muşcând cuvântul.*

VII

„Care vasăzică, păpuşă mârşavă? Cum îndrăzneşte să numească mârşav un produs cu o rentabilitate de treizeci la sută?” va gândi părintele Almanzora, în singurătatea biroului, rămas perplex în faţa acelei dovezi de prostie. „E clar că Domnul îi orbeşte pe aceia pe care vrea să-i ducă la pierzanie. Oare nu e logic să cumperi acţiunile unei fabrici cu banii mitrei? Numai astfel, Biserica va scăpa de sărăcie, va reuşi să întreţină splendoarea cultului şi îi

va putea plăti generos pe preoţi. Problema e că nu e numai prost, ci şi zgârcit, şi cum el se descurcă numai cu câţiva bănuţi, are impresia că toţi avem aceleaşi nevoi ca el, ba încă şi mai rău, aceleaşi aspiraţii”.

Va începe să se joace cu pixul, va răsfoi un anuar, le va arunca o privire curbelor şi statisticilor agăţate de perete.

„Va fi o operaţiune de anvergură şi nu-mi va fi greu să-l conving pe episcopul auxiliar, care e şi el un suflet al lui Dumnezeu şi pe care l-am încredinţat că se va duce în iad dacă va continua să mănânce o friptură în fiecare seară. Dacă o las mai moale cu suferinţa care-l aşteaptă, va face întocmai ce-i poruncesc”.

„Totuşi, nu va fi nevoie să-i spun despre ce e vorba, l-am inculcat o teroare sănătoasă faţă de tot ce este femeiesc şi simpla menţionare a păpuşii l-ar face să se închine zi şi noapte”.

„Preoţii ăştia de duzină nu se tem decât de păcatul cărnii. Sunt slabi şi n-ar fi în stare să-i reziste unei muieri, cu atât mai puţin păpuşii, despre ale cărei virtuţi s-a dus buhul. Ar trebui să se măsoare cu mine! Să vadă cum râd eu de toate farmecele ei! În ţăria asta, mai mult decât în alte aspecte fericite ale

destinului meu, văd lucrarea Domnului. El m-a făcut invulnerabil în faţa femeilor şi asta-i cauza puterii şi a controlului pe care le am asupra lor".

„Totuşi, ca să fiu sincer, nu m-am găsit niciodată într-o situaţie periculoasă. Nu-mi amintesc că vreo femeie să se fi dat vreodată la mine. Mai mult ca sigur din pricina forţei pe care o emană trupul meu şi care le ţine la respect. Trupul meu este sfânt. Dar, cu toate astea, îmi rămâne o umbră de îndoială. Şi dacă, pus în faţa faptului...?"

Se va ridica brusc în picioare şi va rămâne nemişcat, fixând cu privirea un loc pierdut în infinit.

„Nu-l vei ispiti pe Domnul Dumnezeul tău, zice Scriptura, dar, în orice caz, eu l-aş ispiti pe diavol. Iar izbânda obţinută va fi o izbândă asupra celui rău. Aş dobândi o putere îndoită, aş fi mai sigur pe mine şi m-aş linişti. Pentru că trebuie să recunosc în faţa mea însumi şi a conştiinţei mele, că am oarecare îndoieli, fiindcă, altfel, de ce m-ar bântui atunci visele astea, atât de dese, în care jug de o femeie?"

„E vorba de fapte, iar faptelor nu trebuie să le întorci spatele. Cel mai inteligent lucru este să ţi le asumi şi să profiţi de ele".

Va da un ocol odăii şi se va opri la uşa

dormitorului.

„Patul meu neîntinat!”

Şi apoi:

„Nimeni nu va şti nimic”.

Cuprins de tulburare, îşi va pune la iuţeală pălăria şi va ieşi îmbrăcându-şi mantia. Îi va spune lui Dimas să nu-l aştepte şi că poate să se culce. Va străbate străzile, va ajunge la palatul Lampay, unde se află statul-major al Scaldului şi va solicita o audienţă. Mă vor chema să traduc. Iată rezumatul discuţiilor: „O persoană foarte sus-pusă, care ţine să rămână anonimă, vrea să cunoască în profunzime afacerea cu păpuşa erotică, fiindcă îi prisosesc nişte milioane pe care ar vrea să le investească. Cere preţul de cost şi de comercializare, statistici de vânzări, prognoze pe termen mediu şi lung, orice altă informaţie ce l-ar putea interesa şi dacă e posibil, un exemplar al produsului pentru a-l examina”. Scaldul va răspunde că îi va pune totul la dispoziţie fără întârziere, după care îi va înmâna o mapă doldora de broşuri, aceeaşi pe care o primesc şi domnii acţionari, unde va găsi informaţii despre starea actuală şi perspectivele afacerii Mai adaugă că situaţia ivită cere o creştere a capitalului şi că persoanei pomenite i se vor rezerva,

în caz că doreşte acest lucru, acţiuni preferenţiale.

În sfârşit, că ar vrea să i se spună unde trebuie să trimită păpuşa, care va fi aleasă dintre exemplarele cele mai seducătoare. La care părintele va sugera că ar fi convenabil să se acţioneze cu discreţie, fiindcă e vorba de un subiect delicat, şi că cel mai bine ar fi ca păpuşa să fie scoasă din cutie. Învelită într-o pătură sau într-o stofă de dimensiuni corespunzătoare, şi, dacă Scaldul va binevoi să-i pună la dispoziţie o maşină, el însuşi avea să o transporte la domiciliul său personal, unde va fi păstrată în secret până în noaptea următoare, când vor putea să trimită pe cineva după ea, cu aceeaşi discreţie. Scaldul, care va fi încântat de toate acestea, nu va conteni să mă întrebe cine cred eu că ar fi acea personalitate de primă mână, la care eu voi răspunde mărturisindu-mi ignoranţa. Va fi adusă păpuşa, o mulatră splendidă, cu podoabe cubaneze, o mulţime de danteluţe şi franjuri, ţâţe dotate pentru rumba, căci, pe deasupra, păpuşa mai şi cântă, şi nişte ochi adânci şi visători. Preotul o va examina, fără să-i pese de nurii ei, şi apoi, odată învelită într-o pătură, o va lua sub braţ, făcând dovada unei forţe fizice apreciabile, pentru că păpuşa cântăreşte cincizeci de kile. Maşina unei patrule îi va

transporta pe amândoi. Va fi ora zece a unei nopţi bogate în morţi şi grafitti. Alegretto-*ul se va auzi încă de la vremea înserării. Cererile urgente ale băncilor de sânge vor fi satisfăcute. O lună dulceagă va lumina străzile pustii. Nimeni nu-l va vedea pe abate băgându-şi pe şest păpuşa în casă. Nimeni. În caz că l-ar vedea, n-ar bănui ce face el de fapt.*

Pentru orice eventualitate, va încuia uşa. Păpuşa, trântită pe pat, va rămâne nemişcată. Iar don Casto Almanzora.

pentru a-şi demonstra sieşi că e liniştit şi că nu se grăbeşte, va studia pe hartă planul lui strategic legat de comandourile urbane, care i-a ieşit mai bine decât lui Napoleon însuşi. Va fuma unul din trabucurile lui lungi şi fine, va scrie două scrisori, va citi trei sau patru pe care nu le va fi deschis încă, şi va începe să scrie a optsprezecea epistolă către Domnul, care e una dintre cele mai grele. Im conţinutul acesteia, deja stabilit, va adăuga un fragment în care se va referi, cu reţineri şi alegorii, la situaţia în care se găseşte. Niciodată mintea lui nu va fi mai vie. Niciodată pana lui nu va scrie cu mai multă uşurinţă şi inspiraţie! N-au decât să-l critice teologii moderni. Şi anumite argumente în favoarea tezelor lui îi vor

stârni într-atât patimile minţii, încât orice provocare legată de păpuşa erotică va dispărea din mintea lui. Aşa cum dispar tinereţile în acel faimos tango, chiar dacă acolo sunt comparate cu fumul de ţigară. Aşa încât, simţindu-se obosit la o oră târzie din noapte, va merge la baie, va face pipi, se va spăla pe dinţi şi apoi, îmbrăcat în pijama, se va îndrepta spre dormitor, şi doar odată ajuns în uşa acestuia, va zări în penumbră trupul dezarticulat al mulatrei întins pe pat, într-o poziţie neverosimilă, aşa cum îl lăsase.

„Şmechero! Şi eu care uitasem de tine! De ore bune probabil că aştepţi în tăcere să-mi satisfac nevoile, iar eu, nimic. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, fiindcă nu din dispreţ nu te-am băgat în seamă, ci din indiferenţă. Nici acum nu te bag în seamă, ăsta-i adevărul, şi te voi înveli în zdrenţele tale şi te voi lăsa într-un colţ până când va veni cineva, mâine, să te salveze. Totuşi... oare n-am luat această decizie din laşitate? Oare nu m-am înşelat singur menţinându-mi calmul atâta timp? Oare nu cumva, ascultă-mă bine, Casio, teama s-a deghizat în indiferenţă? Trebuie să am în vedere orice eventualitate. Şiretlicurile celui rău sunt peste poate de ingenioase. Te dau deoparte, mă laş pradă somnului şi, dacă nu-mi apari în vise, te

iveşti când m-oi aştepta mai puţin sub chipul unei femei credincioase. Şi atunci, vei fi iarăşi tulburat, Casto. Nu, nu. E mai bine să faci faţă situaţiei cu armele cutezanţei. Unde-oi fi pus broşura aia?”

O va căuta, o va găsi, o va citi. Şi îi va atrage atenţia avertismentul că fiecare păpuşă are secretul ei. Care depinde de o combinaţie întâmplătoare de factori. „Dacă în secretul acesta se ascunde ispita cea mai grozavă, Doamne, călăuzeşte-mi mâinile!” Astfel formulată, rugămintea va fi destul de ambiguă, fiindcă nu se ştie dacă se urmăreşte reuşita sau eşecul. Oricum, odată ce-o va exprima, degetele lui vor căuta cu calm sub codiţele mulatrei şi vor apăsa, la întâmplare, pe o jumătate de duzină de butoane. Ca efect imediat, păpuşa se va îndrepta, se va sprijini într-o mână, va suspina, se va ridica dintr-o săritură, va apuca vârfurile eşarfei şi va începe să danseze. Din gâtul ei va ieşi vocea cubaneză dulce şi aspră, care va cânta în şoaptă:

Fată frumoasă, fată frumoasă, fată frumoasă, ce-au ochii tăi mari, ochii tăi dulci, că mă omoară?

ochii tăi negri, negruţi şi negri, mă bagă-n boală.

Ai, fată frumoasă, fată frumoasă, fată frumoasă!

totul cu mişcări din ţâţe şi şolduri, cu ochi care se pleacă şi bătăi din gene, şi cu un du-te-vino de picioare nurlii. Destul pentru a-l da gata pe orice chelios. Dar părintele Almanzora va asista la reprezentaţie fără să clipească măcar, ba, mai mult, chiar va căsca. „Nu te lăsa înşelat. Ăsta nu-i decât începutul. Deunăzi ai văzut doar cum o tovarăşă de-a ăsteia aproape că s-a dezbrăcat. E logic ca scena să se repete". Şi pentru a nu fugi de primejdie, pentru a nu pierde nicio rimă proastă, va căuta un scaun şi se va aşeza în faţa mulatrei. Care, la sfârşitul dansului, va spune surâzând şmecher şi trăgând cu ochiul stâng: „Mă cheamă Coro" şi îşi va ţuguia buzele, oferind un sărut ce se va risipi în aer, pentru că gura părintelui se mişcă doar pentru a-şi arăta plictisul, de parc-ar mai fi trecut o dată prin aşa ceva.

Vai. Almanzora, da' prost mai eşti! Oare-ai văzut tu, vreodată. Ceva mai frumos? începe de sus sau de jos, după cum ai chef. Fii atent acuma, că şi-a dat jos zdrenţele şi a rămas în chiloţei şi sutien, ca o femeie obişnuită. Nu are aerul de-a se grăbi, pentru că e ocupată cu aşezarea ordonată a hainelor, aidoma unei Jete casnice şi educate după principiile cele mai

sănătoase. Însă mişcările ei sunt în aşa fel calculate pentru ca tu să-i poţi studia dimensiunile şi să simţi în ceafă lovitura poftei. E frumoasă şi stârneşte. Ţi-o spune unul ca mine. În pofida complexelor pe care le cunoşti, şi dacă aş fi fost sigur că n-aş da bir cu fugiţii la momentul adevărului, ţi-aş fi furat-o chiar în clipa asta! Dar nu pot, ştii prea bine. Acum câteva zile am încercat să mă apropii de una. La fel de frumoasă ca asta, numai că blondă, dar vocea regelui Olaf mi-a strigat din adâncul veacurilor: „Ce vrei să faci smintitule. Nu vezi că-i maică-ta?" Şi a trebuit să mă retrag. Almanzora. Te implor, nu te preface! E imposibil ca farmecele acelea să nu te tulbure. Nici cel mai sfânt dintre cei sfinţi n-ar putea să reziste cum rezişti tu. Fără să clipeşti, dar şi fără ca pulsul să-ţi crească, fără niciuna dintre modificările organice prin care se manifestă excitaţia. Să fie oare rezultatul analizei intense căreia i s-a dedicat mintea ta? Acum afli şi tu ce-i prosteşte pe bărbaţi, afli şi cântăreşti şi te întrebi cum de pot exista inşi care se dedau plăcerilor cărnii, cum trebuie să fie o sensibilitate care răspunde cu entuziasm la stimuli atât de urâţi. Pentru că sunt urâţi, Almanzora, aici ai şi tu dreptate! O fi existând pe lume ceva mai grotesc decât sexul

femeilor? Şi uite cum şi-l arată asta, curva naibii! Şi ce timidă părea la început! Cât priveşte sânii, nu mai încape nicio îndoială: sunt o greşeală a naturii.

Almanzora. Fiule, tu chiar crezi că Dumnezeu îţi este recunoscător pentru efortul pe care-l faci? Oare nu-i un gest de trufie? Căci, deşi diavolul i-a dat Sfântului Anton nişte femei dezbrăcate nu atât de frumoase precum mulatra, cel puţin după părerea pictorilor, acesta a trebuit să se întrebuinţeze serios pentru a le putea face faţă, dat fiind că, împotriva voinţei lui, natura reacţiona, iar el trebuia să lupte cu ea. Dar tu ai acţionat deopotrivă ca ispititor şi ispitit, subiect şi obiect în acelaşi timp, fără ca diavolul să aibă vreun rol în chestia asta, aidoma unui atlet care-şi propune să depăşească propriul lui record, fără ca lucrul cu pricina să-i fie impas de antrenor, ba chiar împotriva voinţei acestuia. Fii atent acum! Face pişul ei mititel (oare ţi-o fi udat podeaua?) şi vrea să se dedice ablaţiunilor, însă ezită, pentru că nu are un bideu la dispoziţie. O face totuşi, măcar din mişcări, pentru că nu e în stare să încalce ordinele calculatorului. Şi cade! Cade cu picioarele în sus pentru că nu şi-a căutat un sprijin pentru spate! E un animăluţ fără pic de inteligenţă. Las pe mine, că o

ridic eu. Gata. Hai să vedem ce se întâmplă mai departe. Se şterge, bineînţeles, cu un prosopel inexistent... Toate aceste accesorii se află, ca o zestre, în cutia pe care nu ai adus-o, de-aia funcţia este incompletă! Şi acum? Se lasă să cadă pe pat, se întinde... Şi se pune pe gemut, Casto, cu vocea ei aspră şi înfocată, pe care n-am s-o uit niciodată. Conto, draga mea, nu-ţi face iluzii. Popa e imperturbabil, e făcut din fibră de sticlă şi nu i se scoală. Un înger între oameni, un spirit pur! Almanzora. N-ai obosit? Păpuşa e încă plină de energie. Trebuie să-i spui destul, ca păpuşarilor când repetă saltul mortal şi, nemulţumiţi, vor să-l facă din nou. Destul, Almanzora. Destul! Domnul de pe Sinai şi subsemnatul ştim foarte bine de ce eşti în stare. Cast ca un clapon. Termină odată cu asta. Almanzora. Urcă pe podium, hai.

Dar în acel moment... păpuşa, care va geme aluzii şi-şi va mişca trupul superb în toate direcţiile, se va opri deodată, se va aşeza pe pat, uşor crăcănată, iar expresia feţei i se va schimba cu totul. Din rugătoare, va deveni poruncitoare. Se va ridica în picioare şi va întinde braţele. Se va auzi un zgomot brusc şi un falus fastuos, cu accesoriile de rigoare, i

se va ivi între picioare, clipă în care părintele Almanzora va simţi mişcându-i-se ceva, ca o mănuşă. În măruntaie şi o transformare de proporţii se va petrece cu el. Pentru că va cădea în genunchi, cuprins de extazul adoraţiei, iar mâinile-i tremurătoare se vor înălţa către idol.

10 noiembrie

Sunt nevoit să recunosc, chiar dacă nu-mi convine, că a patra secvenţă profetică m-a lăsat perplex şi m-a împiedicat să lucrez în ultimele două zile. La început, am citit-o cu plăcere, şi m-a distrat farsa pe care i-a jucat-o don Justo Samaniego părintelui Almanzora, dar foarte curând mi-am dat seama că lucrurile se întorceau împotriva mea, pentru că, folosindu-mi personajul pentru a-şi îndeplini scopurile, mi-l distrusese sau, cel puţin, îl făcuse inutil pentru scopurile mele. Nimic nu era mai străin de intenţiile mele decât să-i atribui abatelui o nebănuită personalitate perversă de o asemenea natură, căci, deşi e adevărat că-l concepusem trufaş, tot atât de adevărat este şi că mi-l imaginasem pur şi nu aveam de gând să profit de informaţia iniţială – revelată de

arhiepiscop – cum că ceruse să-i fie zugrăvită mama într-o statuie a Fecioarei, chiar dacă aş înţelege că unui narator de o orientare diferită de a mea i-ar fi fost de ajuns o asemenea întâmplare pentru a construi un frumos şi, poate, complicat complex oedipian, care ar fi dus la o sublimare finală. Şi dacă nu m-am gândit să-mi îndrept povestea pe un asemenea drum. Deşi eram conştient de existenţa lui, asta s-a întâmplat mai degrabă pentru că mă săturasem de tema cu pricina, decât pentru oricare alt motiv. Intervenţia lui Samaniego mi s-a părut comparabilă cu acele cuiburi pe care copiii le pipăie când le găsesc cu pui înăuntru şi la care părinţii acestora din urmă nu se mai întorc. Numeam cuiburile de acest fel *mânărite*. Şi tocmai ăsta a fost cuvântul pe care l-am folosit când i-am spus prietenei mele din Leningrad că Samaniego îmi mânărise personajul. Ea a părut să se întristeze, fiindcă, în copilărie, fusesem crud cu păsările, dar am liniştit-o, asigurând-o că în viaţa mea nu fusesem în stare să ajung la vreun cuib. „Presupun, mi-a spus, că nu ai altă soluţie decât să rupi paginile secvenţei a patra”. „Ce rost ar avea?” „După ce aş face-o. Episodul cu păpuşa mi-ar rămâne în minte ca făcând parte, fatalmente, din personalitatea lui Almanzora”.

„Hai. Totuşi, să vedem lucrurile altfel. I n pictor pictează un tablou. Altul, dintr-o şcoală diferită, trasează acolo *nişte linii*, *nişte volume sau pune nişte culori* nepotrivite cu *modelul* pe care primul pictor şi-a propus să-l urmeze. Ca urmare, acesta elimină intervenţiile neavenite, pictând peste ele. În aşa fel încât să fie vizibile doar la o analiză cu raze X. Un lucru care nu-i trece prin cap niciunui privitor. Şi tu ai putea, după părerea mea, să rectifici paginile lui Samaniego – în caz că nu le vei rupe – mă refer mai ales la ultima dintre ele. Pur şi simplu elimini surpriza hermafroditismului şi închei povestea cu izbânda lui Almanzora asupra ispitei. Un nou sfânt Antonio”. „Problema e că Almanzora *al meu* ar fi adoptat o atitudine diferită faţă de păpuşă şi din acest motiv, rectificările pe care le-aş opera ar fi mai ample, pentru că personajul n-ar cumpăra acţiuni la firmă. Şi. Mai ales, n-ar provoca păpuşa. Cel mai bine ar fi. Deci, să-l fac să dispară din secvenţele profetice”. „Fă-o”. „Nu pot…” „De ce?” „Nu pot, atâta timp cât efectele acestor secvenţe mi-ar putea folosi la ceva. Almanzora constituie unul dintre firele narative. Presimt că va apărea în secvenţa următoare, pe care va trebui iarăşi s-o rectific şi, la sfârşit va fi ca şi cum secvenţele mi-ar

aparţine mie, nu lui Samaniego”. „Nu înţeleg acest scrupul”. S-au aşternut câteva clipe de tăcere, după care am spus: „E ca un furt. Samaniego mi-a furat personajul, şi ceea ce este încă şi mai rău, mi-ar putea fura şi altele. Mi-e frică de asta, de când am citit fragmentul acela”. „Există o formă de a-l împiedica s-o facă. Să fii tu acela care îşi imaginează destinul tuturor”. „Te gândeşti la Bernárdez?” „Da, şi la toţi ceilalţi, fiindcă s-ar putea folosi de toţi. Un lucru, pe de altă parte, normal, pentru că în Villasanta nu există alte personaje decât ale tale”. „Ar fi putut să-şi orienteze povestea în altă direcţie. Mi-ar fi plăcut mai mult să citesc o istorie cu personaje colective, vikingii împotriva localnicilor”. „Se pare că o asemenea idee nu intră în vederile lui Samaniego. Şi, apropo, nu ai spus nimic despre Dina*mită. Şi pe* el ţi l-a furat”. „Da, dar i-a respectat personalitatea. Într-o situaţie ca aceea. Dina*mită s-a*r fi purtat tocmai aşa. Discursul rostit de el în faţa muncitorilor nu mă încurcă deloc”. „Atunci cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut e să te pui pe scris. Te-ai gândit la ceva?” „Da. La sfârşitul istoriei lui Bernárdez”. „Povesteşte-mi”.

Naraţiune (VI)

Am început să vorbesc plin de entuziasm, ca şi cum, vorbind, aş fi recuperat ceea ce mi se furase sau, cel puţin, aş fi apărat de furt ceea ce-mi rămăsese. Nu a fost nevoie să caut firul pierdut al povestirii, pentru că a venit singur în întâmpinarea mea. Iar Lenocika îşi amintea pasajul la care ne oprisem. Mi-am imaginat o petrecere de despărţire a lui Pablo, la care s-au strâns toţi pasionaţii de şeptică, inclusiv arhiepiscopul. Puseseră toţi bani pentru a cumpăra carne, fructe de mare şi vin, iar Rosina pregătise o carne la cuptor care parfuma acea încăpere de piatră. La început, serviră langustele, udându-le cu vin de Rosal. Arhiepiscopul le atrăsese atenţia că participarea lui la ospăţ se va mărgini la o felie subţire de carne. În schimb, insistase să se servească la desert nişte cutii cu bomboane de ciocolată, pe care urma să le aducă el, ceea ce fusese acceptat fără tocmeală. Rosina scosese faţa de masă pentru zilele de sărbătoare, iar omul de la legătorie adusese nişte tacâmuri de oţel cromat, fiindcă în casa lui Ramiro nu existau decât tacâmurile necesare familiei, cu excepţia linguriţelor, care prisoseau. Îşi dăduseră întâlnire în crâşma lui Andrés, ca să sosească toţi odată, în afară de

Bernárdez însuşi, care trebuia să pregătească nişte lucruri înainte de călătorie. Pregătirile însemnau de fapt să petreacă toată după-amiaza cu părinţii lui, să asculte o dată în plus, din gura sublocotenentului ieşit la pensie, povestea debarcării la Alhucemas, împreună cu elogiile aduse inteligenţei şi curajului generalului Primo de Rivera, şi s-o privească pe mama lui care încropea la bucătărie o salată de nap cu ouă fierte. Se despărţi de ei aproape de ora nouă. Îşi bătu de câteva ori pe umăr tatăl, îşi sărută mama. Şi când ajunse la jumătatea scării, urcă din nou şi îi lăsă sublocotenentului un pachet de ţigări aproape neatins, sub pretext că la cina pe care urma s-o ia împreună cu prietenii vor prisosi ţigările. Mama lui îl rugă să nu întârzie prea mult, iar el îi spuse să nu-şi facă griji şi să se culce liniştită, că nu va face zgomot la întoarcere. I se strânse inima în clipa în care închise uşa şi, când ajunse în stradă, îşi şterse ochii cu dosul palmei. Juanucha îl aştepta în locul obişnuit. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni negri şi un pulover şi, pe deasupra, avea un sacou închis la culoare pe care şi-l scosese şi-l lăsase alături, împreună cu un rucsac mic. Pablo o întrebă ce avea înăuntru, şi ea îi răspunse că doar câteva lucruri indispensabile, precum

instrumente de croitorie, o pereche de schimburi şi câteva lucruşoare care nu-l priveau… Şi tu?” „Eu plec doar cu hainele de pe mine”. Se aşezară la o masă, ea ceru cafea, fiindcă mâncase deja, iar el. Limonada. Chiar dacă nu făcuseră un secret din faptul că ea urma să-l însoţească pe Pablo, nu fusese invitată la cină. Poate pentru că Rosina nu fusese de acord cu obiceiurile ei dinainte şi lăsase să se înţeleagă că nu pricepea cum un bărbat atât de bun la suflet precum Pablo se îndrăgostise de una ca ea, la care Ramiro îi răspunsese, probabil, că nimeni nu înţelegea cum funcţionau lucrurile acestea şi că ar fi mai bine să nu se amestece şi să-i lase să facă ce-or vrea. Pablo şi Juanucha se înţeleseseră să vorbească ea cu bonzo-ul şi prin urmare. Pablo o întrebă: „Ce ţi-a spus tatăl tău?” „M-a ascultat şi, la sfârşit, m-a întrebat dacă eram sigură pe mine. I-am răspuns că da şi atunci mi-a zis că fac bine ce fac şi că tovărăşia mea o să-ţi fie foarte folositoare de-a lungul călătoriei şi mai ales la sosirea la Paris şi în timpul în care vom sta acolo. Mi-a recomandat ca, atunci când vom avea vreme, să vedem dacă există în vreo biserică din Paris un altar al Sfântului Cristofor, în cazul în care vom hotărî să ne întoarcem, iar eu i-am spus că da, că imediat ce tu vei

evita moartea acelui domn.

nu ne va mai rămâne nimic de făcut acolo. Dacă ne hotărâm să ne întoarcem, a spus. Cel mai bine va fi să folosim acelaşi procedeu ca la plecare, căci el crede că Dintr-un motiv pe care nu-l poate pricepe, altarul acelui sfânt are o virtute specială când e vorba de voiaje dintr-o lume în alta. Şi mi-a mai zis că Dacă vei vrea să trimiţi vreo veste, s-o faci gândindu-te bine la ceea ce vei dori să comunici, pentru că el e sigur că ar primi-o. A folosit, de fapt, cuvântul mesaj". Atunci, Pablo tăcu o bucată de vreme, timp în care bău sorbituri mici de limonadă şi fumă o ţigară pe care i-o adusese Juanucha, şi apoi o întrebă dacă se gândise bine şi dacă era hotărâtă, iar ea se mărgini să-i zâmbească şi să-l apuce de mână. Şi cum se făcuse deja târziu, ieşiră din cârciumă, merseră prin ploaie până la Arcul lui Ramírez şi intrară în catedrală prin aceeaşi uşă ca întotdeauna. Pablo o conduse pe Juanucha până la altarul Sfântului Cristofor şi îi spuse să aştepte acolo cu răbdare până la sfârşitul cinei şi să nu-şi dea jos sacoul, deoarece, chiar dacă nu era frig, era multă umezeală. „Dacă-ţi îngheaţă mâinile poţi să te apropii de unul dintre felinarele acelea roşii şi să ţi le încălzeşti, dar să ai grijă să nu cazi în groapa

şantierului, că e destul de adâncă”. Juanucha îi spuse că e în regulă şi să nu-şi facă griji din pricina ei, iar Pablo se îndreptă spre turn, la intrarea căruia îl întâlni pe Manolito, care îi spuse că era aşteptat. Îl primiră cu urale şi continuară conversaţia, care avea ca subiect proiectatul congres al ateilor, al cărui proces de organizare era foarte înaintat. „Presupun că totul va fi ţinut în secret, le spuse arhiepiscopul, mai ales în ceea ce priveşte participarea mea”. „Nu vă faceţi griji, domnule arhiepiscop, că suntem toţi muţi ca mormântul şi nimeni nu bănuieşte nimic din ce are să se întâmple”. Atunci, Pablo zise că regreta cu adevărat că nu va putea fi prezent la eveniment, ceea ce i-ar fi plăcut foarte mult, fiindcă avea câteva idei personale despre tema cu pricina, chiar dacă nu le pusese încă în ordine, fiindcă, deşi pe de-o parte i se părea normal să nu existe Dumnezeu, pe de altă parte considera absurdă această stare de fapt şi teribil de nedreaptă, şi că lucrul care îl tulbura cel mai tare, de când îl ascultase pe bonzo. Era convingerea că istoria omului nu era decât o repetiţie monotonă care văduvea de orice grandoare „fiinţa şi existenţa lui pe pământ”. Pentru că făcea din el un fel de marionetă a Destinului. Totuşi, ceva înăuntrul lui cârtea împotriva

acestei convingeri, pentru că el crezuse mereu în ideea de libertate, şi că tocmai această credinţă îl îndemna să se opună Destinului şi să înfăptuiască un gest liber, să încerce să-l ajute pe om să-şi recupereze liberul arbitru. În caz că-l avusese vreodată, sau să i-l dăruiască, chiar dacă, pentru asta. Ar fi nevoit să se sacrifice. Discursul îi ieşi foarte expresiv, dar. În loc să-şi mănânce langustele, aşa cum făceau ceilalţi, le lăsă să se răcească, până când Rosina îi atrase atenţia că erau mai bune calde şi că ar face bine să le mănânce. În timp ce mâncau cu poftă carnea, arhiepiscopul, care-şi înfulecase iute feliuţa şi câţiva cartofiori, scoase o foaie de hârtie şi le citi un plan pe care îl schiţase cu privire la temele ce trebuiau abordate la congres, iar enumerarea celor patruzeci şi mai bine sau cincizeci de consecinţe ştiinţifice îi umplu pe toţi de uimire, pentru că nu-şi imaginaseră că simpla negare a lui Dumnezeu ar fi putut să provoace atâtea complicaţii. Se vede treaba că nu luaseră în considerare decât problema cosmologică şi cea morală. Astfel încât, atunci când arhiepiscopul luă cuvântul pentru a explica sumar conţinutul hârtiei, pe care îl propunea participanţilor la congres ca bază sau punct de plecare al posibilelor discuţii, *Dinamită*, care

îl ascultase fără să clipească, ba chiar fără să mănânce, trânti un pumn în masă şi exclamă: „Câte chestii ştie tipu’ ăsta. Să fiu al naibii!” la care Ramiro replica, proclamând condiţia lor de adevăraţi analfabeţi, cu atâtea gesturi de umilinţă şi de autodispreţ, încât Pablo trebui să ia din nou cuvântul pentru a apăra grandoarea oricărei inteligenţe ajunse la ateism prin eforturi proprii, după care intră într-o descriere lirică a universului pustiu, ce provocă nu doar aplauzele tuturor, ci şi o nouă intervenţie a Rosinei, pentru a-i atrage atenţia că, dac a vă lăsa cartofii să se răcească. Nu vor fi tot atât de gustoşi şi că Din moment ce se pregătea pentru o călătorie atât de lungă, ar fi mai bine pentru el să plece mâncat. În ultima parte a cinei, se făcură comentarii legate de politica zilei şi de o manifestare pregătită de forţele de dreapta, condusă de părintele Almanzora, la care urmau să participe cunoscuţi oratori din Madrid. „Dumneavoastră o să participaţi, domnule arhiepiscop?” întrebă omul de la legătorie, la care prelatul răspunse că nu. Că pe el nu-l invitau la asemenea sindrofii, fapt pentru care le era recunoscător, căci acestea obişnuiau să fie din cale-afară de plicticoase. „Asta nu mă surprinde, comentă

Rosina. Pentru că am auzit că popii nu vă iubesc”. „Aveţi dreptate, cel puţin în ceea ce priveşte majoritatea popilor”. „Şi-am mai auzit că vor să vă dea jos”. „Partea proastă e că nu reuşesc. Ce mult aş vrea eu să mă întorc în mănăstirea mea! Dar, după cum vedeţi, m-am băgat în încurcătura asta şi în ea o să rămân”.

Se apropia miezul nopţii şi Pablo îşi aduse aminte că Juanucha era singură şi că, probabil, îi era frig, şi spuse că era timpul să plece. Vrură să-l însoţească, dar el refuză, invocând motivul că Juanuchei nu i-ar plăcea, poate, să-i vadă pe toţi grămadă. Aşa că se despărţiră acolo, şi când veni rândul arhiepiscopului şi Pablo îi întinse mâna, prelatul îl întrebă dacă îi permite să-l binecuvânteze, iar Pablo îi răspunse că de ce nu, aşa că arhiepiscopul desenă o cruce în aer şi Pablo îi mulţumi şi plecă. Când ajunse la capătul scării şi trecu prin uşa deschisă ce dădea spre transept, Manolito, care stătea în acelaşi loc, îi spuse că, dacă avea de gând să traverseze catedrala, să aibă grijă cu templierii, care erau pe cale să sosească, fiindcă l-ar fi putut călca sub copitele cailor. Pablo îl ciupi uşor. „Să n-ai nicio grijă, că de vin caii, mă ascund până trec”. Şi îşi luară la revedere până a doua zi. Ceasul din turn

bătu ora douăsprezece fără un sfert şi sunetul străbătu catedrala şi o umplu, până când pieri. „Poate că Juanuchei îi e frică”, îşi zise şi grăbi pasul. O găsi ghemuită în colţul dintre altar şi perete, tremurând toată. O mângâie pe păr şi o întrebă dacă îi fusese frică. „Mi-a fost doar puţin frig”. Pablo se aşeză lângă ea fără a spune nimic. Ea îl întrebă: „Mai e mult?” „Doar câteva minute”. „Crezi c-o să murim?” „Cred că în aceste clipe începe o viaţă nouă pentru omenire”. „Dar pentru noi?” „Facem parte din omenire”. Se ridică şi pipăi podeaua cu piciorul. În faţa altarului, unde trebuia să se întindă, era un covor ros, dar mare. „Uite, o să ne culcăm deasupra şi o să ne acoperim cu el. E gros şi ne va ţine de cald”. Juanucha întrebă: „Acum?” „Da. Mai e doar puţin până la miezul nopţii”. O împinse uşor. Juanucha îngenunche, apoi se aşeză şi, în cele din urmă, se întinse. Pablo făcu acelaşi lucru şi, trecându-şi braţul peste trupul Juanuchei, trase de covor şi o acoperi. Făcu la fel şi cu cealaltă parte a covorului, dar nu se aşezară bine că îşi şi puse întrebarea dacă trebuiau să se culce cu capul spre răsărit sau spre apus şi îi explică Juanuchei în puţine cuvinte de ce nu era acelaşi lucru şi de ce, în cele din urmă, hotărâse să-şi aşeze capetele către răsărit.

Atunci, odată culcaţi şi acoperiţi, ea îl întrebă dacă îl putea lua de mână. „Cred că da. Da. De ce nu”.

Pentru moment, în catedrală nu se întâmplă nimic. Doar o lumânare oarecare se stinse şi făcu mult fum, un fum care urca, răsucindu-se, în întunericul ce înghiţea totul. Dar lucrul ăsta nu are nicio importanţă. Totuşi, fumul ajunse la nasul Sfântului Cristofor. Fu ca un semn. Sfântul îşi întinse gâtul şi privi cu atenţie trupurile lungite, rigide, ale lui Juanucha şi Pablo, însă mâinile înlănţuite, acoperite de covor, nu le putu vedea. Strigătele Sfântului îi anunţă pe colegii lui, care coborâră din altare şi se îndreptară către acea capelă neînsemnată unde nu se întâmplase niciodată nimic memorabil şi de unde se pusese chiar problema să fie retrasă efigia gigantului, o frescă destul de veche, chiar dacă fusese restaurată, din pricina faptului că se demonstrase că nu era un sfânt adevărat şi dovedit cu documente, ci un mit păgân. Totuşi, până când consiliul preoţesc avea să ia o hotărâre, şi asta nu părea să se întâmple prea (urând. Sfântul îşi păstra prerogativele, printre care se număra şi acela de a-i chema pe ceilalţi la adunare prin strigate. „Hei, veniţi să-i vedeţi pe ăştia!” Se simţiră chemaţi cei mai vechi şi mai populari, precum

Anton, Blas, Gonzalo şi Rosendo şi se lăsară mai mult rugaţi cei mai moderni şi mai fuduli, precum Genma, Bosco şi Oriol, care aveau capele nou-nouţe, unde se simţeau atât de comod încât le era lene să dea curs unei chemări fără vreun motiv mai important. În schimb, veniră marii monştri ai porticului, cu fălcile lor de mâncători de copii şi de personaje de jocuri mecanice, împreună cu cei patru profeţi mai importanţi, cu bărbile lor simetrice şi cu vorbele lor teribile, şi îngerii muzicanţi, şi femeile sfinte, şi arborele lui Ieseu. Cu toate frunzele sale, şi, bineînţeles, Solomon preaînţeleptul de pe arhivoltă, atât de înţelept încât nu puteai să nu-l priveşti, urmat de Regina din Saba, şi ea impunătoare în felul ei. Cei doi sosiră ţinându-se strâns de braţ, fără a-şi ascunde deloc iubirea. Mă rog, veni şi adultera cu capul de mort, şi soţul care o omorâse, şi amantul decapitat, şi regele David cu lăuta sa şi manuscrisul noilor sale poeme. În eventualitatea în care avea să găsească vreun editor: nişte reprezentanţi ai prelaţilor şi demnitarilor înmormântaţi acolo, cu mitră şi toiag, primii, şi o grămadă de pelerini din toate timpurile şi locurile, sosiţi în ultima mie de ani. Precum şi cei din mia ce va urma, liniştiţi, acum, şi tăcuţi, cu figurile lor

nevinovate de credincioşi, care ascultau de ordinele ghidului şi formau împreună cu toţi ceilalţi un cerc, în centrul căruia, cu aproximaţie, băteau inimile lui Pablo şi Juanucha. „Statuile pe care le vedeţi aici, dăltuite în granit din partea locului, de către un sculptor din secolul XX. Al cărui nume nu se cunoaşte sau a fost uitat, îi reprezintă pe Pablo şi Juana, care, în zorii erei tehnologice, când aceasta nu era mai mult decât o speranţă utopică, au plecat să civilizeze restul planetelor locuite şi au fost prinşi şi executaţi într-una dintre ele de gigantul Marat, care este figura aceea ieşită din comun pe care o puteţi vedea pictată pe perete, cu un copil pe umăr. Se pare că e copilul pe care Juana l-a născut în timpul călătoriei şi pe care tiranul Marat, sensibil la drăgălăşenia micuţului, pe nume Napoleon, l-a adoptat după moartea părinţilor lui şi l-a desemnat moştenitor. Însă Napoleon s-a răsculat împotriva lui şi l-a învins în faimoasa bătălie din constelaţia Lebedei şi s-a proclamat împărat al Lumilor Cunoscute, cărora le-a dat legi înţelepte, mai ales Codul Civil, după care încă se mai conduce universul. Bătrân fiind, s-a retras în acest oraş şi a poruncit să se construiască edificiul de faţă şi să fie înmormântate aici oasele părinţilor lui”. Aceste

cuvinte fură rostite de ghid în limba franceză, înainte de-a fi înlocuit de altul, îmbrăcat exact la fel, care spuse acelaşi lucru în engleză. La fel se întâmplă şi cu germana, cu turca şi cu multe alte limbi apărute în următorul mileniu, al căror nume nu-l mai ştie nimeni. După care, toată lumea plecă, iar catedrala, pustie din nou, trebui să mai aştepte câteva minute pentru a asculta bătăile de clopot ce vesteau ora douăsprezece.

Participanţii la cină râmaseră în tăcere o bună bucată de timp, iar primul care vorbi fu *Dinamită*, ca să spună că Pablo uitase să-şi mănânce bomboana de ciocolată şi că de la ultima lui cină lipsise desertul. „Ceva dulce i-ar fi prins bine pe drum, adăugă, chiar dacă o are deja cu el pe Juanucha”. Arhiepiscopul se încruntă, dar nu spuse nimic. Iar omul de la legătorie interveni: „Dumneavoastră vă bateţi joc, dar eu sunt îngrijorat”. „Vă temeţi că Pablo ar putea muri în timpul călătoriei?” „Eu mă tem de ce va face mâine, când s-o trezi în catedrală. Nu pricepeţi? Se va simţi ridicol”. „Dar dumneavoastră nu credeţi…?” „Nu. Nu cred deloc. Mi-am petrecut ultimele ceasuri învârtind chestiunea asta pe toate părţile, în timp ce dumneavoastră vorbeaţi. Nu-i o nebunie ceea ce încearcă Pablo să facă. E o prostie”. „Domnule, îi

spuse croitorul, nu fii atât de sever”. „E o prostie din partea unui om inteligent pe care-l preţuiesc, pentru că e şi un om bun. Dar, de data asta, a depăşit limitele bunului-simţ”. Dina*mită pus*e mâna pe faţa de masă, energic. „Există pe lume lucruri ciudate, Salustiano. Am citit mult despre locurile acelea din America, unde se pare că aterizau fiinţe de pe alte planete. Cine poate şti?” „Mie, totul mi se pare o tâmpenie”. „Atunci”, interveni croitorul, „nu crezi în povestea bonzo-ului?” „În asta cred, dar bonzo-ul n-a spus că s-ar putea trece dintr-o lume în alta, altfel decât în felul în care a călătorit el, ca trup astral”. „Poate că astfel călătoreşte şi Pablo”. „Dacă-i aşa, atunci face drumul degeaba, pentru că în calitate de trup astral nu va putea să împiedice moartea lui Marat. Trupul astral e numai spirit”. Atunci, Rosina. Care trebăluia de colo-colo, interveni în discuţie... Domniile voastre vorbiţi multe de una, de alta, dar nimănui nu-i trece prin cap că ăia doi vor muri de frig. De ce nu le duceţi o pătură?” Ramiro recunoscu că soţia lui avea dreptate şi îi spuse să aducă una, suficient de groasă, că le-o va duce el, dar când se ridică să plece, omul de la legătorie îi spuse că va merge şi el, şi plecară amândoi cu pătura, în căutarea altarului Sfântului Cristofor. Pe

scări se întâlniră cu Manolito care urca. „Ce? Au fost templieri azi?” „Da, domnule, ca întotdeauna”. „Dar rugul?” „încă n-a fost niciun rug. Dar va fi. Am citit despre asta”. El urcă, iar ei coborâră. În catedrală mirosea a umezeală şi a cal. Merseră în linişte, pe lângă bariera şantierului. Ramiro arătă spre strălucirea unei lămpi. „Acolo e”. Se apropiară. Pe jos se vedea un corp întunecat. „Bernárdez, hei, Bernárdez, ţi-am adus o pătură!” Bernárdez nu răspunse. Ramiro, apropiindu-se mai mult, repetă cele spuse. „Aici nu-i nimic”, spuse omul de la legătorie. „Ce spui?” „Nu. Nu e nimeni. Nu-i decât un covor adunat”. Se priviră în penumbră. „Tu crezi că…?” „Eu, nu. Dar tu?” „Nici eu”. „Atunci?” „Păi. E clar că au plecat”. Croitorul se scărpină în cap şi lăsă pătura pe altar. „Eu nu-l cred pe Bernárdez capabil să…” Omul de la legătorie întinse braţul pentru a vedea cât e ceasul. „E douăsprezece şi douăzeci şi cinci. E clar. Cum miezul nopţii a trecut fără să se fi întâmplat nimic, şi-a dat seama că e ridicol şi a plecat”. „Să plece unde?” „Habar n-am! Fiecare la casa lui. E lucrul cel mai logic”. „Lucrul cel mai logic…” Croitorul luă pătura.

„Hai să mergem”. Ajunseseră cam pe la

jumătatea navei, mergând unul în spatele celuilalt, când croitorul spuse: „Să nu spui nimic, cât timp e arhiepiscopul de faţă”. „Bine”. „Chestia e că… mie mi se pare că arhiepiscopul aştepta un miracol. Ai văzut cu câtă seriozitate l-a binecuvântat?” „Da”. Însă când au ajuns, episcopul deja plecase.

Până aici ajunsese şi povestirea mea. Lenocika mă ascultase fără să mă întrerupă şi, la sfârşit, m-a întrebat dacă asta era tot. „Deocamdată, da”. „Mi se pare ceva incomplet. Istoria are nevoie de o rezolvare. În plus, dacă destinul lui Bernárdez nu ajunge la un capăt, atunci don Justo Samaniego sau Atotputernicul ar putea să se folosească de el, în caz că le trece prin cap sau au chef”. „Destinul lui Bernárdez e proiectat deja. În dimineaţa următoare, în ziua următoare, nici el, nici Juanucha nu-şi fac apariţia. Nu s-au întors acasă şi n-au fost găsiţi în tot oraşul. Şi zilele trec, şi nimeni nu-i mai vede. Atunci se conving de faptul că Ruşinat de eşecul lui. Bernárdez plecase la Madrid şi o luase cu el pe Juanucha. Asta este versiunea pe care le-o povestesc părinţilor lui. Alarmaţi din pricina dispariţiei fiului şi înfricoşaţi ca nu cumva acesta să fi ajuns din nou la închisoare. Unii, răuvoitori, sunt încredinţaţi că totul n-a fost decât un pretext pentru a

fugi cu Juanucha într-un loc unde să nu-i cunoască nimeni, din pricina reputaţiei acesteia". „Şi dacă s-a întâmplat tocmai asta?" „0, habar n-am! Nu ştiu dacă au călătorit până la Revoluţia Franceză sau doar până într-un loc mai apropiat de Villasanta! Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este că, de faţă cu arhiepiscopul, lumea se preface a crede, într-adevăr, că ei se află la Paris, încercând să schimbe cursul istoriei". „Şi dacă sunt acolo?" „E o altă posibilitate, pe care n-o ignor". „Dar această posibilitate cere o încheiere, o certitudine". „E prevăzută deja". La câtva timp după aceea, bonzo-ul trimite după omul de la legătorie şi după altcineva dintre discipolii lui şi le spune că a primit un mesaj de la Pablo. Că, aflându-se într-o stare asemănătoare extazului, a auzit vocea lui Pablo foarte clar. Omul de la legătorie l-a întrebat dacă ştia ceva despre misiunea lui Pablo, la care bonzo-ul i-a răspuns foarte trist că da, că acesta îi vorbise din închisoare, unde îşi aştepta moartea. Ajunsese prea târziu. Marat murise cu o oră în urmă. Iar pe el l-au arestat ca suspect, l-au judecat şi apoi l-au condamnat la ghilotină. Că, într-una din dimineţile acelea, aveau să vină după el şi să-l ducă. Împreună cu alţii, în căruţa fatală. Până atunci, era nevoit să aştepte în subsolul

boltit al unui edificiu numit *La Conciègerie.* Erau acolo şi bărbaţi, şi femei. Unii dintre ei aveau, uneori, crize de spaimă, strigau şi se lăsau cuprinşi de disperare, dar cei mai mulţi ştiau să aştepte moartea cu seninătate, iar el. Pablo, era unul dintre aceştia. Întâlnise printre arestaţi un bărbat matur care aparţinea ordinului rozacrucian. După cum îi spusese bonzo-ului, şi care cunoştea adevărul despre univers, mai mult sau puţin ca bonzo-ul. Bărbatul acela i-a confirmat că viaţa se repeta inexorabil în toate universurile, şi că acelaşi om. Adică el, Pablo, trecea dintr-unul în altul pentru a schimba mersul istoriei, şi ajungea prea târziu, şi murea ghilotinat. Astfel încât situaţia era fără soluţie. El, Pablo, urma să moară, pentru că acesta era destinul lui. Şi va muri de fiecare dată când istoria se va repeta. Trimisese salutări prietenilor. „Dar Juanucha?" a întrebat omul de la legătorie. „Juanucha a avut mai mult noroc. Cum au văzut-o îmbrăcată în pantaloni, au considerat că era femeie venită din viitor şi cred că acum o învaţă franceza, ca să le poată explica femeilor din nu ştiu ce club cum va fi lumea. Are grijă de Pablo, îi duce de mâncare la închisoare şi vrea să moară împreună cu el, dar cred că nu vor s-o lase". „Acum, chiar că nu

mai începe nicio îndoială că acest final te apără de orice furt sau mistificare, a spus Lenocika, şi că, parţial, ai dezvoltat povestea lui Pablo într-un chip foarte logic". „De spui parţial?" „Pentru că nu trebuie să uiţi că, la un moment dat. A deturnat-o Atotputernicul". „Da, dar cred că am refăcut-o". „Există un lucru pe care nu l-ai povestit încă. Mesajul bonzo-ului îi convinge pe sceptici?" „O, nu.

deloc! Ei cred că bonzo-ul a minţit din milă, pentru a justifica absenţa lui Juanucha şi a lui Pablo. Totuşi, îi transmit mesajul şi arhiepiscopului, care ascultă surâzând toată povestea, după care spune că ştia el că acela n-avea să fie decât un miracol inutil". „Arhiepiscopul nu poate să spună aşa ceva", mi-a replicat Lenocika, cu energie şi ridicând capul. Am întrebat-o de ce. „Pentru că arhiepiscopul crede în miracole, cel puţin în unele dintre ele, şi ştie că nu sunt inutile. În afară de asta, arhiepiscopul trebuie să fie de acord cu sacrificiul lui Pablo, dacă nu în ceea ce priveşte rezultatele, măcar în ceea ce priveşte intenţia" „Da, dar arhiepiscopul nu poate să creadă în repetarea lumilor. Asta se opune tocmai esenţei credinţei sale". „Atunci, e nevoie să-l prezinţi cum trăieşte această contradicţie". „Ai dreptate, ca

întotdeauna. Însă n-o pot face acuma, pentru că nu m-am gândit încă la asta”.

11 noiembrie

Adevărul este că, odată ajuns la acest punct, nu mai am material cu care să lucrez. Remarca de la sfârşitul notiţei de ieri, „nu m-am gândit încă la asta”, e valabilă în continuare. Nu m-am gândit până acum la congresul ateilor, care nu va fi lucru uşor, tocmai din pricina prezenţei arhiepiscopului şi pentru că mi s-a năzărit să-l fac să prezinte o „schemă” a temelor propuse spre dezbatere. Ar fi trebuit să cunosc toată teologia pe care o ştie arhiepiscopul, ca să-mi imaginez chestiunea asta cum trebuie, ca să fie vorba într-adevăr de rezumatul tuturor chestiunilor presupuse de ateism. Dar eu nu făcusem decât să proiectez o scenă ca de teatru de păpuşi, cu adaosuri jalnice, în caz că reuşeam să-l introduc acolo pe don Bernardino Bendaña! Poate că nu-mi rămâne altă soluţie decât să elimin din text prezentarea schemei cu pricina, poate că voi fi nevoit să limitez activitatea arhiepiscopului la rolul prevăzut iniţial şi anume acela de moderator ironic al congresului. Până atunci…

Oare ce pot face până atunci? Conversaţiile cu Lenocika se învârt în jurul celor scrise. Ea nu face decât să recitească totul, să se lege de detalii, să mă oblige să ţin seama de ele, să le modific. Cât de minuţios e talentul ei, cât de isteaţă este! Se vede că profesorii ei au fost conştiincioşi şi că au învăţat-o cum trebuie să analizezi o pagină, până când pătrunzi în intimitatea ei, până când îi scoţi maţele afară dacă vrei, dar totul făcut în mod raţional. Dacă eu aş fi primit o asemenea educaţie, m-aş fi dedicat criticii literare şi aş fi lăsat pe seama altora încurcăturile creaţiei. Dar n-am avut norocul ăsta. Mi-au lipsit maeştri, am căutat adevărul de unul singur, fără a avea la îndemână nici măcar o tehnică elementară. Dacă am izbutit ceva vreodată, asta s-a întâmplat pentru că a vrut bunul Dumnezeu. Dar să mă ia naiba, dacă nu mi-ar fi plăcut să fiu ca ea! în afară de asta, rămâi uimit când constaţi precizia conceptelor pe care le foloseşte Lenocika. O precizie de care eu nu sunt în stare! Nu fac decât să-i traduc cuvintele în limbajul meu, pierzându-le precizia şi vulgarizându-le. Recunosc că, uneori, n-o înţeleg şi ea observă acest lucru, deşi se preface că nu. Gând vorbeşte. Parc-aş fi discipolul ei.

Mi-a semnalat, de exemplu, alt fir narativ rămas în suspensie. Altul din drumurile mele întrerupte. „Ai spus la un moment dat (şi când spune «la un moment dat», indică imediat pagina şi rândul) că ar fi bine să adaugi un capitol mai vechi, pentru ca relaţiile dintre Balbina şi Marcelo, precum şi caracterele lor (nici chestia cu caracterele n-o spusesem eu. Însă aveam nevoie de precizarea asta), să apară mai clar, şi că paginile respective le ai deja scrise”. Bineînţeles că da! Aceste pagini şi multe altele, aproape toată povestea Balbinei şi a lui Marcelo, deşi cu întreruperi şi fără niciun mort. Vechiul meu subiect, eşuat din exces de materiale, romanul acela de o lungime incalculabilă, din care ieşise deja un altul şi ar fi putut să mai iasă încă trei. Am căutat prin vechile dosare fără număr. Când ajunsesem să cred că pierdusem romanul cu pricina, am dat de el, în sfârşit. „iată-l”. „Vrei să mi-l citeşti?” Un capitol, doar un capitol, primul în care apare Balbina, poate al doilea în care se vorbeşte despre Marcelo, care pe atunci se chema Marcelino, iar Marcelo îi spunea uneori ea. Numai ea, ca şi cum ar fi folosit un nume privat şi tainic. Acţiunea începe la universitate. Balbina asistă la orele lui don Martin, un profesor tânăr şi foarte atrăgător.

S-a aşezat lângă Amalia, care nu ştim încă cine este…

„Don Martin încetă să se mai sprijine pe masă şi începu să se plimbe. Vorbea calm, cu precizie fonetică. Dădea cuvintelor din limbi străine tonul şi accentul potrivite, şi din când în când, le repeta şi le silabisea. Avea o voce de bariton şi ştia s-o moduleze. Lecţiile lui le produceau studenţilor o adâncă impresie muzicală. Acum avea ambele mâini băgate în buzunarele pantalonilor şi mergea puţin înclinat. Uneori, se oprea într-un capăt al sălii, lângă uşă, sub un bec. Scotea din buzunar mâna stângă, o ridica, o mişca prin aer şi toate privirile o urmăreau. Lumina becului proiecta mişcările pe peretele văruit, lungind umbrele degetelor. «Renunţ la o expunere mai amplă, pentru că prin cele spuse cred că v-am prezentat suficient epoca în care Marx s-a născut şi a trăit, acel romantism care se vede în gusturile lui literare, atât de rafinate, în pofida pasiunii lui pentru romanele căpitanului Maynard. Data viitoare vă voi expune, tot schematic, liniile esenţiale ale culturii epocii aceleia, şi, cu permisul autorităţilor, mă voi opri asupra dialecticii hegeliene, fără de care marxismul nu poate fi înţeles. A-l pomeni pe Hegel în această universitate e ca şi cum l-ai pomeni pe Satana, dar numele Satanei

trebuie pronunţat, şi descris, şi analizat în multiplele sale metamorfoze, fiindcă este, deopotrivă, ştiinţa şi cultura, tehnica şi arta, adică toate acele entităţi abstracte pe care dumneavoastră veniţi să le studiaţi aici. Le recomand celor slabi de înger să nu asiste la acest curs fără exorcismele şi binecuvântările necesare. Contactul cu diavolul este periculos.» îşi plimbă privirea prin amfiteatru. Unii studenţi zâmbeau, iar alţii îşi plecau capetele. Don. Martin îşi ţinea ochelarii în mână, la înălţimea pieptului. Privirea lui străbătu băncile, studie figurile şi se opri ceva mai mult când ajunse la Balbina. «Pe săptămâna viitoare. Vă rog să fiţi punctuali.» îşi puse ochelarii, îşi luă mapa şi ieşi. «Aş fi în stare să-mi pierd minţile din cauza lui», spuse Balbina, cu voce languroasă. Gravă, iar Elvira îi replică: «I-ai făcut deja propuneri?» Balbina îşi strânse cărţile şi caietele împrăştiate pe bancă. «Martin n-a împlinit încă douăzeci şi cinci de ani, iar eu am deja douăzeci şi şapte şi, în plus, mă numesc Balbina. Bal-bi-na! silabisi. Ţi-l imaginezi tu pe un bărbat chipeş şi inteligent spunându-mi: Balbina, te iubesc?» Amalia izbucni în râs. «Cred că exagerezi. Balbina şi Martin. Nu sună rău. Mai bine Martin şi Balbina. Ca Romeo şi Julieta.» Ieşiră. Curţile

interioare, umede, se umpleau de rumoare, iar prin uşă pătrundea un vânt îngheţat. Amalia îşi sufla în mâini, prin deschizăturile mănuşilor. Se plânse din cauza frigului. «Vrei să bem o cafea?» «Şi cum rămâne cu ora de logică?» I n student grăbit o împinse pe Balbina. «Înţelege şi tu că, după ce l-am ascultat pe Martin, nu mai putem merge acum la ora cretinului ăluia.» începuse iarăşi să plouă. Balbina îşi deschise umbrela şi o luă de braţ pe Amalia. «Nu te superi dacă-ţi cer să mergi cu mine, nu-i aşa?» «De ce vrei să merg cu tine?» «Nu sunt bine văzută de prietenele mamei mele, mai ales de când vin la universitate.» «Pentru lumea asta, eu nu exist.» «0 să exişti din momentul în care ne vor vedea împreună.» «îmi era bine până acum, fără să cunosc asemenea persoane.»

Savoy-ul era aproape gol. Într-un colţ, un student lua notiţe dintr-o carte. Îşi ridică ochii, le privi şi continuă să lucreze. «El vine pe aici.» «De-asta m-ai adus?» «Bineînţeles.» Se aşezară. Amalia ceru o cafea. Balbina, un coniac dublu. «De ce nu-mi spui nimic despre unchiul meu?» «Despre unchiul tău?» «Da. Don Bernardino.» Amalia se înroşi şi mâinile ei începură să se joace stângaci cu poşeta. «Nu ştiam că eşti nepoata lui.» «Şi acum, te superi dacă sunt?»

«Depinde…» «Atunci, nu ştiai cine sunt?» «Pur şi simplu o fată de la Facultatea de Litere şi Filosofie. Mai bogată decât mine, pentru că se îmbracă mai bine, şi care, prin urmare, studiază dintr-un hobby. Eu o fac din nevoie. Sunt învăţătoare şi vreau să ajung profesoară universitară şi să plec departe de aici…» «Numele meu nu ţi-a dat de bănuit?» «Nu.» «Leonezul nu-ţi spune nimic?» Pe Amalia o umflă râsul şi păru mai sigură pe ea. Îşi lăsă mâna pe masă. «De ce râzi?» «Pentru că acum înţeleg. Eşti fiica lui don Fernardo.» «Şi asta te face să râzi?» «Păi, tu nu ştii ce chestii spune don Bernardino despre tatăl tău!» «îmi imaginez.» «Iartă-mă. Dar chiar în dimineaţa asta l-am auzit vorbind despre asta. Am fost să-i duc nişte lucruri mamei mele. Înainte de a merge la şcoală, şi m-am trezit în mijlocul unui scandal în care erau prinşi toţi vecinii. Unei femei care locuieşte acolo îi lipsea o găină şi o învinuia pe mama că i-ar fi furat-o, ca să i-o dea lui don Bernardino.» «Era adevărat?» «Nu ştiu. Dar te pot asigura că, dacă o găină intră în curte, nu mai iese de acolo. O găină, un iepure sau altceva. Până şi pisicile păţesc la fel. Scandaluri precum cel de azi dimineaţă am văzut multe.» «Tu nu locuieşti cu mama ta, nu-i aşa?» «De doi ani mă

descurc singură.» «Şi don Bernardino ce spunea?» «N-a ieşit de la el din cameră. Când am fost să-l salut, mi-a cerut douăzeci şi cinci de pesete şi mi-a spus că venise clipa să vândă crucifixul. Că nu mai suporta, că tatăl tău e un stricat şi un mizerabil, şi că, deşi îl durea inima, se vedea nevoit să se despartă de singurul obiect valoros care-i mai rămăsese.» Balbina luă o sorbitură de coniac şi-şi trecu limba peste buze. «Când o să afle tata, o să aibă un şoc. Dac-aş putea să-i cumpăr crucifixul unchiului meu, aş face-o. Dar, în casă. Stăpânul banilor e bunicul şi lui nu-i pasă de Cristul lui Bendaña nici cât negru sub unghie.» «Nu-i spune nimic lui taică-tău.» «Dimpotrivă, o să-i spun imediat ce ajunge acasă, îmi place să-l văd suferind pe tata.» Amalia o privi lung. Puse zahăr în cafea şi îl amestecă încet, cu calm. «Nu te înţelegi bine cu el?» «Unchiul meu are dreptate în tot ce spune despre tata. Am o vârstă care-mi permite să-l judec şi sunt de acord cu don Bernardino.» Amalia surâse trist. «Pe părinţi nu-i bine să-i judeci. La urmă, tu eşti cea care suferă, înţelegi de ce vorbesc aşa.» Balbina nu părea c-o ascultă. Scotea o ţigară dintr-o tabacheră de argint. «Fumezi?» «Nu, mulţumesc. E un lux pe care nu mi-l pot permite.» Bricheta Balbinei era din aur, cu

pietre încrustate. Trăgea des din ţigară şi înghiţea fumul. Uneori, scotea o trâmbă de fum pe nări. Amalia îşi bău cafeaua. «Presupun – spuse Balbina – că de acum înainte vei continua să-mi fii prietenă. Şi să treci câteodată şi pe la mine pe-acasă.» «N-o să le placă alor tăi.» «Nu obişnuiesc să ţin cont de părerea lor când îmi aleg prietenii.» «Dar poate că nici ei nu vor ţine cont de părerea ta. Când o vor da afară pe o prietenă de-a ta care nu le place.» «N-ar îndrăzni.» Tocmai intra un grup de studenţi. Balbina părea să fie interesată, pentru moment, de gravurile de pe tabacheră. Studenţii se apropiară de tejgheaua barului. Priveau spre masa unde se aşezaseră Amalia şi Balbina. Vorbeau între ei. Apoi, încetară să le privească. «Vrei să-mi povesteşti şi mie cum o duci?» întrebă Balbina. «De ce te interesează?» «Poate că vreau să devin şi eu independentă şi mă interesează să ştiu...» «Stau într-o cameră închiriată pentru care plătesc cincizeci de pesete şi mănânc într-o tavernă de pe Calle de los Franceses. Cam o sută cincizeci de pesete pe lună. Se mănâncă bine.» «Cât câştigi?» «La şcoală, două sute cincizeci de pesete. Dar mai dau şi câteva meditaţii. În unele luni, reuşesc să scot cam cinci sute.» «Şi mamei tale nu-i dai nimic.» «0 sută de

pesete, fie că plouă, fie că ninge. Nicio pesetă în plus, pentru că foloseşte banii ca să-i dea de mâncare unchiului tău.» «Atunci, ea şi bunica ta, din ce trăiesc?» «Asta nu ştie nimeni. Presupun că, aşa cum fură găini, fură şi alte lucruri. Uneori, mama merge prin sate, cumpără ouă. Verdeţuri şi apoi vine să le vândă la piaţă. Obişnuieşte să facă asta la început de lună, când îi dau eu banii. Alteori, probabil că vând câte ceva din casă.» «În casă n-a mai rămas decât crucifixul, după câte spune tata.» «întotdeauna se mai găseşte câte-o vechitură prin pod.» Balbina, cu ochii întredeschişi, privea către capătul întunecat al cafenelei, unde se afla scena pentru spectacolul de varietăţi. «Te invidiez.» «De ce?» «Eşti liberă şi poţi să faci din viaţa ta ce ai chef. Eu, în schimb...» «Nu ai destul curaj?» «Mi-e frică. Aici n-aş putea s-o fac. Apoi, în altă parte...» închise ochii şi surâse cu tristeţe. «Ai auzit vreodată vorbindu-se de fratele meu?» «Nu.» «E la închisoare.» Amalia se tulbură. «Cum e posibil? De ce?» «Foarte puţină lume ştie. Iar cei care ştiu se prefac că nu ştiu, pentru că sunt de acord cu asta. Pentru cei de aici, chiar şi pentru unchiul Bernardino, fratele meu e o pramatie, un neruşinat care are impresia că banii bunicului îi

permit să facă tot ce-i trece prin cap. Pentru mine, care-l cunosc bine, nu-i decât o persoană onorabilă, care se ruşinează de familia lui. A vrut să-şi câştige independenţa şi a sfârşit prost. E închis la Barcelona. Bunicul meu a făcut în aşa fel încât să-l implice într-o înşelăciune, ca să scape de el. Asta nu se ştie cu certitudine, dar eu sunt sigură că aşa s-a întâmplat.» Amalia scoase din poşetă o batistă şi îşi şterse nasul. «De ce-mi povesteşti toate astea?» «Ca să ştii că peste tot există rufe murdare ascunse şi ca să nu te fereşti să-mi fii prietenă. O să-ţi povestesc şi alte lucruri. Pentru că şi despre familia din partea Leonezului sunt destule de spus. Se bănuieşte că neamul Cubero a făcut rost de primii bani în urma unui asasinat. Nu te speria! E o istorie de acum o sută de ani, din León, şi aici n-o cunoaşte nimeni. Fratele meu o cunoştea. A făcut cercetări, la fel ca în alte dăţi, ca atunci când a aflat cum se purta bunicul cu angajaţii lui. Fratele meu a făcut rost de documentele de la proces şi le-a citit. Habar n-am cum a reuşit, nici în ce arhivă le-o fi găsit, nici pe cine o fi mituit, dar, odată, după o lungă călătorie, mi-a povestit toată tărăşenia. Şi cred că i-a povestit-o şi bunicului. S-a întâmplat în Vinerea Mare. Stră-străbunicii mei erau servitorii unei doamne

bogate şi au sufocat-o în pat, folosindu-se de zgomotul procesiunilor. N-au reuşit să găsească probe împotriva lor şi au fost lăsaţi liberi. Dar cum nimeni nu mai vorbea cu ei, cum toată lumea se temea de ei. Au emigrat în Villasanta. Aici au înfiinţat primul magazin de coloniale Cubero. Asasinul acela a fost fondatorul dinastiei, primul care s-a îmbogăţit, într-un chip sordid, trăind în mizerie. Şi-a trimis fiul la studii şi acesta a extins afacerea până în La Coruña, Vigo şi Lugo. Când străbunicul meu încă mai trăia. Colonialele Cubero ajunseseră deja până în León şi Palencia. El le-a dat ultimul imbold, a înfiinţat banca şi a investit bani şi în alt fel de afaceri. Astăzi, bunicul manevrează toţi banii din Villasanta, chiar şi rentele mitrei. În materie de popi. Bunicul e mai tare decât arhiepiscopul.» «Dar lumea ştie lucrul acesta? Don Bernardino ştie?» Balbina luă o mână a Amaliei în mâinile ei. «Nu te-ai întrebat niciodată de ce sunt necăsătorită?» «Nu te cunosc decât de opt zile!» «La douăzeci de ani eram o fată atrăgătoare. Drăguţă, înţelegi? foarte drăguţă. Nu aveam în jurul ochilor ridurile de acum şi cântăream mai puţin cu şase kilograme. Teoretic, eram destinată unei partide minunate. Imaginează-ţi! Jumătate din milioanele lui

don Balbino aveau să fie ale mele. Şi nimeni nu ştie cât înseamnă jumătate din milioanele lui don Balbino. M-au trimis în Elveţia. În Germania, în Anglia. La şcolile cele mai scumpe din Europa… Îi cunosc pe toţi. De fiecare dată când deschid o revistă străină, găsesc în ea fotografia vreunei colege de şcoală. Tot teoretic, ar fi trebuit să mă mărit imediat ce m-am întors în Spania, şi să fiu prezentată în societate. Pentru că pe mine m-au prezentat în societate, ştii? Printr-o mare petrecere, când toată lumea mă întreba dacă aceea era seara cea mai fericită din viaţa mea şi când m-am plictisit teribil.» «Niciodată n-am asistat la o mare petrecere, nici măcar de departe.» «Şi nu ţi-ar plăcea?» «Am învăţat să nu-mi doresc ceea ce n-aş putea obţine niciodată.» «Nici măcar un soţ?» «Aşa ceva sper să am.» începuse o partidă de domino şi jucătorii loveau în masă cu fisele şi vociferau, lin student singuratic asculta lângă gramofon melodii zgomotoase. Cel care studia într-un colţ îşi aduna caietele şi se pregătea să plece. Balbina spuse: «Trebuie să plecăm de aici. Nu suport scandalul ăsta.» «Mie mi-e totuna. Sunt obişnuită cu zgomotul. Dac-ai fi nevoită să stăpâneşti prin strigăte şaizeci de fetiţe între opt şi zece ani…! Şi dac-ar fi vorba doar de

zgomot! Nici nu-ţi poţi închipui cum miros îngeraşii ăştia!»

Balbina se ridică şi, brusc, se aşează din nou. «Hai să mai aşteptăm puţin», spuse. Privea afară, pe una dintre ferestre. Arătă spre un bărbat care, cu spatele la cafenea, vorbea cu altul. Un bărbat înalt, cu spatele lat, cu palton gri şi pălărie neagră. «Îl cunoşti pe ăla?» «Cel cu impermeabil?» «Nu. Cel cu palton.» «L-am văzut pe aici de câteva ori. E orb, nu-i aşa?» Balbina nu răspunse. Orbul îi întinse mâna celui cu impermeabil. Amalia îl văzu trecând drept, sigur pe sine. Prin faţa ferestrelor, şi intrând în cafenea. Purta în mână un baston de care nu se folosea. «E tare arătos.» Orbul se duse direct în capătul barului şi se opri în faţa pianului. Sub rampa scenei de «varietăţi». Pe cortina roşie de catifea veche, apăreau în chip confuz, cu conturul deformat de cute. Siluetele a doua dansatoare şi o alegorie a muzicii. Încet, orbul îşi dezbrăcă paltonul. Îl lăsă apoi, împreună cu pălăria şi bastonul, pe o masă, şi se aşeză la pian. Înălţă capacul, puse mâinile pe clape… «Vreţi să faceţi linişte?» strigă. Dar vocea lui se pierdea în vacarmul de acolo. Atunci izbi cu capacul, o dată. De două, de trei ori. Loviturile seci tulburară încăperea, ca nişte

ordine ferme. Se ridică şi se întoarse spre cei care făceau zgomot. «Vreţi să tăceţi odată? Am de gând să cânt.» Amalia se simţi înfricoşată de vocea aceea. Cel care asculta gramofonul îl opri repede. Jucătorii de domino îşi întrerupseră partida; cei care-i priveau începură să vorbească în şoaptă. Se auzi în încăpere fluieratul maşinii de cafea. «Maşina de cafea, Enrique!» Atunci, orbul se aşează din nou şi începu să cânte. «E *Sonatina* lui Ravel», şopti Balbina la urechea Amaliei. Amalia ridică din umeri. «Ce nu-nţeleg eu este de ce l-au ascultat studenţii.» «Le e frică de el.» «De orb?» «Toată lumea se teme de el. Şi tu te vei teme. Când îl vei cunoaşte.» «Nu am niciun interes să-l cunosc.» «Va fi dificil să n-o faci, dacă nu plecăm imediat. Iar dacă plecăm, vom face zgomot şi atunci ne va insulta. Prefer să rămân aici şi să ascult. Cântă foarte bine, nu crezi?» Amalia făcu un gest imprecis. «Nu-ţi place muzica?» întrebă Balbina. «Nu-mi dau seama. Ce am învăţat în şcoală n-a fost mare lucru. Adevărul e că nu pricep nimic.» «Într-o zi o să te duc la mine acasă, ca să-l asculţi pe Marcelino. Se numeşte Marcelino.» «La tine acasă? Vă este prieten?» «Marcelino intră acolo ca şi cum ar fi casa lui. Nu ştiai? Şi pe toţi ne dispreţuieşte în egală

măsură.» «Am crezut că m-ai adus aici ca să-l aşteptăm pe don Martin.» «Aşa e. Nu ştiam însă că Marcelino s-a întors. Era plecat la Madrid.» Intră un client şi ceru cu voce tare o bere. Marcelino, cufundat în penumbra care învăluia colţul unde se afla scena, închise pianul dintr-odată, îşi sprijini mâinile pe capac şi capul pe mâini. «Aş vrea să nu mă descopere.» «Atunci, de ce nu plecăm?» «Pentru că am chef să vorbesc cu el.» Se întoarse către Amalia. «Marcelino e confidentul meu de mulţi ani, iar eu îi citesc. Vorbeşte trei limbi străine. În afară de spaniolă, aceleaşi ca şi mine, şi eu îi citesc cărţile care nu sunt editate în alfabetul orbilor. Ştii că bunicul meu a cheltuit mai mult cu el decât cu mine? Fiindcă a existat intenţia de-a folosi banii însângeraţi ai familiei Cubero în scopuri caritabile, iar eu nu ţi-aş putea explica raţiunile misterioase pentru care bunicul meu s-a simţit generos la un moment dat. Iar Marcelino a fost ales ca victimă. Căci, pentru Marcelino, ar fi fost mai bine să moară devreme, poate de foame sau din pricina mizeriei, sau să cerşească pe străzi.» Balbina respiră adânc şi aprinse o ţigară. «Îmi amintesc cum era când era copil. Era foarte frumos, cu zulufii lui blonzi, şi doamnele îl duceau la petrecerile de caritate, unde îl

puneau să recite versuri şi să cânte la pian. Mama lui era prostituată, iar copilul trăia la orfelinat, în grija unor călugăriţe care îl adorau. Era atât de drăguţ şi de isteţ! Copiilor de vârsta mea, când eram neascultători, ni-l dădeau pe Marcelino ca exemplu, ne chinuiau cu el, iar noi îl admiram şi îl detestam. Nu puteau să înţelegem cum de mamele noastre ni-l dădeau ca exemplu pe un copil de la orfelinat. „Uitaţi-vă la el săracul, nu are mamă şi trăieşte din mila sufletelor milostive!” Pe Marcelino îl purtau peste tot, căci, aşa orb cum era, la zece ani ştia deja mai multe decât toţi copiii din Villasanta la un loc. Astfel a ajuns să intre în casa mea şi în restul caselor. Iar bunicul meu, când a vrut să facă o faptă de om de omenie, l-a trimis în străinătate.»

Marcelino rămăsese nemişcat, acolo, în colţul lui. Pata întunecată a sacoului aproape că nu se vedea. Studenţii începuseră din nou să facă tărăboi şi băutorul de bere plecase deja, după ce-şi ştersese buzele cu dosul palmei.

«Când studiam la Londra, era şi el acolo şi într-o zi, mi-a trecut prin cap să-l vizitez la liceul lui şi să-l invit să vină la al meu. L-am dus într-o seară, îmbrăcat ca un domn şi vorbind o engleză formidabilă, o

engleză care ne stârnea invidia, nouă, fetelor străine. Le-a înnebunit pe toate colegele mele. Care au fost absolut fascinate. Era atât de simpatic, atât de inteligent şi atât de frumos! mai exista apoi şi misterul orbirii, de care el ştia cum să profite. Nu am spus cine era, nici că bunicul îi plătea studiile şi toate celelalte cheltuieli, l-am inventat o legendă care să-l facă interesant şi toate fetele mi-au cerut să-l mai aduc pe acolo. Asta m-a flatat şi am ajuns să-l invit în fiecare săptămână. Le fascinase chiar şi pe călugăriţele de la liceu! Însă mai târziu, am descoperit că Fără ştirea mea, unele colege ale mele îl scoseseră la plimbare şi se culcaseră cu el. Nişte fete din America Latină.» Amalia săltă în scaun. «E posibil aşa ceva? Cu un orb!» «Tu eşti foarte naivă, Amalia. N-au fost ele primele care au făcut asta. Marcelino avea la activ multe cuceriri, de care profitase. Dar m-a pus într-o poziţie proastă, pentru că le-a povestit colegelor mele că tot ceea ce povestisem eu despre el era o minciună. Le-a dezvăluit asta tocmai unora dintre ele. Care fuseseră amantele lui de o după-amiază. Sunt fiul unei prostituate şi sunt orb pentru că mama, când m-a născut, avea blenoragie, iar ochii mei nu s-au mai vindecat. Îţi dai seama?» Amalia stătea cu capul

plecat şi se juca emoţionată cu tabachera Balbinei. «Nu-mi mai povesti. Ce oroare! Nici nu-mi pot imagina aşa ceva.» Balbina îi luă tabachera şi scoase o ţigară.

«Marcelino e un geniu. Mama lui era o nenorocită, o curvă de ţară. De cea mai joasă speţă. Dar cine o fi fost tatăl lui? Uneori mă gândesc că, dacă bunicul… Dar nu, nu se poate aşa ceva. Nu se ştie că bunicul să fi avut vreun viciu. A avut o soţie şi de când a rămas văduv, sunt sigur că nu s-a culcat cu o altă femeie. Pentru el, asta ar fi însemnat bani aruncaţi pe fereastră. Fii atentă acuma şi ai să vezi ceva interesant!» Arăta spre fundul cafenelei. Marcelino se ridicase şi se răsucea cu încetineală. Rămase nemişcat. Apoi începu să-şi mişte capul. Într-o parte şi-n alta, ca un câine care adulmecă. «Deja m-a văzut», spuse Balbina. «Te-a văzut, zici?» «M-a mirosit. Fii atentă.» Marcelino căuta o urmă în aer. «Priveşte-i fiecare mişcare. E minunat.» Amalia încerca să ghicească, acolo în fund. Ce făcea Marcelino. Dar nu-i zărea decât silueta. «Sunt puţin mioapă, Balbina. Nu văd prea bine.» Balbina o apucă de braţ şi îşi lipi obrazul de al ei. «Miroase. Îmi cunoaşte parfumul şi ştie că sunt aici. Ar fi trebuit să merg la el, să-l îmbrăţişez de faţă cu toată lumea, dar

n-am avut chef s-o fac. Prefer să mă descopere singur. Acum a rămas cu faţa întoarsă în direcţia noastră. Ştie deja unde mă aflu. Acum apucă bastonul şi porneşte. Nu-l vezi, lângă perete?» «Ba da. Acum îl văd.»

Marcelino înainta, sigur pe el, printre două şiruri de mese, cu bastonul în mână, fără să pipăie drumul. Se răsuci în unghi drept, ezită o clipă, nu mai mult. Se asigură cu o lovitură de baston că o luase pe drumul cel bun. Se apropie. Ţinea capul ridicat şi părea un om care priveşte în zare, numai că pupilele îi erau moarte. Se opri în faţa mesei. «Balbina!» Balbina nu făcu nicio mişcare. Marcelino ezită câteva momente. Pe faţa lui trecu, ca o rafală, expresia celui care nu înţelege ce i se întâmplă, o fugară reacţie de surpriză. Repetă: «Balbina!» Şi adăugă: «Nu m-ai văzut?» «Ba da.» «Atunci de ce n-ai venit la mine?» «Am preferat să verific dacă îţi păstrezi formidabilele tale facultăţi.» «De ce le-aş fi pierdut?» «Nu te-am văzut din iunie; ai fost plecat… Dumnezeu ştie pe unde!» Marcelino puse mâna pe spătarul unui scaun, îl dădu la o parte şi se aşeză. «Cine-i fata care e cu tine?» Avea faţa întoarsă spre Amalia, ca şi cum ar fi privit-o. «Se numeşte Amalia şi e o colegă de facultate.» «E curată şi nu se parfumează. Nici măcar nu-şi dă cu ruj. E posibil aşa

ceva?» «Spune-i cine eşti, Amalia.» Orbul întinse braţul pe masă şi deschise palma. «Spune-mi cine eşti şi dă-mi mâna.» «Chiar dacă ţi-aş spune, nu cred că m-ai recunoaşte.» «Dă-mi mâna.» Ţinea în continuare palma deschisă cu faţa în sus. Degetele îi erau lungi şi subţiri, iar unghiile, curate şi tăiate scurt. Amalia puse mâna ei deasupra mâinii orbului şi o lăsă acolo, permiţându-i lui Marcelino s-o strângă. Nu simţise în viaţa ei o mână mai fină. «De ce eşti aşa timidă? Ţi-e frică de mine?» «Nu.» «0 fată normală, la vârsta ta, nu poate să aibă o sută de pulsaţii pe minut.» Dădu drumul mâinii Amaliei şi o retrase pe a lui. Amalia rămase privindu-l fără să clipească, fără să se mişte. «Ţi-e frică de mine», repetă orbul, se întoarse imediat spre Balbina şi îi aruncă o privire inexistentă, fixând-o cu ochii lui morţi. Amalia simţi cum un fior îi străbate spatele, picioarele. «Tocmai am trecut pe la tine pe acasă. Mama ta mi-a spus că te-ai înscris la universitate şi asta m-a făcut să râd. Ce cauţi tu în mijlocul acelor imbecili? Iar tu, Amalia, de ce umbli cu Balbina? Vrei să-ţi depăşeşti clasa socială? Ai frecat podeaua casei tale cu puţin timp în urmă. Degetele îţi sunt încă aspre. Ştii că poţi scăpa de asta cu răbdare şi cu coajă de lămâie?» Amalia îşi ascunse mâinile sub

masă. Vocea orbului era plină, gravă, şi vorbea cu mai multă siguranţă decât don Martin în clasă, înaintea a cincizeci de elevi uluiţi. «Este fiica lui Remedios, Marcelino.» «Lasă-mă să-mi aduc aminte…» închise ochii şi îşi înălţă capul. «Remedios, Remedios… Servitoarea lui don Bernardino? Acum am înţeles totul!» Lovi marmura mesei. Apoi arătă energic uşa cafenelei cu un deget întins. «Amalia, pleacă şi nu mai umbla cu Balbina. Nu ştii că s-ar putea să fiţi verişoare? Tu ai putea fi fata lui Fernardo Beldaña, cel care-a murit în Gurugú. Mama ta n-a recunoscut asta niciodată, dar nu poţi fi fata altuia, cel puţin după calculele bârfitoarelor celor mai respectabile din localitate. Bernardino se afla pe-atunci în America, la vânătoare de porumbei. Era încă un holtei chipeş şi cuceritor, chiar dacă începea să-i meargă prost cu banii. A stat acolo mai mult de un an, şi când s-a întors, a aflat că fratele lui murise eroic şi că te născuseşi tu. Ai acum… Douăzeci şi patru de ani. Te cunoşteam deja de mult timp, chiar dacă n-am avut plăcerea să-ţi vorbesc până acum. Vrei să spui ceva? Un nu nu e suficient pentru a recunoaşte timbrul unei voci. Nici dacă-i vorba de unul ca mine.» Se ridică, trecu printre două mese şi se aşeză lângă Amalia. «Eu

plec», spuse aceasta şi dădu să se ridice. Dar Marcelino o prinse de încheietura mâinii. «Liniştește-te. Nu da bir cu fugiţii. Nu-ţi refuza destinul.» Balbina luă mâna orbului de pe mâna Amaliei. «Las-o în pace, Marcelo. Eşti farsor şi crud.» «Crud? Tocmai am iniţiat un gest de solidaritate cu Amalia. O consider un suflet geamăn. După spusele domnilor din Villasanta, e o fată cu multe virtuţi, adică exact ce spuneau despre mine acum douăzeci de ani. Sunt dispuşi să o laude pentru a-şi fi depăşit condiţia, atâta vreme cât nu şi-o depăşeşte prea mult. Sunt de acord să fie învăţătoare şi să obţină o licenţă în Litere şi Filosofie. Cred că, în generozitatea lor, ar fi în stare chiar să tolereze ca ea să câştige un post într-un liceu, mai ales dacă acesta s-ar afla în Insulele Canare. Dar dacă fiul oricăruia dintre domnii ăştia s-ar îndrăgosti de Amalia şi ar vrea s-o ia de nevastă, toată lumea ar fi indignată şi i-ar aminti de originea ei pentru a o face de ruşine. Ar fi în stare chiar să nege că e fiica bravului militar căzut în Africa şi ar reduce condiţia ei la statutul de fiică a lui Remedios, făcută cu un domn necunoscut. O s-o învăţ eu să nu-i fie ruşine, să se simtă superioară tuturor. Eu sunt fiul unei târfe, Amalia. Ţi-o spun aşa, pe şleau, fără a încerca să

corectez realitatea. Cu toate astea, nimeni, în Villasanta de la Estrella, n-a cutezat vreodată să mă facă să-mi plec capul. Ştii de ce? Pentru că sunt la curent cu toate poveştile, cu cei vii şi cu cei morţi, cu furturile uitate şi crimele ale căror autori n-au fost niciodată descoperiţi. Sunt prieten cu iubitele canonicilor şi le cunosc conturile curente, ratele întârziate, datoriile vechi, care stau neplătite de ani de zile. Şi mai ştiu de unde vine bogăţia celor bogaţi, şi din ce motive au sărăcit cei care au fost bogaţi şi acuma sunt săraci. Sunt în temă chiar şi cu adulterele secrete, cu concubinajele sordide, cu ceea ce se trece sub tăcere într-o căsătorie. Şi, crede-mă, n-am vrut să aflu toate astea. E o armă ce mi-a fost pusă în mână, ei înşişi mi-au încredinţat-o, pentru ca eu s-o pot folosi împotriva celorlalţi. Când veneam în Villasanta, în vacanţă, eram invitat peste tot, pentru că îi distram în continuare şi pentru că începuseră să mă admire. Şi în fiecare casă îmi povesteau istoria vecinilor; în fiecare conac, povestea conacului alăturat; în fiecare parohie, ce se întâmplase în parohia cea mai apropiată. Eu îi ascultam şi depozitam aceste poveşti în memoria mea implacabilă, unde sunt şi acum. Când mă aflu într-o casă, amintirile referitoare la ea învie, capătă contur,

şi din tonul vocii mele se simte că sunt ca de prin partea locului, că ştiu totul şi că n-are rost să-mi toarne cineva braşoave, fiindcă toţi suntem o apă şi-un pământ. Înţelegi ce vreau să spun? În felul ăsta am priceput că a fi copilul unei prostituate nu e un lucru atât de dezonorant, sau că nu e aşa deloc, din moment ce nimeni nu este fără pată. Şi apoi, de ce să ne gândim atâta la onoare? Asta îi preocupă doar pe băcani. Oamenii superiori nu au nevoie să fie onorabili, le este de ajuns să fie superiori. Mama ta nu a fost o prostituată, nici vorbă de aşa ceva, şi nici bunica ta n-a fost. Mama ta e fiica lui don Luis Saavedra, cumnat al bunicului patern al Balbinei. Aşadar, tu eşti, probabil, fiica lui Fernando Saldaña. Dar nici mama ta, nici bunica ta nu s-au culcat decât cu bărbaţii din casă. Trupurile lor au fost proprietatea bărbaţilor din casă. Să se culce cu ei era obligaţia lor de servitoare tinere, sănătoase şi devotate stăpânilor, tot aşa cum, în prezent, când sunt bătrâne, se simt încă obligate să fure din vecini pentru ca don Bernardino să aibă ce mânca. Poveşti ca a ta există în toate familiile din Villasanta, din Galicia, din Spania şi din lume. Îţi va mai fi ruşine atunci? Pentru ce? Uită-te la mine. Sunt omul cel mai puternic din oraş. Lumea

se teme de mine mai mult decât de excomunicările arhiepiscopului. Ma invită peste tot. Îmi tolerează impertinenţa şi mă scuză, spunând că trebuie să fiu iertat pentru că sunt orb şi am foarte mult talent. Totuşi, asta are o limită, pentru mine ca şi pentru tine. Oare ce s-ar întâmpla dacă, într-o zi, i-aş cere uneia dintre doamnele care mă venerează mâna fiicei sale?» 0 arătă pe Balbina cu degetul. «Ce-ar spune mama ta, dacă aş avea pretenţia să mă însor cu tine? Nu ar fi de acord. Ar trebui să mă omoare sau să plătească pe cineva s-o facă.» Vocea i se întunecă deodată. «Poate că aşa se şi cuvine să mor.» «Gata, Marcelo, ajunge. Amalia şi-a făcut deja o idee clară asupra ta.» «Dar tu, Balbina, ce mi-ai răspunde dacă aş avea pretenţia să mă însor cu tine?» Balbina scoase ţigările şi puse una între degetele lui Marcelino. «Eu sunt singura persoană căreia nu-i este frică de tine.» «Asta spui tu.» «Ştii foarte bine că e adevărat. Hai, fumează şi las-o în pace pe Amalia. Pentru o primă întâlnire, e suficient. Vrei să bei ceva?» Orbul scoase o brichetă, o aprinse şi i-o oferi Balbinei; apoi apropie flacăra de capătul ţigării lui. Amalia privea flacăra şi mâna sigură care o susţinea. «Cere un pahar de vin roşu pentru mine.» Se aşează picior peste picior. Îşi

împreună mâinile şi le lăsă să se odihnească pe coapsă. Balbina îi făcu semn chelnerului şi ceru vinul roşu. «Nu mă întrebi ce-am făcut în timpul verii?» «Ştiu pe de rost ce-ai făcut. Vei fi găsit în braţele unor femei confirmarea faptului că eşti mai important decât ele. Şi, la sfârşit, vei fi ajuns o dată în plus la concluzia că Villasanta de la Estrella este singurul loc din lume unde ţii să ţi se recunoască importanţa.»

Chelnerul se apropie, servi vinul şi lăsă paharul lângă mâna orbului. Marcelino luă o sorbitură şi plescăi din limbă. Apoi îşi încrucişă mâinile, se lăsă pe spate în scaun şi îşi sprijini capul pe spătar. «Am cucerit o singură femeie şi nu era una importantă, nici măcar una frumoasă, ci urâtă şi nenorocită. Am cucerit-o fără să vreau şi, dacă în cele din urmă, am ajuns să facem ceva, păcătos şi divin deopotrivă, asta s-a întâmplat mai degrabă din obligaţia morală pe care am simţit-o, decât datorită poftei de-a păcătui cu ea. Dar s-a purtat atât de bine! Datorită ei, ultimele patru luni au fost cele mai intense, intelectual vorbind, din toată viaţa mea.» Balbina îşi muşcă buza şi închise pumnul mâinii rămase liberă. «Era o scriitoare?» întrebă pe un ton indiferent. «Pe naiba! Era o analfabetă, o femeie foarte simplă, dar cu

sensibilitatea picturală cea mai rafinată pe care am întâlnit-o vreodată. Datorită ei, l-am studiat pe Goya în profunzime.» Tăcu. Balbina se prefăcea că nu-şi dăduse seama de greutatea vorbelor lui Marcelino. Amalia, în schimb, întoarsă spre el, îl privea cu un aer tâmp. «Dar dumneavoastră… tu te pricepi la pictură? Cum e posibil aşa ceva?» «De ce n-ar fi? Crezi că orbirea poate fi un obstacol? Asta-i o greşeală a văzătorilor, care vă închipuiţi că, din cauză că vedeţi, lumea voastră e mai bogată. Spaţiul şi formele îmi sunt cu totul accesibile. La lumea culorilor am ajuns indirect, prin efortul meu personal, dar ştiu despre ea mult mai multe decât voi. Pentru mine. Asemănarea unui tablou cu realitatea nu are sens. Pentru mine, tabloul nu e decât culoare, masă, volum, armonie, discordanţă… Eu ştiu despre pictură ceea ce ştiu pictorii, nu ceea ce ştiţi voi, prostănacilor.» Căută mâna Amaliei şi o strânse cu putere. «Dragă Amalia, lumea ta de fată bună şi cinstită, lumea ta de învăţătoare de gimnaziu care aspiră să obţină o licenţă în Litere e foarte limitată şi nu cred că eşti în stare s-o îmbogăţeşti prea mult, chiar dacă vei învăţa latină şi istorie sau chiar dacă îţi vei găsi un amant, până la urmă. Însă, dacă te laşi călăuzită de noi, îţi

vom dezvălui minunile rezervate cunoaşterii şi desfătării celor aleşi. Talentul şi orbirea au făcut din mine o fiinţă excepţională, mi-au deschis uşi interzise restului lumii, însă uşile acelea se deschid pentru mine şi pentru cei care mă însoţesc. Eu îi spun cântarea/doar celui ce merge cu mine, cum zice marinarul din baladă. Dacă te laşi condusă de mine, vei putea s-o auzi şi tu şi te asigur că meritã. Balbina, căreia îi cânt de ani de zile cântarea mea. Poate să confirme. Totuşi, eu nu ţi-aş fi de-ajuns. Nu-mi sunt de-ajuns nici mie însumi! Lumea mea este prea frumoasă.

prea liric a şi, uneori, prea abstractă. Am nevoie să echilibrez aceste lucruri şi astfel se explică prietenia mea cu Balbina. Bal bina are o răutate rafinată. E o perversă raţională şi clarvăzătoare: nu ca mine. Care sunt la fel de rău, însă, în acelaşi timp. Sunt tumultuos şi inegal. Răutatea Balbinei e echilibrată, a mea are suişuri şi coborâşuri. Eu sunt capabil, uneori, de emoţie. Balbina. Nu. Balbina are inima împietrită. Eu, o am din nămol, care vasăzică e mai moale decât a ei.» «De ce nu taci din gură. Marcelino?» strigă Balbina. «Plec.» «Nu. Nu pleci. Şi dacă pleci, ne vom revedea în curând. Mama ta m-a

invitat la masă, mi-a promis că-mi dă solă à la molinera. Cu mine de faţă, a trimis după cele mai bune sole din pescărie, spre desfătarea gurii mele.» «Atunci nu mai spune prostii de faţă cu Amalia.» «Nu fac decât s-o vaccinez şi prima doză e întotdeauna puternică. Nu vreau ca râul s-o contamineze, chiar dacă e înconjurată de râu. Vreau să creez înăuntrul ei adevărata inocenţă, un suflet cu adevărat pur. Mi-ar plăcea să fac cu ea ceea ce n-am reuşit cu tine, dar am nevoie de colaborarea ta. Îmi doresc, pentru Amalia, o inocenţă care să nu ignore râul şi care să-l poată chiar comite în chip inocent.

Îţi imaginezi, Balbina, cum ar fi să faci rău fără să te contaminezi, să faci rău fără a-ţi pierde curăţenia inimii?» «N-o mai ţine de mână.» «Numai aşa mi-am dat seama că vorbele pe care tocmai le-am spus adineaori au surprins-o mai puţin decât cele dinainte. Acum constat că ajunge doar la optzeci şi cinci de pulsaţii. Va ajunge să trăiască, în preajma mea, o linişte îngerească.» «Eşti teatral, Marcelino!» «Extraordinarul e întotdeauna teatral.» Lăsă uşor mâna Amaliei. «Îţi cer iertare. Amalia, pentru această intruziune în viaţa ta. Bruscă şi abuzivă. Cu altă ocazie, n-am să mai vorbesc atât şi am să te ascult.

Chiar dacă ai vorbit puţin astăzi, am aflat că vocea ta e frumoasă şi ştiu că-mi va plăcea să te ascult.» Coborâse tonul. Îl înmuiase. Amalia făcu un efort. «Poate că va dura mult până să îndrăznesc să spun ceva, de faţă cu tine.» «Nu contează. Totul este să te obişnuieşti, şi Balbina e o bună profesoară, pentru că ea vorbeşte foarte mult. Numai eu sunt capabil s-o fac să tacă. Nu-i aşa, Balbina?» «Şi eu pe tine.» «Şi asta-i adevărat, recunosc. Ca duşmani, suntem pe picior de egalitate.» Se ridică. «Merg să-mi iau paltonul. Aşteaptă-mă puţin.» Se întoarse în colţul pianului, drept, ferindu-şi trupul de mese. Balbina deschise repede poşeta şi scoase o bancnotă, «la asta şi dă-i-o bătrânului Bernardino cu un pretext oarecare. Dacă nu eşti în stare să inventezi nimic, spune-i doar că-i din partea mea. Şi nu băga în seama nimic din ce a spus sau va spune Marcelino.» Amalia privi cu ochii întredeschişi. «E fermecător, aşa cum se spune că ar fi diavolul.» Balbina o apucă cu putere de braţ. «Dacă aflu că te-ai îndrăgostit de el, sunt în stare să-l ucid.» Amalia surâse. «N-ai nicio grijă. Cred că am un cap bine aşezat pe umeri. Dar. Chiar şi aşa, tot te ameţeşte.» Când îşi punea mănuşile, adăugă: «Cu toate astea, îmi explic de ce orice femeie se poate

îndrăgosti de el.» Balbina privea spre uşă şi spre tejgheaua barului. Marcelo, cu palton şi pălărie, se apropia deja. «Ascultă, Amalia, a spus, e normal ca unui orb să i se ofere braţul, atunci când mergi pe stradă alături de el. Să nu faci asta cu mine niciodată. Eu n-am nevoie niciunde de călăuze, cu atât mai puţin în Villasanta de la Estrella. N-ai decât să verifici lucrul ăsta oricând; mă bagi într-o maşină şi mă laşi oriunde şi ai să vezi cum mă orientez imediat. Îmi sunt de ajuns mirosurile şi sunetele, ca să ştiu unde mă aflu. Am oraşul în memorie, cu toate cotloanele sale şi în plus. Cunosc locurile unde nimeni n-a ajuns vreodată, din teamă de întuneric, acea Villasanta tainică a labirinturilor, a tunelurilor, a statuilor sfărâmate şi, poate, şi a monştrilor. Mie nu mi-e frică de întunecimi.» Balbina se agăţă de braţul Elvirei. «Nu-l băga în seamă.»”.

Am îndoit paginile şi le-am reintrodus în dosar. Lenocika părea cu mintea aiurea. N-am îndrăznit s-o întreb dacă o plictisise lectura, de frică să n-o oblig să mintă, tocmai pe ea. Atât de cinstită mereu! Am început să-i dau câteva detalii despre destinul pe care i-l rezervasem Amaliei, dar m-a întrerupt. „Ce cuvânt ai folosit ieri. Când ai spus că don Justo ţi l-a făcut

nefolositor pe părintele Almanzora?” „Am spus că mi l-a mânărit, cred. Da, că mi l-a mânărit, în limba galiciană”. „Nu ştiu cum faci că-ţi distrugi mereu subiectele. Ai fi putut povesti cu toate amănuntele întreaga istorie a Cristului lui Bendaña. Care trebuie să fie foarte agreabilă şi care ţi-ar fi oferit prilejul să-l prezinţi pe don Bernardino în toată splendoarea lui de mare farsor, dar tu ai stricat-o, povestind-o în numai patru rânduri”. A menţionat numărul paginii. „Asta nu mă împiedică să revin asupra ei. Dacă reuşesc să fac în aşa fel încât să capete valoare, indiferent de context, nu e râu deloc ca povestea să fie cunoscută, mai întâi, în ansamblu. Aminteşte-ţi cuvintele lui Ortega…”, şi i-am vorbit despre Ortega îndelung. „O ai deja scrisă?” „Nu, dar cred că aş putea s-o scriu ca şi cum aş fi făcut-o atunci. Cu toate că aş opera câteva schimbări stilistice” „Asta, să fim bine înţeleşi, numai dacă nu găseşti ceva mai bun. Dar îmi permit să-ţi aduc aminte că tema asupra căreia ar trebui să reflectezi fără întârziere este congresul ateilor”. „Da, însă tocmai în această privinţă nu-mi vine nicio idee. Poate că, dacă i-aş face o vizită arhiepiscopului…” „Arhiepiscopul nu va spune alte cuvinte decât cele pe care i le atribui tu”. „Da, bineînţeles”.

12 noiembrie

Totuşi, nu este acelaşi lucru. Lenocika e un critic cu o mare experienţă, dar nu ştie nimic despre creaţie. Nu ştie ce înseamnă să fii faţă-n faţă cu personajul în carne şi oase. E adevărat că îndemnul vine din partea scriitorului, dar parcă personajul e cel care vorbeşte şi acţionează şi, uneori, ce spune acesta din urmă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap scriitorului. Eu am constatat asta. Închipuirile se bucură de o anumită autonomie. E ca şi cum ar fi anterioare însuşi actului creaţiei, care nu pare unul de creaţie, ci unul de descoperire. Vorba aia: bagă mâna-n sac, să vezi cu ce te alegi. Cine ştie dacă arhiepiscopul nu mi-ar spune, despre chestiunile lui teologice, lucruri de care eu habar n-am? Cine ştie dacă ar fi inutil sau nu să mă informez mai întâi? Oricum, am reuşit să scap de tema Cristului, care îmi dădea târcoale, şi de cea a lui don Bernardino, care vocifera şi dădea din mâini înăuntrul meu, şi m-am dus să-l văd pe arhiepiscop la ora la care ştiam că e singur, între cină şi partida de şeptică; ora destinată reculegerii şi bomboanelor de ciocolată, când se poate

dobândi o viziune ubicuă asupra lumii şi se poate ajunge la concluzii măreţe, situate între învăţătura lui Pindar (Fii tu însuţi) şi a lui Shakespeare (Fii credincios ţie însuţi). Am intrat cu grijă şi am găsit biroul gol. „S-o fi dus la baie”, am gândit şi am hotărât să-l aştept. Abia atunci mi-a trecut prin cap să arunc o privire în jur şi mi-am dat seama că mobila era romantică, de caoba fină, şi că pe pereţi erau tablouri şi gravuri de bună calitate. Merita oare să le privesc cu luare aminte? Aşa ceva nu se consideră o impoliteţe, ca atare am dat curs curiozităţii mele şi, mai mult decât tablourile, m-a atras o serie de litografii, cel puţin treizeci, despre viaţa lui Iisus. Erau franţuzeşti, cu siguranţă, dar lumina îndepărtată a lămpii şi miopia mea gravă mă împiedicau să citesc nu doar semnătura artistului şi numele atelierului unde fuseseră tipărite, ci chiar şi legenda bilingvă a fiecăreia (am observat acest lucru, pentru că textul era în mod clar împărţit în două. Iar titlurile latineşti şi franţuzeşti, scrise cu caractere mai mari. Eram în stare să le citesc). Şi aşa am petrecut o bună bucată de vreme, mai mult decât ar fi avut nevoie un arhiepiscop ca să-şi facă nevoile, şi numai atunci mi-a trecut prin cap să mă uit pe masă şi să văd că acolo nu

se mai afla nicio bomboană de ciocolată. „Înseamnă că mi-a plecat omul la şeptică mai devreme”. Îmi aminteam drumul. Însă nu şi poziţia întrerupătoarelor, astfel încât a trebuit să străbat coridorul pe pipăite, să caut uşa ce dădea spre scară şi să cobor cu o infinită precauţie, până când m-am trezit în catedrală, pustie la ora aceea, chiar dacă mai licăreau acolo câteva lămpi şi lumânări şi, mai în centru, lumina roşiatică a felinarelor delimita şantierul. Cum nu fusesem hărăzit cu darul zborului, am străbătut deambulatoriul, şi, la intrarea în turn, l-am întâlnit pe Manolito, aşezat pe o treaptă. M-a privit. „Unde mergeţi?” „Nu e toată lumea sus?” „l-au luat pe toţi. Ăia de poartă coifuri cu coarne”. Apoi şi-a ferit privirea. Am rămas mai mult decât perplex, de-a dreptul tâmpit. Şi am simţit o nevoie urgentă de a vorbi cu cineva care să mă ajute să ies din încurcătura în care mă găseam. Lucrurile se pot exprima în felul următor (deşi formularea e prea scurtă, pentru a transmite nuanţe de mare importanţă): Eu sunt un scriitor care adună materiale pentru a scrie un roman, iar unul dintre personajele inventate de mine a primit sarcina de a redacta ceea ce s-ar putea numi o naraţiune paralelă. Prin definiţie, cele două naraţiuni nu trebuie să se intersecteze decât

la infinit. Însă acum nu e vorba despre asta. Ei bine. În pofida acestui fapt, personajul meu îmi fură din materiale, ca să le folosească în stilul lui şi în funcţie de nevoile lui, lucru care se poate spune şi astfel: îmi fură oameni şi le schimbă destinul, ceea ce e mult mai grav. Operaţiunea cu pricina m-a incomodat sau m-a distrat până acum, dar. De data aceasta, m-a scos din sărite, fiindcă, după toate probabilităţile, soldaţii vikingi au intrat în catedrală şi i-au luat (ca să-i bage la închisoare?) pe membrii comitetului local anarhist autonom, cu tot cu arhiepiscop. Iar eu *nu pot afla unde se află*, *şi nici nu pot face nimic pentru ei*, până când domnul Samaniego nu-mi va da a cincea secvenţă profetică, pe care tocmai o scrie, probabil. Şi cum n-am idee în ce stare îmi va înapoia personajele, în caz că mi le va înapoia, pune stăpânire pe mine teama că recuperarea lor devine imposibilă. La asta mă gândesc: în timp ce mă îndepărtez de Manolito, străbat, în direcţia porticului întunecat, nava centrală şi caut ieşirea care mă va duce la Arcul lui Ramírez. Pe stradă plouă. Piaţa e inundată de o strălucitoare lumină albăstrie, în care se cerne o ploaie fină şi plutesc felinarele. Chiar în această piaţă, conform naraţiunii lui Samaniego, tronează maşina de ucis

iute, pătrată şi neagră, şi se adună oamenii care asistă cu forţa la execuţii. Iar liniştea e întreruptă, din când în când, de *allegreto*-ul Simfoniei a Şaptea, precedat de bătăile de tobă. Ce oroare!

De ce nu-mi doresc s-o caut pe Lenocika, să-i povestesc ce se întâmplă? Oare mă tem de vreun reproş sau nu vreau să ascult din gura ei declaraţia rece că am rămas fără roman? Pentru că ăsta-i adevărul, nu are rost să mă mai ascund după degete. Arhiepiscopul şi anarhiştii urmau să fie axul capital al construcţiei sau, de m-aş fi decis în favoarea unei acţiuni duble, în sens temporal invers, unul dintre axe. E adevărat că a rămas neatinsă, deocamdată, povestea Balbinei şi a lui Marcelo, dar pe asta am scris-o aproape în întregime cu aproape douăzeci de ani în urmă şi apoi – de ce să mă mai înşel singur? – nu mă mulţumeşte. Şi eu care credeam că o să iasă atât de bine istoria congresului ateilor, la care arhiepiscopul, cu spiritul lui hâtru, l-ar fi invitat ca observator pe don Casto Almanzora! Şi pe maica Sinforosa. Care ar fi adus – în sfârşit! – din infern vestea că acolo se afla arhiepiscopul, arzând de viu! Un întreg program de fantezie şi umor pe care don Justo Samaniego tocmai mi-l furase, numai din pricina

lipsei lui de imaginaţie. Pentru că Dacă el ar fi fost în stare să-şi inventeze propriile personaje, nu ar fi avut nevoie să apeleze la ale mele.

Am ajuns, plimbându-mă prin ploaie, până la biblioteca universităţii, cufundată în întuneric la ora aceea. Se vedea totuşi o mică dâră de lumină la o fereastră, deasupra magnoliilor. O fi fereastra lui don Justo? O fi scriind în timp ce găinile ciuguleau prin vechile volume *in-folio.* Am împins uşa. Era încuiată. Poate că fereastra luminată era cea a portarului.

Adăpostindu-mă sub streşini, căci ploua năprasnic, am reuşit să ajung până la o stradă cu colonade şi acolo m-am scuturat de ploaie. Din gargui ţâşneau deja şuvoaie şi un automobil a trecut, ridicând trombe de apă. Mi-am aprins o ţigară şi m-am lăsat furat de picăturile care cădeau în bălţi şi pe lespezi. Automobilul a dispărut la capătul străzii şi eu am rămas singur cu ploaia. Sprijinit de o coloană, suflam în aer fumul gri şi mă gândeam cu răceala că ajunsesem la sfârşit, că mi se terminase cariera de scriitor, că n-aş mai fi fost în stare să concep o poveste fără teama că îmi va fi furată. În mod curios, îmi stăruiau în minte două fraze pe care mi le amintisem cu puţin timp înainte. „Fii tu însuţi” şi „Fii credincios

ţie însuţi”, dar nu le găseam potrivite cu situaţia în care mă aflam în acel moment, nici cu cele care aveau să urmeze. Nu mă puteam gândi decât la faptul că, după câteva luni de muncă şi de căutări, ajunsesem la sfârşit cu mâinile goale.

Am auzit zgomot de paşi în apropiere, dar nu m-am întors. O fi vreun membru al clubului care ieşea pe uşa din spate. Însă. Pe măsură ce se apropia, o anumită particularitate a zgomotului mi-a atras atenţia, de fapt, am ştiut imediat despre ce este vorba. Cârjele metalice ale lui don Felipe Segundo loveau caldarâmul. Era persoana pe care îmi doream cel mai puţin s-o întâlnesc şi totuşi m-am întors când a ajuns aproape de mine şi l-am salutat. „Domnule, aţi picat la ţanc! Tocmai mi s-a povestit la club o întâmplare extraordinară şi credeţi-mă că nu e vulgară, deşi ar putea să deranjeze. Îmi permiteţi?” Şi-a făcut loc lângă mine. Şi-a strâns cârjele sub braţ şi şi-a frecat mâinile înmănuşate. „E al dracului de frig, nu-i aşa? E vorba, mai degrabă, de umezeală, dar te pătrunde până-n măduva oaselor. Povestea e cu Jaimito, ştiţi? cu Jaimito. Băieţelul ăla dat naibii. Pe mine mă amuză copios, nu ştiu cine le-o fi inventând. Povestea spune că, într-o dimineaţă, era foarte puţină apă caldă şi

mama lui Jaimito i-a făcut acestuia baie împreună cu sora lui, aşa încât fetiţa, când i-a văzut chestia frăţiorului, a început să strige ca o apucată că voia şi ea una la fel. «Hai. Taci din gură! i-a spus mama. Dacă te porţi frumos, când vei fi mare, vei avea una numai pentru tine!» (Bineînţeles că mama i-a spus asta cu un anume scepticism.) Atunci, Jaimito. Zâmbitor, i-a atras atenţia: «Şi dacă te porţi urât. Pepita, vei avea câte vrei.» Nu-i aşa că-i bună? Ha. Ha, ha! Spaniolii ăştia sunt dracu' gol! Nu ştiu de unde le vin ideile astea trăsnite!"

14 noiembrie

Oare cine e în stare să gândească independent de stările lui sentimentale sau chiar fizice? Eu nu, cu siguranţă. Tocmai am constatat acest lucru. În dimineaţa asta m-am trezit optimist, după ce timp de două zile căzusem pradă depresiei şi melancoliei, şi am văzut totul cu alţi ochi. Doar gastrita m-a făcut să cred că totul se sfârşise. Durerea persistentă provocată de ea mi-a condus gândurile. Astăzi, când mă simt foarte bine, nu doar că înţeleg că nu e totul pierdut, ci-mi dau seama că am câştigat foarte mult.

Dacă mă gândesc bine. Aş putea să mă lipsesc fără probleme de congresul ateilor şi să mă ocup doar de istoria lui Bernárdez. Împreună cu povestea lui Marcelo, aceasta oferă destul material pentru un roman lung. Acum mi-a venit ideea să tratez cele două subiecte într-o manieră opusă naturii lor, adică să insist asupra detaliilor fantastice ale poveştii lui Marcelo şi asupra celor realiste în povestea lui Pablo. Ceea ce mă va obliga să acord o anumită importanţă comentariilor făcute de prietenii lui Pablo, după dispariţia acestuia şi în urma mesajului transmis de bonzo. Am vorbit despre toate astea cu Lenocika. Bineînţeles că ea nu este adepta soluţiilor ambigue şi mă sfătuieşte, se pare, să-mi clarific punctul de vedere, însă eu insist să las lucrurile nelămurite, cel puţin în parte.

Acum merg să-i fac o vizită lui don Justo. După mai multe zile ploioase, dimineaţa s-a arătat strălucitoare, soarele se reflectă în bălţi şi face să sclipească plantele, atât de variate, care cresc pe ziduri. Apropo, în faţa ferestrei lui don Justo se află un muşchi de o culoare splendidă, pe care voi avea ocazia să-l revăd.

Sper că o fi terminat a cincea secvenţă profetică.

Oare ce destin le va fi rezervat personajelor mele? Nu ştiu de ce mă simt departe de ele şi un pic indiferent. În plus, îmi pierd din ce în ce mai mult interesul pentru congresul ateilor. La sfârşit, îi vor fi chiar recunoscător lui Samaniego.

Mi-am dat întâlnire cu Lenocika la ora mesei. O să-i citesc paginile scrise.

A cincea secvenţă profetică

Oraşul va arăta de parcă ar fi fost cucerit prin forţa armelor. Patrule vikinge îi vor străbate străzile, vor percheziţiona pe toată lumea, vor cere actele şi vor veghea cu grijă sporită la respectarea legilor absurde care, în acele zile, vor fi mai absurde decât de obicei, căci pe anumite străzi lumea va trebui să meargă cu spatele înainte, riscând să-şi rupă gâtul, iar în unele locuri, sprijinindu-se în mâini şi cu picioarele în sus, indiferent dacă sunt bărbaţi sau femei. Măsurile de securitate vor fi înăsprite la intrarea şi la ieşirea din catedrală; se vor constitui echipe de control care îi vor căuta până la piele pe orice Ion şi pe orice Marie, ca să vadă dacă n-au pumnale şi artefacte explozive. Comandouri speciale vor

percheziţiona casele din apropierea catedralei, pentru a descoperi pasajele secrete, iar canalele vor fi cercetate şi ele. Cu toate acestea, în turn se vor fabrica în continuare bombe, care vor exploda în locurile şi la orele dinainte stabilite. Ziarul de seară va publica un manifest semnat de cronicarul oficial şi de mai multe duzini de notabilităţi, pentru a protesta împotriva stricăciunilor pricinuite monumentelor naţionale, care nu au nicio vină. Iar escadroanele părintelui Almanzora, antrenate în lupta antiteroristă sau, cel puţin, aşa se crede, chiar dacă se bănuieşte că apără, în realitate, investiţiile părintelui în fabrica de păpuşi, vor evita catastrofe, vor urmări sabotori, vor împuşca în stradă activişti rămaşi de căruţă şi vor plănui nici mai mult nici mai puţin decât aruncarea în aer a turnului Berengaria, proiect pe care abatele îl păstra în mapa sa, ca soluţie eroică, în caz că eşuează acţiunea plănuită de el.

Fiindcă părintele Almanzora l-a citit pe Machiavelli, nu pentru a învăţa de la el, ci pentru a demonstra că îl depăşeşte în răutate şi că metodele lui sunt mult mai subtile. Părintele Almanzora va descoperi că, atunci când îi vizitează pe anarhiştii din turn, arhiepiscopul zboară, şi-l va duce pe episcopul

auxiliar să constate acest lucru, iar bunul prelat va vedea, într-adevăr, o mare pasăre întunecată traversând aerul. „Şi cum poate un om să facă aşa ceva, fără a folosi metode diavoleşti?" îl va întreba abatele, iar acesta va fi nevoit să plece capul şi să accepte evidenţa. Nimeni n-ar fi bănuit aşa ceva din partea unui om atât de pios!" „E un simplu terorist sau, cel puţin, un complice al teroriştilor!" Nu va avea altă alternativă decât să fie de acord. Timp de o săptămână, episcopul auxiliar îşi va pierde pofta de mâncare, iar arhiepiscopul va mânca singur, deşi uneori Almanzora se va aşeza la masa lui, sub pretextul că doreşte să-i ţină companie, dar încercând, de fapt, să-l tragă de limbă, cu speranţa că fiecare pasăre va pieri pe limba ei. Nimeni însă nu va reuşi să scoată vreun cuvânt compromiţător de la arhiepiscop, fapt considerat de Almanzora o mărturisire indirectă. „Pentru că, dac-ar fi un om de bine, ar condamna teroarea".

Va pune iscoade peste tot, ceea ce-i va permite să prevină anumite acţiuni şi să-i surprindă pe protagonişti în flagrant delict, nu el în persoană, ci prin intermediul unor comandouri. Şi va întârzia s-o ducă înapoi pe mulatra Coro, sub pretextul că

persoana sus-pusă nu vrea să-i dea drumul. În realitate, asta se va datora faptului că părintele nu va mai nimeri combinaţia secretă care o transforma în hermafrodit şi va petrece ceasuri nocturne pline de frenezie, apăsând pe butoane şi sperând că doar – doar o izbuti. Dar în rapoartele lui va fi mai explicit, iar Scaldul va ajunge la concluzia că arhiepiscopul este persoana sus-pusă şi că acesta o foloseşte pe mulatră pentru a-şi satisface plăceri ascunse. Acelaşi corp de spioni va aduce vestea că se pregăteşte un congres al ateilor locali. Nu-i vor spune lui Almanzora dacă vor participa sau nu şi reprezentanţi regionali, însă ştirea că arhiepiscopul va lua parte în calitate de moderator îi va fi de ajuns pentru a rosti un monolog în liniştea cabinetului episcopal şi a-l pune pe episcop între ciocan şi nicovală: „Invadatorii, cu sau fără permisiune, se pregătesc să ia cu asalt turnul. Vom permite un asemenea sacrilegiu? Asta nu s-ar întâmpla dacă Excelenţa voastră ar acorda permisiunea care se impune. Cred că aveţi datoria morală s-o faceţi". Iar episcopul auxiliar, care se topeşte tot când e numit excelenţă.

ezită, cere un răgaz, sugerează să fie consultată adunarea bisericească... Mi se pare o idee excelentă,

pentru că am sondai opiniile domnilor canonici şi majoritatea sunt de acord cu mine că este scandaloasă şi opusă oricărei norme, nu doar participarea unui arhiepiscop la asemenea adunări, ci şi folosirea spaţiului sacru pentru a se pune la adăpost. Există precedente, domnule episcop. N-ar fi prima oară când un pumn de soldaţi intră în sfânta noastră biserică pentru a reinstaura legea lui Dumnezeu".

VIII

Va veni să mă vadă, într-una din dimineţile următoare, o fată din Rusia care ţine ore la universitate. Se numeşte Lenocika şi e foarte drăguţă, chiar dacă are ochii prea deschişi, acei ochi slavi. Cu un contur oriental, care par să cuprindă toată gheaţa Mării Albe. Nu ştiu din ce motiv, când ea se va afla în faţa mea, nu voi simţi nici cea mai mică dorinţă, în ciuda trupului zvelt şi a tainei neîndoielnice din privire. Pur şi simplu nu e genul meu.

Va veni să mă vadă în biroul meu, cu pretextul că avem prieteni comuni, deşi mă va ruga să ţin totul în secret. Şi, după nişte cuvinte imprecise şi stânjenite,

va sfârşi prin a-mi mărturisi că vrea să-mi pună unele întrebări cu privire la păpuşă, fiindcă presupune că sunt bine informat. Îi voi da o broşură explicativă. Că am o grămadă, iar ea o va citi în linişte şi mă va întreba apoi, ca şi cum nu mi s-ar adresa mie, dacă poate să vadă păpuşa şi s-o împrumute pentru a o examina. Doar la urmă se va justifica, asigurându-mă că, în Rusia sovietică, savanţii încearcă de multă vreme să inventeze aşa ceva şi că ar fi reuşit dacă industria astronautică nu ar fi monopolizat toate eforturile tehnice; dar că este sigură că o informare detaliată ar duce la achiziţionarea patentului şi la fabricarea în serie pentru consumul intern sau, poate, pentru ţările din Pactul de la Varşovia, dacă situaţia va fi de aşa natură, căci dispariţia femeii-obiect cere ca această chestiune să fie rezolvată fără întârziere, dat fiind că tulburările sexuale ale bărbaţilor provoacă grave blocaje în industria de armament. Iar ea ar putea, la întoarcerea în Rusia. Să trimită un raport Sovietului Suprem, unde e sigură că i se va da atenţia cuvenită şi că păpuşa va fi propusă ca instrument pentru detensionarea situaţiei militare. Odată ce se vor pune de acord diferitele state-majore. Ce rezultate formidabile se vor obţine, prin intermediul păpuşii. În

favoarea păcii! O voi asculta. De ce nu? Cuvintele ei vor părea foarte raţionale. Iar tonul vocii şi mişcările mâinilor vor fi convingătoare. Îi t oi cere să revină, pentru că decizia depinde de Scald şi e foarte probabil ca pentru a obţine un răspuns, să fiu nevoit să apelez chiar la nişte instanţe superioare. Ea îmi va spune că e în regulă, că e normal, dar că Pe cât posibil, să nu întârzii foarte mult, fiindcă ea va trebui să se plece în curând, din pricina vizei, şi va fi foarte agitată când va spune asta, ca o persoană care se teme să nu piardă o afacere bună. La întrebarea mea dacă face parte din partidul comunist, ea va răspunde că bineînţeles, altfel nu ar fi îndrăznit să se amestece în această afacere, dar că, de i se va cere carnetul, nu-l va putea arăta, deoarece, din motive de siguranţă elementară, îl lăsase acasă.

Chiar în după-amiaza aceea, în discuţia cu Scaldul. Îi voi vorbi despre subiectul cu pricina şi el mă va asculta, pe jumătate serios, pe jumătate amuzat, iar la sfârşit mă va întreba: „Domnişoara respectivă este, cumva, lesbiană?" Mă voi preface uimit. „Lesbiană? De ce mă întrebaţi?" „Fiindcă poate fi vorba despre o simplă stratagemă pentru a dispune de păpuşă câteva ore. Chestia cu cumpărarea

patentului e doar un pretext. Cum puteţi lesne pricepe, departamentul nostru comercial a încercat la timpul potrivit să introducă produsul pe piaţa rusească, dăruindu-i un exemplar ales unei anumite autorităţi. Ni l-au înapoiat cu răspunsul că planurile cincinale nu includ pornografia. Aşa că lucrurile sunt clare. Nu-i aşa?" „Poate că e vorba de un altfel de curiozitate sau, poate, vrea s-o cumpere. Nu cred că trebuie să ne preocupe felul în care va folosi păpuşa". „Bineînţeles că nu. În asta nu ne băgăm. Dar credeţi că domnişoara dispune de suficienţi bani pentru a plăti cash?" „Nu ştiu". „Ar fi nevoie să plătească cel puţin prima rată. Pentru a câştiga dreptul de a testa produsul, iar dacă îl va înapoia după aceea, nu-şi va mai putea recupera banii. Trebuie să se ţină seama de faptul că fiecare exemplar, odată ce îi sunt apăsate butoanele, e ca şi cum şi-ar fi pierdut virginitatea". „Este vorba despre o virginitate metaforică sau de una reală?" „Depinde de caz. Există modele cu o singură virginitate şi altele, cu o virginitate perpetuă". „Atunci, i s-ar putea da fetei o asemenea păpuşă". „Cu siguranţă. Pentru ea ar fi totuna. Dar suntem pe punctul de a lansa pe piaţă şi exemplare lesbiene. Şi acum, că tot veni vorba, îmi amintesc că nu au fost

*încă verificate”. M-a privit cu capul ridicat. „Am putea-o numi controloare de calitate pe domnişoara aceea… în cazul în care dumneavoastră sunteţi foarte interesat de afacere”. „Interesul meu este moderat, dar îmi permit să vă avertizez că este vorba despre o simplă ipoteză. Ea a prezentat totul ca pe o chestiune politică”. „Ce naiv sunteţi, don Justo! Gândiţi-vă că societatea nu s-a hotărât încă să acorde homosexualilor un statut normal şi că fiecare din ei se preface cum poate”. A răsfoit nişte hârtii de pe masă. „Apropo, cum merge povestea danei Esclaramunda, cu care v-a însărcinat Majestatea Sa? M-a întrebat de câteva ori despre lucrul acesta”. „Sunt pe terminate, cu*m *se spune. O să v-o dau mâine”. „În dublu exemplar, dacă nu vă supăraţi. Unul pentru rege. Altul pentru mine. Nu uitaţi că eu trebuie să pun povestea pe versuri şi s-o includ în saga lui Olaf Olafson”.*

Când am ajuns la acest punct, unde se termina Capitolul VIII al celei de-a cincea secvenţe profetice, am pus hârtiile deoparte. Lenocika nu mă privea, iar pe chipul ei apăruse o anume ostilitate. „Nu sunt eu responsabil pentru asta, ci Justo. Accept să-mi fure personajele, dar nu-i voi îngădui să te transforme într-

o lesbiană”. S-a întors încet spre mine. „Dar a făcut-o”. „Nu e vorba decât de o insinuare, nimic mai mult! Nu cred că în restul manuscrisului să existe vreo referire la această temă”. Am aruncat o privire pe caietele lui don Justo, care erau, ca întotdeauna, bătute la maşină, deşi cu multe greşeli. „Aici este vorba despre arestarea şi moartea anarhiştilor” „Nu se grăbeşte. Noaptea mea de iubire cu păpuşa o rezervă pentru secvenţa a şaptea. În narator care se respectă nu se precipită niciodată şi domnul Samaniego nu e unul de duzină. A lansat o ipoteză, a stârnit curiozitate. O fi, n-o fi? Răspunsul, săptămâna viitoare”. M-am aşezat lângă ea şi am apucat-o de mâini. „Te asigur că nu va mai fi vorba despre tine în povestea lui don Justo. Voi merge să-i cer acest lucru”. „Şi ce-i cu asta? Aminteşte-ţi de propriile tale teorii, aminteşte-ţi că ai spus că nu e bine să rupi ce-a fost scris, pentru că ce-i scris, scris rămâne, dacă nu în cuvinte, măcar în amintire. Eu nu mă voi mai putea gândi la mine însămi, făcând abstracţie de acea cerere ruşinoasă şi, de fiecare dată când tu te vei gândi la mine sau îţi vei aminti de mine, acest lucru va apărea în gândurile tale şi, ceea ce e şi mai grav, în sentimentele tale. Sunt şi eu mânăritâ…” Expresia ei a

devenit dură şi brusc, a izbucnit în plâns. Gemea şi mă asigura, printre sughiţuri, că nu e lesbiană şi că nu avea să fie niciodată pentru că nu cunoştea această pornire, şi că paginile lui don Justo erau o calomnie. „Calomniile se şterg şi cuvintele de asemenea. Uite!” Am căutat pagina cu pricina şi am rupt-o. „Şi ce-ai rezolvat cu asta. Vei putea să uiţi?” „Desigur că voi uita!” „În schimb, eu nu voi fi în stare. Îmi simt trupul sărutat de buzele de cauciuc ale acelui monstru inexistent. Invenţia drăcească a lui don Justo Samaniego care ne amuza atât de tare!” Un fior de silă a cutremurat-o. Şi-a acoperit faţa cu mâinile. „E groaznic!” Lucrul cel mai potrivit era să şterg cu sărutările mele urmele imaginare ale buzelor păpuşii, ţinând seama totuşi de faptul că buzele mele tot imaginare erau, la fel ca sărutările. Am făcut-o. Dar mi s-a întâmplat ceva asemănător cu ce se petrece când o haită de lupi încercuieşte un luminiş din pădure, oprindu-se la limita până la care ajunge strălucirea focului. Nu-i vedeam, dar le simţeam prezenţa şi, din când în când, un urlet înfundat mă avertiza că ei se află acolo. În afară de asta, am simţit că ceva se termina pentru totdeauna şi că sfârşitul era aproape. Nu mi-a lipsit pasiunea, ba chiar s-a dublat, cu toate

că am trăit-o, la nivel conştient, ca pe o pasiune a despărţirii.

Am lăsat-o pe Lenocika mai liniştita, cel puţin în aparenţa. Singur cu mine însumi, n-am putut să scap de gândul, poate de teama sau, mai degrabă, de siguranţa că, după câteva zile. Don Justo îmi va da încă o grămadă de pagini în care va descrie, cel puţin cu aceleaşi detalii cum o făcuse în cazul aventurii abatelui, ceea ce Lenocika numise noaptea ei de iubire cu păpuşa. Exact ce-mi mai lipsea pentru ca naraţiunea mea să semene cu acele romane care încearcă să compenseze intelectualismul excesiv cu o scenă erotică povestita cu lux de amănunte! Dar nu sunt dispus să permit acest lucru, nici gând. Cum aş putea s-o fac, după ce sacrificasem pe altarul pudorii Lenocikăi până şi cea mai vagă aluzie la intimitatea noastră? Trebuie să-i fac o vizită lui don Justo şi să-i spun: „Regret, dar fata din Rusia a trebuit să plece, aşa că spuneţi-i Scaldului…” Pentru asta e obligatoriu ca *Lenocika să plece.*

Nu mi-ar fi greu s-o fac. E suficient să nu mă mai gândesc la ea, să nu mai vorbesc despre ea ca şi cum ar fi de faţă şi să nutresc pentru ea dorul după cineva aflat la mare depărtare, să o aşez în amintire. Însă

pentru a reuşi acest lucru, am nevoie de o *determinare* de care nu mă simt în stare deocamdată. Şi de o tărie de caracter suficientă pentru a accepta o dublă înfrângere, un eşec îndoit. În calitate de autor al unui roman pe care nu-l voi scrie nicicând şi de amant al unei femei pe care n-o voi vedea niciodată. Odată ce voi accepta acest lucru, ce-mi va mai rămâne?

15 noiembrie

Nu ştiu cum voi gândi mâine. Acum nu pot s-o fac. Vâltoarea sentimentelor mă cuprinde, iar procedeele narative folosite acum o oră mă împresoară. Mă aflu lângă lampa mea de birou, în faţa maşinii de scris. Cuvintele îmi ies cu greutate. Ceva mă roade pe dinăuntru, poate că nechibzuinţa. Dar se impune o convingere, o evidenţă, mai puternică decât orice amintire şi orice cârtire. *Am obligaţia să evit ca Lenocika, personaj al acestui jurnal şi invenţie a mea precum tot restul, să fie umilită.* Dacă aş fi în stare să fac abstracţie de sentimentele mele, să gândesc la rece, aş izbucni în râs, cu siguranţă. Oare nu rezultă din toate acestea că am căzut în propria-mi capcană? Inventez un personaj, îi dau libertate, îi atribui o

poveste, nişte obiceiuri, chiar şi un caracter, îi încredinţez sarcina de a redacta o parte a istoriei mele. Inutilă, de altfel. Fiindcă, din ce motiv mi-am imaginat eu oare invazia vikingilor? Nici mai mult, nici mai puţin decât din spirit ludic. „Ar fi distractiv să…!” Cred şi eu! mai ales când povestea i se atribuie unui suflet murdar precum don Justo, incapabil de a-şi depăşi frustrarea sexuală său. Măcar, de a o sublima. La ce altceva te-ai fi putut aştepta din partea lui? îmi fură personajele, mi le falsifică, mi le corupe şi mi le omoară. Tocmai am citit ultimele pagini din secvenţa a cincea. Se povesteşte acolo cum părintele Almanzora reuşeşte, în sfârşit, să-i smulgă ezitantului episcop auxiliar autorizaţia pentru ca vikingii să intre în biserică şi să-i înhaţe pe anarhişti. „Vă rog să-mi faceţi hatârul ca asta să nu se întâmple când arhiepiscopul se află cu ei!” Ce naiv era bietul episcop! Căci, mai mult decât să-i aresteze pe anarhişti, abatele doreşte ca arhiepiscopul să fie surprins acolo de razie, să fie dus la poliţie, să fie acuzat de terorism şi sabotaj, şi să-şi sfârşească zilele în maşina de ucis iute. Lucru care se şi întâmplă: sunt prinşi, judecaţi, condamnaţi şi omorâţi. Însă pe arhiepiscop l-au prins în haine civile. În declaraţie şi-a dat doar numele scurt, don

Atenágoras Martínez, care nu-i nici măcar numele său personal, ci cel călugăresc… În piaţă va fi mai multă lume decât de obicei. Asistenţii vor putea vedea Comitetul Local Anarhist Autonom în pâr. Cu toţi membri încătuşaţi, mândri şi senini. În aşteptarea simfoniei de Beethoven. Apoteoza dansului! Vor intra unul după altul, arhiepiscopul. Rosina… prin uşa întunecată. Precedaţi de bătăile de tobă şi urmaţi de muzică, iar spectatorii îşi imaginează că trupurile dansează înainte de a se descompune în componentele lor – rapidul şi incredibilul proces chimic de dezintegrare şi diviziune! –, care ies în ordine pe banda fără capăt, spre destinaţii îndepărtate şi alese. Pe pachetul cu testiculele lui Atenágoras Martínez se află imprimată floarea de crin aurită ce distinge piesele excepţionale. Restul e tăcere. În ascunzătorile unde se adună rebelii, dezolarea şi disperarea sporesc. Orice revoluţie are nevoie de un stat-major, iar acesta a fost înghiţit de serviciul de poştă.

Totul este povestit de don Justo în cinci foi. Nu le transcriu din pricina ciudei pe care o am pe bibliotecar. Cred că, pentru informarea cititorilor, e suficientă sinteza pe care am făcut-o.

16 noiembrie

Cât de puţine lucruri am scris despre Lenocika! Dacă voi citi într-o zi aceste notiţe, va trebui să apelez la amintirile mele nescrise pentru ca scheletul abstract, care este ea în acest moment, să capete carne. Nu e prima oară când îmi dau seama de acest lucru, dar am crezut întotdeauna că viitorul îmi va da ocazia să-i confer o prezenţă mai energică, care să-i pună în valoare silueta, cu linii apăsate. Dar viitorul e pe cale să se termine. Poate că e nevoie de distanţă, pentru ca timpul să devoreze ceea ce este accesoriu şi să-mi lase esenţa ei. Însă, nu-i mai puţin adevărat că amintirea uită aspectele cotidiene, or, ce face din Lenocika o fiinţă concretă sunt tocmai micile amănunte. Maniera în care apucă un pahar, de pildă, delicată şi funcţională în acelaşi timp, sau felul în care îşi trece mâna prin păr, atunci când acesta îi acoperă faţa, şi şi-l dă pe spate. În astfel de momente, îi rămâne descoperită fruntea luminoasă, care se întunecă doar când o cuprinde melancolia şi îşi cântă cântecele. „Asta e vechi. Îmi spune, ăsta e foarte cunoscut şi se cânta de-a lungul râului Volga”. Melodiile ruseşti îmi năvălesc în minte! Este demnă de

menţionat postura ei pe divan, atunci când se simte foarte intelectuală şi foarte profesoară. Se aşază picior peste picior, îşi pune mâinile sub coapse şi îşi înclină capul.

În astfel de momente e teribilă, iar citatele din Tînianov îi curg din gură ca pe apă. Ar fi insuportabil s-o asculţi, dacă nu s-ar aşeza în postura aceea, atât de puţin convenţională.

Îmi place, de asemenea, cum umblă trupul ei elastic, lucrat prin gimnastică suedeză şi alte sporturi. Ca şi cum ar pretinde să elimine orice cochetărie, care persistă însă în unduirea şoldurilor. Dacă n-aş fi legat printr-un solemn legământ ai tăcerii, aş pomeni aici multe alte farmece ale ei. Tocmai acelea care se ivesc pe neaşteptate şi nu se mai repetă niciodată, când uită că eu sunt scriitor, că ea predă critică literară la universitate, şi amândoi nu suntem decât bărbat şi femeie. Aş fi oare demn de dispreţ, dacă i-aş pomeni, fără niciun comentariu, ţâţele obraznice? Dacă apuc s-o fac. S-ar putea rezolva totul apoi cu o ştersătură.

Îmi place profunda ei seriozitate, ascunsă de un râs aproape constant, sau de un surâs deschis, ca de persoană fără taine. Tare mult i-ar da de furcă psihanalistului care ar dori s-o exploreze!

Subconştientul ei, din câte mi-am dat seama, este ca un parc foarte ordonat, mai degrabă cu penumbre decât cu întunecimi. Inevitabilele complexe i s-au vindecat fără cicatrici, iar măsura maturităţii ei a fost dată de fraza pe care mi-a spus-o într-o zi: „Sunt dispusă să recunosc, fără vreo umbră de tulburare, că mama a avut orgasm când m-a zămislit, iar delicateţea şi afecţiunea liniştită pe care le-am observat la părinţii mei. Le atribui unei bune înţelegeri din punct de vedere sexual”. Această limpezime sufletească nu concordă cu imaginea obişnuită a femeilor ruse, oferită de literatură, dar cred că ea este conformă unei realităţi, în care nu s-or chema toate Kira şi Netoşka. Admit, totuşi, că am înfrumuseţat-o puţin, dar e greu ca un artist să nu facă măcar atât cu invenţia sa.

Am mers să-l văd pe don Justo. L-am găsit mai înconjurat de găini ca niciodată, fiindcă erau aşezate atât pe umerii lui. Cât şi pe cap. „Aţi venit după caietele dumneavoastră?” „Nu. Am venit să vă spun că fata aceea din Rusia, căreia i-aţi acordat atenţie ultima dată, tocmai s-a întors în ţara ei, astfel încât ar fi inutil s-o mai pomeniţi”. A părut foarte contrariat. „Să nu-mi spuneţi asta! De ce a plecat atât de repede?

Ne-am purtat urât cu ea? Asta nu m-ar mira din partea unora, ştiţi doar cât suntem de neînţelegători. Cu atât mai mult dacă e vorba despre o lesbiană”. „Sunt sigur că nu este şi sunt încredinţat că în acest caz imaginaţia dumneavoastră a falsificat realitatea fără a avea suficiente motive”. „Vai. Dar pe mine nu mă interesează realitatea! Inventez ce-mi trece prin cap şi scriu ce inventez. Apropo, vestea pe care tocmai mi-aţi dat-o a venit prea târziu, pentru că am scris deja capitolul în care această tânără face dragoste cu păpuşa. Vreţi să vi-l citesc?” „Nu, nu, în niciun caz! mai ales că e o minciună”. „O minciună? Literatura, cum ştiţi foarte bine, nu e nici adevărata, nici mincinoasa, ci e doar atât, literatura”. „Chiar şi aşa…” „Atunci, regret sincer, credeţi-mă. M-am chinuit mult la capitolul ăsta. Cum vă puteţi da seama, despre lesbiene nu ştiu nimic, chiar dacă sunt foarte informat cu privire la alte aspecte ale pornografiei. Aşa că am început să dau frâu liber imaginaţiei, şi ce-a ieşit e de-a dreptul fantastic, aproape suprarealist. Cele mai reuşite pagini pe care le-am scris vreodată. O să le citiţi şi-o să vedeţi”. Mâna mea a căzut imperativa pe masă, spre tulburarea zburătoarelor. „Vă rog să eliminaţi aceste pagini. Altfel, o voi face eu”. „E

ultimul dumneavoastră cuvânt?” „Desigur”. A părut să fie afectat de tristeţea care urmează marilor eşecuri. „Vă asigur că, atunci când scriam aceste rânduri, mă gândeam la dumneavoastră ca la singura persoană capabilă să le preţuiască frumuseţea”. S-a oprit o clipă. „Dar dacă nu i-am pomeni numele? Am vorbi doar despre o femeie fără nume, îndrăgostită de păpuşă”. „Nu”. A părut învins. „În regulă… Dar nu le voi rupe. Poate că, într-o zi. O să vă schimbaţi părerea. Înţelepţii fac asta. Prin urmare, dacă sunteţi un înţelept… mi le veţi putea cere”. Şi deodată a izbucnit într-un râs vesel. „Ştiţi că acum sunt un bărbat adevărat? Mâine am să-i cer frumoasa mână profesoarei asociate de lingvistică. Vreau să mă însor”. „Ia te uită! Şi cum s-a întâmplat?” „A, e vorba de virtutea catartică a cuvântului! Ceva legat de cele scrise într-unul din capitolele secvenţelor noastre profetice”. „Asta puteţi să-mi citiţi”. „Să vă citesc? Nu preferaţi să vă povestesc?” „Alegeţi dumneavoastră formula”. „Uitaţi, nici nu vă puteţi da seama în ce încurcătură m-a băgat povestea asta la viitor. Gramatica nu e punctul meu tare şi, cum aţi observat deja, uneori comit greşeli”. „Da, dar sunt greşeli neînsemnate”. O găină roşie, instalată pe mapa lui don

Justo, mă privea uluită. Am făcut un gest cu mâna ca s-o alung, dar găina nu s-a mişcat din loc. „Or fi ele neînsemnate, dar mă obligă să tot corectez şi n-am apucat să revăd fragmentele cu pricina”. „Faceţi cum vreţi”. „Apoi, mai există şi posibilitatea ca atunci când povestesc, să-mi vină în minte amănunte noi. De fiecare dată când corectez, elimin şi adaug câte ceva. Când povesteşti oral, erorile se observă mai greu”. „Daţi-i drumul, atunci”. Cu toate astea, a mai întârziat o vreme cu pregătirea cafelei şi a rachiului. Apropo de rachiu, mi-am amintit că nu trebuie să-mi treacă prin cap, cumva, să văd găini, tocmai când una dintre ele şi-a luat zborul de pe un raft şi a aterizat pe capul meu. Am dat-o jos de acolo sub pretextul că îmi netezesc părul, şi chestiunea a rămas neobservată. Dar don Justo a mai desfăşurat nişte activităţi secundare, precum băutul cafelei, sorbitul rachiului şi aprinderea unei ţigări, înainte să înceapă. Şi-a dat drumul, în sfârşit:

„Ştiţi deja că regele, cu Scaldul în calitate de intermediar, m-a însărcinat cu redactarea poveştii doñei Esclaramunda şi a morţii ei nedrepte, ca victimă involuntară a prejudecăţilor morale, pentru că, până la urmă. Ce-i păsa mareşalului că pe fiica lui o

dezvirginează un episcop sau oricine altcineva? Istoria e plină de domnişoare ilustre care s-au încurcat cu clerici. E suficient să ne gândim doar la dinastia Fonseca. Dar mareşalul respectiv trebuie să fi fost un ins încuiat, iar eu îl prezint ca atare în naraţiunea mea. Care e o splendidă *pastiche*[11], fiindcă am reprodus cu atâta autenticitate limbajul cronicilor în latină din vremea aceea, încât proza pe care-am scris-o ar putea fi considerată foarte bine o transcriere. Doar povestită, istoria nu pare a fi mare lucru. Însă tot ce-am introdus în ea e garantat de documentele ajunse până la noi referitoare la cazul cu pricina. Nu există multă informaţie. E vorba doar de un capitol sărăcăcios din *Codex Ferdinandi* şi de altul, puţin mai explicit, din *Codex Ramirensis,* care nu trebuie confundat cu cronica regelui Ramiro, fiindcă este istoria primului arhiepiscop din Villasanta care, după cum ştiţi, se numea Ramírez. În esenţă, aceste texte spun ceea ce se ştie deja. Ar mai fi şi contractul încheiat cu sculptorul care a dăltuit mormântul, precum şi câteva socoteli privitoare la construirea labirintului. Nimic altceva. Cu toate informaţiile astea am făurit o poveste bine închegată, echilibrată,

11 În franceză în original. (*N. tr.)*

riguroasă şi cât se poate de elegantă. Tocmai povestea de care avea nevoie Scaldul pentru a o pune pe versuri şi a o încorpora în saga regelui Olaf, pe care, după cât se pare. O aduce la zi. Povestind la trecut ceea ce eu povestesc la viitor. Prin urmare, i-am încredinţat paginile Scaldului, le-a citit şi i-au plăcut, mai ales pentru aerul lor medieval şi pentru bogăţia vocabularului. „Am să i le dau Majestăţii Sale”. Şi lucrurile au rămas aşa. Au trecut câteva zile. Zilele revoluţiei, când vikingii erau ocupaţi cu menţinerea ordinii publice şi nu se mai gândeau la nimic altceva. Însă scandalul s-a terminat cu execuţia comitetului anarhist, apele s-au întors în matcă, iar regele s-a lăsat purtat de amintiri sentimentale. Mi-a citit cronica şi nu i-a plăcut. Asta mi-a spus Scaldul. „Dar ce-i lipseşte?” „Mie nu mi-a spus, dar vrea să discute cu dumneavoastră”. „Credeţi că ne vom înţelege?” „Sunt sigur de asta. Doar vorbiţi destul de bine daneza poetică”. „Şi, dacă nu e mulţumit, mă va trimite la maşina de ucis iute?” „N-a sugerat aşa ceva”. „Mă rog”. Am aşteptat câteva zile şi în cele din urmă. Scaldul mi-a trimis vorbă că regele mă va primi. Mi-a dat nişte sfaturi în legătură cu protocolul, mi-a spus că nu trebuie să-mi fie frică, şi să vorbesc fără să

ridic privirea, şi să fiu de acord cu tot ce spune regele, şi să nu uit de adresarea reverenţioasă, decât în cazul în care el însuşi mi-o va cere. Plus o grămadă de alte lucruri pe care le-am băgat bine la cap, căci nu voiam s-o dau în bară într-o întâlnire atât de dificilă. M-a introdus într-o anticameră, păzită de doi soldaţi încornoraţi, unde m-a făcut să aştept o vreme. Când a ieşit, a lăsat uşa deschisă, pentru ca eu să pot intra în odaia puternicului răzbunător al strămoşilor, că ăsta era titlul la care ţinea cel mai tare regele Olaf. Al cărui nume, îndată ce l-am văzut, mi s-a inversat în minte, din pricina figurii lui obscene de cap de sulă, despre care aţi fost informat deja. Palatul în care locuia aparţinuse unui marchiz şi era cel mai somptuos din toată Villasanta. Chiar dacă l-am compara cu palatul arhiepiscopului. Clădirea rămăsese ca înainte, cu excepţia coarnelor vikinge care fuseseră adăugate la vedere. Mut în faţa lui şi cu capul plecat, nu-i vedeam faţa, ci numai mâinile care umblau prin nişte hârtii. Însă nimic din toate acestea nu mi-a atras atenţia, ci doar un cuţit de tăiat hârtia, cu mânerul împodobit, care zăcea pe masă. „Dumneavoastră sunteţi bibliotecarul?” m-a întrebat, după câteva minute. „Da. Majestate”. „Dumneavoastră

aţi scris paginile astea?” „Da. Majestate”. I-am răspuns. Tremurând. „Şi nu v-aţi dat seama că eu nu apar în ele?” „Sunt inspirate din documentele cele mai credibile”. A dat la o parte cuţitul cu o mişcare bruscă şi mi-a poruncit să ridic capul. Am făcut-o cu timiditate. „Istoria nu se face cu documente, ci cu fantezia pusă în slujba politicii, iar textul pe care mi l-aţi trimis are nevoie de multe adăugiri. De pildă, aţi trecut sub tăcere adevăratul motiv al invaziei care a dus la bătălia de la Catoira. N-am făcut-o pentru a prăda şi a omorî, aşa cum ar putea presupune cel care citeşte aceste pagini, ci pentru a o elibera pe Esclaramunda din închisoarea unde se afla. Trimişii mei ajunseseră până la ea, îi descriseseră iubirea ce i-o purtam, iar ea îmi răspunsese cu acelaşi sentiment. Ne înţelesesem, prin intermediul agenţilor secreţi, ca eu să merg s-o răpesc şi s-o duc cu mine pentru a face din ea regina unui popor de navigatori. O încânta ideea unui voiaj pe mare. Dar toate acestea au ajuns, în ultimul moment, la cunoştinţa mareşalului şi de-asta a omorât-o. Despre episcopul Sisnando nici nu poate fi vorba, pentru că ideea cum că el ar fi iubit-o nu e altceva decât o legendă. Acuma, dumneavoastră o să invocaţi argumentul sarcofagului şi al labirintului,

dar eu vă asigur că şi unul şi altul au fost construite de artişti aduşi de mine de la Paris, special pentru asta. Or. Parisul era de pe atunci capitala lumii artistice”. Presupun că Pe măsură ce el inventa toate acestea, mie mi se întipărea pe faţă o expresie de surpriză tâmpă. Când a isprăvit, abia am îndrăznit să-i spun: „Niciuna dintre aceste fapte, Majestate, nu figurează în cronicile noastre”. „Pentru că sunt cronici mincinoase şi erau menite să înşele poporul, ca nu cumva acesta să facă o pasiune pentru un rege puternic. În stare să întreprindă o expediţie atât de lungă din iubire pentru o femeie. Recunosc că popularitatea mea se număra printre planurile mele. Aveam de gând să pun stăpânire pe Calicia şi să întemeiez aici un regat, aşa cum au făcut alţi tovarăşi ai mei în Sicilia şi Normandia. Mare păcat că s-a pierdut ocazia de atunci, pentru că altul ar fi fost viitorul Peninsulei”. O idee a început să-mi dea târcoale: „Majestate – am îndrăznit să spun –, dar bătălia de la Catoira e corect povestită?” „E adevărat că am pierdut-o. Dar nu din cauza săgeţilor şi lăncilor soldaţilor, ci din cauza unei armate de vrăjitoare care i-a vrăjit pe luptătorii mei şi i-a paralizat. A fost isprava lui Sisnando. Despre ale cărui abilităţi magice

nu se aminteşte nimic, pentru a nu fi discreditat. Însă el însuşi era un vrăjitor”. A mişcat în aşa fel mâna stângă, încât cuţitul de tăiat hârtia a căzut pe jos. M-am aplecat să-l ridic. Numai când l-am avut în mână mi-am amintit că, prima dată când l-am văzut pe regele Olaf, l-am identificat cu tata. Complexul pe care îl târâm după mine de atâta vreme mi-a dat putere şi îndrăzneală. Când m-am ridicat, mâna înarmată nutrea intenţii asasine. Şi el a înţeles lucrul acesta. S-a dat puţin mai în spate, în jilţul masiv, cu sprijinitoare vechi şi franjuri roşii. „Ce vrei să faci, nenorocitule?” „Să te ucid, tată, chiar aici. Fără scăpare”. „De ce mă numeşti tată?” N-am avut timp să-i răspund, pentru că lama cuţitului i se înfipsese deja în gât. Din care a ieşit ceva asemănător unui horcăit întunecat. N-am avut de gând să-i scot cuţitul din rană. Am ieşit pe o uşă din zidul din faţa mea şi am ajuns pe neaşteptate în dormitorul defunctului, în al cărui pat cu baldachin zăcea, crăcită şi goală, o păpuşa ce semăna cu Esclaramunda. M-am aruncat asupra ei. „Mamă!” am strigat şi, chiar acolo, după ce am posedat-o, am scăpat de complexe”.

26 noiembrie

A trebuit să fac o călătorie, inevitabilă, pe tărâmuri andaluze, care m-a împiedicat să lucrez, pentru că, deşi am luat cu mine mapa, având cele mai serioase intenţii, nu-i mai puţin adevărat că n-am avut la dispoziţie nici măcar o oră liberă, sau o clipă de linişte. Mă gândeam la Lenocika, nopţile, şi la destinul ei. Am conceput planuri, dar n-am scris niciun rând. Când m-am întors, în sfârşit, inspiraţia a mai întârziat câteva zile, dacă inspiraţie se numeşte cheful de scris şi abundenţa de imagini şi idei. Toate proiectele elaborate de-a lungul mai multor nopţi, la graniţa dintre somn şi trezie, se asemănau într-o anumită privinţă: la sfârşit, Lenocika părăsea romanul. Dar modalitatea şi momentul erau diferite. Exista o întoarcere cu avionul, cu despărţire tandră la aeroport; o călătorie la Madrid, cu vagi promisiuni de întoarcere; şi ajunsesem chiar să-mi imaginez că, într-o după-amiază oarecare, făcându-i o vizită, constatam că plecase fără să lase vreo adresa: însă varianta asta am respins-o pentru că nu era conformă cu natura ei, căci, din moment ce Lenocika era o încrengătură de vorbe şi imagini, nu puteam să o caut într-un loc unde ea n-ar fi fost de găsit. Cu toate că, gândindu-mă mai

bine. Dacă inventam casa goală şi câteva lucruri pe mese, pe care mi le-ar fi lăsat ca amintire, scena respectivă, odată povestită şi înserată aici, ar fi una consistentă. Dar nu-mi plăcea felul acela laş de-a o face scăpată, şi nici despărţirile triviale din gară sau din aeroport. Poate că s-ar fi potrivit cu simplitatea relaţiilor dintre noi, deloc extravagante sau extraordinare. Însă, oricum, nu mă mulţumeau ca scriitor. Voiam să inventez un final mai romantic, dar crud în acelaşi timp, cu o scenografie poetică şi cuvinte puţine.

Am petrecut dimineaţa de astăzi, întorcând pe toate părţile o imagine foarte imprecisă, în care singurul lucru concret erau nişte culori, galben şi verde. Dintr-o masă întunecată. Străbătută de o fâşie aurită, am scos ideea unui parc, pe care l-am inventat pentru Villasanta şi pentru despărţirea noastră. Lumea îl numea Parque de la Condensa şi fusese donat oraşului de o nobilă doamnă. Alături de un conac, ce avea să fie transformat în muzeu şi în arhivă municipală. Parcul, întotdeauna pustiu, se află departe de oraş, iar dacă la asta adăugăm preferinţa locuitorilor Villasantei pentru piatră. În detrimentul vegetaţiei, pustietatea se explică pe deplin. E un parc

foarte mare. Cu statui din piatră – fauni şi nimfe şi alte amintiri clasice –, străbătut de rumoarea unui pârâu şi plin de copaci aduşi de peste ocean de către unul dintre conţi, fost viceregе şi botanist pasionat, care a plantat acolo magnolii şi camelii, ajunse, cu vremea, mari şi stufoase, distribuite pe alei care, atunci când se intersectează, zămislesc piaţete în al căror centru un mic zeu îşi ascunde goliciunea de granit sub paraziţi. De asemenea, pe aleea centrală a plantat plopi negri de podiş, conducându-se după un principiu autumnal şi decorativ, în aşa fel încât frunzele să îngălbenească şi să aştearnă un covor de aur pe aleea la al cărei capăt se află palatul. Bând, scuaruri, rondouri, tufe tunse de mirt, precum şi poduri şi grote cufundate în penumbră, ce armonizau gusturile franţuzeşti cu cele englezeşti. Singurii care vizitează această minune vegetală organizată sunt turiştii, dar aceştia sunt puţini toamna, astfel încât, atunci când am ajuns acolo, Lenocika şi cu mine. Am găsit singurătatea pe care o căutam. Un soare călduţ se oglindea în bălţi şi lacuri. Păsările mai ciripeau încă în pădure, iar într-un loc îndepărtat. Paznicul părea să fi adormit, după ce aprinsese un foc. Căci aerul era pătruns de un miros de arbuşti arşi. Când a călcat pe

frunzele moarte, Lenocikăi i s-a părut că se află într-o pădure din ţara ei sau a simţit ceva asemănător, pentru că a suspinat, a sughiţat sau a strigat de bucurie şi luat-o la fugă pe poteci, s-a căţărat într-un copac, şi-a băgat mâna în apa unui lac şi a smuls o crenguţă uscată aflată la îndemână, cu fularul şi pletele fluturându-i în aer. Eu o urmam, bucuros de bucuria ei, certând-o când se urca pe balustrada vreunui pod, de teama ca nu cumva să alunece şi să cadă în pârâu, şi ajutând-o să se caţere în copaci, când avea chef. Ar fi putut s-o facă şi fără mine, însă cum e atât de grijulie, mi-a cerut ajutorul inutil. (Mi-a spus odată că leningrădenii se consideră mai politicoşi decât ceilalţi ruşi şi, chiar dacă n-ar fi vorba decât de o pură vanitate, de ce s-o contrazic?)

Am cercetat parcul până şi prin colţurile cele mai ascunse; am privit statuile, ea şi-a prins în piept câţiva nasturi de camelii, care erau ca nişte cocoloaşe albe pe puloverul roşu şi, în cele din urmă, obosiţi, ne-am adăpostit într-un scuar, la intrarea căruia am strâns o grămăjoară de crengi şi frunze. Am scos din buzunar caietele mele secrete şi am întrebat-o despre ale ei. „Le am aici”, şi le-a căutat în poşeta; însă, când mi le-a întins, m-a privit cu tristeţe. „Nu le-aş putea lua cu

mine?” „Ar dispărea odată cu tine. Adevărata Lenocika nu le va cunoaşte niciodată, iar ale mele, care sunt singurele reale, trebuie să aibă aceeaşi soartă, dacă vrem să respectăm înţelegerea”. Am făcut o mică adâncitură în grămăjoara de frunze şi am aşezat caietele acolo. După aceea, am aprins focul. Am păstrat tăcerea în timp ce rugul se consuma. Când n-a rămas din el decât cenuşa şi câţiva tăciuni, ici şi colo, ne-am ridicat. Înainte de a ne apuca de mâini, Lenocika a călcat focul mocnit, până ce l-a stins de tot. „Să nu cumva să ardă pădurea”, a spus. Ne-am privit, ţinându-ne de mână. A dispărut treptat. Ochii, la urmă. A rămas în aer conturul trupului ei. Un vânt uşor l-a stricat. Apoi, dintr-odată, l-a pus la pământ şi l-a măturat, laolaltă cu cenuşa şi cu frunzele. Şi nu l-am mai văzut.

Fularul i-a rămas pe o bancă. Mi l-am pus la gât. Avea să fie pentru mine o mărturie şi un fetiş. Am străbătut potecile parcului spre intrarea măreaţă, cu blazoane şi coloane. Din acel loc înalt, se vedea Villasanta de la Estrella, care nu era doar un oraş, ci două. Al meu, culcat în ceaţa care începea să se lase, şi cel al lui don Justo Samaniego, cu steagul viking pe turnul Berengaria. De unde mă găseam eu, porneau

două drumuri. Am făcut ceea ce fac toţi în asemenea cazuri – adică am ezitat –, atunci când nu călăresc un Rocinante. Villasanta mea nu mă mai interesa. Rămâneau însă acolo don Procopio, e adevărat, şi Balbina. Ce puteam face cu ei? Un roman psihologic despre atracţia şi repulsia simţite de tânără faţă de Marcelo, al cărui sfârşit îl cunoşteam deja. Sub două versiuni? Exista şi posibilitatea să-i ignor şi s-o iau de la capăt, să caut alte personaje, mai puţin alunecoase şi ticăloase, şi mai ales, nişte personaje care să-mi aparţină. Care să se lase conduse de legile realităţii sau ale lor personale, nişte legi inventate de mine, la urma urmei. Ar fi fost o treabă de durată, iar eu simţeam că mă lăsaseră puterile, deşi n-am vrut s-o recunosc imediat, ci mi-am dat un răgaz pentru a lua o decizie. Mă atrăgea în schimb cealaltă Villasanta, a lui don Justo. Oare ce s-o fi întâmplat după moartea regelui? Steagul lui încă mai unduia în vânt şi se vedea fumul ieşind doar din câteva hornuri. Drumul care ducea către această Villasanta era cel din dreapta.

27 noiembrie

M-au surprins, la intrare, pustietatea străzilor şi liniştea. Deodată însă. Am auzit nişte împuşcături. M-am băgat sub o boltă şi am aşteptat. În stânga, din gura unei străduţe, se auzeau strigăte. Am privit după colţ şi am văzut un mort şi nişte soldaţi. M-am întrebat dacă natura mea strict verbală mă punea la adăpost de agresiuni şi am hotărât că da, deşi poate că, în lumea lui don Justo, legile nu coincideau cu cele din lumea mea. Sigur pe mine, am ieşit din ascunzătoare şi am luat-o pe mijlocul străzii. Puţin mai încolo, o tânără gravidă plângea în faţa unui soldat care o privea cu dispreţ şi intrând într-o piaţă, am surprins un grup de vikingi care se distrau, aruncând copii în aer şi împuşcându-i. De asemenea, am văzut bărbaţi spânzuraţi de felinare şi femei ghemuite, nemişcate. Cu acestea şi cu alte scene asemănătoare m-am întâlnit pe străzile pustii. Uneori, la trecerea mea. Se mişcau perdelele câte unei galerii. De la o fereastră întredeschisă, cineva mi-a strigat să mă ascund şi a închis-o. Văzându-mă că înaintam fără grijă, nu le-a trecut prin cap că eu eram cronicarul. Însă m-or fi considerat, fără-ndoială, complice la ceea ce se întâmpla. Plimbarea mea macabră dura de o oră şi ceva, iar liniştea nu fusese întreruptă decât de

împuşcături răzleţe, când s-a auzit un zgomot puternic, ca şi cum zece mii de perechi de trompete şi tobe ar fi sunat în acelaşi timp şi au apărut grupuri de soldaţi care strigau ca toată lumea să iasă afară şi să se adune în piaţă. S-au deschis ferestrele, iar ei ameninţau cu strigăte şi cu împuşcături la întâmplare. Lumea ieşea înspăimântată şi fugea înspre catedrală. Când am ajuns eu, piaţa era plină pe jumătate şi lumea se aduna, sub ameninţarea baionetelor. În jurul unui cerc gol, marcat de soldaţi, linii priveau deja cerul, unde am putut cu greu să zăresc – din pricina ceţii – un punct negru care părea să coboare şi să se mărească. În curând, toată lumea se uita la el, au început să se emită fel de fel de ipoteze şi noutatea a făcut uitată groaza. Când piaţa s-a umplut şi lumea, care continua să se strângă, a trebuit să rămână pe străzile limitrofe, s-a putut vedea că era vorba despre un clopot enorm, a cărui coborâre era frânată de nişte paraşute imense şi multicolore. Ar fi fost o încântare pentru ochi, dacă soarele le-ar fi luminat suprafaţa de pânză (sau de nailon strălucitor. Cine ştie!), dar ceaţa roşiatică stingea culorile. Două elicoptere, apărute de nu se ştie unde, ghidau, cu nişte prăjini lungi, căderea, care s-a produs în chip solemn, în centrul

pieţei. 1. Urnea a rămas uimită de o asemenea precizie, iar unii chiar au aplaudat. Clopotul era mare cât o biserică, se sprijinea pe ceva ca nişte picioare de cauciuc gros şi se termina, în sus, cu nişte coarne de bronz. I nii şi-au făcut semnul crucii, alţii au spus că era clopotul dracului.

Au venit nişte soldaţi înalţi şi au început să-şi facă loc prin mulţime. Cercul se rupsese, iar copiii loveau cu pietre suprafaţa sonoră. Au sosit încet primele escadroane. Se opreau în faţa maşinii de ucis iute, fiecare soldat demonta piesa ce-i fusese atribuită, îşi reocupa locul în formaţie şi escadronul continua să mărşăluiască în ritmul marşului funebru cântat de orchestră. O puternică bătaie de tobe a precedat apariţia sicriului regelui Olaf, cu coiful cu coarne deasupra, purtat de patru armăsari cu podoabe funebre. La trecerea lui, soldaţii dădeau onorul şi se adunau apoi în triste batalioane. Le-au trebuit câteva ore până să iasă din oraş, atât le era mersul de melancolic. Lumea care îi urma s-a adunat pe o înălţime de unde se putea vedea o bună bucată de şosea şi a rămas acolo până ce ultimii ostaşi au dispărut după cea din urmă cotitură a drumului. Atunci, un strigăt imens de bucurie s-a ridicat spre cer

şi lumea a început să se îmbrăţişeze şi să cânte. De undeva, au apărut damigene cu vin. Treceau dintr-o mână-ntr-alta, tinerii chiuiau şi numai fetele rămase gravide cu vikingii plângeau în tăcere. Se strângeau toate într-un colţ, poate din instinct, şi o bătrână furioasă striga că nu trebuiau învinovăţite din pricina asta, şi că ea auzise povestindu-se că întotdeauna după plecarea soldaţilor. Rămâneau tinere gravide, şi că totul trebuia uitat şi iertat etc., un discurs repetat de sute de ori în ultimii douăzeci de mii de ani.

Spiritele s-au liniştit treptat. Băieţi iuţi de picior, care urmăriseră armata de departe, au adus vestea că aceasta mărşăluia pe şoseaua care ducea la Madrid, fără ca nimeni să privească îndărăt. Alţii vesteau numărul morţilor găsiţi pe stradă, care, cu cei de ieri şi cei de alaltăieri, făceau nu ştiu câţi. Cineva a comentat că, pentru a răzbuna moartea unui rege asasinat, nu erau mulţi şi că ar fi putut fi şi mai rău. Porţile catedralei s-au deschis, au ieşit ministranţi curioşi şi bărbaţi înfricoşaţi cu tonsură, au intrat femei ca să-i mulţumească Domnului că fiecare dintre ele îşi salvase pielea. L-am întâlnit pe don Justo Samaniego scuipându-şi plămânii din cauza efortului. O trăgea după el pe profesoara asociată de lingvistică

modernă, aprinsă la faţă. „Mai uşor. Domnule, că doar n-o să pierdeţi trenul!” „De unde ştiţi că nu-i aşa? V-o prezint pe logodnica mea”. „Vă veţi căsători?” „Mă duc să văd dacă-l conving pe don Procopio să vină la Madrid cu mine şi să ia cu el manuscrisul lui Beatus de Liébana”. „Dar de ce sunteţi atât de grăbit?” Şi-a şters fruntea de sudoare. „Aţi văzut clopotul acela? Nu vă aminteşte de calul troian? În caz că iese râu, îmi iau picioarele la spinare înainte de-a fi prea târziu. Faceţi şi dumneavoastră la fel”. A tras-o de mână pe logodnica lui şi a luat-o la fugă spre catedrală. M-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate.

Prima bătaie de clopot a sunat în zori. Au căzut multe pinacle şi toate giruetele. Oamenilor, încă adormiţi, li s-au spart timpanele şi pernele s-au umplut de sânge. A doua bătaie a venit după un minut şi a fost urmată, la acelaşi interval de timp, de celelalte. Era un sunet adânc, ce tulbura aerul ca o tornadă; şi mai înalt decât s-ar fi putut imagina, cu un număr de vibraţii insuportabil pentru urechi, nervi, ţesuturi cerebrale, textură de piatră şi pentru orice lucru naturii! sau omenesc. Se prăvăleau deopotrivă crengile magnoliilor şi turnurile, iar trunchiurile copacilor se dezintegrau aidoma pietrei. Din

catedrală, după a treia bătaie de clopot, au rămas în picioare nişte bolţi, care s-au năruit şi ele, după alte trei bătăi. Când atingeau pământul, pietrele explodau, prefăcându-se în pulbere. La răsăritul soarelui, Villasanta era doar o grămadă fumegândă de ruine. În ziua aceea luminoasă, praful se ridicase şi acoperea cerul şi, la fiecare nouă bătaie de clopot, se mişca în vârtejuri dense cu tendinţă ascensională. Clopotul a continuat să bată toată ziua. La apus, soarele roşiatic şi-a aruncat lumina pe un munte prăpădit. Bonzo-ul o spusese deja: „În locul unde se afla Villasanta nu mai rămăsese altceva decât praf şi vânt, şi noroi când ploua”. Din fericire, nu era noroi în după-amiaza aceea, şi când bătăile de clopot s-au isprăvit, aerul s-a liniştit, praful şi-a găsit odihna şi ceva asemănător unui crepuscul paşnic a plutit deasupra dezastrului. Eram pe punctul să plec. Când am observat că, aproape de locul unde mă aflam, ceva se mişca sub praf. Nu era verosimil să se fi salvat cineva (dacă eu mă aflam încă acolo, asta se datora condiţiei mele verbale). Oare era vreun animal, poate preistoric, ce fusese martor şi la alte cataclisme? Am aşteptat, curios. Am văzut cum se ivea o mână subţire, şi alta după ea. A urmat o pălărioară în formă de oliţă, şi sub

ea a apărut, bucată cu bucată, făptura lui don Felipe Segundo, şifonată dar întreagă, cu cârjele lui cu tot, care n-au făcut niciun zgomot când s-au sprijinit de pământ. „Şi dumneavoastră?” m-a întrebat. „Asta vă întreb şi eu. Şi dumneavoastră?” „Nu poţi muri decât o dată”. „Iar când eşti făcut din cuvinte, nu poţi muri atâta timp cât cuvintele există”. „Asta-i cam greu de crezut, nu vi se pare?” „Nici situaţia dumneavoastră nu e uşor de lămurit”. „În regulă. Doar n-o să ne certăm acuma. Ce aveţi de gând să faceţi?” „Să mă întorc la mine însumi. Dar dumneavoastră?” „Mă gândesc că, în La Coruña, bătăile de clopot trebuie să fi ajuns amortizate şi că, în cel mai rău caz. Or fi spart nişte geamuri. Acolo există un club al cărui membru sunt şi unde am mulţi prieteni. Şi dacă nu se poate în La Coruña, întotdeauna va exista un loc unde să-mi pot spune poveştile. Apropo, ştiţi că tocmai începusem să povestesc una, când s-a pornit tărăboiul ăsta? E una dintre cele mai bune pe care le-am auzit vreodată şi nu e porcoasă. Vă grăbiţi?” „Mai mult sau mai puţin. La fel ca dumneavoastră”. „Atunci, ascultaţi. Era odată un prost al satului, un soi de compendiu de nenorociri: şchiop de un picior, cu celălalt răsucit, saşiu, cam cocoşat, cu mâinile inutile şi bâlbâit. S-a

apropiat de un domnişor ca să-i ceară de pomană, dar domnişorul i-a zis că nu-i dă şi să-l lase în pace. Prostul a insistat şi, în urma refuzurilor repetate ale domnişorului, a spus: «În concluzie, sunteţi un fiu de căţea.» «Ai grijă, că te bate Dumnezeu, Francisco!» a intervenit unul dintre cei prezenţi. «Mai mult decât m-a bătut până acum? Poate numai dacă mă lasă gravid!» Don Felipe Segundo m-a privit cu seriozitate: „Nu-i aşa că-i bună? E printre cele mai bune pe care le-am auzit în viaţa mea. Spaniolii ăştia, domnule...!” A aşteptat hohotele mele de râs. Nu am râs, ci i-am spus: „Mi se pare cam amară istoria asta”. A ridicat din umeri. „Mă rog. Noroc. Dacă treceţi prin La Coruña, căutaţi-mă”. S-a întors cu spatele şi a luat-o pe un drum imaginar. Piciorul şi cârjele îi intrau în praf. Iar eu am început să mă gândesc la altceva.

La Romană, 28 iulie – Salamanca, 14 decembrie 1976

Apendice

Prima bătaie de clopot a răsunat în zori. S-au năruit, din pricina sperieturii, câteva zorzoane retorice, metafore şi alte chestii de genul ăsta.

Zgomotul, slavă Domnului, a eliberat lumea adormită de povara numelui. În acea lumină îndoielnică, numele s-au ridicat din calendarul decimat ca un stol imens de vrăbii întunecate care-şi iau zborul odată cu primele raze ale soarelui. Astfel încât oamenii, fără să-şi dea seama, şi-au pierdut identitatea, acel eu sunt Juan, tu eşti Pedro, el e Pancracio, şi, odată cu aceasta, fiinţa întreagă, pentru că ei nu fuseseră decât atât, un simplu nume sau o simplă poreclă: doña Julia, Mercedes, La Carracha.[12] Şi aşa s-au dus, cu numele lor cu tot, popii, militarii şi civilii, şi odată cu acea primă bătaie de clopot, oraşul a rămas fără locuitori. În afara vreunui motan zbârlit până la care nu ajunsese încă sunetul clopotului. A doua bătaie a venit după un minut şi a fost urmată, la acelaşi interval de timp, de celelalte. Era un sunet adânc ce tulbura aerul ca o tornadă: şi mai înalt decât s-ar fi putut imagina, cu un număr de vibraţii insuportabil pentru sintagme, şi cu atât mai mult pentru perioade, ca să nu mai vorbim de substantive şi adverbe, care se descompuneau. În părţi de propoziţie, în silabe, în moneme, foneme şi semanteme, aşa încât toată construcţia mea de semnificaţii se năruia. Un

12 „Căpuşa”, în galiciana. (*N. tr.)*

Conventry al limbajului, unde eu scrisesem „turn”, turnul a dispărut şi unde spusesem „tufă de magnolii, aceasta se descompunea în trunchi, crengi, frunze şi flori, care, la rândul lor, se frângeau apoi, iar din ele îşi luau zborul elementele constitutive, atât cele sonore, cât şi cele grafice, dar segmentate într-o asemenea măsură. Încât sunetul o lua într-o parte, iar semnul scris, în cealaltă. Prin urmare, A-ul nu se mai potrivea cu A-ul, ci acestea se separau pentru totdeauna. De data aceasta a fost rândul pisicilor, al canarilor-flaut şi al câinilor prieteni ai omului, precum şi a tot ce poartă un nume: catedrala şi palatele, mensolele şi coloanele, bolţile şi arcurile. Aşa s-au dezmembrat personajele, care nu mai erau nici măcar umbre ale unor umbre, ci doar fier vechi lingvistic. Mă refer la aceia care au reuşit să supravieţuiască maşinii de ucis iute, precum don Procopio, Atotputernicul, bonzo-ul şi doña Matilde Peinado, cea care-i arăta curul lui don Excelso Figueiras, mort de moarte naturală, şi care acum nu mai avea cui să-i arate curul. Villasanta la amiază nu era decât o grămadă cenuşie de ruine. În răstimpurile de linişte, pulberea opacă a cuvintelor s-a ridicat până când a acoperit cerul şi la fiecare nouă bătaie a limbii invizibile, se

mişca în vârtejuri dense cu tendinţă ascensională. Atunci, un soi de muzică formată din toate sunetele autonome, palatale, labiale şi guturale, împreună cu restul combinaţiilor, prepalatale şi postlinguale, fără niciun punct de sprijin, a străpuns liniştea. Clopotul a continuat să bată, fără niciun rost acum. Cuvântul fusese anihilat şi Sfârşitul nu era nimic. Soarele roşiatic al înserării lumina un munte, pe care nu se vedea nici măcar o ruină, căci dacă ar mai fi existat ceva pe acolo, ar fi fost un cuvânt şi totul ar fi prins din nou fiinţă. Bonzo-ul prorocise toate acestea: „În locul unde se afla Villasanta nu mai rămăsese altceva decât praf şi vânt, şi noroi când ploua”. Din fericire, nu ploua în după-amiaza aceea, şi când bătăile de clopot s-au isprăvit, liniştea şi-a găsit odihna, iar ceva asemănător unui nimic paşnic a rămas plutind deasupra dezastrului. Eram pe punctul să plec. Când am observat că, aproape de locul unde mă aflam, ceva se mişca sub praf. Nu era verosimil să se fi salvat cineva şi, în acel moment, m-am îndoit de propria mea supravieţuire, pentru că şi eu, aidoma celorlalţi, eram făcut doar din cuvinte şi totuşi încă mă aflam acolo, aveam o conştiinţă şi puteam depune mărturie. Oare ceea ce începea să se mişte să fi fost vreun animal,

poate preistoric, care supravieţuise şi altor cataclisme? Ceva care, la urma urmei, mai putea fi numit? Am aşteptat, curios, după ce trimisesem departe, în fundul conştiinţei mele. Angoasa întrebării, şi s-a ivit o mână subţire, şi alta după ea. A urmat o pălărioară în formă de oliţă şi sub ea a apărut, bucată cu bucată, făptura lui don Felipe Segundo, cu hăinuţele pătate de reminiscenţe grafice şi sonore, dar încă întreg, cu cârjele lui cu tot. Care n-au făcut niciun zgomot când s-au sprijinit de pământ. „Şi dumneavoastră?” m-a întrebat. „Asta vă întreb şi eu. Şi dumneavoastră?” „Nu poţi muri decât o dată”. „Dar eraţi făcut din cuvinte, la fel ca mine. Iar cuvintele au fost distruse”. „Atunci am greşit, şi dumneavoastră, şi eu. Căci se vede treaba că suntem făcuţi din alt material, din moment ce clopotul ne-a lăsat întregi”. „Asta-i cam greu de crezut, nu?” „În ceea ce mă priveşte, ăsta e adevărul. Noi, fantomele, suntem făcute dintr-un material invulnerabil, iar cuvântul cu care suntem numite nu-i decât un accident. În ceea ce vă priveşte, dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să caute o explicaţie”. „În regulă. Doar n-o să ne certăm acuma. Ce aveţi de gând să faceţi?” „Plec la La Coruña, care-i făcută din lemn şi sticlă, nu din cuvinte.

Acolo există un club al cânii membru sunt şi unde am mulţi prieteni. Şi dacă nu se poate în La Coruña, întotdeauna va exista un loc unde să-mi pot spune poveştile. Apropo, ştiţi că tocmai începusem să povestesc una, când s-a pornit tărăboiul ăsta? E una dintre cele mai bune pe care le-am auzit vreodată şi nu e porcoasă. Vă grăbiţi?" „Mai mult sau mai puţin, la fel ca dumneavoastră". „Atunci, ascultaţi. Era odată un prost al satului, un soi de compendiu de nenorociri: şchiop de un picior, cu celălalt răsucit, saşiu, cam cocoşat, cu mâinile inutile şi bâlbâit. S-a apropiat de un domnişor ca să-i ceară de pomană, dar domnişorul i-a zis că nu-i dă şi să-l lase în pace. Prostul a insistat şi, în urma refuzurilor repetate ale domnişorului, a spus: «în concluzie, sunteţi un fiu de căţea.» «Ai grijă, că te bate Dumnezeu. Francisco!» a intervenit unul dintre cei prezenţi. «Mili mult decât m-a bătut deja? Poate numai dacă mă lasă gravid!» Don Felipe Segundo m-a privit cu seriozitate: «Nu-i aşa că-i bună? F printre cele mai bune pe care le-am auzit în viaţa mea! Spaniolii ăştia, domnule...!»" A aşteptat hohotele mele de râs. Nu am râs, ci i-am spus: „Mi se pare cam amară istoria asta". A ridicat din umeri. „Mă rog. Noroc. Dacă treceţi prin La Coruña. Căutaţi-mă". S-a

întors cu spatele şi a luat-o pe un drum imaginar. Piciorul şi cârjele îi intrau în pulberea aceea de linişte. Iar eu am început să îmi pun întrebări despre mine. Dar n-am găsit decât cuvinte drept răspuns.